داسې وویل زردشت

Ketabton.com

د ټولو او هېچا لپاره یو کتاب

لیکوال فرید رېش نېچه

ژباړن: فرید مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

د زردشت مقدماتي وينا 1
د روح د دريو استحالو په اړه 13
د تقوا د چوکيو په اړه 14
هغوی چه په بله نړۍ کې ژوندکوي 16
له جسمه د تېښته کوونکو په اړه 18
د خوندونو او شهوتونو په هکله 19
د لوستلو او ليکلو په اړه 22
په غونډۍ ونه 24
د مرګ د واعظانو په اړه 26
د شخړې او شخړه کوونکو په اړه 27
د نوي بت په اړه 29
د بازار د منګسو په هکله 31
د پاک لمنۍ په اړه 33
د دوست په اړه 34
د يو زره او يوې موخې په اړه 36
دګاونډي سره د مينې په اړه 38
د خلق کوونکي د لارې په اړه 39
د ځوانو او زړو ښځو په اړه 41
دکېچه مار د چيچ په اړه 43
د هلک او واده په هکله 44
د آزادې مړينې په اړه 45
د ببښونکي د فضيلت په اړه 48
ماشوم او هېنداره 53
د زړه وړونکو جزيرو په اړه 55

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحیم په اړه............ 57
دکشیشانو په اړه............ 59
د پرهېزګارانو په اړه............ 61
د اوباش په اړه............ 63
د تارانتولا په اړه............ 65
د مشهورو پوهانو په اړه............ 68
د شپې سندره............ 70
دګډا غږ............ 72
د هدیرې غږ............ 74
پر نفس د غلبې په اړه............ 76
د عالي رتبه کسانو په اړه............ 79
د تعلیمي او فرهنګي سیمې په اړه............ 80
د سپېڅلي درک په اړه............ 82
د پوهانو په هکله............ 85
د شاعرانو په اړه............ 86
د مهمو پېښو په هکله............ 89
فالګیر............ 92
د خلاصون په اړه............ 95
د نارینه اختیار په هکله............ 98
تر ټولو آرام ساعتونه............ 101
لالهانده خلک............ 105
د معما او خوب په اړه............ 107
د ناطلبه نېکبختۍ په هکله............ 111
له لمر ختو مخکې............ 114
د نقص منونکې تقوا په اړه............ 116
د زیتون غره په څوکو............ 121

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تېرېدو په اړه.. 123
د مرتدو په هکله 125
بېرته کورته راګرځېدنه... 128
د دريو بديو په اړه 131
د ثقل د روح په اړه 135
نوي او زاړه جدولونه.. 138
مخ په روغېدو ناروغ.. 153
ستره لېوالتيا 158
دګډا دوهم غږ.. 160
اووه ګوتيې (يا د هو او آمين سندر).. 163
د شاتو فديه... 168
د زارۍ غږ 170
له پاچاهانو سره مرکه.. 173
وينې زبېښونکې چينجی.. 176
کوډګر 179
بېکار.. 186
تر ټولو پست سړی 189

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړۍ برخه

د زردشت مقدماتي وینا

د ستر او اخري سړي په اړه

۱

کله چه زردشت دېرش کلن وو، د سیند خوا کې د اوسېدو ځای یې پرېښود او غرونو ته لاړ. هلته یې لس کاله له خپل یواځیتوب او روحاني حالته خوند واخیست او هېڅ له هغه حالته ستړی نه شو. مګر بلاآخره د نوموړي خوښې بدلون وموند. یوګهیځ د لمر ختو په وخت له خوبه پاڅېد او لمر ته مخامخ ودرید داسې یې ورته ووېل:

"اې لویه ستوریه! هغوي ته چه ته نور ورعطا کوې که نه وای نو ستا نېکبختي به چېرې وای؟
لس کاله کیږي ځان د لوړ ساتلی زما په سومځه ځلیږې، کچېرې زما لپاره زما مار او عقاب نه وای، ته به اوس له خپلې کرې او نور څخه پتنګ شوی وای. هر سهار موږ ستا نور ته انتظار درلود، ستا له نوره مو استفاده کوله او په تا مو درودونه ویل.
افسوس چه زه له خپلې پوهې څخه تنګ راغلی یم، همداسې لکه د شاتو مچۍ چه له حده ډېر شات یې تولیدکړي وي، دې ته اړتیا لرم چه څوک لاس راته ونیسي او هغوی ته یې ورووېښم.
هغه څه چه ما راټول کړي په خوښۍ سره به یې وویېشم تر څو عاقلان یو ځل بیا له بې عقلۍ خوند واخلي او او غریبان یې بډایۍ ته خوشاله شي. لکه څنګه چه ته اې نور ښښونکیه لمره د شپې له سمندرونو ها خوا ځې او لاندېنۍ نړۍ ته نور ورکوې زه هم باید د درو عمق ته لاړ شم. د هغو خلکو په وینا چه لوري ته یې روان یم، زه هم باید ښکته لاړ شم.

پدې اساس ته، اې آرامې سترګې چه کولای شې بې له کینې او افسوسه سترو سترو نېکبختیو ته نظر وکړې برکت راکړه ! برکت راکړه، هغه پیاله چه تر څنډو ډکه شوېده او د تویېدو په حال کې ده پرېږده چه اوبه یې زریني شي او له ځانه سره ستا د برکت آیت ولري. افسوس! چه دا جام به بیا خالي شي او زردشت به بیا عادي سړی شي"

پدې ډول د زردشت ښکته راتلل پیل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت د غره له لمنې ښکته راغی خو هېڅوک يې ونه ليدل، کله چې ځنګله ته ورسېد ناڅاپه يې بوډا سړی وليد چه د لرګيو ټولولو لپاره د خپل اوسېدو ځای څخه بېرون راغلی وو او نوموړي ته يې وويل:
"زما په نظر دا بې موخې مسافر ناآشنا ندی، کلونه مخکې په همدې لاره تېر شوی وو، نوم يې زردشت وو مګر اوس هغه بدلون موندلی دی. هغه وخت، تا خپلې ايرې غرونو ته وړې او اوس خپل اور درو او جلګو ته وړې. مګر د اور سوزېدنې له بدې پايلې نه وېرېږې؟ پوهېږم چه ته زردشت يې؛ د زردشت سترګې ړندې ندي اوکينه د هغه خوله نه چټلوي. هغه د رقاصو پشان درو ته نه ځي او د نورو ساز ته نه ګډېږي.

زردشت تغيرکړی دی، زردشت لکه ماشوم داسې شوی، زردشت ويښ شويدی. اوس د ويدو په منځ کې څه کوې؟
په يواځېتوب سره به د په سمندرکې ژوندکولو او سمندر ساتلې. افسوس! اوس اراده لرې چه وچې ته لاړ شې، غواړې د دوهم ځل لپار د جسد بار په اوږو يوسې؟"

زردشت ځواب ورکړ: "زه له بشر سره مينه لرم!"
زاهد وويل: "څه فکرکوې چه زه ولې دې ګڼو ونو او ځنګلي ځای ته راغلی يم؟ آيا لدې امله نه چه له انسانانو سره له حده ډېره مينه لرم؟
اوس له خدای سره مينه لرم او بشر مې نور د خوښې وړ ندی. زما په نظر بشر ناقص دی بشپړ ندی او له هغوی سره مينه زما د نابودۍ او بربادۍ سبب کېږي."
زردشت په ځواب کې وويل: "ما له مينې څه ندي ويلي، زه د بشر لپاره ډالۍ لرم."
زاهد وويل: "هغوی ته څه مه ورکوه مګر ترې وايې خله او په نقل کې يې ورسره مرسته وکړه! پدې ډول سره هغوی ته ستر خدمت کولی شې اوکېدای شي ستا په کار هم راشي مګر که د غوښتل هغوی ته کوم څه ورکړې صدقه ورکړه او پرېږده چه هغه هم په عاجزۍ اوګدايۍ سره له تا وغواړي."

زردشت وويل: "زه صدقه نه ورکوم، ځکه دومره نه يم فقير شوی چه داسې کار وکړم."
زاهد د زردشت خبرې ته وخندل او وويل: "بيا نو هڅه وکړه چه ستا خزانه قبوله کړي ځکه هغوی د زاهدانو او منزويانو څخه په تېښته کې دي او باور نه کوي چه موږ د څه ورکولو (ښښلو) لپاره راغلي يو.
د دوی په غوږونوکې زموږ قدمونه د ښار په کوڅوکې ډېر يواځې غږ لري. بلکل لکه کله چه په پخه شپه کې دوی پخپلو تختونوکې ويده وي، د پښو غږ واوري او له ځانه سره وايي: غله چېرته ځي؟ د خلکو اړخ ته مه ځه په همدې ځنګله کې پاتې شه! د وحشيانو په طرف تګ ته غوره والی ورکوې؟ ولې نه غواړې زما پشان

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي؛ يعني د خرسانو په منځ کې خرس او د مرغانو په منځ کې مرغه؟ "
زردشت وپوښتل: "زاهد پدې ځنګله کې څه کوي؟"
زاهد ځواب ورکړ: "ما سندرې جوړې کړېدي او هغه وایم او د دې سندرو په جوړولو سره خاندم، ژاړم، بدلې وایم او پدې ډول د خدای ستاینه کوم. هو، په سندرو ویلو، ژړلو، خندلو خپل خدای ستایم. اما ته زموږ لپاره څه ډالۍ لرې؟"
زردشت چه دا توري واورېدل په زاهد یې درود ووېل او اضافه یې کړه: "زه تا ته څه ډالۍ کولی شم؟ هر څومره زر چه کیږي باید لدې ځایه لاړ شم هسې نه له تا کوم څیز واخلم."
پدې ډول سره زردشت او بوډا سړی په خنداګانو د ماشومانو په څېر له یو بله بېل شول. کله چه زردشت یواځې شو نو په زړه کې یې داسې ووېل: "آیا داسې کوم څیز امکان لري! دا بوډا زاهد پخپل ځنګله کې تر اوسه ندي اورېدلي چه خدای مړ دی."

۳

کله چه زردشت ځنګله ته نیږدې ښار ته ورسېد د خلکو یوه ډله یې ولیده چه په بازار کې راټوله شوې وه. ځکه ویل کېدل چه ډېر زر به د رسۍ لوبې نمایش پیل شي او زردشت خلکو ته داسې ووېل: "زه تاسو ته (ستر سړی) تدریسوم. انسان داسې موجود دی چه باید لوړتیا ومومي. تاسو لوړتیا لپاره څه قدم پورته کړی دی."
هر موجود تر دې دمه له خپل ځانه مافوق شی پیدا کړي، آیا تاسو غواړئ د دې حرکت برخه واوسئ اوکه غواړئ چه بېرته د بربریت په لور وګرځئ؟
د بیزو له انسان سره څه نسبت دی؟ یو ریشخند یا یو سپک او یو شرمېدلی موجود، زه تاسو ته وایم چه د بشر نسبت به له ستر سړي سره همداسې وي. تاسو له چینجن حالته انساني حالت ته رسیدلې یاست او تر دې دمه ستاسو ډېر ترکیبات په چینجن حالت کې باقي پاتې دي. یو وخت تاسو بیزوګان واست او همدا اوس هم هر انسان له بیزو ډېر بیزو دی.
مګر ستاسو په منځ کې تر ټولو عاقل کسان د نباتاتو او پېریانو تر منځ فاصل حد دی. زه تاسو ته وایم یا د پیري په صورت راشئ او یا هم د نباتاتو!
ستر سړی، د ځمکې معنی او مفهوم دی پرېږدئ چه ستاسو اراده ووایي: "ستر سړی به د ځمکې په معنی وي"
اې زما ورونړو! زه له تاسو غوښتنه کوم، د ځمکې په مقابل کې وفادار اوسئ او د هغو په قول چه د ځمکې ماورا په تاسوکې پوکوي باور نه لرئ. هغه په پوهه یا ناپوهۍ مسمومونکي دي، هغوی د ژوندون

(c) ketabton.com: The Digital Library

محکوموونکي دي. پخپله مړه او مسموم دي او ځمکه د هغوی له شتونه بېزاره ده، هغوی له ځانه وترټېږ.
یو وخت وو، پر خدای کفر له غټو ګناهونو څخه وو مګر خدای مړ دی. لدې امله دا کفرونه هم مړه دي. د نن ورځې غټې ګناوې ځمکې ته بې احترامې، ناوفاداري، او ځمکې ته د غوره والي مفهوم نه ورکول دي.
یو وخت وو چه روح جسم ته په سپک نظرکتل؛ په هغه وخت کې تر ټولو لویه موخه همدا د جسم تحقیر د روح په مقابل کې وه. روح جسم کمزوری، بد او وږی غوښتا، لدې امله روح غوښتل ځان د بدن او ځمکې د تیارو له بنده خلاص کړي. افسوس چه روح پخپله کمزوری، وږی او بد وو او د هغه خوند په بې رحمۍ کې وو. مګر تاسې، اې ورونړو! ما ته ووایاست: بدن مو ستاسو د روح په اړه څه وایي؟ آیا ستاسو روح له فقر، چټلۍ اوکرکه راړونکې آرامۍ څخه ندی ډک؟
حقیقت دا دی چه بشر د چټلو اوبو د ویالې پشان دی. شخص باید اقیانوس واوسي تر څو، کله چه چټله ویاله ورسره یو ځای کیږي په ځان کې ورکه کړي.
هوښیار اوسئ! زه "ستر سړی" تاسو ته تدریسوم! هغه داسې لوی اقیانوس دی چه ستاسو عظیمه کرکه به پکې غرقه شي.
تر ټولو لوی څیز چه کېدای شي تاسو یې تجربه کړئ څه شی دي؟
"هغه د غټې کرکې ساعت دی." داسې ساعت دی چه په هغه کې تاسې حتی له خپلو نېکبختیو، نېکیو او عقل څخه کرکه کوئ.
هغه ساعت دی چه تاسو پکې وایاست: "زما نېکبختي څه ارزښت لري؟ زما نېکبختي فقر، چټلي او کرکه راوړونکې آرامي ده او زما نېکبختي باید خپل شتون اثبات کړي."
هغه ساعت دی چه پکې وایاست: "زما عقل څه ارزښت لري؟ آیا هغه له پوهې سره دومره علاقه لري لکه زمری یې چه له خپل ښکار سره لري؟ دا عقل، فقر، کثافت او نفرت راوړنکې آرامي ده."
دې ساعت کې تاسو وایاست: "زما پرهېزګاري څه ارزښت لري؟ هېڅکله یې غوصې ته نه یم اړ کړی. زه څومره له ښو او بدو پتنګ شوی یم! دا ټول الفاظ په ښو او بدو پورې اړوند بې له فقر، چټلۍ اوکرکه راوړنکې آرامۍ څخه بل هېڅ ندي."
هغه ساعت دی چه تاسو پکې وایاست: "زما عدالت څه ارزښت لري؟ زه پخپل ځان کې ګرمي او تودوخه نه حس کوم؛ پداسې حال کې چه عادل کس شغلې لرونکی اور وی."
پدې ساعت کې تاسو وایاست: "زما ترحم څه ارزښت لري؟ آیا ترحم هغه صلیب ندی چه د بشر مینوال پرې مېخ شویدي؟ مګر زما ترحم صلیب کښل ندي."
آیا تر دې دمه تاسو داسې ویلي؟ آیا تر دې دمه مو داسې ژړلي؟ کاشکې ستاسو دا فریادونه او ژړاوې مې اورېدلې وای. یواځې ستاسو ګناه نده چه د عرش په لور فریادونه او ژړاوې کوئ بلکه ستاسوکفایت او بخل

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتی په ګناه اخته دي چه د عرش په لوري فریادونه کوئ.
چېرته دی هغه تندر چه تاسو پخپله ژبه وڅټي؟ چېرته دی هغه لېونتوب چه تاسو مسخره کړي؟ هوښیار اوسئ زه تاسو ته "ستر سړی" تدریسوم: هغه همدا تندر او لېونتوب دی.
کله چه زردشت داسې ووېل، یو نفر چیغې کړې: "موږ په بشپړ ډول سره پدې باره کې اورېدلي، اوس پرېږده چه هغه پخپلو سترګو ووینو." ټولو خلکو زردشت مسخره کړ او پورې ویې خندل. پدې وخت کې د رسۍ لوبې لوبغاړي چه ولیدل خلک یې د لیدو لېواله دي پخپل کار بوخت شول.

۴

زردشت چه خلکو ته کتل حیران پاتې شو او هغه وخت یې داسې ووېل: "بشر هغه طناب دی چه د وحشیانو او ستر سړي په منځ کې قرار لري. د یوې درې په سر یو طناب دی چه تېرېدل پرې ډېر خطرناک دي، دا لار خطرناکه او څټ ته کتل هم پکې خطرناک دي، او هر ډول ښویېدنه او درېدنه پدې لاره خطر لري."
د بشر عظمت پدې کې دی چه هغه پل دی نه موخه، کېدای شي د بشر سره لدې امله مینه وکړو چه د بدلون یوه مرحله او یوه تېرېدونکې دوره. زه له هغوی سره مینه لرم چه یواځې د نزول لپاره ژوندکوي ځکه هغوی پورته تلونکي دي. زه له هغوی سره مینه لرم چه ډېر په سختۍ سره شیان مسخره کوي ځکه هغوی تر ټولو لوی عبادت کوونکي دي. هغوی مقابل لوري ساحل ته لېواله او بې تلوسې غشي دي.
زه له هغوی سره مینه لرم چه د ستورو پلټنه د ځان د قربانۍ او خدای لپاره نه کوي بلکه ځانونه له ځمکې قربانوي، پرېږده چه ځمکه وروسته په ستر سړي پورې اړونده شي.
زه له هغه چا سره مینه لرم چه د پوهې امرکوي او غواړي یوه شي تر څو په راتلونکې کې ستر سړی ژوند وکړای شي ځکه هغه پدې ډول سره د خپل نزول غوښتونکی دی. زه له هغو سره مینه لرم چه کارکوي او غواړي ستر سړي ته کور، ځمکه، وحشیان او نباتات برابرکړي. ځکه هغه پدې توګه د ښکته راتلو غوښتونکی دی.
زه د داسې چا سره مینه لرم چه له خپل فضیلت سره مینه لري؛ ځکه فضیلت د نزول لپاره اراده او یو لېواله یا تلوسه ناک غشي څخه عبارت دی.
زه له داسې چا سره مینه لرم چه له خپل روحه د ځان لپاره هېڅ برخه نه غواړي بلکه اراده کوي چه په بشپړ ډول سره د خپل روح فضیلت و اوسي او پدې ډول روحا له پله تېرېږي. زه له هغه چا سره مینه لرم چه پخپل فضیلت د ځان لېوالتیا او برخلیک ټاکي. ځکه هغه وخت پخپل فضیلت د ژوند د ادامې او یا پاي لپاره تصمیم نیسي.
زه له هغو چا سره مینه لرم چه له ډېرو نېکیو سره علاقه ونلري. یوه نیکي له دوو نېکیو څخه غوره ده ځکه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخلیک د ځوړندکولو لپاره لویه ګناه ده. زه له هغو سره مینه لرم چه روح یې خپله بشپړ وي، نه د چا مننې ته اړ وي او نه یې هم د بیان ځکه هغه تل ورکول کوي او هېڅ له ځانه سره نه ساتي. زه د هغو سره مینه لرم، چه د لوبې وخت کې کله د لوبې فال د دوی په ګټه تمام شي نو شرمیږي او له ځانه پوښتي: "آیا ما په لوبه کې تقلب کړی؟" ځکه نابودۍ ته مایل دي.

زه له هغوی سره مینه لرم چه زرینې کلمې د خپلو عمالو په مخ کې شیندي او مخکې لدې چه وعده وکړي عمل کوي ځکه هغوی په خپله نابودۍ او نزول پسې دي. زه له هغو سره مینه لرم چه د راتلونکو نسلونو حقانیت مسلم او د تېرو نسلونوکړنې جبران کوي ځکه هغوی اراده کړې چه د حاضر نسل په وسیله پناه شي.

زه له داسې چا سره مینه لرم چه خپل خدای غندي ځکه د خپل خدای پیروي کوي. دوی باید د خپل خدای په غوصې سره نابود شي.

له هغوی سره مینه لرم چه روح یې عمیق دی حتی د ټپي کېدو او جزوي سکالو لپاره کېدای شي هغه نابود کړي ځکه هغوی په خپله غوښتنه سره له پله تېرېږي. زه له هغو خلکو سره مینه لرم چه روح یې ډک دی، پداسې ډول چه خپل ځان هېروي او ټول څیزونه د هغو په ضمیرکې دي. ځکه ټول څیزونه د هغو د نزول سبب کیږي.

زه په هغو خلکو مین یم چه د آزادۍ فکر او زړه لري، ځکه د هغو ماغزه د زړه کولمې دي او د هغو زړه نوموړی د نابودۍ په لورکشوي. زه له ټولو هغو سره چه له تورې وریځې څخه د باران د درندو څاڅکو پشان یو بل پسې را څاڅي مینه لرم، هغوی د تندر د راتلو زیری کوي او همدارنګه استازي نابودوي.

هوښیار اوسئ! زه له هغو وریځو څخه چه په بشر سیوری کوي د تندر استازی او د تېز باران دروند څاڅکی یم. مګر هغه تندر چه زه یې استازی یم (ستر سړی) دی.

۵

کله چه زردشت دا خبرې وکړې د دوهم ځل لپاره یې خلکو ته وکتل چوپتیا یې غوره کړه او په زړه کې یې وویل: "دوی ولاړ دي او خاندي. زما خبرې نشي درک کولای. زه د دوی د غوږو لپاره وړ خوله نه یم. آیا د دوی غوږونه باید له منځه لاړ شي تر څو په سترګو اوریدل زده کړي؟ دوی کوم څیز لري چه ډېر پرې ویاړي. هغه څیز ته یې څه نوم ورکړی؟ هغه ته یې د زدکړې نوم ورکړی، همدا څیز د شپنو او ځان په منځ کې توپیرګني.

لدې امله یې نه خوښیږي چه د ځان باره کې سپکې خبرې واوري ځکه خو باید زه د دوی غرور او تکبر تر پوښتنې لاندې راولم. لدې امله به زه له دوی سره د ډېر پست مخلوق یعني (آخري سړي) په اړه خبرې وکړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زردشت خلکو ته داسې ووېل: "د دې وخت رارسېدلی چه بشر خپله موخه وټاکي. هغه وخت رارسېدلی چه بشر یې د ډېرو لوړو هیلو تخم وشیندي. د دوی ځمکې تر دې دمه ډېرې حاصلخېزه دي. اما داسې وخت هم راتلونکی دی چه د دوی ځمکې به شنډې او بې ثمره شي او نور به له مېوو ډکې ونې پکې وده ونکړي.

افسوس! داسې وخت به هم راشي چه بشر د خپلو هیلو غشی له بشر څخه لرې نشي وارتیګلی او داسې وخت راتلونکی دی چه د لیندۍ ګټه به هېره کړي. زه تاسو ته وایم: "بشر باید پخپل ځان کې تلاطم او دوه رنګي ولري تر څو د یو ستوري موجد ژوندی شي." زه تاسو ته وایم چه همدا اوس ستاسو وجود کې تلاطم او دوه رنګي شتون لري.

افسوس داسې ورځ به هم راشي چه بشر به نور د ستورو په ایجادولو قادر نه وي. افسوس! داسې ورځ هم راتلونکې ده چه تر ټولو پست انسان به د ځان په نسبت دکرکې احساس ونکړي!

هوښیار اوسئ! زه تاسو ته اخري سړی یا آخري بشر ښایم.

مینه څه ده؟ خلقت څشی دی؟ لېوالتیا څه؟ ستوری څه دی؟ دا هغه څیزونه دي چه اخري بشر له ځانه پوښتي او سترګک وهي.

هغه وخت دی چه ځمکه کوچینۍ کیږي، پر مخ به یې اخري سړی ټوپونه وهي او له همدې امله ټول څیزونه کوچیني کوي. د هغه د نژاد ورک کول به لکه د خاورینوګونګټو د نسل له منځه وړل ډېر ستونزمن وي. د آخري بشر عمر به له اوسني بشر څخه اوږد وي.

اخري بشر ځانته وایي: "موږ نېکبختي موندلې او سترګک به وهي."

دې خلکو هغه ځمکې پرېښې چه ژوندون پکې ستونزمن وو ځکه تودوخه د ژوند لپاره اړینه ده. پداسې حال کې چه تر اوسه بشر له خپل ګاونډي سره مینه لري او مکرر ورسره په اړیکه کې دی، ځکه باور لري چه باید ګرم و اوسي.

هغوی خفګان او بې باوري ګناه بولي او ډېر محطاط په مخ ځي. څوک چه پر سپي یا انسان په بې احتیاطۍ سره کار ولري احمق یې بولي. کله ناکله یوه اندازه زهر اړین دي ځکه د خوندورو خوبونو سبب کیږي او د کار په آخرکې باید ډېر زهر استعمال شي تر څو روح بایلل په آرامۍ سره ترسره شي. تر اوسه هغوی کارکوي ځکه کار د وخت تېرولو وسیله ده. مګر پدې چورت کې دي هسې نه چه دا تفریح د دوی د ملامتېدو باعث شي.

هغوی به نور نه بډای او نه هم فقیر شي ځکه دا دواړه د زحمت باعث ګڼي. هېڅوک پر نورو د حکومت کولو لېوالتیا نه لري او څوک به د پیروۍ ولري؟ دواړه د زحمت سببونه دي. نه شپون شته او نه هم غټه رمه، ټول خلک یو شان اراده لري او یو له بل سره مشابه دي. هغه څوک چه ځان د نورو پشان نه ویني دواطلبانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دارالمجانین ته ځي.
دا پرمختللي کسان سترګک وهي او وايي: "یو وخت وو چه ټوله نړۍ لېونۍ وه."
هغوی هوښیار دي او هغه څه چه پېښ شوي ترې خبر دي ځکه خو یې تمسخر انتها نه لري. اوس هم شخړې کوي مګر زر تر زره یو له بل سره سوله کوي تر څو حال یې خراب نشي. اخري بشر وايي: "نېکبختي موکشف کړې او سترګک وهي."
او پدې ځای کې د زردشت لومړنی نطق چه نوم یې مقدمه دی پای ته رسي ځکه پدې وخت کې د خلکو د خوښیو غږ د نوموړي خبرې پرې کړې. خلکو چیغې وهې: "زردشته! موږ ته د همدې اخري سړي په اړه ووایه او موږ د هغه پشان کړه! ستر سړی د ستا وي" ټولو خلکو خوشالي وکړه اما زردشت غمجن شو او له ځانه سره یې وویل:
"دوی زما په خبرو نه پوهیږي، زه د دوی د غوږونو لپاره مناسبه خوله نه یم. ځکه ډېر وخت مې په غرونوکې تېرکړی ونو او ویالو ته مې غوږ نیولی. اوس زما خبرې دوی ته د شپانه له خبرو سره ورته والی لري. زما روح همداسې آرام او روښانه دی لکه د نیمې ورځې غرنۍ سیمه خو دوی ته آرام نه ښکارم او داسي اندي چه شوخي او ټوکې کوم.
وګورئ دوی ما ته څرنګه ګوري او خاندي، کله چه خاندي له ما څخه کرکه هم لري! خنداوې یې منجمدې دي."

۶

یو ناڅاپه څه پېښ شول ټول خلک چوپ او په ځیر شول. پدې وخت کې د رسۍ لوبې کوونکي په لوبه پیل وکړ. نوموړی له واړه وره څخه د هغه طناب پر مخ قدم وهل پیل کړل کوم چه دوه برجونه یې سره نښلول او د خلکو په سر په بازارکې په لار تلا. کله چه نوموړی د طناب نیمایي ته ورسېدکوچینی ور بیا خلاص شو او بل لوبغاړی په مسخره جاموکې رابېرون شو. هغه په تېزو قدمونو سره د لومړي لوبغاړي په طرف راغی او ورته وویل: "لړ وښوره او تېز لاړ شه ای شله او ټنبله کنه زه به د پخپلو پښو تېل وهم. ته د دې دوه برجو په منځ کې څه کوې؟ ستا ځای د برج په داخل کې دی. ته باید زندان ته واچول شې ځکه هغوی چه له تا غوره دې لار ورته بندوې." په هر خبره سره دا لوبغاړی لومړني لوبغاړي ته نیږدې کېدا. یو وخت ډېر ورنیږدې شو او داسې پېښه رامنځته شوه چه د ټولو خولې او سترګې خلاصې پاتې شوې ځکه دوهم لوبغاړي په آخري قدم کې له لومړي لوبغاړي ټوپ کړل. کله چه لومړني لوبغاړي دا خپل حریف بریا ولیده نو ځان ترې ورک شو پښه یې له طنابه وښویېده او د تعادل لرګی یې له لاسو ولوېد او له لرګي څخه تېز لوبغاړی څرخنده د ځمکې په طرف را ولوېد. د بازار او خلکو حالت د توپاني سمندر پشان شو هر چا تېښته کوله او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څنګ نفر يې تر پښو لاندې کولو په ځانګړي ډول سره د هغه ځای خلکوکوم چه د لوبغاړي جسد پکې راپرېوتی وو.
مګر زردشت له هغه ځايه هېڅ بې ځايه نشو بلآخره جسد هم نوموړي ته نيږدې په ځمکه ولوېد. پداسې حال کې چه ټول له بينه تللی وو او له انساني حالته بهر شوی وو خو تر دې دمه روح پکې وو. له لږ وخت وروسته ټپي شوی کس په هوش راغی او زردشت يې پداسې حال کې وليد چه نوموړي ته په ګونډو شوی وو. له هغو يې تپوس وکړ: "ته دلته څه کوې؟ زه پوهېدم چه شيطان به مې آخر راغورځوي. کېدای شي اوس مې هغه دوزخ ته يوسي. آيا ته به يې مخنيوی وکړې؟"
زردشت ځواب ورکړ: "اې ملګريه! زما په شرافت د قسم وي هغه څه چه ته يې يادوې شتون نه لري. نه شيطان شته او نه هم دوزخ. روح دکېدای شي له جسده مخکې مړ شي نو له همدې امله نور له هېڅ شي مه وېرېږه."
سړي په شکمن ډول سره زردشت ته وکتل او ووېل: "هغه څه چې وايې که چېرې حقيقت وي ما بې له ژونده بل هېڅ باارزښته شی له لاسه ندي ورکړي. زه بې له هغه حيوانه چه په طناب تلل اوګډا يې زده کړي وي بل هېڅ څيز نه يم."

زردشت ووېل: "نه! داسې نده. تا خطر خپل کسب ګڼلی دی او پدې کې هېڅ عيب نشته. اوس ته د خپل ټاکل شوي کسب په وسيله روح له لاسه ورکوې نو لدې امله به زه تا پخپلو لاسونو خاورو ته وسپارم."
کله چه زردشت دا خبرې وکړې؛ سړي ځانګړی ځواب ورنکړ مګر لاس يې وخوځاوه. لکه چه غوښتل يې د زردشت لاس پيدا کړي او مننه ترې وکړي.
په همدې وخت کې شپه راغله او بازار په تياروکې ډوب شو؛ خلک تيت شول ځکه دکنجکاوۍ او وحشت په حس کې ټول غرق وو خو زردشت د جسد سره پاتې شو. له وخته بې خبره په يوه نړۍ اندونوکې ډوب وو او يخ باد پدې يواځې کس لګېدو. دې وخت کې چه زردشت جګ شو او ووېل: "په ريښتيا چه زردشت نن ښه ښکار وکړ د يو سړي په عوض کې يې يو جسد تر لاسه کړ."
د بشر ژوند عجيبه دی هېڅ منطق پکې شتون نه لري. يوه بې ارزښته شوخي کېدای شي د هغوی د پناه کېدو سبب شي. زه به خلکو ته دوی د شتون معنا ، يعني (ستر سړی) چه تندر دی او له تورو ورېځو څخه راښکته کېږي تدريسوم.
مګر تر دې دمه ډېر لرې يم او زموږ افکار له يو بل سره خبرې نه کوي. د خلکو په نظر زه د يو بې عقل او جسد تر منځ فاصل حد يم. توره شپه ده او د زردشت لارې هم تياره، راځه! اې زما وچ او سوړ ملګريه زه به تا داسې ځای ته يوسم چه وکولای شم تا هلته پخپلو لاسونو خاورو ته وسپارم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

پداسې حال کې چه زردشت دا خبرې په خپل زړه کې وېلې جسد یې په اوږو واخیست او په لار روان شو. سل قدمه به نه وو تللی چه څوک غلی نوموړي ته نیږدې شول او ورو یې د ده په غوږ کې خبرې وکړې.
زردشت سر پورته کړ او دوهم لوبغاړی یې ولید. هغو ورته ووېل: "زردشته! لدې ښاره لاړ شه، ډېرکسان دلته له تا نفرت کوي. پرهېزګاره او متقي کسان له تا کرکه لري، تا د ځان دوښمن ګڼي او چټل د بولي. معتصب متعقدان هم له تا بېزاره دي او د ټولنې لپاره د لوی خطر ګڼي. دا ستا نېکبختي وه چه هغوی تا پورې وخندل، دا ستا بخت وو چه په مسخرو د خبرې وکړې، بخت د وو چه د دې سپي جسد د له ځانه سره واخیست. نن د ځان په سپکولو خلاص کړ. مګر لدې ښاره لاړ شه کنه سبا به د زه پیدا کړم."کله یې چه دا خبرې وکړې نوکس ورک شو.
زردشت په تیاروکوڅوکې خپلې لارې ته ادامه ورکړه.

د ښار له دروازې سره نیږدې د قبرکیندونکو سره مخ شو. هغوی خپل مشالونه د نوموړي مخ ته ونیول او څنګه یې چه هغه وپېژاند ریشخند وهل یې پیل کړل چه: "زردشت مړ سپی په اوږوکړی دی. ښه دي چه زردشت هم بلآخره قبرکن شوی دی ځکه ډېره بده وای که چېرې زموږ لاسونه پداسې جسدککړ شوي وای. آیا زردشت له شیطان څخه د دې مړي د غلا کولو هوډ لري؟ ډېر ښه دا ډوډۍ د تا ته مبارکه وي! مګرکه شیطان دا مړی د زردشت له منګولو واخلي، دواړه غله کړي او وخوري!" په زوره زوره یې وخندل.

زردشت هېڅ ونه وېل او خپلې لارې ته یې ادامه ورکړه. په ځنګله کې له دوه ساعته مزل وروسته یې د وږو لېوانو غورا واورېده او خپله یې هم د لوږې احساس وکړ. له همدې امله هغه لرې کور ته لاړ چه اور پکې بل وو او داسې یې ووېل: "لوږه لکه غل داسې راباندې راغلې ده. زما لوږې د ځنګلونو او مردارو ډنډونو په عمق کې پر ما برید وکړ.
زما لوږه عجیبې شوخۍ لري. اغلبا وروسته له ډوډۍ په ما بریدکوي او نن ټوله ورځ د لوږې نښه نه لیدل کېده. چېرته وه زما لوږه؟"
وروسته یې دکور دروازه ټک ټک کړه، سپین ږیری سړی لاس په څراغ راغی او تپوس یې وکړ: "څوک دي چه پدې وخت کې په ما او لعنتي خوب باندې راغلي؟"

زردشت ځواب ورکړ: "یو ژوندی سړی او یو مړ، د خوراک او څښاک کوم څه راکړه ځکه ټوله ورځ مې لوږه او تنده هېره کړې وه چه وایي: "څوک چې وږو ته ډوډۍ ورکوي خپل روح تازه کوي!" بوډا سړی لاړ او له لږ ځنډه وروسته یې لږ څه ډوډۍ او شراب زردشت ته ورکړل او ووېل:"د وږو لپاره بد ځای دی ځکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې دلته اوسېدل اختیارکړیدي، حیوان او انسان کله ناکله له لوړې ما ته راځي.خپل ملګري ته هم څه ورکړه چه وخوري او وڅښي ځکه هغه له تا څخه ډېر ژوبل لیدل کیږي." زردشت ځواب ورکړ: "زما ملګری مړ دی او خوراک کول ورته بې امکانه دي." سپین ږیري ووېل: "دا په ما پورې اړه نه لري. هر چا چه زما ور ټک ټک کړ هغه څه چه ورکوم باید قبول کړي. دارو مو شه!"

دا ځل زردشت دوه ساعته نور مزل وکړ او ځان یې نرۍ لارې او ستورو ته وسپارلو، ځکه د نوموړي شپنی مزل خوښ و او عادت یې درلود چه ټولو موجوداتو ته د خوب په حالت کې وګوري. مګرکله چه ګهیځ شو ځان یې په ځنګله کې پیدا کړ چه د ځنګلي بوټو او ونو له امله هېڅ لاره نه ښکارېده. نوموړي جسد د ونې په یو سوري کې کېښود ځکه د لېوانو په مقابل کې یې د ساتنې مسؤل وو. خپله په شنوکې څملاست او پداسې حال کې چه ستړکې یې ستړې او روح یې آرام وو درانه خوب یووړ.

۸

زردشت د ډېر وخت لپار ویده شو نه یواځې سهار بلکې غرمه هم په خوب کې پرې تېره شوه. کله چه پاڅېد په حیرانۍ سره یې د ځنګل چوپتیا ته او ځانته وکتل. هغه وخت لکه سمندرګرځېدونکی چه ناڅاپه سپی په اوبوکې ووینې جګ شو او نوی حقیقت یې ولید. په زړه کې یې داسې وېل: "نور پر ما ځلېدلی دی، زه ژوندیو ملګرو ته اړ یم نه مړو اجسادو ته چې یواځې جسدونه یې په اوږو نقل کړم.

زه ژوندیو ملګرو ته اړتیا لرم تر څو زما اطاعت وکړي ځکه چه د پیروۍ وړتیا په ماکې وینې او هر ځای ته چه د تلو اراده لرم راسره ځي. نور پر ما ځلېدلی دی، نور به زردشت له خلکو سره خبرې ونکړي بلکه له خپلو ملګرو او اصحابو سره به مجلس کوي. زردشت به د رمې سپی او شپون نه وي.
زه د یوې ډلې خلکو د جذب لپاره راغلی یم، د دې خلکو یوه ډله به غوصه شي زردشت ته به غل او لوټمار ووایي. لوټماران ولې هغوی ځانو ته نېک او پرهېزګاره وایي. وایم رمه مګر هغوی ځانونو ته متعصب متعقدین وایي.
عجیبه ده! دا نېک او پرهېزګاره خلک له هر چا ډېر دکرکې څخه ډک دي؟ له هغوی څخه چه د دوی د ارزښت چوکاټونه ماتوي، یعنې د ارزښتونو ماتوونکي او قانون ماتوونکي دي خو همدا کسان نوښتګر (ایجادوونکي) دی.
نوښتګر د ملګرو په لټه کې دی چه په مړو او متعقدو رمو پسې لاړ نشي. نوښتګر د داسې کسانو په لټه کې دی چه لکه دوی نوښت راوړونکي وي او دې ته حاضر وي چه نوي ارزښتونه په نوو چوکاټونوکې رسم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوښتګر د داسې ملګرو او پلويانو په هڅه کې دی چه له نوموړي سره لو وکړي. ځکه د دوی په نظر ټول ځيزونه رسېدلي او لو ته برابر دي اما دوی په کافي اندازه لرونه نه لري چه وړي راټول کړي لدې امله غوصه دی. نوښتګر د داسې ملګرو په لټه کې دی چه وکولای شي خپل لرونه تېره کړي. دوی به ښه او بد وران کاران وګڼي اما په حقيقت کې دوی لوګري دي.

زردشت د داسې کسانو په لټه کې دی چه له نوموړي سره تخليق وکړي، له ده سره لو وکړي او له نوموړي سره خوښي وکړي. هغه په رمو او شپنو څه کوي؟ اما ته اې زما لومړنی ملګريه! خدای پامان! ته مې ډېر ښه او له لېوانو څخه پټ په ونه کې خښ کړی يې مګر نور زه بايد تا پرېږدم ځکه وخت د تېرېدو په حالت کې دی او نن ما ته نوی حقيقت راڅرګند شوی دی. زه بايد لکه شپون او قبرکن داسې نه وم. زه بايد له خلکو سره خبرې ونه کړم. ما د اخري ځل لپاره له مړه کس سره خبرې وکړې.

نوښتګر، لوګري او خوښي کوونکي به زما ملګري او ياران وي. د دوی په وسيله زه هغه د بوډۍ ټال ته رسېږم چه له ستر سړي سره وصلېږي. زه مې خپلې سندرې ګوښه ګيرانو يا هغوی ته چه دوه په دوه له خلکو لرې سره تېروي اوروم. د هغوی زړونه چه تر دې دمه يې غوږونه د نه اورېدل شويو ځيزونو اورېدو ته حاضر دي له خپل رحمته ډکوم. زه به خپله موخه پيدا کړم او خپله لاره تعقيبوم. له تاخيرکوونکو څخه به مخکې شم، پرېږده چه زما پرمختګ د هغوی د پناه کېدو سبب شي."

زردشت له ځانه سره داسې ووېل چه لمر د آسمان منځ ته رسېدلی. ناڅاپه يې پورته وکتل ځکه د مرغه لوړ غږ په آسمان کې تر غوږ کېدا. عقاب يې وليد چه په آسمان کې الوت کوي او مار ترې راځړېږي مګر نه د ښکار په ډول بلکه د يو ملګري پشان ځکه مار د مرغه په غاړه کولچه وهلې وه. زردشت ووېل: "دا زما حيوانات دي." او د زړه له تلې خوشاله شو. "ډېر د وياړ موجودات دي دا عاقلين د ځمکې ليدو لپاره راغلي دي اوس به پوه شي چه زردشت ژوندی دی کنه؟ په ريښتيا هم چه زه تر اوسه ژوندی يم، زه د وحشيانو له منځ څخه د خلکو په منځ کې ډېر خطر تهديدولم. زردشت په خطرناکه لاره روان دی پرېږدئ چه حيوانات زما لارښوونکي (هادي) و اوسي!"

کله چه زردشت داسې ووېل د هغه زاهد خبرې وريادې شوې چه په ځنګله کې يې ليدلی وو. اوږد آه يې وکړ او له ځانه سره يې ووېل: "کاشکي لدې څخه ډېر عاقل وای! کاکشي د خپل مار پشان بشپړ عاقل وای! مګر زه د بې امکانه ځيز غوښتنه کوم. له همدې امله مې له خپل غروره تقاضا کوم چه له عقل سره مې ملګري وکړي تر څو د اړتيا په وخت کې مې عقل ما پرېږدي. افسوس چه دا عقل تل د تېښتې لېوالتيا لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشکي غرور مې له احمقتوب سره يو ځای پرواز وکړي."
پدې ډول د زردشت نزول پيل شو.

د روح د دريو استحالو په اړه:

زه د روح درې استحالې بيانوم چه څرنګه روح په اوښ، وروسته په زمري او بلآخره په ماشوم بدليږي. د روح لپاره بې شميره درانه بارونه شتون لري، همدا چه روح د دې بارونو په وړلو توانا دی د قدر او احترام وړ دی؛ د هغه قوت لدې څخه د دراندو بارونو تقاضا کوي. بار وړونکی روح تپوس کوي: "څه شی درانه دي؟" او د اوښ په شان خپې (ګونډو) کيږي دې ته لېواله وي چه سنګين بارونه پرې کيږدو. همدا بار وړونکی روح پوښتي: "اې اتلانو ووایاست کوم بار ډېر درونډ دی تر څو هغه پخپلو اوږو يوسم او له خپل قوت څخه خوشاله شم؟"

آيا د دې لپاره نه چه ځان پست کړي او خپل عزت خط خط کړي؟ يا خپل بې عقلي نمايش ته کيږدي او خپل عقل مسخره کړي؟ همدا ډول کله چه خپل مقصد ته ورسيږي هر څه پريږدي؟ يا له لوړو غرونو پورته ځي تر څو ګمراهان امتحان کړي؟ او يا دا چه د بلوطو او وښو په وسيله پوهه تغذيه کړي او د روح د حقيقت په خاطر ځان وږی وساتي؟

يا دا چه د خفګان په وخت کې هغوی ته تسلې ورکوونکي ځواب وکړي او په بدل کې له کڼو خلکو سره د دوستۍ طرحه جوړه کړي تر څو هغوی يې هيڅ وخت غوښتنې ونشی اوريدلی؟ يا دا چه چټلو اوبو ته ځان اچوي (کچېرې د حقيقت اوبه وي) څونګښې او چنجيان له ځانه نه شړي؟ يا آيا دا هغه کسان دي چه له موږ کرکه لري او مونږ ورسره مينه ولرو او خپل لاس هغو ته وغځوو کوم چه زموږ د ډارولو قصد لري؟"

دا ټول درانه بارونه بار وړونکی روح زغمي او په اوږو يې وړي. لکه څنګه چه بار شوی اوښ په بېړه د صحرا لاره نيسي روح هم د خپلې دښتې په طرف بېړه کوي. مګر د صحرا په آرامۍ کې دوهمه استحاله صورت نيسي. هلته روح د زمري په بڼه کيږي او د خپل خوراک په لټه کې کيږي چه آزادي ده او غواړي په دښته کې پخپله خوښه يا خود مختاره فعاليت وکړي. هلته پخپل پخواني ارباب پسې ګرځي او غواړي چه د خپل پخواني خدای ميرڅمن شي او له لوی ښامار سره د آخري فاتح د ټاکنې په خاطر په شخړه شي.

نور روح نه غواړي چه دا لوی ښامار د ځان خدای وګڼي. د دې لوی ښامار نوم (ته بايد) نوم دی مګر د زمري روح وايي: "زه اراده کوم."
"ته بايد" په لاره کې د يو پوښ شوي حيوان پشان پروت دی او لکه طلا ځليږي. د پوښ پر هره ټوټه يې په زرينو تورو د "ته بايد" کلمې ځليږي. د زر کلونو ارزښتونه پدې پوښ باندې ځليږي او له همدې امله تر ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی ښامار وايي: "د ټولو څيزونو ارزښتونه په ما کې ځلېږي. ټول ارزښتونه تر دې دمه منځته راغلي او ټول ايجاد شوي ارزښتونه زه يم. په ريښتيا چه لدې وروسته به د "زه اراده کوم" توري شتون ونلري.
اې وروره! ولې د زمري شتون په روح کې اړين دی؟ او ولې هغه بار وړونکی حيوان چه ټول څيزونه پرېږدي او واړه شيانو ته په احترام قائل دی کافي ندی؟ که څه هم د نوو ارزښتونو په ايجادولو زمری هم قادر ندی اما کولای شي اړينه آزادي د هغې لپاره کسب کړي، د زمري قوت د دې لپاره کافي دی.

اې ورونړو! د ځاني آزادئ ايجادولو لپاره يو "سپېڅلي نه" ويلو ته اړتيا ده، د دې دندې د انجامولو لپاره په روح کې د زمري غوندې شجاعت ته اړتيا ده. د نوو ارزښتونو د ايجادولو حق تر لاسه کول د متواضع او بار وړونکي روح لپاره ډېر ستونزمن کار دی ځکه په حقيقت کې دا ډول کارونه د لوټمار کارګڼل کيږي او د حيواناتوکار يواځې ښکار دی. يو وخت مو "ته بايد" د يوې وحيې پشان ګڼلو او عبادت مو يې کولو اما اوس بايد دا وحيې د ظلم او وېرې د تشخيص وحيې وګڼئ تر څو وکولای شو له خپل عشقه ازادي تر لاسه کړئ او د دې کارکولو لپاره د زمري شتون اړين دی.

اې زما ورونړو! وواياست هغه کوم کار دی چه زمری يې په کولو توانا ندی اما ماشوم يې انجامولی شي؟ او ولې بايد زمری د ماشوم په بڼه تبديل شي؟ ماشوم پاک سپېڅلی، هېروونکی، د لوبې نوی پيلوونکی او د يو سپېڅلي هو ويونکی دی. هو ورونړو د لوبې د خلقت لپاره يوه سپېڅلي هو ويونکي ته ضرورت دی.
همدا اوس روح خپله اراده کوي، هغه کس چه جهان يې له لاسه ورکړی خپله نړئ به پيدا کړي.
ما تاسو ته د روح درئ استحالې وړاندې کړې چه څرنګه روح په اوښ، وروسته له اوښه په زمري او بلآخره په ماشوم بدلېږي."
داسې ووېل زردشت کله چه په (خالدار غويي) نومي ښارکې ولاړ وو.

د تقوا د چوکيو په اړه

خلکو د زردشت په وړاندې له يو فاضل واعظ قدرداني وکړه ځکه نوموړي د خوب او غوره تقوا په اړه خبرې کولې او له همدې امله د خلکو د زيات احترام وړ ګرځېدلی وو او ټول ځوانان له هغه راټول شوي وو.
زردشت هم له ځوانانو سره لاړ او د واعظ خبرو ته غوږ شو او فاضل واعظ داسې ويل:
"د خپل خوب احترام وکړی او له هغوکسان تېښته وکړئ چه بد خوب کوي او د شپې تر ناوخته ويښ پاتېږي! حتی غل هم شرم لري زموږ خوب نه خرابوي په شپه کې تل ورو ورو پټ قدمونه اخلي مګر دا بې سترګو او بې مخه ساتونکي په ډېره بې شرمۍ سره ېخپله کړپا زموږ خوب خرابوي. خوب بې مقداره هنر ندی، د دې ارزښت لري چه په ټول عمرکې تر مطالعې لاندې ونيول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ورځ کې باید لس ځله په ځان مسلط شې! دا به ستا لپاره روغه ستړیا برابره کړي او د روح لپاره به دې تریاکو پشان وي. لس ځله باید په ورځ کې له ځانه سره سوله وکړې ځکه فتح تریخوالی منځته راوړي او څوک چه سوله ونکا او ویده شي ښه خوب به ونکړي.

ته باید په ورځ کې لس ځله وخاندې او خوښ و اوسې کنه معده چه د ناروغیو مور ده په شپه کې به د ناراحته کړي؛ هغه خلک چه پدې اړه پوهیږي څومره عجیب دي. یو څوک باید د ټولو ښو ملکیتونو څښتن شي تر څو ښه ویده شي. د دروغو شهادت، زنا او د همسایه ناموس ته کتنه ټول د ښه او آرام خوب سره اړیکه لري. حتي که انسان ټول نیک فضایل ولري بیا هم یو څیز ته کلکه اړتیا لري؛ هغه هم په موقع باندې د ټولو نیکو فضایلو ویده کول دی. کنه دا هم له تا سره د شخړې په حالت کې راتلونکي دي.

آرام خوب حکم کوي چه دګاونډي او خدای سره تل په سوله کې اوسه! حتی دګاونډي د شیطان سره هم په سوله کې اوسه کنه په شپه کې درباندې حمله کوي. د پاچاهانو بشپړ احترام وکړئ حتی که خائن هم وي. آرام خوب دا امرکوي! په ما څه چه قدرت له کوږ لاس سره مینه لري؟

هغه شپون چه خپلې میږې تر ټولو شنې سیمو او چمنونو ته شړي تر ټولو غوره چوپان وګڼه. زه ډېر قدر او سترې خزانې نه غواړم ځکه دا د جسارت سبب کیږي. بلکه هغه سړی چه نیک نوم او جزوي دارایي ونلري هم آرام خوب نشي کولی.

زه له پستوکسانو سره راشه درشه له بدو خلکو څخه غوره ګڼم مګر، دوی هم باید ځانګړی وخت ولري.

دوی هم ښه خوب ته اړ دي. زما بې عقل خلک خوښیږي ځکه هغوی انسانان په خوب وړي، په ځانګړي ډول سره هغه انسانان چه ورته تسلیم شي. پدې ډول سره په متقي شخص ورځ تېرېږي.

د شپې د دې مواظبت کوم چه ویده نشم. خوب چه په ټولو نیکیانو غوره دی احضارول یې مکروه دي. په عوض کې زه د هغه څه په اړه اندم چه په ورځ کې پېښ شویدي او له ځانه په بشپړه حوصله سره پوښتم: "ستا ننۍ لس فتحې څه وې؟ ستا لس سولې کومې دي؟ لس ریښتیا دکوم دي؟ او هغه لس خنداوې چه زما د خوښۍ سبب شوې کومې دي؟"

پداسې حال کې چه د دې څلوېښتو اندونو په فکرکې وم ناڅاپه ما خوب وړي. هماغه تر ټولو نیکیو غوره بې له ذکرکولو څخه ما تښتوي او له ځانه سره مې وړي. خوب زما په بڼو رالوېږي او درنوي یې، زما خوله لمسوي او خلاصه پاتې کیږي.

په ریښتیا هم په بې غږو او ورو قدمونو زما داګران غله راته نیږدې کیږي او زما افکار غله کوي؛ او ما مې لکه د تحریر مېز احمق پخپل ځای پرېږدي. مګر ډېر نه پاتې کیږم زر تر زره غځیږم. کله چه زردشت د واعظ خبرې واورېدې په زړه کې یې وخندل ځکه د غوږ نیولو په وخت کې نوموړي نوی حقیقت کشف کړ او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې امله يې داسې ووېل:

"دا يوه پدې څلوېښتو اندونو سره زما په نظر لېونى دى اما بايد اقرار وکړم چه د خوب په فن کې استاد دى. هغه کس نېکبخته دى چه د دې سړي سره نېږدې ژوندکوي. دا خوب سرايت کوونکى دى او حتى له ډېلو دېوالونو څخه هم انسان ته سرايت کوي. هېڅ بې دليله او عجيبه نده چه دومره ځوانان د نوموړي د پرهېزګارۍ درس ته راټول شويدي. د نوموړي پوهه پدې کې ده چه د ښه خوب کولو لپاره بايد ويښ شو. واقعا که د ژوند معنى نه واى او زه د چټياتو له منلو څخه ناچار واى، زما په نظر دا چټيات له نورو غوره دي. اوس ښه پوهېږم، هغه وخت چه خلک به د تقوا پر واعظانو پسې تلل څه يې لټول؟ راحت خوب او هغه نېکي چه لکه ترياک خوب راوړونکې وي. ټولو پوهانو چه د علومو چوکۍ اشغال کړې وې له عقل او پوهې څخه يې منظور ښه او راحت خوب وو او په ژوندون کې يې لدې بل غوره مفهوم نه درلود. حتى نن هم د دوى بقاياوې پاتې دي. د همدې واعظ پشان چه همدا اوس يې د پرهېزګارۍ درس ورکاوه. بايد ووايو چه ټول د دې واعظ پشان ورځ نه لري، د دوى وخت نور تللى دى. همدا اوس دوى ختم شويدي. خوبيولي نېکبخته دي ځکه زر يې خوب وړي."

داسې ووېل زردشت.

هغوى چه په بله نړۍ کې ژوندکوي:

زردشت د هغه چا پشان د انسان د خلقت په اړه فکر وکړ لکه دې نړۍ کې چه نه وي او لا پسې ځير شو. دا د نړۍ خلقت ورته د يو ناروغ او رنځمن خداى کار ښکاره شو. نوموړي ته نړۍ يو خوب، خيال او رنګين دود وځلېده چه د رنځېدلي خداى په مقابل کې شتون لري.

ښه او بد، رنځ او زحمت، زه او ته ټول د نوموړي په نظر د خداى په مقابل کې رنګين دود ښکارو. لکه چه خالق نه غوښتل نور ځانته وګوري نو لدې امله يې دا نړۍ پيدا کړه. خوښي داسې مستي ده چه دردمن خلک له خپل دردېدلي چاپېريال او درد څخه خارجوي تر څو له ځانه بهر نړى ته وګوري. زما په نظر دا نړۍ هم يوه ورځ يوه مستانه خوښي وه.

زما په نظر دې نړۍ يوه ورځ يو تل پاتې ناقص انځور له يو ابدي تناقص پرته د يوې مستانه خوښۍ په بڼه خپل خالق ته وځلېده. لدې امله ما د بلې نړۍ د اوسېدونکو پشان خپل تخيلات د بشر چاپېريال ته رسولي دي، هو د بشر چاپېريال ته.

افسوس ورونو! هغه خداى چه ما خلق کړ د ټولو نورو خدايانو پشان د بشري فکر زېږنده وو او د بشر په لېونتوب يې دلالت کولو. هغه بشر وو ، د بشر له يوې ناقابله ټوټې او ځان غوښتنې بل هېڅ نه وو. په ريښتيا چه هغه اروا رقمه سړى زما له شغلو او ايرو څخه په ما غلبه کړې وه او هېڅ له بله اړخه نه وو راغلى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروڼو! بيا يې ېې وپوښتل: "څه وشول؟" هېڅ زه رنځېدلی پخپله پورته شوم او خپلې ايرې مې غرونو ته يووړې او زر مې يوه روښانه شغله وليده. عجيبه ده! اروا هم زه پرېښوم. زه د ناپوهۍ په حالت کې وم، د دې ډول ارواګانو باور ما ته رنځ او درد پيدا کړ. وروسته له هغو د دې ډول ارواګانو په اړه فکر ما ته درد، رنځ او شرم پيدا کړ. دا هماغه څه دي چه زه يې د بلې نړۍ خلکو ته وايم.

کمزورتيا او درد د دې ډول نورو جهانونو د ايجاد او لنډ مودته نېکبختۍ سبب د بدبخته خلکو لپاره شويدي. ستړيا له يو اړخه د مړينې په طرف غواړي ختمه شي، جاهله ستړيا چه نور نه غواړي اراده وکړي د نورو ټولو خدايانو او جهانونو سبب شوېده.

وروڼو! باور وکړئ زموږ جسم، لکه بدن مايوسه شوی او له ټولو موانعو څخه د تېرېدو په اخرۍ ابلهانه پرېکړه کې دی. له خپل فکر سره يې هڅه وکړه چه اخرۍ موانع له منځه يوسي او ځان بلې نړۍ ته ورسوي. مګر دا نړۍ نوره له خلکو پټه ده. دا غير بشري نړۍ چه هېڅ آسمان نه لري موږ ته معلومه نده او بې له بشري بڼې له انسانانو سره خبرې نه کوي. په ريښتيا چه دکل وجود اثباتول له کړاوه ډک او ستونزمن کار دی.

اې وروڼو! وواياست آيا تر ټولو ښه څيزونه هغه ندي چه اثبات شوي دي؟

هو دا د (زه) لفظ، زه خلق کوونکی، اراده کوونکی او ارزښت ورکوونکی چه د ټولو څيزونو د ارزښت د سنجولو معيار دی. له ټولو ستونزو اوکړاوونو سره سره له واړه څيزونو غوره وجود دی. او همدا تر ټولو حقيقي وجود يعني (زه) تل له جسمه خبرې کوي. حتی د شعر ويلو او د الوتو په وخت کې د لاس او پښو وهلو په وسيله پخپلو ماتو وزرو سره د جسم طلب کوي. دا (زه) د هرې ورځې په تېرېدو سره د واقعي خبرو په غوره ډول سره ويل زده کوي او هر څومره چه ډېر زده کوي په هغومره اندازه جسم او ځمکې ته په لقبونو او عنوانونو قائل کېږي.

د (زه) لفظ ما ته نوی غرور رازده کړی دی، غواړم دا غرور خلکو ته ورزده کړم. لدې زيات خپل سر د ملکوتي څيزونو په رېګ کې مه ننباسئ! بلکه دا خاورين سر چه ځمکې ته مفهوم ورکوي لوړ او آزاد وساتئ! زه خلکو ته نوې اراده تدريسوم، د هغې لارې اراده وکړئ چه خلکو يې په پټو سترګو پيروي کړېده. هغه په سم صحيح ډول ولولئ او له هغو څخه د نارغو خلکو پشان تېښته مه کوئ.

ناروغ او تېښته کوونکي (ډارن) خلک له خپل بدن او ځمکې تنګ دي ځکه يې آسماني څيزونه او شهادت رامنځته کړي. مګر دې خوږو زهرو په عين وخت کې تيارې له بدن او ځمکې شړلې دي. هغوی پدې فکرکې وو چه څنګه له بدبختۍ خلاصون پيدا کړي او ستوري يې په لاس کې نه وو، لدې امله يې ځانته داسې وويل: "کاشکې د ملوکوتي لاروکمښت شتون لرلی نو انسان به د هغه په وسيله نورو جهانونو ته تللی وای او بلآخره به خپلې ارماني نېکبختۍ ته رسېدلی وای." همدوی د حق نه پېژندونکي وو چه د ځان لپاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارې ډېرې کړې، د نړۍ او جسمه یې ځانونه خلاص کړل؛ مګر د دې پوروړې خلاصون لپاره د دوی خوشالۍ ولې وې؟ "د ځان او ځمکې پوروړي". زردشت د ناروغانو په وړاندې مهربانه دی، د دوی د تسلې او حق نه پېژندنې له امله غمجن ندی او دوی ته وایي: "کاشکې تاسو د پرمختګ او ښه والي په طرف تللي وای او د فاتحانو له ډلې شوي وا. د ځانو لپاره مو لدې څخه عالي جسم جوړ کړی وای!"

همدارنګه زردشت دکمزورو او ناتوانه خلکو په وړاندې غوصه نه کوي خو پدې شرط چه د خپلو تېرو او ډار ډکو تصوراتو له امله د ښښنې لپاره په نیمه شپه کې د مړه خدای مزار ته لاړ نشي. ځکه د مړه شوي خدای په قبر باندې د اوښکو تویول د جسمي ناروغیو څخه ده. د دې ناروغانو په منځ کې ډېر داسې شاعران شته چه شعر وایي او خدایان غواړي. د دوی کرکه د پوهانو او نوو فضایلو یعنې صداقت په وړاندې تر هر څه ډېره ده. د دوی پاملرنه تل د جهالت ورځو ته ده، هغه ورځې چه له وېرې ډک تصورات او باورونه پکې ډېر په تېزۍ روان وو. شک ګناه ګڼل کېده او نامنظم او پېچلی فهم یې خدای ګڼلو.
زه دا ډول اشخاص ډېر ښه پېژنم. دوی غواړي چه خلک پر هغوی باندې په پټو سترګو باور ولري او غواړي چه شک ګناه وبلل شي او ډېر ښه پوهېږم چه دوی خپل په باطن کې څه عقیده لري. په حقیقت کې دوی خپله په نورو جهانونو باور او شهادت نه لري. هغه څه چه دوی پرې متعقد دي جسم دی او د دوی لپاره یې جسم مطلق دی. د مرګ واعظانو ته غوږ نیسي او خلکو ته د نورو جهانونو وعظ کوي.
"اې ورونړو هوښیار اوسئ! سالم جسم ته غوږ ونیسئ! ځکه د هغو غږ نرم او سم دی. بشپړ سالم اوکامل تن ډېر صحي او نرمې خبرې کوي او د هغه خبرې هم د ځمکې د مفهوم په اړه دي."

له جسمه د تېښته کوونکو په اړه

دلته زما خبرې یواځې د هغو خلکو سره دي چه له ځانه په تېښته کې دي. دوی ته نه وایم چه بل شی زده کړئ او په بل ډول یې تدریس کړئ مګرکاشکې دوی خپل بدن پرېښی وای تر څو نورې خبرې ونکړی شي.
ماشوم وایي: "زه روح او بدن یم" او موږ هم باید د ماشومانو پشان خبرې وکړو. هغه کس چه هوښیار دی او پوهېږي وایي: "زه یواځې له بدن بل څیز نه یم او روح په جسم کې د موجود شي لپاره یو لفظ دی. بدن او عقل لوی دي او واحد فکر لري، سوله او شخړه دي، رمه او په عین وخت کې شپون هم دی."
اې وروره! پوه شه هغه یو څه عقل چه لرې روح یې بولې او هغه چه د خپل لوی عقل د لوبو شی ګڼې، ندی. ته (زه) وایې او د هغو په آزادۍ ویاړې ولې سکالو لدې ډېر اهم دی (هغه چه نه غواړې باور پرې وکړې) ستا بدن او ستا لوی عقل (زه) نه وایي اما عمل کوي. هغه څه چه ذهن احساس او فکر درک کوي پخپل ځان سره هېڅ وخت پای نه مومي.
مګر ستا فکر او ذهن غواړي تا قانع کړي چه د ټولو څیزونو عاقبت همدا دی. ستا فکر او ذهن د لوبوکوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شی ندي د هغو تر شا ستا نفس ځای لري. نفس د ذهن په سترګو سره پلټنه کوي او د فکر په غوړونو درک کوي. تل د غوړ نیولو او مقایسې په حالت کې دی. ځایونه نیسي او خرابول کوي، نفس حتی په (زه) هم حکومت کوي.

اې وروره! ستا د اندونو او احساساتو په څټ کې یو زورور ارباب او یو ناپېژانده پوه شتون لري چه نوم یې ستا ساه ده. هغه ستا په بدن کې ځای لري او په حقیقت کې هغه ستا بدن دی. په بدن کې د ستا له ټولو علمونو څخه عقل او فهم ډېر ویده دي او بلآخره څوک شته چه ووایي: "دا معلومات او پوهه په کومه لار کې ستا د بدن په درد خوري؟"

ساه د په (زه) ویلو او غرور باندې خاندي او له ځانه سره وایي: "دا د اندونو ټوپونه او الوت څه شی دي؟ د (زه) د موخو د لاسته راوړو لپاره وسیله او په (زه) باندې د باورونو تلقین کوونکی او تحریکوونکی زه یم."

ساه (زه) ته وایي: "دلته د درد احساس وکړه!" (زه) هلته د خوښۍ احساس کوي او په فکرکې لوېږي؛ څنګه کېدای شي چه د خوښۍ احساس مکررا درک کا او د فکر موخه یې باید داسې وي؟" زما خبره له ځانه د تېښته کوونکو سره ده: "هغوی د بدن لپاره احترام لري چه دکرکې سبب کېږي."کوم څیز د احترام، کرکې، ارزښت او ارادې باعث کېږي؟

خلاقیت کوونکې ساه د ځان لپاره احترام، کرکه، ښادي او غم پیدا کړي، خلاقه جسم د ځان لپاره روح پیدا کړی تر څو د ارادې وسیله یې واوسي. تاسې! اې له ځانه تېښتېدونکو! دکرکې په ولکه کې یاستئ او د خپل بدن خدمت کوئ. زه تاسې ته وایم چه ستاسې ساه په مړینه پسې ګرځي او له ژونده بېزاره ده. نور هغه څه نشي کولای چه مینه ورسره لري، نور له خپل ځانه لوړ څیز نشي پیدا کولی. د هغه څه دي چه ستاسو ساه ګانې یې طلب کوي او ټوله تودوخه یې په همدې کې ده.

افسوس! نور مو ساه د پیدایښت لپاره تیاره نده، له همدې امله تاسې د ځان ختمولو په لټه کې یاست. ستاسې ساه ګانې له دې خاطره له جسمه د تېښتې په حال کې ده چه تاسو له خپل ځانه کرکه کوئ ځکه نور تاسې پدې توانا نه یاست چه له ځانه لوړ څیز خلق کړئ. لدې امله تاسو د ژوندون او نړۍ په وړاندې ظلم کوئ. ستاسو په سپک نظرکې د ژوند په وړاندې یو غیر ارادي حسرت پټ دی.

اې له ځانه فرار فرارکوونکو زه له تاسو سره په ډله کې نه یم ځکه تاسې زما موخې (ستر سړي) ته د رسېدو پل نه یاست.

د خوندونو او شهوتونو په هکله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما وروره! کله چه د فضیلت درلودونکي یې، هغه ځانګړی ستا دی او یواځې په تا پورې اړه لري. مګر ته په هغه نوم بردې او ناز ورکوې، ته یې غوږونه کشوې او لوبې ورسره کوې. هغه نوم چه تا خپل فضیلت ته ورکړی اوس له خلکو سره شریکوې او ستا فضیلت د خلکو له فضیلتونو سره یوه رمه کیږي. څومره به ښه وای که ویلي د وای: "کوم څه چه زما روح ته رنځ او خوښي ورکوي او هغه څه چه زه ورته لېوالتیا لرم د ستاینې وړ ندي او نوم هم نه لري."

خپل فضیلت ته ډېر ارزښت ورکړه، که چېرې اړینه وه په اړه یې خبرې وکړې د ژبې له بندېدو او تولته توبه هم مه وېرېږه! ووایه په توتله توب سره هم ووایه دا زما فضیلت دی، دا هغه څه دي چه مینه ورسره لرم، دا مې په هر لحاظ خوشالوي او د همدې فضیلت په وسیله زه اراده کوم.

زه د هغو لپاره د خدایي قانون پشان اراده نه کوم بلکه هغې ته د یوې بشري اړتیا په نوم اراده کوم. دا فضیلت ما ته د نورو نړیو او جنتونو نښه نشي کېدای. زه د دنیوي فضیلت غوښتونکی یم، پدې فضیلت کې احتیاط، عقل او منطق کم دي. مګر دې مرغه زما په باطن کې ځاله جوړه کړې لدې امله ورسره مینه لرم او ساتم یې؛ همدا اوس هغه زما په ضمیرکې په خپلو طلایي هګیو لکه کوړکه چرګه ویده دی.

دا هغه څه دي چه کېدای شي ته یې په توتله او بنده ژبه ستاینه وکړې. داسې وخت هم ووکوم شهوتونه چه تا درلودل بد دې ترې وړل مګر اوس ته یواځې هغه فضیلتونه لرې چه له هغو شهوتونو یې سرچینه اخیستې ده. تا تر ټولو لویه موخه د دې شهوتونو په منځ کې ټاکلې وه ځکه دا شهوتونه ستا فضیلتونه او خوندونه وګرځېدل. که څه هم ته شهواتي او عصباني موجود وې خو بلآخره ستا ټول شهوتونه په زهد او شیطانان په پریښتو تبدیل شول.

داسې وخت هم وو چه تا له پوست لاندې وحشي سپي درلودل مګر په خوږو نغمو ویونکو مرغانو تبدیل شول. د خپلو زهرو څخه د ضد زهر جوړ کړل، تا خپله غوا یعني غم ولوشلو او اوس یې د شیدو سر څښې او وروسته لدې ته بدي نه کوې مګر هغه بدي چه له فضایلو څخه د منځته راشي. اې وروره! که چېرې نېکبخته وې له یو زیات فضیلت به ونلرې ځکه پدې ډول سره په اسانۍ له پله تېرېدی شې. د نېکو او بدو فضایلو درلودل که د شهرت سبب کیږي د مصیبت هم کیږي. څومره ډېر دي هغه کسان چه په جګړه کې یې شتون د ډول ډول فضایلو سبب شوی وو خو دښتو ته لاړل او ځانونه یې برباد کړل او له منځه لاړل.

اې وروره! آیا شخړه او جنګ بد دي؟ مګر دا یوه ضروري بدي ده، کینه، بې باوري او توطئه ستا د فضایلو او نېکیو په منځ کې لازمي ده. وګوره! ستا هره نېکي د لوړو فضایلو په نسبت څومره حسدکوي او څومره هر یو ستا واړه روح په ټول قدرت سره ځانته غواړي؛ هر یو غواړي ټوله مینه اوکرکه یواځې د ځان لپاره منحصره کړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر فضیلت د نورو فضیلتونو په وړاندې کینه کوي؟ دا کینه ډېره خطرناکه ده. ځکه، حتی کېدای شي نېک فضیلتونه هم د دې کینې په پایله کې له منځه لاړ شي. هغه کس چه په کینه کې ډوب وي بلآخره د لړم پشان پخپل نېش ځان چیچي او ځان له منځه وړي. اې وروره! آیا تر اوسه د ندي لیدلي چه یو نېک فضیلت په څه ډول ځان متضرر او بربادوي؟

بشر داسې موجود دی چه باید لوړتیا وومومي؛ له همدې امله ته له خپلو فضیلتونو سره مینه لرې ځکه کېدای شي هغو ستا د ذات د پناه کېدو سبب شي.

د رنګ آلوتي مجرم په اړه

اې قاضیانو او قرباني کوونکو! باوري یم تر څو چه حیوان سر نه وي ټیټ کړی نه یې وژنئ. هوښیار اوسئ! رنګ آلوتي مجرم سر ټیټ کړی او فوق العاده سپکاوی یې له سترګو ښکاري.

زما ضمیر داسې څیز دی چه باید لوړتیا وومومي، زما سترګې وایي دا د بشر تر ټولو لوی سپکاوی دی. د ژوند تر ټولو ښه شیبه یې هغه وه چه تر قضاوت لاندې وو. مه پرېږدئ چه دا پست سړی د دوهم ځل لپاره خپل مخکېني حالت ته وګرځي. هغه کس چه په داسې یو رنځ اخته وي د درملنې لپاره یې بې له فوري مرګه هېڅ بله لار شتون نه لري.

اې قاضیانو! ستاسو وژنې د غچ اخیستنې په منزل کې نه بلکه د ښښنې په مقام کې قرار لري؛ نوکله چه قضاوت کوئ داسې قضاوت وکړئ چه که چېرې تاسو خپله هم د مجرم په ځای وای همداسې قضاوت به موکړی وای. ضرور نده له قتل کېدونکي کس سره سوله وکړئ. پرېږدئ! تاسې د (ستر سړي) په غم کې اوسئ! پدې ډول سره د خپلې بقا لپاره خپل حقانیت ثابت کړئ.

په نوموړي د شریر پر ځای د میرخمن نوم کېږدئ! ناروغ به ورته ووایئ خو شقي نه! احمق به یې وګڼئ ولې ګناه کار نه! او ته، اې سورکالیه! هغه څه چه ندي شوي که چېرې یې په اړه ووایې ټول به وایي: "دا زهر لرونکی چینجی او دا چټل ووژنئ!" ولې فکر یو څه او عمل بل څه او د عمل اندېښنه خپله بل شی دي او د همدوی تر منځ څرخ نه ګرځېږي. د دې رنګ آلوتي مجرم رنګ اندېښنې داسې زېړکړی دی. نوموړي حتی آن د خپل عمل دکولو په وخت کې خپله اندېښنه نشوای زغملی. نوموړي تل ځان د دې عمل د انجاموونکي پشان لیدلو او دا هغه څه دي چه زه یې لېونتوب بولم او د ده لپاره بشپړ یو بل طبیعت وو.

یوګچي خط یوه چرګه فلج کړه او هغه ضربه چه منځته راغله د نوموړي کمزوري عقل فلج کړ، دې ته زه وروسته له عمله لېونتوب وایم. اې قاضیانو واورئ! یو بل لېونتوب هم شتون لري چه زه ورته مخکې له عمله لېونتوب وایم. افسوس! تاسې په پوره ډول سره پدې روح کې نفوذ ندی کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورکالی قاضي داسې وایي: "دې مجرم ولې سرې مړکړ؟ پداسې حال کې چه موخه یې غله وه!" مګر زه تاسو ته وایم د نوموړي روح وینه غوښته نه لوټماري؛ هغه د چاقو د رحمت تږی وو. د نوموړي کمزوري عقل دا لېونتوب درک نشوکړای، قانع یې کړ او ووېل: "د وینې ارزښت څه شی دی؟ حد اقل لوټماري نه پسې اضافه کوې؟ او په هغو سره غچ هم نه اخلې؟"

نوموړي خپل کمزوري عقل ته غوږ ونیو او د عقل کلمو یې لکه سرپ په سر سنګیني کوله. هغه وخت نوموړي د قتل سره سره غله او لوټماري هم وکړه. نوموړی وډار شو او وېل یې داسې نه چه لېونتوب مې وشرموي. اوس یو ځل بیا د هغه جرم د دوهم ځل لپاره د ده په سر سنګیني کوي او یو ځل بیا یې عقل کمزوری، سست، فلج او ویده شوی دی. نوموړي که چېرې یواځې سره ښوروللی وای دا بار یې له اوږو لوېدلا خو څوک وو چه دا سر یې ښوروللی وای؟

انسان څه شی دی؟ یو خروار ناروغۍ چه د روح له لارې خارجي نړۍ ته ځي او هلته په ډوډۍ پسې ګرځي. انسان څه شی دی؟ د وحشي مارانو یوه ډله چه ډېر په کمه اندازه په سوله کې سره ژوندکوي، پدې ډول سره هغوی د ډوډۍ پیدا کوو لپاره نړۍ ته داخلیږي.

دا بېچاره بدن وګوره! هغه رنځونه چه لیدلي یې دي لېواله یې وو، دا بېچاره روح د جنایت کاره روح او حرص لپاره د چاقو رحمت تعبیروي. هغه کس چه له شته ناروغۍ رنځ وړي په بدۍ اخته کیږي کوم چه برحاله بدي ده. غواړي هغه څه چه د رنځ سبب یې شوي وردردوي. مګر داسې وخت هم وو چه بدۍ یې درلودې ولې متفاوتې وې. داسې وخت هم وو چه شک او غوښتنې نفس بدې ګڼلې، په هغو وختوکې یې ناروغ کس ته خدای نه منونکی یا کوډګر وېل او د یو خدای نه منونکي اوکوډګر په ډول رنځېدا او هڅه یې کوله چه خلکو ته آزار ورسوي.

دا خبرې ستاسو په غوږونوکې نه داخلیږي، تاسې وایاست چه دا د پرهېزګارانوکلمې موږ آزاروي مګر زه تاسو پرهېزګارانو ته څه اهمیت ورکوم!؟ بس کوم شی چه په تاسو پرهېزګارانوکې زما دکرکې سبب شي په ریښتیا ترې کرکه کوم، که څه هم بد څیزونه نه وي. کاشکې! دوی هم خاص لېونتوب درلودی چه د دې رنګ آلوتي پشان تلف شوي وای. په ریښتیا که کولی مې شوای، زړه مې غواړي د دوی لېونتوب ته د حقیقت، وفا او عدالت نوم ورکړم. مګر دوی د دې لپاره خپله تقوا ساتي چه راحت او اوږد کرکه راوړونکی ژوند وکړي. زه د یو لرګي پشان په سېل کې رغړم. هر څوک کولی شي ما ته لاس راواچوي، څه لاس راواچوه! زه د چا د لاس لکڼه نه یم.

د لوستلو او لیکلو په اړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولو لیکنوکې له هغو لیکنو سره مینه لرم چه لیکونکي د زړه په وینو لیکلې وي. په وینه لیک وکړه! هغه وخت به پوه شې چه وینه او روح یو دي. د نورو د وینو درک کول آسانه ندي. له همدې امله زه له سرسري لوستونکو څخه کرکه لرم. څوک یې چه لوستونکي وپېژني نور به د هغه لپاره لیکنې ونکړي، که چېرې اوسنۍ سطحي لوستنه همداسې جریان پیدا کا روح به هم خوسا شي. د ټولو خلکو د واقعي لوست زدکړه کېدای شي د لیکلو او حتی اندکولو مخه هم ونیسي. یو وخت د خدای روح وو. وروسته بشر شو او اوس په یوه ډله بدل شوی دی.

څوک چه د زړه په وینو لیکل کوي یواځې دا نه غواړي چه لیکنې یې ولوستل شي مګر دا هم غواړي چه زده کړل شي. د غرونو تر منځ تر ټولو نیږدې لار له یوې څوکې بلې څوکې ته ده مګر د دې لارې د طی کولو لپاره لوړو پښو ته اړتیا ده. مثالونه او حکم یې باید د غرونو پشان وي او خبرې یې له هغو خلکو سره دي چه روح یې د عظمت درلودونکی دی.

پاکه او رقیقه هوا، یو نیږدې خطر، یو له شیطانت او خوښۍ ډک روح ښه سره جوړیږي. زه غیرتي یم ځکه کولی شم چه پخپل چاپېرکې پیریان ووینم. هغه روح چه د ارواګانو د شړلو سبب کیږي د ځان لپاره پېریان منځته راوړي. شجاعت د خندا غوښتونکی دی. زه نور ستاسو پشان احساس نه کوم. له پښو لاندې چه دا توره او درنه وریځ وینم پرې خاندم او ستاسو لپاره یوه توپاني وریځ ده.

کله چه غواړئ لوړتیا (غوره توب) تر لاسه کړئ پورته ګورئ اما زه ښکته ګورم ځکه همدا اوس ما لوړتیا تر لاسه کړې. ستاسو په منځ کې څوک شته چه هم یې لوړتیا غوره کړې وي او هم وخاندي؟ څوک چه لوړ غرونه تر پښو لاندې کوي په ټولو مصیبتونو باندې بې له شوخۍ په جدي ډول خندا کوي. پوهه موږ آزادوي، په هر څه مو برخمن او بې اړتیا کوي، هغه ښځه ده او یواځې له سرتېرو سره مینه لري.
تاسې ما ته وایاست: "د ژوندون زغمل سخت دي." ولې او په کوم سبب تاسې ګهیځ دومره په کبر او غرور کې وئ او د شپې دومره زړه توري؟ د ژوند زغمل سخت دي اما په دومره کمزورۍ کې باید ځانو ته قرار ورنکړو! موږ ټول ښه بار وړونکي حیوانات او خره یو. د مونږ یې له هغه سره ګل او غنچې سره په شباهت څه؟ چه یو څاڅکی اوبه یې په مخ لړزیږي.

په ریښتیا چه موږ په ژوند مین یو لدې خاطره نه چه له ژوند سره عادت شوي یو بلکه لدې امله چه په عشق پورې تړلي یو. له عشق سره تل یوه اندازه لېونتوب شتون لري او همدارنګه په لېونتوب کې یو څه منطق شته. زما په نظر چه له ژوند سره مینه لرم شاپرک، د صابون دانې او هر څه چه له دوی د انسانانو په منځ کې شتون لري نېکبخته دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې کوچنيو او وزر لرونکو، سپکو، بې فکره او نازکو حيواناتو ليدل زردشت ژړلو او سندرو ويلو ته اړ کوي. زه يواځې پر هغه خدای باور لرم چه ګډا يې زده وي. کله مې چه شيطان ته وکتل هغه مې جدي، دقيق په فکروکې ډوب او سترې وليد. په حقيقت کې نوموړی د ځمکې د روح د جاذبې قوه ده او ټول څيزونه د ده په طرف لوېږي، د لوېدو مسؤل يې هم دی.

په خندا وژل کوي نه په غوصه؛ راپورته شئ! چه د روح جاذبه ووژنو، ما په لاره تګ زده کړئ او له هغې وخت وروسته منډه کولی شم، ما آلوتنه زده کړې نور دې ته اړ نه يم چه څوک مې په حرکت راولي. همدا اوس زه وزن نه لرم، همدا اوس زه آلوتنه کوم او ځان له ځپل ځان لاندې وينم، همدا اوس خدای زما په باطن کې په ګډا راغلی دی.

په غونډۍ ونه:

زردشت په ځلونو يو ځوان ليدلی وو چه له نوموړي څخه يې لرېوالی اختيارولو. يو شپه نوموړي د خالداره غوايي نومه ښار په اطراف کې په غونډيوګرځېدا ناڅاپه يې پر هغه ځوان سترګې ولګېدې چه ونې ته يې څنګ وهلی وو او په سترو سترګو يې درو ته کتل. زردشت په هغه ونه لاس کېښود چه ځوان ورته ډډه وهلې وه او ووېل: "که چېرې مې غوښتي وای دا ونه وښوروم نه مې شوی کولای اما باد چه موږ يې هېڅ نه وينو په خپل زړه هغه ښوروي، ټيټوي او عذاب ورکوي. موږ هم د ورکو او نامعلومو لاسونو په وسيله ټيټ او عذابېږو."

ځوان بې اختياره له ځايه ولاړ شو او ووېل: "زه د زردشت غږ اورم پداسې حال کې چه زه همدا اوس په بد فکر باندې بوخت وم." زردشت ځواب ورکړ: "پدې کې څه شک دی؟ بشر هم د دې ونې پشان دی. هر څومره چه پورته او لوړو مرتبو او رڼاګانو ته خيژي له هغو يې ډېرې ريښې په ځمکه، تيارو او دروکې پاتې او چتلېږي." ځوان چيغه وکړه :"هو! بلکل د چټلۍ په طرف، په څه ډول ته له هغو څيزونو خبر يې کوم چه زما په روح کې جريان لري؟"

زردشت وخندل او ووېل: "ډېرې ارواګانې نه کشف کېږي لومړی بايد هغه منځته راوړو." ځوان دوهم ځل تکرارکړه: "هو! د چټلۍ په طرف، ته سم وايې زردشته! کله چه لوړو مرتبو ته راغلی يم نه مې په ځان باور کړی او نه هم نورو په ما کړی. ما ته ووايه دا څه ډول حالت دی؟" زه ډېر زر زر بدلون مومم، ننی زه پرونی ما نه مني. د صعود په وخت کې ځينې مرتبې همداسې پرېږدم او ترې تېرېږم او دا مرتبې مې هيڅ نه بښي. کله چه لوړو څوکو ته رسيږم ځان ډېر يواځې احساسم. هېڅوک له ما سره خبرې نه کوي او د يواځېتوب ساړه مې په لړزه راولي. زه په ارتفاعاتوکې په څه پسې يم؟ زما تحقير او لېوالتيا په يو بل کې وېلې کېږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له منځه ځي. هر څومره چه لوړتیا مومم هغه کسان چه د لوړو مرتبو په خوا راځي مسخره کوم. پدې ارتفاعاتو کې څه لټوم؟ لدې لوړ تګ او الوتنې څومر تنګ شوی یم! څومره مې خپله ارواه مسخره کوم! څومره کرکه کوم له هغو چه فرارکوي او لدې ارتفاعاتو څومره ستړی شوی یم"

دلته ځوان چوپتیا غوره کړه او زردشت پداسې حال کې چه ونو ته یې په ځیر ځیرکتل ووېل: "دا ونه دلته یواځې د غره په سر درېدلې ده، له بشر او حیواناتو څخه په ارتفاع کې مخکې ده. که خبرې یې کولی شوای چا یې خبرې نشوای درک کولای ځکه ډېر صعود یې کړیدی. اوس هغه انتظارکوي اوکوم شي ته سترګې په لاره ده؟ د دې لپاره چه وربځو ته ډېره نیږدې شوې، شاید لومړني تندر ته منتظره وي."

کله ده زردشت خپلې خبرې ختمې کړې ځوان په ډېر لوړ آواز سره ووېل: "هو زردشته ته سم وایې! کله چه زه د لوړو مرتبو په طرف راتلم ښکته راتلون مې غوښت او ته هغه تندر یې چه زه ورته منتظر وم. وګوره! کله چه تا پر موږ باندې ظهورکړی حال مو څرنګه شوی؟ په تا باندې کېنې زه نابودکړی یم" دا یې چه ووېل نو سخت یې وژړل. اما زردشت خپل لاسونه سره ونیول او نوموړی یې یووړ.

له لږ وخت وروسته زردشت دا ډول ووېل: زه د متقلب کړم، ستا په سترګوکې ستا له خبرو خطر ډېر له ورایه ښکاري. ته تر دې دمه نه یې آزاد شوی مګر د آزادۍ شپون یې. ته د ځان په لټه کې له حده زیات ستړی او ستومانه شوی یې، ته د ارتفاعاتو په لور آزادګرځې او روح دې د ستورو تږی دی. مګر ستا بدې غریزې هم آزادي غواړي. ستا وحشي سپیان هم د آزادۍ په لټه کې دي.
کله چه ته غواړې د ټولو زندانونو ور خلاص کړې نو هغوی پخپلو ځالوکې عو عوکوي. تر دې دمه ته هغه د بندي پشان یې چه د خپلې آزادۍ په فکرکې وي. افسوس! دا ډول زندانیان پداسې حال کې چه ډېر ابتکارونه کوي ډېر شریر او موذي هم کیږي. هغوی چه روح یې آزادکړی باید خپل ځان هم پاک کړي ځکه په دوی باندې د پخواني قالب او زندان ډېرې چټلۍ پاتې دي، حتی د دوی سترګې هم باید پاکې کړل شي.
هو! زه تا ته له متوجه شوي خطر څخه خبر یم مګر تا ته دې په مینه او هیله قسم درکوم چه خپل عشق او امېد له لاسه ورنکړې. سربېره په دې ټولو به ته ځان ډېر شریف ومومې او هغوی چه تا ته کاږه او شریرانه کتل کوي شریب کس به ورته شې. مګر پدې هم پوه شه چه ټول خلک شریف کسان د ځان مانع ګڼي.
شریف کسان د ښه شخص د عمل مانع کیږي او خلک د دې لپاره ښه ګڼي چه ترې خلاص وي. شریف کس دې ته لېواله وي چه نوي څیزونه ایجادکړي او د نوې تقوا بنسټ کیږدي. ښه شخص د دې غوښتنه کوي چه زاړه او پخواني څیزونه وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اما په عین وخت کې شریف کس په خطرکې دی، لدې امله نه چه ښه شخص شي بلکه وېرېږي چه جسور، بدبین او خرابوونکی نشي. افسوس زه داسې شریف کسان پېژنم چه تر ټولو لویې هیلې یې له لاسه ورکړې او وروسته یې په لوړو امیدونو پسې لاس پښې ووهل خو څه یې تر لاسه نشوای کړی. هغه وخت دوی په بې شرمیو او شهوتونوکې ډوب شول او ټولې راتلونکې موخې یې هېرې کړې.
د هغوی په نظر فکر هم د ځان غوښتنې په ډول شوی او د روح وزرې یې ماتې شوې. اوس هغوی پر ځمکه باندې له یو اړخه بل اړخ ته رغړي او هر څه چه پیدا کوي ورانوي یې. یو وخت دوی پدې فکرکې وو چه اتلان شي، اوس یې یوه ډوله شهوت پرستان شویدي او د اتل کلمه یې هم عذابوي. مګر ستا د په عشق او امېد قسم وي اتل روح د لېرې مه غورځوه او خپلې لوړې هیلې سپېڅلې وشمېره.

د مرګ د واعظانو په اړه:

پدې نړۍ کې د مرګ واعظان زښته ډېر دي او ځمکه له داسې کسانو ډکه ده چه باید د ژوند پرېښودلو ته دعوت کړل شي. ځمکه له زیاتو او بې فایده خلکو څخه ډکه ده او همدوی د واقعي ژوندون موانع دي.
کاشکي! کولی مو شوای چه دوی له دې جهان څخه همېشني جهان ته ولېږو. هغوی چه زېړې او تورې جامې په غاړه لري[1] د مړینې واعظان ګڼل کېږي مګر زه به هغوی په نورو جاموکې هم تاسو ته وښایم.
د دوی په منځ کې داسې کسان شته چه په خپل ضمیرکې یې وحشي ژوو ته ځای ورکړی او بې د شهوت او روح آزارولو څخه بله دنده نه لري. حتی کولای شو شهوتونه یې یو ډول روحي آزار وبولو.
دا کسان حتی انسانان هم ندي. پرېږدئ چه خپل وعظ ته ادامه ورکړي او خپل ځانونه هم له منځه یوسي! د دوی په منځ کې داسې کسان شته چه روح یې ناروغ او رنځور دی؛ دوی نړۍ ته له راتلو مخکې په مړینه پیل کوي او په داسې لارو پسې ګرځي چه غم او هر څه په پټو سترګو مني او تدریس کړي.

هغوی مړینې ته مایل دي او مونږ هم د هغوی اراده تقدیسوو. باید په تېښته کې و اوسو هسې نه چه دا متحرک مړي راویښ یا دا ژوندي جسدونه ټپي کړو. هر ځل چه دوی د یو ناروغ یا یو بوډا سړي په بڼه راځي فریادونه کوي او په ژوند لعنت وایي. یواځې دوی او سترګې یې چه یواځې د ژوند یو اړخ وینې لعنت کوي.
پداسې حال کې چه په ستومانۍ اوکړېدلوکې ژور تللي ناست دي خپل غاښ چیچي او د داسې کوچینۍ شېبې په تمه دي چه د مړینې سبب یې شي. یا پداسې حال کې چه د ژوند خوږو ته یې زړه ښه کړی دی

---

[1] س دګڼو ټېرونو روحانیون

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ماشومتوب په یاد راوړي او پرې خاندي او لکه د بوسو ټوټه کله پخپل ژوند چسپیږي او په بل بوس باندې د چسپیدو له امله ځان ملامتوي.

د دوی عقل وایي: "څوک چه ژوندکوي احمق دي، موږ له احمقانوکم نه یو او داکار تر ټولو لوی بې عقل توب دی." نور وایي: "ژوند بې له رنځه بل څه ندي." او دروغ نه وایي. پدې اساس لاړ شئ او ځانونه د دې شر له غمه خلاص کړئ. راشئ او د زهد بنسټ ته پدې جمله قرار ورکړئ: "ته باید ځانوژنه وکړې او ته باید لدې نړۍ خلاص شې!"

ځینې نور واعظان وایي: "شهوت ګناه ده باید یواځې ژوند وکړو او ماشومان ونه زیږوو." بله ډله بیا وایي: "د ماشومانو زیږول زحمت غواړي. اصلا ولې باید ماشوم وزیږوو؟ یواځې همدا د بېچاره ګانو د ډېرښت سبب کیږي. دوی هم د مړینې واعظان دي." دریمه ډله وایي: "پریږدئ چه موږ ترحم ولرو! هر څه چه زه یم، لرم هغه رانه وغواړه او پدې ډول سره زه لږ په ژوند پورې تړلی یم."
که چېرې هغوی په ریښتیا سره رحیم وای خپل ګاونډي به یې مرګ ته نه هڅول اما د دوی واقعي ښه والی د دوی خبیث توب دی. هغوی غواړي ځان له ژونده خلاص کړي. زړونه یې سوځي چه نور پدې ډالیو او تحفو سره په ژوند اسیر کړي.

اې هغوکسانو چه وایاست ژوند بې له ناراحتۍ او درده بل څه ندی، آیا له ژوندونه نه یاست تنګ شوي؟ آیا تاسې د مرګ د وعظ لپاره نه یاست رالېږل شوي؟ اې! تاسې چه د تېز، سریع او عجیب کار سره مینه لرئ خپل ځان ناروغوئ او تاسو په ټولوکارونوکې له ژوند څخه د فرار په هڅه کې یاست.
تاسې که چېرې ډېر باور درلودی لږ مو ځان په حال پرېښولا اما ستاسو په ضمیرکې په بشپړه اندازه صبر او انتظارکول نشته. له ټولو اړخونو څخه د هغوکسانو غږونه اورېدل کیږي چه د مړینې وعظ کوي او نړۍ له هغو کسانو څخه ډکه ده چه باید په مرګ او ځانوژنې سره ورک کړل شي. پریږدئ چه دوی زر تر زره له منځه لاړ شي!

د شخړې او شخړه کوونکو په اړه:

موږ دې ته زړه نه ښه کوو هغه خلک چه تر ټولوګران دښمنان مو دي او هغوی چه له زړه ورسره مینه لرو امن راکړي. نو پریږدئ چه حقیقت تاسو ته روښانه کړم! اې هغو وروڼو چه د جنګ په حالت کې یاستئ زه له تاسو سره د زړه مینه لرم. زه تل ستاسو پشان وم او یم به، پدې برسېره زه ستاسو ډېرګران میرڅمن هم یم. پریږدئ چه حقیقت درته روښانه کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ستاسو د زړونو له کينې او حسد څخه خبر يم. تاسې دومره نه ياست لوی شوي چه کينه او حسد ونه پېژنئ. نو دومره لوی و اوسئ چه دکينې په لرلو سره د شرم احساس ونکړئ! که چېرې نشئ کولای د علم او پوهې مقدسات و اوسئ حد اقل سرتيري خو يې واوسئ. د علم او پوهې تورزن تل د مقدساتو څښتن او پرمخ وړونکي دي.

زه ډېر سرتېري وينم، کاشکې ډېر تورزن مې ليدلي وای! د هغوی جامې (يونيفورم) نوم لري. کاشکي هغه څه چه په باطن کې يې پټ کړي متحدالشکله نه وای. زه هيله لرم داسې کسان واوسئ چه تل يې سترګې د دوښمن (ستاسو دوښمن) په لټه کې وي او ستاسو په منځ کې د ځينوکينه په لومړي نظر سره منځته راځي. تاسو به د خپل دوښمن په لټولوکې ياست او د خپلو باورونو لپاره به هغو ته د جنګ دعوت ورکړئ. که چېرې چه ستاسو عقايد مغلوب شي صداقت به مو د فتحې او بريا فريادونه وکړي. تاسو به له سولې سره د نوو جنګونو د وسيلې په حيث مينه وکړئ او لنډ مدته سوله به په اوږد مدته سوله غوره وګڼئ.

زه تاسو ته دا توصيه کوم چه دکار په ځای وجنګيږئ، د سولې په ځای فتحې لاسته راوړئ! پرېږدئ چه کار مو جنګ او سولې مو فتحې واوسي! يواځې هغه کس آرام کولی شي چه غشي او لينده لري کنه محاوره او مجادله به ډېر وخت ادامه پيدا کړي. پرېږدئ چه سوله مو فتحه واوسي! آيا ستاسو باور دا دی چه لوی هدف او مقصد شخړه مقدسوي؟

زه تاسو ته وايم يو ښه جنګ هره موخه مقدسوي. پدې نړۍ کې جنګ او شهامت له رحم څخه ډېرګټور کارونه ترسره کړي دي. همدا ستاسو غيرت او شجاعت دی چه د بدبختو خلکو د نجات سبب شوي نه ترحم. تاسې تپوس کوئ چه ښه څه شی دي؟ "شجاعت ښه دی" پرېږدئ چه کوچنۍ نجونې ووايي ښه اوسېدل عبارت دي له: ښکلي، ګلالي، زړه سوانده او مهربان انسان څخه.
آيا تاسو بد ياست؟ ډېر ښه اې ورونړو! ځانونه په عظمت سره وپوښئ ځکه لويي (عظمت) د بدو نقاب دی او په تدريج سره ستاسو روح ته تکبر او غرور ورکوي. ستاسو په عظمت کې شرارت نغښتی زه تاسو ډېر ښه پېژنم. د متکبرو اوکمزورو خلکو مشترکه وجه شرارت دی مګر په خبروکې يو پر بل نه پوهيږي. زه تاسو ښه پېژنم.

تاسو به يواځې هغه دوښمنان ولرئ چه بد مو ترې راځي. نه هغه چه کرکه ترې لرئ. تاسو به د داسې ميرڅمنو له شتونه مغروره اوسئ. پدې اساس به ستاسو دې دوښمنانو بريا ستاسو بريا هم وي. نافرماني د مريبانو فضيلت دی. پرېږدئ چه ستاسو فضيلت په اطاعت کې واوسي! پرېږدئ چه ستاسو فرمان له قانونه پيروي وکړځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو واقعي سرتېری (ته باید) پر (زه غواړم) باندې ترجیح ورکوي. هر څیز چه تاسو یې ځانته ګران ګڼئ تر هر څه وړاندې یې باید خپل کړئ. پرېږدئ چه له ژوند سره مینه ستاسو له لویو هیلو څخه وشمېرل شي او پرېږدئ چه د تاسو تر ټولو لویه هیله د خپل ژوند په اړه تر ټولو لوی او ښه نظر وي. مګر تاسو به تر ټولو غوره نظر زما له اړخه قانون وګڼئ چه داسې دی: "انسان داسې موجود دی چه باید په ځان غلبه وکړي."
پدې ترتیب په ټول ژوندکې مبارزې او اطاعت ته ادامه ورکړئ! له زیات ژوندکولو څه ګټه تر لاسه کولای شئ اوکوم سرتېری دې ته لېواله دی چه رحمت او مهرباني د پرې وشي؟ زه تاسو نه پرېږدم ځکه اې زما سرتېرو ورونړو له تاسو سره د زړه له تلې مینه لرم.

د نوي بت په اړه:

په نورو ملکونوکې تر اوسه ملتونه او قبیلې پاتې دي مګر اې ورونړو! زموږ په منځ کې یواځې دولت شتون لري. دولت؟ د دې ویې مقصد څه دی؟ غوږ شئ! تر څو د خلکو د مرګ په اړه درته خبرې وکړم:
"دولت تر ټولو ډېره یوه سړه هیولا ده. خپل دروغ په ډېر سړه سینه سره وایي او داسې دروغ یې له خولې بادیږي: "زه همدا خلک یم."

دا دروغ دي، هغوی چه ملت یې پیدا کړ خلق کوونکوي وو او په ملت باندې یې یوه عقیده زیاته کړي او پدې ډول سره یې ژوند ته چوپړ وکړ. نابودوونکي دي هغه کسان چه ملت ته دامونه ږدي، ځانته د دولت نوم ورکوي او پر ملت باندې تور او زرګونه شهوتونه تحمیلوي. په هغو ځایونوکې چه تر دې دمه ملت پاتې دولت شتون نلري او دولت ته پداسې بده سترګه ګوري لکه کوم دوښمن یې چه ځایي سنتونه تر پښو لاندې کوي.

زه تاسو ته وایم هر ملت د بدۍ او نېکۍ ځانګړی تعریف لري چه د هغه ګاونډي یې نشي درک کولی. هر ملت د حقوقو او سنتونو څخه ځانته ځانګړی مفهوم لري. مګر دولتي د نېکیو او بدیو په ټولو مفاهېمو سره دروغ وایي. هر څه چه وایي دروغ دي او هر څه چه لري په غله یې لاسته راوړي دي. هغه په غلا شوو غاښونو سره لکه د سپي خوراک کوي او حتی کولمې یې هم تقلبي دي.
د نېکو او بدو په مفهوم غلطي اوګډوډي د دولت نښه ده. په حقیقت کې دا د مړینې نښه ده او حقیقتا دا د مرګ واعظان په نښه کوي. د متولدانو تعداد ته له حده ډېره اړتیا ده. دولت یې د خلکو د زیاتوالي لپاره اختراع کړی دی. وګورئ! دا خلک د هغوی پشان لوییږي او په هغوی کې جذبیږي. دا هیولا داسې وایي:
"په ځمکې کې له ما څخه څوک لوی نشته، زه پدې جهان کې د خدای استازی یم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

يواځې لنډ نظره او اوږد غوږي ندي چه د دوی په مقابل کې په ګونډو کیږي. افسوس لویه روحه! دا هیولا حتی ستا په ضمیرکې هم لعنتي دروغ تلقینوي. افسوس! هغوی چه د مهربانه او زړه سواند زړه درلودونکي او ساه قربانوونکي دی هم محاصره کوي. هو، حتی تاسو اې د زاړه خدای فاتحانو! تاسو هم تسخیروي.
تاسو له شخړو څخه ستومانه شوي یاست او همدا ستاسو ستوماني له نوي بت سره لویه مرسته کوي.
دا نوی بت غواړي له ځان چاپیره د قدر وړ خلک او اتلان ولري، خوښیږي یې چه پخپل وجدان کې د لمر پشان وځلیږي. که چېرې یې تاسو د پیروۍ غوښتونکي شئ هر څه به درکړي. پدې ډول سره هغه ستاسو زهد او د سترګو حالت اخلي. ستاسو د مرستې په وسیله ډېرو خلکو ته دامونه ږدي.

هو! هغه وخت ستاسو د ډلې ډېر شمېر ته د مرګ نقشه جوړه شوه خو داسې مړینه چه د ژوند په بڼه یې ځان اظهارکړی دی. زه هغه ځای ته دولت وایم چه هلته ټول کله ښه اوکله بد مسمومیږي. زه هغه ځای ته دولت وایم چه هلته ټول کله ښه اوکله بد ورک کیږي. هغه ځای چه هلته خلک تدریجي مړینې ته د ژوند نوم ورکوي. هیله لرم چه زاید خلک دا په نظرکې ونیسئ! دوی د اختراع کوونکو او نېکو خلکو زحمت غله کوي او دې غلې ته د فرهنګ نوم ورکي او هر څه چه د دوی لاسونه ته لویږي د خفګان او بدبختۍ په اسبابو بدلیږي. هیله کوم زاید خلک وګورئ! دوی ټول رنځوران دي او خپلې صفراوې یې بېرون کړې او د ورځپاڼې نوم ورکوي، دوی یو بل ځیري مګر تحلیل کولی نشي.

هیله مند یم د دې زایدو خلکو سیل وکړئ! دوی ثروت غلا کوي او په هغو برسېره نور فقیرکیږي. دوی ناروغان دي په قدرت پسې ګرځي مګر له هر څه مخکې د قدرت په وسیلې پسې یعني پیسو پسې ځي.
وګورۍ چه دا شادیان څرنګ تېز او چالاک پورته ځي؟ هغوی پر یو بل باندې پورته ځي او پدې ټول سره یو بل لاندې د ختو عمق ته بیایي. دوی ټول د تاج او تخت غوښتونکي دي لدې امله لېونیان دي ځکه دوی فکرکوي چه نېکبختي په تاج او تخت کې نغښتې ده مګر د سلطنت په تاج ډېرې چټلۍ ځای لري او تخت یې هم په کثافاتو سره پوښل شوی دی.

زما په نظر دوی پورته تلونکي لېونیان او بیزوګان دي. د دوی بت یعني دا لویه سره هیولا زما پوزې په خپل خوسا بوی سره آزاروي. همدا بت پرستان زما د بوی حس ټول متعفنوي. اې ورونو! آیا تاسو به هم ځانونه د دوی په شهتونوکې ونغاړئ؟ ښه به دا وي چه پنجرې ماتې کړئ او ځانونه لدې قفسه وغورځوئ!
له تاسو غوښتنه کوم لدې چټل بوی او د دې زایدو خلکو له بت پیروۍ څخه پرهېز وکړئ! لدې متعفنه بوی او بشري قربانیو له دود څخه پرهېز وکړئ!
تر اوس ځمکه د لویو روحونو لپاره آزاده ده. هغه ځایونه چه ښه بوی او آرام سمندرونه شتون پکې لري تر اوسه د یو او دوه متعکفانو، زاهدانو لپاره د امن او خوښۍ ځایونه دي، قحط ندي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه ژوندون د سترو روحونو لپاره آزاد دی. په حقیقت کې یوکس چه هر څومره د لږ څه مالک وي په هغومره اندازه د نورو مملوک دی. په متعدل فقر باندې د درود وي! هلته چه دولت شتون نلري غیر زاید خلک پیدا کېږي. هلته یواځې د خلکو لازم غږ اوربدل کېږي.
اې ورونو! له تاسو غوښتنه کوم د داسې ځای په لټه کې اوسئ چه هلته دولته شتون ونلري. آیا تاسو د ستر سړي پل او بوډۍ تړال نه وینئ؟

د بازار د منګسو په هکله:

ګرانه ملګریه د انزوا (یواځېتوب) کنج ته پناه یوسه! ځکه چه د لویو خلکو له غالمغال اوکوچینیو خلکو له چیچلو ډېر په عذاب یې. واښه او ونې په ښه ډول سره ستا د چوپتیا ملګري کېدای شي. یو ځل بیا راشه د هغې ونې پشان شه چه خوښه د وه! وګوره څرنګه یې لوی لوی ښاخونه پر سمندر باندې په تړال راوستي او غوږ ده؟

چېرته چه انزوا نه وي بازار دی. بازار د لویو لوبغاړو د شور او منګسو د بزا ځای دی. په نړۍ کې حتی تر ټولو غوره څیزونه تر څو چه اجرا شوي نه وي اهمیت نه لري او خلک دا اجرا کوونکي (ستر سړي) بولي. هغه چه په ریښتیا لوی دي یعني خلقت کوي خلک یې په اړه خبرتیا نه لري. مګر د لویوکارونو اجرا کوونکو او اداکارو ته یې سترګې او غوږونه تل تیار دي.
نړۍ په نامحسوس ډول سره د هغه کسانو په چاپېرګرځي چه نوښت کوي مګر د خلکو سترګې او شهرت د لوبغاړو په طرف دی او پدې ډول سره دنیا ګرځي.

لوبغاړی د تېز هوش لرونکی دی مګر وجدان نه لري. نوموړی یواځې په هغه شي باور لري چه د خلکو په منځ کې له ټولو زیات اعتقاد ایجادوي او هغه په خپل ځان یا نفس باندې باور دی.
کېدای شي نوموړی سبا نوې او بله ورځ بله عقیده ولري، اخلاق یې د هوښیارو خلکو پشان تل په بدلون کې دي. د نوموړي په نظر راغورځول یعني اثبات او ورانول؛ یعني متقاعدول د ده په نظرکې د غوره حجتونو وینه ده.

هغه حقیقت چه یواځې حساس غوږونه یې درک کولی شي د نوموړي لپاره بې معنی او بې مفهومه دروغ دی. په حقیقت کې نوموړي یواځې په هغو خدایانو باور لري چه په نړۍ کې ستر جنجال رامنځته کولی شي. دا ډول جدي مقلدان په بازارکې زښته ډېر دي او ځینې بیا په همدې لویو خلکو ویاړي، دوی د یو ساعته بازار څښتن دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر د هغوی وخت محدود دی، په دوی باندې فشار راوړي او دوی هم په تا فشار راوړي تر څو خپله د موافقت یا مخالفت رایه ښکاره کړې. آیا ته غواړې چه د مخالفت او موافقت په منځ ځای ونیسې؟
اې د حقیقت مینوالو د دې بېړه کوونکوکسانو سره کینه مه کوئ! ځکه حقیقت هېڅ وخت له چا سره کار نلري او د چا خوا هم نه نیسي. لدې بېړه کوونکو څخه لرېوالی اختیارکړئ او په ځان پوه شئ! ځکه یواځې په ښارونوکې څوک د موافقې او مخالفې رایې په وسیله ټکول کیږي. ژورې څاګانې ډېر پس یو څه درک کوي. ډېر وخت نیسي تر څو پوه شي چه تیره یې تلې ته غورځول شوېده.
ټول لوی کارونه له ښار او شهرته لرې منځته راځي. اختراع کوونکي تل نوي ارزښتونه له بازار، شهرت او نومه لرې ساتي. زما ملګریه! د انزوا کنج ته پناه یوسه! وینم دې چه له سر تر پښو زهرجنو منګسو چیچلی یې. داسې ځای ته لاړ شه چه هلته تېز او خشن بادونه لګیږي.
د انزوا کنج ته پناه یوسه! ته له حده ډېر پستو او ټیټو خلکو ته نیږدې شوی او اوسېدلی یې، د هغوی له بې موقع غچ څخه وتښته! هغوی له تا څخه د غچ اخیستو په فکرکې دي.
نور د دوی په وړاندې لاس مه پورته کوه! هغوی بې شمېره دي او ستا کار د منګسو آلوزول ندي. دا پست او ټیټ خلک بې شمېره دي او ډېری لوی ځایونه د باران څاڅکو او له کاره لوېدلو وښو وران کړیدي. ته تیره نه یې مګر همدا اوس د ډېرو څاڅکو له امله ړنګ شوی یې. لدې څاڅکو لاندې به ټوټه، ټوټه او له منځه لاړ شې.

تا وینم چه لدې زهرجنو منګسو څخه تر خولې تنګ راغلی یې، همدا اوس د په ځان باندې د سلګونو نېشونو ځایونه ښکاري او تر اوسه دې د نفس عزت ندی خط شوی. هغوی د بې ګناه توب په کمال سره ستا د وینې تږي دي ځکه د هغوی بې وینې روحونه وینه غواړي او په همدې دلیل د بې ګناهۍ په کمال تا چیچي.
مګر ته چه عمیق یې، په شدت سره له جزوي ټپ څخه رنځ وړې او مخکې لدې چه روغتیا وموميې دا زهرجن موجودات په تا باندې څرخي او په لاسونو د کښېني. پوهیږم ستا غرورو لدې زیات دی چه لاسونه د دې پستو او ټیټو موجوداتو په وینوککړ کړې. تښته! هسې نه چه ناچاره شې او ټول زهرجن نېشونه وزغمې! له یو اړخه هغوی ستا چاپېر الوتنې کوي او ستا ستاینې زمزمه کوي او ستاینه یې په بې شرمۍ او ګستاخۍ ختمیږي. ځکه دوی ستا جسم او وینې ته نیږدې کېدونکي دي.
هغوی د خوښېدو لپاره تا خدای یا شیطان نوموي او ستا په وړاندې پر عاجزۍ اوګونډو کیږي همداسې لکه خدای یا شیطان ته چه په ګونډو عاجزي کوي. پوه شه! دوی ټول چاپلوسان او غوړه مالان دي. دوی ستا په وړاندې ځانونه مهربانه ښایي مګر تل د جنګ ټنبلان او وېره کوونکي دي. هو! ټنبل او ډارن دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی پخپل کوچیني خیال کې ستا په اړه ډېر فکرکوي او ستا په وړاندې تل بدګمانه دي ځکه د هر څه په اړه چه زیات واندو په بدګمان بدلیږي. تل ستا ښه صفتونه غندي او بد صفات او بدې ځانګړنې د دوی په ښښنه کې ځای نیسي ځکه ته مهربانه او عادل یې له ځانه سره وایې: "دوی پدې کمزورو او پاکو ځانونو سره ګناه نلري." مګر هغوی چه دکوچینیو او پستو ارواه ګانو څښتن دي وایي: "ټول ستر موجودات ګناهنګار دي." ته زړه سواند او مهربانه یې پر هغوی مهرباني کوې مګر دوی ځان ترکرکه لاندې احساسوي ځکه ستا ښېګڼې د پټو بدګڼو په ضربو سره ځوابوي.

ستا چوپ غرور تل دوی خوشاله کړیدي. کله چه ته په سپکوالي د ځان ښودنه کوې هغوی دومره خوشالۍ کوي چه له ډېرې خوښۍ پخپلو جاموکې نه ځاییږي. نه وینې! هغوی ته چې نیږدې کیږې څومره چپ کیږي؟ او څرنګه د هغوی قوت د اورجن دود په شان په بشپړ ډول سره دوی پریږدي او ځي؟

هو زما ملګریه! ته د خپلوګاونډیانو ناراحته وجدان یې؛ ځکه هغوی ستا وړتیا نه لري لدې امله د خپل میرځمن ګڼي او ستا د وینې څښو هیله لري. ستا ګاونډیان به تل لکه زهرجن منګس داسې وي. هغه څه چه تا ستروي هغوی د منګسو پشان بې وړتیا او له زهرو ډکوي. زما ملګریه خپل د یواځیتوب کنج ته، چېرته چه سخت او تېز بادونه لګیږي پناه یوسه! ستا کار او قسمت د منګسو آلوزول ندي.

د پاک لمنۍ په اړه:

زه له ځنګله سره مینه لرم. په ښارکې ژوند له ستونزو ډک دی ځکه بې شمېره شهوتیان هلته ژوند تېروي.

آیا ښه به نه وي چه انسان ووژل شي لدې نه چه د یوې شهوت پرستې ښځې خوبونو ته داخل شي؟

دې سړیو ته وګورئ! دوی د ښځې په غیږکې له خوبه پرته بل هېڅ غوره څیز نه پېژني. د دوی د روح بنسټ چټل دی. کاشکي! د دوي پدې چټلیو اوکثافاتوکې عقل او دماغ هم پیدا شوی وای. کاشکي دوی په بشپړ ډول سره د وحشیانو پشان شوي وای! خو نه وحشیان بې ګناه او سپېڅلي دي.

داسې فکر مه کوئ چه زه مو وژلو ته هڅوم! زه یواځې او یواځې تاسو پاک او معصوم ساتلو ته رابولم. داسې هم مه اندئ چه د پاکلمنۍ په اړخ مو رهبري کوم! عفت د یوې ډلې لپاره حسن او د بلې ډلې لپاره غټ عیب دی. ډېر پاک لمني خلک پرهېزګاره دي مګر د شهوت سپۍ د دوی له ټولو حرکاتو څخه بغاوت کوي.

دا ناراحته حیوان تل د دوی په تعقیب کې دی او د پرهېزګارۍ او فکري خلود په انتها کې هم لدوی لاس نه اخلي. څنګه چې د دې شهوتي سپۍ څخه ځان وژغورل شي روح تسخیروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له تراژیدۍ او هغو شي ځخه چه زړه زخم او تر اغېز لاندې راولي خوند اخلئ؟ خیر دی، مګر ستاسو اصلي تحریک کوونکی بې له شهوته بل هېڅ ندی. زما په نظر تاسو د ظالمو سترګو لرونکي یاست ځکه په خوښۍ سره رنځورانو اوکړېدونکو ته ګورئ. آیا فکر نه کوئ چه شهوت مو بڼه بدله کړې او د ترحم په بڼه یې ځان رامخکې کړیدی؟

ډېر خلکه شته چه د پاک ساتلو په خاطر یې یو ځل ځان چټلۍ ته تسلیم کړی دی. چا ته چه عفیف اوسېدل ستونزمن دي غوره ده چه له هغو پرهېز وکړي ځکه هسې نه چه دا بې ځایه عفت یې د دوزخ لاربنود شي؛ یعني روح یې چټل اوککړ شي. کله چه له چټلیو خبرې کوم هغوی تر ټولو بد آفتونه نه بولم. عاقل خلک دومره له حقیقي چټلۍ او ناپاکۍ نه تښتي لکه څومره چه له سطحي ککړتوبه فرارکوي.

ریښتیا همداسې کسان هم شته چه په واقعي ډول سره پاکلمني او سپېڅلی دي. دوی د پاکو او مهربانه زړنو څښتن دي، هم له تاسو مهربانه او هم له تاسو ډېر خاندي. دوی حتی د عفت په ویي پورې خاندي او له ځانه تپوس کوي: "عفت څه شی دی؟" آیا عفت او پاک لمني لېونتوب ندی؟ مګر دا لېونتوب دی چه پر موږ یې غلبه کړې. موږ یو چه روح او زړه مو ورکړئ او همدا اوس له موږ سره اوسي. پرېږده تر هر وخت چه غواړي له موږ سره د واوسي!

د دوست په اړه:

زاهد وایي: "زما لپاره یواځېتوب او تنهایي د ډېروالي سبب کېږي. هغه چه په لومړیوکې یو دی په ورو ورو دوه کېږي. زه تل پدې چورت کې یم، څه ډول امکان لري چه بې له دوسته ژوند ته ادامه ورکړو؟

د زاهد لپاره دوست دریم کس دی. دا دریم کس د هغې کښتۍ پشان دی چه زاهد له ځانه سره مجادلې او عمق ته نه پرېږدي. افسوس د متعکفانو اوګوښه ګیرو خلکو لپاره دا ډول ډېر رودونه او ژورې اوبه شتون لري او له همدې امله هغوی په ناقرارۍ سره د دوست په لټه کې دي."

په نورو باندې زموږ باور دا په نښه کوي چه غواړو په ځان اعتماد تلقین کړو. دا تمایل موږ په دوستۍ سره رسوا کوي. اکثرا څوک چه عشق بایلي یواځې دکینې تر پښو لاندې کولو په فکرکې وي. هغه کس چه حمله کوي ځانته دوښمن پیدا کوي او هڅې کوي پدې ډول سره د امکان تر حده پورې د ځان تر حملې لاندې راوستل پټ وساتي.

د دوستۍ لپاره له چا تپوس او هیله نه کوي او په بشپړ احترام سره وایي: "حد اقل دوښمن مې واوسه!"

څوک چې د دوستۍ په لټه کې وي باید د هغه دوست د دوستۍ په لاره کې مبارزې ته هم حاضر شي او د خپلې دوستۍ په لاره کې ناچاره دی چه د چا دوښمني واوسي. د دوستۍ په منلو سره باید دوښمني هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومنل شي ځکه کله چه د يو چا سره دوستي کړې طرفداري او ملاتړ به يې هم کوې کنه بل ډول امکان لري؟ د دوست په بدن کې باید تر ټولوګران دوښمنان وپلټو. هغه وخت نوموړي ته دومره نیردې کیږو چه په مقابل کې یې مقاومت وکړی شې.

آیا د خپل دوست په وړاندې ځان بربنډولی شې؟ آیا دوست ته د احترام په خاطر څه ډول چې یې ځان نه ظاهروې؟ که داسې وکړې نوموړی به له تا وتښتي. څوک چه ځان نه پټوي خلک ترې کرکه کوي. ډېر دلیلونه شته چه ولې باید له لوڅوالي لرې وګرځو؛ هو یواځې که چېرې خدای وای د ځان له پټولو به مو شرم کړی وای.
هېڅ وخت خپل دوست ته په کافي اندازې سره ځان نشې سینګارولی ځکه د هغه په نظر ته د ستر سړي په طرف یو غشی او هیله یې. آیا کله د خپل دوست په خوب لیدلی تر څو پوه شې چه نوموړی څرنګه شخص دی؟ د دوست څېره د په نورو وختوکې څه ډول ده؟ ستا پشان ده چه په ککړه او ناپاکه هېنداره کې منعکس شوې؟
آیا کله د خپل دوست د خوب په حال کې لیدلی؟ په کوم حالت کې د چه خپل دوست لیدلی آیا ترې وېربېدلی نه یې؟ زماګرانه انسان داسې موجود دی چه باید لوړتیا او پرمختګ ومومي! دوست باید په غیبي علم او د چوپتیا په فن کې استاد وي، ته باید ټول څیزونه ونه وینې. کېدای شي په خوب ووینې چه دوست د په ویښتوب کې څه کوي.

پرېږده چه ستا تمایل په غیب ویلوکې واوسي، تر څو لومړی پوه شې چه آیا دوست د له تا څخه د همدردۍ غوښتونکی دی کنه؟ هغه څه چه په تا کې خوښوي کېدای شي ثابتې سترګې او ابدي نظر وي. پرېږده چه ستا همدردي د خپل دوست په وړاندې تر یو ډبل پوستکي لاندې پټه پاتې شي. پدې ډول سره به ستا په لیدکې ظرافت او مهرباني پیدا کړل شي.
آیا ته دې د دوست لپاره د هوا په اندازه د انزوا کنج، ډوډۍ او یا دارو یې؟ ډېر داسې کسان شته چه خپله د تیارو په بندکې دي خو خپل دوست یې له تیارو څخه ژغورلی دی. آیا ته غلام یې؟ که داسې وي پوه شه چه د چا دوست نشې کېدای. آیا ته ظالم یې؟ که داسې وي پوه شه چه له چا سره دوستي نشې کولی.
ډېر وختونه کیږي چه غلام او ظالم ځانونه د ښځې په بدن کې پټ کړیدي. له همدې امله تر دې دمه ښځه له چا سره ملګري نشي کولی. هغه یواځې مینه پېژني، د ښځې په مینه کې نظر نوروکسانو ته چه په وړاندې یې د مینې علاقه لرې بې عدالتي او ړوندتوب ډېر دی. حتی کله چه په خلاصو سترګو مینه کوي د هغوی د مینې له نور سره برق، تیارې او غافېلګیرۍ تل شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه پر ملګرۍ باندې توانا ښځې شتون نلري. ښځې تر اوسه د پیشو او او مرغیانو پشان دي او یا یې هم په نهایت کې له کناخې سره تشبیه کولی شو. تر دې دمه ښځې ملګري نشي کولی. مګر اې سړیو! ما ته ووایاست: "په تاسوکې څوک دوستي کولی شي؟"

ستاسو په روحي فقر او سړیا باندې افسوس کوم! کومه اندازه چه تاسو خپلو دوستانو ته ورکوئ زه یې خپلو دوښمنانو ته هم نه ورکوم او له همدې امله نور نه فقیرکیږم. ملګرتیا شتون لري خوکاشکې دوستۍ هم شتون لرلی.

د یو زره او یوې موخې په اړه:

زردشت ډېر ټبرونه او هېوادونه لیدلي. لدې امله د ښو او بدو ملتونو په پېژندنه کې ډېر ماهر دی. هېڅا پدې نړۍ کې د ښو او بدو په اندازه قدرت ندی موندلی. بې له هغو ملتونو څخه چه په لومړیوکې یې ځانو ته ارزښتونه جوړ کړي پدې نړۍ کې نور څوک نه پاتېږي مګر هغه ټبرونه چه د بقا هیله لري باید له خپلو ګاونډیانو سره یو شان ارزښتونه جوړ نکړي.

زما تجربه وایي کومو څیزونو ته چه یو ټبر په درنه سترګه ګوري بل ورته سپک او بې قدره نظرکوي. همدا ډول ځینې نور څیزونه یو ټبر سپک او بې قدره ګڼي. پداسې حال کې چه بل قوم یې د ستاینې او احترام وړ بولي او پر اجرا کوونکو باندې یې ویاړي.

هېڅ وخت دوه ګاونډیانو یو بل نشي درک کولی او تړول تل د خپل ګاونډي له بدۍ اوګمراهۍ څخه په تېښته کې دي. هر ټبر ځانګړی جدول لري چه په حقیقت کې د هغو د بریا جدول دی، دا جدول د ټبرونو د قوت او غوښتنو د انعکاس جدول دی.

هر څیز چه لاسته راوړل یې ستونزمن وي د ټولو ټبرونو لپاره د ستاینې وړ دي. عموما اړین او هغه څیزونه چه لاسته راوړل یې له کړاوه ډک کار وي نېک بلل کیږي. هغه څیز سپېڅلی نومول کیږي چه په سخت او لاس تنګي وخت کې د بریا او خلاصون لامل ګرځي. کوم شی چه د یو ټبر د تسلط، فتح او ځلېدو باعث شي د ګاونډیانو د وېرې سبب کیږي. د دې قوم د ارزښتونو په سرکې ځای نیسي او د ټولو شیانو د سنجونې معیار کیږي.

په رېښتیا هم وروره که چېرې ته د یو ملت ګاونډیانو ،اړتیاوو، ځمکې او آسمان ته وګورې د هغوی د فتوحاتو قانون به کشف کړې. پدې به هم پوه شې چه څرنګه هغه ملت د خپلو فتوحاتو له چوکاټ څخه د خپلو هیلو او غوښتنو په لور حرکت کړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یونانیان دي لاندې فرمان په لړزه راوستل او پدې فرمان یې ستره لاره طی کړه: "ته باید تل لومړی او له ټولو مخکې واوسې. بې له ملګرو د باید هېڅوک په حسود روح کې ځای ولري!" اما هغه ټبر چه زه خپل نوم ترې لرم لاندې وینا او دستور محترم ګڼي: "رېښتیا ووایه او ماهر غشي ویشتونکی اوسه!" دا دستور هم د هغو قوم دی چه عظمت او ابدیت یې پرې پیدا کړ: "د خپل مور او پلار احترام وکړه او په بشپړه خوښه یې د فرمانونو منونکی اوسه!"

په لاندې شریعت او قانون باندې بل قوم صعود وموند او د دې په وسیله یې خپلې لویې هیلې او امېدونه تر لاسه کړل: "خپل باور وساته او د ساتنې په لار، حتی په خطرناکو حالاتوکې له وینې تویونې او شرف خرڅونې اجتناب وکړه!" په رېښتا هم چه انسانان ښه او بد موجودات دي. پدې پوه شئ چه دا ښه او بد پدوی باندې له آسمانه ندي نازل شي.
انسان داسې څیزونه او ارزښتونه ومنل چه ځان پرې وساتلی شي. هغه وو چه په لومړیوکې یې شیانو ته بشري مفهوم ورکړ، لدې امله اوس ځانته انسان یعني ارزښت موندونکي وایي.

اې خلق کوونکو وواری: "ارزښت موندل یعنی پیدا کول، ارزښت موندل پخپله د ټولو څیزونو خزانه ده. ارزښت موندونکي دي چه شیانو ته ارزښت ورکوي: بې له ارزښته وجود لکه پوچ بادام داسې دی." آیا اورئ اې خلق کوونکو؟
د ارزښتونو بدلون یعني د خلق کوونکو بدلون، هغه کس چه برخلیک یې پیدا کول دي تل خرابي کوي. د خلقت په لومړیوکې خلک پیدا کوونکي وو او وروسته عادي خلک شول. په رېښتیا هم چه فرد آخرین خلق کوونکی دی.
په تېرو وختونوکې خلکو ځانونو ته د ارزښتونو جدول جوړول. له فرمان ورکوونکو او اطاعت کوونکو سره مینه د دې جدول خالق کوونکي وو. جرګه یې خوند له نفسي خونده پخوانی دی او پداسې حال کې چه ښه وجدان ته جرګه او بد وجدان ته ساه یا نفس وایي.

په رېښتیا هم دا موذي او بې علاقې نفس تل د خپلې ګټې په لټه کې وي. د جرګې مؤسس ندی مګر هغه کوونکی او ورانکاری یې دی. نېک او بد پیدا کوونکي تل مهربانه او با اخلاقه کسان دي. د ټولو نېکیو، د مینې په اور او غوصه کې ښکاره معلومېږي. زردشت زښته ډېر هېوادونه او تېرونه لیدلی او د عشاقو له آثارو یې لوی قوت په نړۍ کې ندی موندلی او همدې آثارو ته د ښه او بد نوم ورکړل شوی دی.
په رېښتیا چه دا لوی رټلی او ستایلی قدرت ډېر غټ دی. وواياست اې ورونو! "څوک هغه ته ځیرکېدلی شي او څوک شته چه په زرو غاړو یې د بندګۍ ژغ کیږدي؟" تر دې دمه زرو موخو په نړۍ کې شتون درلود ځکه زرو تېرونو په نړۍ کې ژوندکړی دی. اما تر دې دامه داسې ژغ ندی پیدا شوی چه پدې زرو غاړو باندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای شي او مشترکه موخه په نړۍ کې نده موندل شوې. تر اوسه بشر بې موخې دی.
مګر اې وروڼو ما ته ووایاست! :"کله چه بشر موخه ونلري آیا بشر شتون لرلی شي؟"

دګاونډي سره د مينې په اړه:

تاسو په خپل ګاونډي چاپېره شوي یاست او دې عمل ته مو ډول ډول نومونه ورکوئ مګر زه درته وایم چه له ګاونډي سره مو مينه له ځانه سره بد محبت دی. تاسو له ځانه تېښته کوئ، ګاونډي ته پناه وړئ او دا عمل مو ستايئ! مګر زه ستاسو دا کړنې يو ظاهري او تش عمل بولم. د (تا) لفظ له (زه) ويي څخه پخوانی دی. لدې امله د (تا) لفظ يو څه وخت کېږي چه سپېڅلی شوی مګر د (زه) لفظ تر اوسه پخپل سر داسې هاله نه لري او لدې خاطره خلک په ګاونډيانو باندې راټولېږي.
زه دګاونډي پر وړاندې مينه نه تدريسوم بلکه تاسو ته وايم چه له ګاونډيانو مو فرار وکړئ او له هغو سره مينه وکړئ چه له هر چا ډېر درنه لرې وي. دګاونډي له مينې له راتلوکې او لېرې سره مينه ډېره ښه ده او زه له شيانو او پېريانو سره مينه د خلکو په مينه غوره بولم.

اې وروره! هغه پېرې چه ستا په مخ کې منډې وهي له تا ډېر ښايسته دی. ولې هغه ته خپلې غوښې او هډوکي نه ورکوې؟ مګر ته له ډاره خپل ګاونډي ته پناه وړې. تاسو خپل ځان نشئ زغملی او له ځانه سره ډېره کمه مينه لرئ ځکه خو هڅې کوئ چه خپل ګاونډيان مو دسره مينه وکړي تر څو وکولای شئ د دوی په وسيله خپلې غلطۍ پټې کړئ. کاشکې نه مو شوی کولای چه خپل ګاونډيان او دګاونډيانوګاونډيان تحمل کړو او په پايله کې مو له خپل ځانه ځانته زړه سوانده او مهربان ملګری جوړ کړی وای.

هر ځل چه غواړئ د ځان ستاينه وکړئ، داسې څوک شاهد ونيسئ چه ستاسو په اړه ښه نظر وړاندې کړي پدې ډول سره مو د خپل ځان په وړاندې هم نظر غوره کېږي.
هر څوک چه د خپل علم په خلاف خبرې کوي دروغجن دی او هغه څوک چه د خپل جهل په وړاندې خبرې کوي ډېر دروغجن دی. پدې ډول سره تاسو د خپل ځان په اړه په محفلونوکې خبرې کوئ ځان او ګاوډي ته مو فريب ورکوئ. لدې امله خو بې عقل وايي: "له خلکو سره راشه درشه د انسان اخلاق فاسدوي، په ځانګړې ډول سره هغه وخت چه يو انسان خپله د اخلاقو فاقد وي." ځينې د ځان پيدا کولو او ځينې د ځان ورکولو لپاره خپلوګاونډيانو ته پناه وړي. ستاسو په وړاندې خپله بده مينه تاسو ته له يواځيتوبه زندان جوړوي.
هغوی چه لېرې دي د دوستۍ مکافات مو بايد ستاسوګاونډيانو ته ورکړي. هر چېرې چه پنځه کسان سره راټول شوي وي شپږم نفر بايد مړ شي. زه ستاسو له جشنونو څخه سخت تنګ شوی يم ځکه پدې جشنونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې د لوبغاړو شمېر زښته ډېر دی اوکله کله خو لیدونکي هم په لوبغاړو بدلیږي. زه تاسو ته دګاونډیتوب زدکړه نه درکوم بلکه د دوستۍ او ملګرۍ لارښوونه درته کوم. پرېږدئ چه ملګري مو د ځمکې لپاره جشن وګرځي، همدارنګه د ستر سړي په مخکې هم ستاسو جشن شي.

زه تاسو ته ستاسو ملګری او له مینې ډک زړه تدریسوم. مګر هغه څوک چه غواړي له مینې ډک زړه سره ملګري وکړي لومړی باید زده کا چه په څه ډول سره سفنج کېدای شي. زه تاسو ته هغه دوستي تدریسوم چه په وسیله سره یې نړۍ دکمال حد ته رسیږي. زه تاسو ته هغه دوست تدریسوم چه له نېکیو ډک او بشپړه نړۍ پخپل اختیارکې لري.
د هغو له امله نړۍ پراخوالی مومي، بیا ځلیږي او له بدیو یې نېکۍ زېږولې دي. پرېږدئ چه ستاسو ننۍ موخه راتلونکي څیزونه واوسي. د مینې له لارې د خپل ملګري یا په مینه سره ستر سړي ته رسیږي او هغه خپل ننی هدف ټاکې. اې ورونو! زه دګاونډېي سره د مینې پر ځای له هغو سره د مینې توصیه کوم چه له تاسو په ډېرو لرې واټنونوکې قرار لري.

د خلق کوونکي د لارې په اړه:

اې وروره! آیا یواځې اوسېدی شې؟ او آیا په یواځېتوب سره خپله لاره پیدا کولی شې؟ یوه شېبه ودرېږه او ما ته غوږ شه!
یوه ډله وایي: "څوک چه پلټنه کوي کېدای شي ګمراه شي. یواځېوالی ګناه ده" او ډېر وخت ته د همدې ډلې غړی وې. په باطن کې تر اوسه د دې ډلې غږ په تا اغېزکوي اوکله چه وایې: "زه نور له تاسو سره مشترک وجدان نه لرم" د رنځ او درد احساس کوې او غمجنیږې.
ته چه د رنځ په لار خپل ځانته رسېدی شې ایا اقدام کولی شې؟ که چېرې کولی شې نو د دې کار قوت ما ته راوښیه! آیا په ریښتیا ته یو نوی قوت ، یو قوي محرک او په ځان چاپېر څرخ یې؟ او آیا د آسمان ستوري پخپل ځان چاپېر څرخولی شې؟

افسوس لوړو مرتبو ته د رسېدو لپاره مو شهوت څومره ډېر دی او څومره ځان غوښتونکي یو! ما ته وښایه چه شهوت پرست او ځان غوښتونکی نه یې! افسوس! ډېرئ اندونه لکه بالونونه (ډومبکي) داسې دي هر څومره یې چه پوکوې هغومره خالي کیږي. ته ځانته آزاد وایې؟ زه غواړم د اسارت له بنده د فرار پر ځای د فکر واورم.
آیا هغه څوک یې چه د اسارت له بنده د تېښتې وړتیا لري؟ څومره ډېر دي هغوی چه د اسارت څخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېښتې په صورت کې يې په بشپړ ډول سره خپل ارزښت له لاسه ورکړی دی. د څه له قيد څخه آزاد شوی يې؟ پرېږده چه ستړگې دې صادقانه راته ځواب ووايي! چه د څه لپاره آزادي غواړې؟

آيا ښه او بد ځانته تحويلولی شې او خپله اراده د نفس قانون کولی شې؟ آيا د ځان قاضي کېدی شې او د ځان لپاره د سرغړونې په صورت کې له ځانه غچ اخيستی شې؟ د خپل قانون او قاضي سره يواځې پاتې کېدل ځومره سخت او دروندکار دی. هغه ستوری چه په يخه فضا کې يواځې دی همداسې وضع لري.
اې يواځې کسه! نن ته له خلکو رنځ وړې او تر اوسه په بشپړ ډول سره خپل شجاعت او هيلې له ځانه سره لرې. مگر داسې ورځ هم راتلونکې ده چه له يواځيتوبه څخه به زړه تنگی شې. غرور به د له منځه لاړ شي او شجاعت به د خپل غاښونه چيچي او چيغې به وهې چه :"زه يواځې يم." داسې ورځ به راشي چه خپل غوره څيزونه به نه وينې او بېکاره ټيټ څيزونه به ډېر نيږدې احساسوې. له ځان او مقامه به لکه د پيري پشان په وېره کې وې. هغه ورځ به فريادونه وکړې چه ټول څيزونه دروغ دي!

داسې احساسات هم شته چه تل د منزوي کس په وژلو پسې وي. که چېرې دا احساسات د يواځې کس په وژلو سره بريالي نشي خپله پناه کېږي. مگر ته دومره قدرت لرې چه قاتل شې؟
اې وروره! آيا ته پوهېږې چه سپکاوی څه دی؟ ځومره له درده ډک دی هغه عدل چه هم ستا سپکاوی کوي او عادل هم وي؟ ته ډېر هڅوې چه تا له سره وپېژني او هغوی له همدې امله تا نه بښي. ته هغوی ته ډېر نيږدې شوی يې او په همدې خاطر نابلده ترې تېرېږي. لدې امله به د دوی هېڅکله ونه بښي.
ته له هغوی ډېر لوړ ځې او هر ځومره چه پورته کېږې د هغوی کينه زياتيږي اوکوچينی د ويني. هغه ځوک تر ټول زيات دکينې وړ گرځي چه وزر لري. وايي: "څرنگه ستاسو په وړاندې عادل کېدلی شو؟" زه ستاسو بې عدالتي او ظلم د خپل قسمت په عنوان ټاکم.

بې عدالتي او چټلي د منزوي کس په طرف غورځوي مگر اې وروه! که چېرې غواړې چه ستوری شې بايد په هر څه سربېر د هغوی په سر وځلېږې! له ښو او صالحو خلکو لرې گرځه! ځکه دوی له هغوکسانوکرکه کوي چه د نېکۍ او بدۍ نوی معيار جوړوي او منزوي کسان د ځان دوښمنان بولي. له ساده او سپېڅلو خلکو هم لرې تېښته کوه! ځکه دوی يواځې هغه څيزونه سپېڅلي گڼي چه ساده وي. دوی له اور سره د لوبو څخه خوند اخلي په ځانگړي ډول سره هغه وخت چه اور د مخالفينو لپاره بل شوی وي. او د خپلې مينې له حملو څخه هم په فرارکې اوسه! منزوي کس ډېر زر د هغو په طرف لاس اوږدوي چه د ليدنې لپاره يې راغلی وي. ته بايد د ډېرو خلکو ته لاس ورنکړې، مگرکاشکې ستا منگولې تېزې او قوي وای!
ستا همېشنی دوښمن خپل نفس دی. نفس دې په سومځو او ځنگلونوکې په کمين کې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې منزوي! ته د خپل نفس په طرف روان يې او ستا لاره له اوو شيطانانو څخه تېرېدونکې ده. ته بايد پخپل نظرکوډګر، دعا ليکونکی، احمق، شکاک او شرير واوسې. ته بايد په خپلو شغلوکې ځان وسېځې، تر څو چه ايره نشې له سره رغونه د څه ډول ممکنه ده؟

اې يواځې کسه! ته د يو خلق کوونکي په لاره پل ږدې، ته به د نفس له اوو شيطانانو د ځان لپاره خدای جوړ کړې. اې منزوي! ته د مينانو په لاره قدم ږدې، پداسې حال کې چه له ځانه سره دومره مينه لرې چه يواځې عشاق يې کولی شي؛ همدومره ځان سپک او له ځانه سره دوښمني هم لرې. مين دوښمن لري، سپک ګڼل کېږي او خلق کولی شي، هغه چه په برخليک کې يې د معشوقې دوښمني نشته په مينه څه پوهيږي؟

اې وروره! د انزواکنج ته په خپله مينه او خلق کوونکي قدرت پناه يوسه! وروسته کېدای شي عدالت درپسې راشي. اې وروه! د خپل يواځيتوب ګوښې ته لاړ شه! زما اوښکې د له تا ځار وي! زه له هغوکسانو سره مينه لرم چه له ځانه لوړ څيزونه خلقوي او په همدې لاره کې سر قربانوي.

د ځوانو او زړو ښځو په اړه:

اې زردشته! ولې پدې ګردجنه او دوړنه هواکې د غلو پشان ځې؟ او هغه څه شی دي چه په کوټ کې د پټ کړي دي؟ آياکوم خزانه چا درته ډالۍ کړې؟ يا خدای کوم ماشوم درکړی؟ کنه اوس ته هم دګناهنګارانو او شريرانو ملګری شوی او غل ګرځېدلی يې؟

زردشت ووېل: "اې وروره! په کوټ کې بې له شکه راسره هغه خزانه ده چه چا راته ډالۍ کړې او هغه هم يو کوچينی حقيقت دی. مګر دا حقيقت داسې نافرمانه او شيطان ماشوم دی که چېرې يې لاس له خولې لرې کړم چيغې به ووهي او ما به رسوا کړي."

د لمر لوېدو په وخت مې يواځې قدم وهلو چه يوه کوچينۍ بوډۍ ښځه مې وليده او زما روح ته يې ووېل: "زردشت زموږ په اړه ډېرې خبرې کړېدي مګر تر دې دمه مو خپله له ده څه ندي اورېدلي." او ما ورته ووېل: "د ښځې په اړه يواځې بايد له سړيو سره خبرې وکړل شي."

هغې ووېل: "له ما سره هم د ښځو په اړه خبرې وکړه!" ما ومنله او داسې مې ووېل: "د ښځې ټول څيزونه معما دي او ټول شيان په يوه ځواب چه زيږد دی ختميږي. سړی د ښځې په نظر يوه وسيله ده، تل پای يواځې ماشوم دی اما ښځه د سړي لپاره څه ده؟

حقيقي سړی د دوه څيزونو غوښتونکی دی : خطر او لوبه. لدې امله ښځه د لوبې د يو ډېر خطرناک شي په حيث غواړي. سړی بايد د جګړې او ښځه د جګړنو زيږولو لپاره بايد وروزل شي. بې لدې که هر څه وکړې بې عقلي او احمقتوب دی.

جګړن ډېرې خوږې مېوې نه خوښوي. لدې خاطره له ښځو سره مينه لري ځکه ډېرې خوږې ښځې تر ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې ترخې وي. ښځې له سړي ډېرې د ماشومانو په روحیه پوهیږي او سړی د ښځې په نظر ماشوم ته ورته دی. په حقیقي سړي کې د ماشوم روح پټ دی او روح یې د لوبې لپاره الوتنه کوي. اې ښځو راپورته شئ! او ماشومانه روح په سړیو کې ما ته کشف کړئ.

پرېږدئ چه ښځه یو قیمتي او ارزښتناک د لوبو شی پاتې شي او په ځان کې د نړۍ تر ټولو غوره صفتونه پټ وساتي. پرېږدئ چه د ستورو ځلېدونکې شعاوې ستاسو په مینه کې وځلیږي! تل دا هیله ولرئ چه کاشکې ما ستر سړی زیږولی وای. پرېږدئ چه مینه مو په شجاعت کې ډوبه وي! هغوی چه تاسو وېروي په مینه باندې تر حملې لاندې ونیسئ! ویاړ مو تل په مینه وکړئ! یوه باشرافته ښځې بل شي ته اهمیت نه ورکوي. مګر پرېږدئ او افتخار وکړئ هر څومره چه د علاقې وړ یاست له هغې ډېرې علاقه مندې واوسئ او هېڅکله لومړۍ مرتبه له لاسه مه ورکوئ. پرېږدئ چه مین له خپلې مینې په تېښته کې واوسي! هغه وخت نوموړې هر څه قربانوي او هېڅ شی ورته ارزښت نلري. او پرېږدئ سړی له هغې ښځې په فرارکې شي چه کرکه ترې لري! ځکه هغه شریر سړی د روح په عماقوکې بد دی او ښځه له هغه بده.
ښځه له چا ډېره کرکه کوي؟

اوسپنې مقناطیس ته ووېل: "زه له تا څخه تر ټولو ډېره کرکه لرم ځکه ته مې کشکوې خو دومره قدرت نه لرې چه ځانته مې جذب کړې." د سړي خوښي پدې کې ده چه وایي: "زه اراده کوم." او د ښځې خوښي پدې کې ده چه وایي: "زه د سړي اراده کوم."
دا هغه څه دي چه ښځه یې د مینې په وخت کې په بشپړ اطاعت له ځانه سره وایي: "وګوره! نړۍ پدې شېبه کې بشپړیږي." ښځه باید اطاعت وکړي تر څو د خپلې سطحې لپاره عمق پیدا کړي. د ښځې طبیعت سطحي دی او د هغه ځګ په شان چه دکم عمقه اوبو په سر یوې او بلې خوا ته ځي. مګر د سړي طبیعت ژور دی او لاره یې د سمندرونو په تل کې ده. ښځه پدې قدرت پوهه شوې خو نه یې درک کوي."

هغه وخت کوچینۍ بوډۍ راته ووېل: "زردشت په بشپړ او ځانګړې ډول سره هغو ته ښه وایي چه ځوانې دي. هېښوونکې دا ده چه د زردشت پوهه د ښځو په اړه ډېره کمه ده خو بیا هم د دوی په اړه سم قضاوت کوي. آیا علت همدا دی چه د ښځو په باره کې هېڅ شی ناممکن ندي؟
اوس د منني په عنوان زما دا کوچینی حقیقت ومنه. زه په بشپړ ډول سره بوډۍ شوې یم نشم کولی پدې اړه درته خبرې وکړم. هغه ښه پټ اوکلک وساته کنه دا کوچینی حقیقت به چیغې وکړي."
نوموړې ته مې ووېل اې ښځې! خپل کوچینی حقیقت ما ته ووایه او هغې داسې ووېل: "هر وخت چه د ښځو په طرف ځې خپله متروکه مه هېروه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکپچه مار د چیچ په اړه:

یوه ورځ زردشت د ډېرې ګرمۍ له امله د انځیر ونې لاندې ویده شو او مخ یې پخپلو لاسو پټ کړ او هغه وخت کپچه مار راغی د زردشت غاړه یې دومره سخته وچیچه چه له درده یې چیغې وکړې. زردشت لاسونه له مخه لرې کړل او مار ته یې وکتل. مار چه دزردشت سترګې وپېژندې شرمنده شو او په ناراحتۍ سره یې غوښتل لاړ شي.

زردشت ورته وویل: "پدې ډول مه ځه! تر دې دمه دې زما مننه نده اورېدلې؛ تا زه په ډېر ښه وخت ویښ کړی یم او زه ډېره اوږده لار په مخکې لرم." مار په ډېر خفګان سره ورته وویل: "ستا لاره ډېره لنډه ده ځکه زما زهر وژونکي دي." زردشت په خندا ورته وویل: "ایا تر دې دمه د اورېدلي چه ښامار د مار زهرو وژلی وي؟ ماره خپل زهر بېرته واخله ځکه دومره قدرت نه لرې چه ما ته د زهر راکړې." هغه وخت مار خپله غاړه د زردشت غاړه ته یووړه او خپل زهر یې بېرته وزبېښل.

یوه ورځ زردشت خپلو زدکوونکو ته داکیسه کولو او هغوی ترې وپوښتل: "زردشته موږ ته ووایه! لدې قصې د مطلب څه وو او موږ ته څه درس راکوي؟"
زردشت وویل: "ما ته نېک او صالح خلک د اخلاقو مخرب وایي او داکیسه چه تاسو ته مې وکړه د اخلاقي موازینو په خلاف وه.
که چېرې تاسو دوښمنان لرئ د هغوی بد په ښو سره مه اداکوئ ځکه دا عمل د هغوی د شرم سبب ګرځي. مګر هغوی ته داسې ښکاره کړئ چه فکر وکړي پخپلو بدو سره یې ستاسو لپاره خدمت کړی دی. ستاسو زر ځله غوصه د مقابل طرف پر شرمنده کولو غوره والی لري. که چېرې چا درپسې لعنت وویل تاسو ورته د خیر دعا وکړئ، برعکس تاسو هم په لعنت ویلوکې ورسره برخه واخلئ.
که چېرې چا درسره ډېر او ستر بد وکړل تاسو په هغو باندې پنځه نورکوچیني بد هم وراضافه کړئ ځکه څوک چه یواځې مظلومېږي څېره یې د زړه سوي وړ او بدرنګه معلومېږي. لږ غچ اخیستنه د بشري روح سره تر هېڅ نه اخیستنې ښه جوړېږي. زه ستاسو له غندنو سره مینه نلرم مګر هغه چه د حق او ویاړ سبب کېږي. د خپل حق د احتجاج څخه سترګې پټې کړئ مګر د داسې کار د ترسراوي لپاره باید انسان بې اړتیا وي.

زه ستاسو له عدالت سره مینه نه لرم، ستاسو د قاضیانو په سترګوکې د توره په لاسه جلاد څېره ښکاري. ما ته ووایئ: "داسې عدالت چېرته دی چه په خلاصو سترګو یې ووېنو؟"
داسې مینه راته وښایاست چه ټول مجازات اوګناهونه په غاړه اخلي! هغه عدالته راته په ګوته کړئ چه بې له قاضي ټول تبرئه کولی شي! او دا هم واورئ هغه څوک چه د عدالت لټوونکی دی له بشردوستۍ څخه انکار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوي او باطلوي یې. مګر څرنګه په بشپړ ډول عادل کېدلی شو؟ زما لپاره دا کافي ده چه هر څه زما اړوند دي له ټولو قربان کړم.
په آخرکې واړه ورونړو ته وایم چه د راهب له بدۍ څخه تېښته وکړئ ځکه، څرنګه یو راهب ستاسو بدي هېرولی شي؟ هغه یې څه ډول په ورته شي تلافي کولی شي؟ راهب د ژور څاه په شان دی. تیږه غورځول پکې اسانه دي خوکله یې چه تل ته ورسیږي، څوک شته چه هغه ترې را وباسي؟
تاسو ته د راهبانو له بدۍ څخه په تېښته ټینګارکوم مګر دا هم درته وایم : "که کوئ بیا یې هېڅکله ژوندي مه پرېږدئ!"

د هلک او واده په هکله:

اې وروره! زه له تا یواځې او یواځې یوه پوښتنه لرم کوم چه ستا د روح د ژورتیا د سنجولو لپاره مې جوړه کړېده. ته نوی ځوان یې زوی او مېرمن غواړې. زه له تا تپوس کوم: "آیا ته په ریښتیا دومره لوی شوی یې چه د زوی غوښتنه کوې؟"
زه له تا پوښتم: "تر دې دمه پخپل نفس، غریزو او فضایلو باندې په بشپړ ډول حاکم یې؟ کنه پدې برخه کې یواځې یوکوڼ او ړوند د اړتیاوو ډک حیوان یې؟ یواځېتوب او له خپل ځان سره مخالفت د محرک دي؟"
کاشکي ستا فتحې او آزادۍ زوی غوښتی تر څو د هغې په وسیله دې د فتحې او آزادۍ یو ژوندی مثال رامنځته کړی وای.
ته باید له ځانه غوره نسل رامنځته کړې مګر تر هر څه مخکې باید ځان ښه سم جوړ کړې، په روح او بدن کې باید بشپړ شې! ته باید هڅې وکړې چه راتلونکی نسل ته پرمختګ ورکړې او لوړو مرتبو ته یې ورسوې ځکه هغه وخت ستا د واده بڼ له تا سره مرسته کولی شي. ته باید یو روغ جسم، یو اصلي محرک او یو ګرځنده اتومات څرخ یا په بل ډول ته باید نوښتګر (خلق کوونکی) وزیږوې!

زما په نظر واده هغه دی چه دوه کسان داسې دریم کس رامنځته کړي چه په دوی دواړو غوره وي. هغوی چه د واده په اړه دا ډول نظر لري بشپړ احترام ورته لرم. پرېږده چه ستا د واده حقیقت او مفهوم همدا واوسي مګر هغه چه ډېرئ خلک واده ورته وایي زه یې واده نه ګڼم.
دوی خپل فقر ، اروایي نارغیو او دوه اړخه کرکجنې آرامۍ او رحت ته واده وایي او بیا له ځانه سره وایي چه عقد یې په آسمان کې تړل شوی دی. زه د دې وحشي او بې عقله خلکو سره چه د آسمان په دامونوکې بند پاتې دي مینه نه لرم. دوه کسان یې د یو بل لپاره ندي پیدا کړي خو برکت پکې اچوي؟ پداسې خدای له عقیده د له ما تل لېرې وي. پدې واده پورې مه خاندئ! کوم ماشوم شته چه د خپل والدین له لاسه یې فریاد نه وي لرلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لومړيوکې لايق او رسېدلی سړی په نظر راغی مګر ښځې ته مې يې چه وکتل ځمکه راته دارالمجانين ښکاره شوه. هوکاشکي! هرکله چه يو سړی له بې ارزښته او بېکاره ښځې سره جوړه کېدلی ځمکه او وخت په لړزه راتللی.

يو سړی د اتلانو پشان د حقيقت په لټه کې روان شو او بلآخره يې داسې يو څه پيدا کړل چه په دروغو او ښځينه جامو پوښل شوي وو او له هغه سره يې واده وکړ. بل چه له اشرافو وو د مېرمنې په ټاکنه کې ډېر دقيق وو ناڅاپه يې دايمي ملګرې په نصيب شوه او نوموړی ته يې تر ابده نزول ورکړ. بل د داسې چوپړې سره واده وکړ چه د پرېښتې پشان د فضايلو او محسناتو درلودونکې وه او اوس پخپله د يوې ښځې خدمتګار شوی دی بايد پرېښته کېدل زده کړي.
ټول پېرودونکي هوښيار او محطاط دي مګر تر ټولو هوښيار هغه دي چه ناليدلې ښځه ټاکي. هغه چه تاسو ورته مينه واياست يوه زر تېرېدونکې بې عقلي او يو موټی خوښي ده، واده ستاسو دا بې عقلانه خوښي ختموي او يوه ابدي بې عقلي تل په ځای ترې پاتېږي.
کاشکي ستاسو مينه له ښځو سره او د هغوی ستاسو سره د همدردۍ له امله وای او د يو بل صفتونه مو خوښېدلی اما معمولا وروسته له واده معلومېږي چه دواړه سوچه حيوانات ياست.

داسې ورځ به راشي چه مينه به مو د نفس څنډو ته ورسي، هغه وخت کېدای شي مينه زده کړئ ! ځکه تاسو يې د مينې تريخ جام څښلو ته اړکړي ياست. تر ټولو غوره مينوکې هم تريخ جامونه پيدا کېږي لدې امله تاسو د (ستر سړي) غوښتونکي او نوښت ګرکيږئ. د نوښتګرو ترېتوب د هغو هيلو غشی دی چه د (ستر سړي) په طرف ځي، اې ورورہ! ما ته ووايه: آيا له واده څخه د مقصد همدا دی؟
که داسې وي دا واده او اراده زه سپېڅلې ګڼم.

د آزادې مړينې په اړه:

ډېرئ خلک له ټاکلي وخت ډېر پس او ډېر بيا له وخته مخکې لدې نړۍ څخه سترګې پټوي. تر دې دمه هغه شريعت چه وايي (په وخت ومره!) ډېر عجيب ښکاري.
زردشت تاسو ته په وخت مړکېدل تدريسوي.
اما نه، هغه کس چه هېڅ وخت يې پخپله موقع ژوند نه وي کړی څرنګه په موقع مړکېدای شي؟ کاشکي دا کسان هېڅ دې نړۍ ته راغلی نه وای! دا تعليم زه ډېرو خلکو ته ورکوم. مګر ډېرئ خلک هم خپل مرګ ته اهميت ورکوي. حتي پوچ بادام هم د ماتېدو هيله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خلک مړینې ته اهمیت ورکوي مګر تر دې دمه چا د مړینې لپاره جشن ندی جوړ کړی. تر اوسه خلکو د مرګ سپېڅلی جشن ندی زده کړی.

زه تاسو ته د داسې مړینې نغوته کوم چه د ژوند په نسبت بشپړوونکی، محرک او سپېڅلې وثیقه ده.

بریالی شخص لکه یو فاتح داسې مرګ ته ښه راغلاست وایي. پداسې حال کې چه ګرد چاپېره یې هغه کسان راټول دي چه له ده سره په یوه لار روان او راتلونکي ته هیله مند دي.

پدې اساس باید مړه شو. مګر هغه کس چه له ژوند سره یې خپل قول سپېڅلی ونشماري د جشن وړ ندی.

دا دې مړینې ډېره غوره لاره ده؛ په دوهمه درجه کې هغه مرګ دی چه د مبارزې او جګړې په صورت کې رامنځته شي او د جنګ په میدان کې شهید شي.

د فاتح او شهید له نظره ټول هغه مرګونه چه لکه غل په ورو ورو او تدریج سره زموږ خواوو ته راځي او بلآخره راباندې حمله کوي دکرکې وړ دي. زه تاسو ته د آزاد مرګ تعلیم درکو یعني کله یې چه زه غواړم راځي.

څه وخت باید د مړینې اراده وکړل شي؟ هغه څوک چه موخه او وارث لري کېدای شي په مناسب وخت کې د خپل وارث او موخې په وړاندې د مرګ اراده وکړي. داسې کس به د خپل وارث او موخې د احترام په خاطر هېڅکله د رژېدلو ګلانو ګېډۍ راځوړند نه کړي او ژوند ته به ډېر وخت ورنکا.

پدې پوه شئ! زه د طناب اوبدونکو پشان نه یم. هغوی هر څومره چه طناب اوږدوي هغومره په څټ ځي.

ډېر خلک وروسته د حقایقو او فتوحاتو له درکه هم تر ډېره وخت ژوند ته ادامه ورکوي مګر بې غاښو خوله نور د هر ډول حقیقتونو د درک وړتیا نه لري.

هغوی چه په شهرت او ویاړ پسې دي باید په موقع او افتخار سره خدای پاماني وکړي او همدارنګه په موقع د مړینې هنر زده کړي. انسان باید هغه وخت ځان ورک کړي چه د خوشالۍ مزه یې لا په خوله کې پاتې وي. که څوک دا درک کولی شي د ډېرې اوږدې مودې لپاره د خوښې وړ وګرځي.

البته تروشې منې شته چه برخلیک یې همداسې دی، د مني تر آخرو ورځو پاتېږي او خپل نوبت ته په انتظار کې وي او په همدې لړکې زېړې او شوته (رژېږي) کېږي. د ځینو لومړی زړه او د ځینو روح بوډا کیږي او داسې کسان هم شته چه لا ځوانۍ ته نه وي رسیدلي بوډا شوي وي مګر چه پس ځوان شي ډېر دوام کوي.

د ډېرې خلکو لپاره ژوند له ماتو او ناکامیو څخه زیات بل څه ندی. هر شېبه د ناهیلۍ چینجی د دوی زړه خوري. پرېږده چه هڅې وکړې او حد اقل په خپله مړینه بریالي شي.

ډېر داسې خلک هم شته چه هېڅکله نه خوږېږي او اوړي ته له رسېدو مخکې په غوټیوکې وچېږي. یواځې ټنبلۍ دوی د ژوند په ښاخونوکې محکم ساتلي دي. داسې اشخاص هم زښته ډېر دي چه له حده زیات د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوندون په شاخونو چسپېږي. کاشکي تاسې يو طوفان راغلی وای چه دا ټولې چينجنې مېوې يې د ژوند له ونې څنډلې وای!

کاشکي د مړينې تبليغيان زر تر زره د دې خلکو په منځ کې پيدا شوی وای! دوی د ژوند په ونوکې د دې چينجنو ميوو لپاره د توپان حيثيت لري مگر افسوس تبليغيان يواځې او يواځې د تدريجي مړينې تعليم ورکوي او خلک د ټولو هغو څيزنو په وړاندې چه په ځمکه اړوند دي صبر او زغم ته هڅوي.
اې تبليغيانو تاسو پر ځمکه باندې د مربوطو څيزونو پر وړاندې د صبر او زغم توصيه کوئ! پداسې حال کې چه د دې نړۍ د صبرکاسه ستاسو پشان کافرو خلکو له لاسه ډکه شوېده.
ريښتيا هم هغه يهودي چه د مړينې تبليغيان يې د احترام وړ بولي له خپل وخته مخکې مړ شو او دا بې وخته مړينه د ډېرو خلکو لپاره خطرناکه او وژونکې وه. کله چه عيسی بې له ځانه د نورو په اړوند د يهودانو، دوښمنانو او صالحينو اوښکې او تشويشونه وليدل د مرګ غوښتنې پرې غلبه وکړه.
کاشکي نوموړي د څه وخت لپاره له نېکو او صالحو خلکو لېرې په دښتوکې ژوندکړی وای او ځمکې ته يې د ژوندکولو لارې، د ځمکې درلودل او خندا يې پکې زده کړې وای. اې ورونو! باور وکړی هغه زر ومړ، که چېرې نوموړي ژوندی پاتې شوی وای خپل شريعت ته به يې څټ کړی وای. مگر نوموړی تر اوسه خام وو. د ځوانۍ مينه او د نړيوالو پر وړاندې کينه يې تر اوسه خامه وه. تر اوسه د هغو روح د سختو ځنځيرونو په بندکې دی اما د خلکو له نظره د ماشوم روح ډېر او تشويش يې له ځوانانوکم وي. يو عاقل کس له ژوند او مرګ سره له يو ځوان څخه ډېر آشنا دی. هغه د مړينه او مرګ لپاره آزاد دی او هر وخت چه د (هو) ويلو وخت راشي (نه) ورته مقدسېږي او پدې ډول سره له ژوند او مرګ سره ډېر آشنا دی.

د دې لپاره چه ستاسو مړينه د ژوند او بشر پر وړاندې کفر نه وي؛ اې زما دوستانو ستاسو له خواږه روحه غوښتنه کوم چه داسې کار وکړي تر څو د مرګ په وخت کې ستاسو د فضيلتونو او نېکيو له امله ستاسو د لمر لوېدو په وخت کې په آخرۍ درجه وځلېږي. کنه ستاسو مړينه په وخت نده شوې.
زه خپله په همدې ډول غواړم ومرم چه تاسو زما له امله له ځمکې سره ډېره مينه وکړئ. غواړم د دوهم ځل لپاره په خاورو تبديل شم تر څو وکولی شم د هغې مور په لمن کې ويده شم چه زه يې رامنځته کړي وم.
په ريښتيا هم زردشت موخه درلوده او غشی يې د خپلې موخې په طرف وار کړل. اې دوستانو زما د موخې وارثين واوسئ زه خپل زرين غشی تاسو ته درکوم. هيله مې همدا ده چه زرين غشي مو د خپلو موخو په طرف وارتيګئ. له همدې امله زه يو څه نور وخت هم غواړم په ځمکه کې پاتې شم نو بښنه راته وکړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښښونکي د فضیلت په اړه:

کله چه زردشت د خپلې خوښې ښار یعني خالداره غوایي نومي ښار څخه لاړ ډېرئ پیروان یې ورپسې شول او له نوموړي سره تر څلور لارې پورې وو. هلته زردشت دوی ته مخ کړ او ووېل: "نور مو پرېږدم ځکه زه له یواځېتوبه خوند اخلم." پیروانو یې د جدایۍ په وخت کې نوموړي ته داسې لکڼه ورکړه چه طلایي لاستی او په سرکې یې مار د لمر چاپېرکولچه وهلې وه.

زردشت لدې ډالۍ څخه بې نهایته خوښ شو. په هغې یې تکیه وکړه او خپلو پیروانو ته یې داسې ووېل: "آیا پوهېږئ چه زر ولې له هر شي ډېر قیمته دي؟ ځکه ملایمه او په زړه پورې ځلا لري. طلا تل ځان ښښي." یواځې د انځور په بڼه زرو تر ټولو لوی فضیلتونو موندلي دي. دکریم کس نظر زرین دی. ځلېدونکي زر له لمر او سپوږمۍ سره سوله برقراروي.

تر ټولو لوی فضیلتونه یې کم پیدایښت، بې ګټې توب او ملایمه زړه وړونکې ځلا ده. ښښونکی فضیلت تر ټولو غوره فضیلت دی. واقعا ما تاسو پېژندلي یاست. تاسې هم زما پشان په ښښونکي فضیلت پسې ګرځئ! تاسو له پیشوګانو او لېوانو سره څه مشترک فصل لرئ؟

تاسو دې ته تږي یاست چه د قربانۍ او ډالۍ په بڼه راشئ. لدې خاطره د خپل روح لپاره د مال او دولت په جمع کولوکې بیړه کوئ.

ستاسو روح تل د خزانو او قیمتي تیږو په پیدا کولوکې دی. ځکه فضیلت مو د ښښلو په اراده کې نه مړېدونکی دی. تاسو هر څیز مجبوروئ چه په خوا مو راشي او په تاسوکې حلول وکړي تر څو له روحه مو د مینې د ډالیو په ډول بهر ته لاړ شي. دا ډول ښښونکې مینه په ریښتیا هم باید د ټولو ارزښتونو غله شي مګر دا شان ځان غوښتنه زه پاکه او سپېڅلې ګڼم.

بل ډول د ځان پیروي هم شته چه وږې او غریبه ده او تل د غلې په لټه کې وي، دا د ناروغانو ځان پرستي ده. دا ډول ځان غوښتونکي یا ځان پیروونکي هر څیز ته د غلو پشان ګوري او د هغه وږي پشان چه ډېره کمه ډوډۍ لري په وږې لېوالتیا سره کتل کوي. تل د ښښونکو د مېزونو په چاپېرکې عاجزګرځي تر څو د دسترخوان پاتې شوني یې وخوري. پدې ډول لېوالتیا کې پټ فساد او ناروغي موجوده ده. د دې ځان غوښتنې غلګنې هېلې پر یو رنځور جسم باندې دلالت کوي.

اې ورونو! ووایاست: "آیا فساد زموږ لپاره تر ټولو څیزونو بد ندی؟" هر چېرې چه روح ورکونکی نښته د فساد بوی پکې حس کیږي. موږ د عادي انواعو له منځه لوړو انواعو ته صعودکوو مګر فاسد اندونه مو اوس هم وایي: "ټول څیزونه زما لپاره دي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ فکر پورته صعود کوي، اند مو هم د جسم پشان دی او زموږ د ترفیع او صعود یو انځور دی. د ټولو فضایلو نومونه د دې ترفیع او صعود له انځور څخه دي. پدې ډول سره جسم له تاریخه تېرېږي. جسم یو واقعي مبارز او اورېدونکی دی او روح مو د جسم ملګری او استازی دی.

ټول ښه او بد نومونه له انځورنو زیات بل شی ندي. هغوی هېڅکله په صراحت خبرې نه کوي مګر یواځې خپل مقصد ته نغوته کوي. هغوی احمق دي چه پدې برخه کې د علم کولو په فکرکې وي.
اې ورونو! هر هغه ساعت چه ستاسو فکر پکې په انځورنو خبرې کوي پاملرنه وکړئ! دا د فضیلت منشا ده او پدې ډول سره ستاسو جسم لوړو مرتبو ته صعود کوي. د جسم نېکبختي د روح د خوښۍ سبب کيږې او بلآخره په نوښتګر، ارزوونکي، مین او د ټولو څیزونو بښونکی کیږي.
کله چه ستاسو زړه لکه رود داسې پوره ډک شي د اطرافیانو لپاره مو خطر او برکت کېدای شي. دا ستاسو د فضیلت منشا کیږي. هغه وخت تاسو د ستاینې او تقدیر وړ وګرځئ چه اراده مو د مین دې ارادې پشان شي او ټول څیزونه تر خپل کنترول لاندې راولئ. پدې ځای کې مو د فضیلت سرچینه قرار لري. همدارنګه کله چه ستاسو له مزه ناکو څیزونو او د خوب له نرمو تختونو څخه بد راشي او په بشپړ ډول سره ترې پرهېز وکړئ، دا ستاسو د فضیلت منشا کیږي. هرکله چه تاسو ټول د یوې جدي اړتیا غوښتونکي شوئ او ټول حاجتونه مو د شتون دې اړتیاوو پیرو شول، دا مو هم بیا د فضیلت سرچینه ګنل کیږي.

بې له شکه دا نوې بدګڼه او ښېګڼه نده. واقعا نوې ژورتیاوې جوړېږي او د نوې چینې غږ تر غوږوکیږي. دا نوی فضیلت قدرت دی. دا هغه ستر فکر دی چه په چاپېرکې یې له معما ډک روح آلوت کوي. دا هغه زرین لمر دی چه ګرد چاپېر یې د علم مارګرځي.

۲

دلته زردشت چوپتیا غوره کړه او په مینه سره یې خپلو پیروانو ته وکتل. پداسې حال کې چه غږ یې تغیرکړی وو بیا یې خبرې پیل کړې او داسې یې وویل: "اې ورونو! زه له تاسو غوښتنه کوم چه د فضیلت په ټول قوت سره د ځمکې په نسبت وفادار پاتې شئ!
پرېږدئ چه ستاسو مینه ورکوونکی او علم د ځمکې په چوپړکې پاتې شي. دا هغه څه دي چه زه یې له تاسو استدعا او غوښتنه کوم!
مه پرېږدئ چه ځمکني څیزونه فرار وکړي او خپل وزر د ابدیت دېوالونو ته وسپاري. افسوس! څومره ډېر فضیلتونه د وزرونو په خلاصولو سره ګمراه او د ځمکې له واقعي مقصده په نورو بې ځایه لاروکې لګول شویدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پشان خپل ورک شوی مرغه بېرته ځمکې ته راوړئ! هو، هغه بېرته ځمکې او جسم ته راوګرځوئ تر څو ځمکې ته بیا هغه بشري مفهوم ورکړي! تر دې دمه روح او فضیلت سلګونه ځله ګمراه شویدي. افسوس تر اوسه زموږ په بدن کې ټول دا ډول بې بنسټه خیالونه اوګمراهۍ ژوندي دي او زموږ د جسم او ارادې په حیث یې ځان ښکارکړی دی.

روح او فضیلت په سلګونو ځله میدان ته راغلي او هر ځل ګمراه شویدي. هو، خپله بشر یو امتحان دی.
افسوس جهل او اشتباوو په مونږکې تجسم پیدا کړی! نه یوازې د پېړیو پوهې بلکې لېونتوب یې هم په مونږ کې تجسم موندلی؛ وراثت خطرناک دی. موږ په هر قدم کې له سختیو سره مخ یو او تر دې دمه په ټولو انسانانو باندې لېونتوب او ناپوهۍ حکومت کړی دی.
اې ورونو خپل روح او فضیلت د ځمکې د چوپړ لپاره وقف کړئ او پرېږدئ چه د ټولو څیزونو ارزښتونه له سره د تاسو په وسیله وټاکل شي! هغه وخت به د نوښتګرو په ډله کې راشئ.
جسم د علم په وسیله ځان پاکوي او په پوهې سره د غوره توب هڅې کوي، د عالم کس په نظر ټولو غریزې سپېڅلې دي. د هر چا روح چه سپېڅلتیا موندلې له خوښیو ډک دی.
اې رنځورمله! د ځان درملنه وکړه تر څو خپل ناروغ ته هم شفا ورکړی شې! پرېږدئ د نوموړي تر ټولو ښه یار هغه واوسي کوم چه په خپلو سترګو یې د ځان بشپړولو په حالت کې لیدلی.
په زرګونو داسې لارې شته چه تر اوس چا پرې پل ندی اېښی. په ژوندکې په زرګونو پټې دښتې او جزیرې شتون لري. بشر او ځمکه تل د ځان لپاره نه خلاصیدونکي او ناکشف شوي څیزونه لري.
ویښ او غوږ شئ! اې د منزویانو ډلې! له راتلونکې د غرونو په ډډیو پټ بادونه رالګیږي او د اورېدونکو غوږونو لپاره دا بادونه د خوشالۍ زېري لري.
اې د نن یوازې خلکو! اې هغو چه له نورو لرې ګرځئ! یوه ورځ به د یو ټبر په بڼه سره راټول شئ. ستاسو له منځه یې چه ځانونه ټاکلي کېدای شي یو غوره ټاکل شوی قوم واوسي او بلآخره به د دوی له منځه (ستر سړ) ظهور وکړي.
واقعا به ځمکه د شفا ځای شي او همدا اوس خوندور او د نجات بوی تر پوزوکیږي او نوې هیلې په زړونو کې ټوکوي."

۳

د دې خبروکولو وروسته زردشت بیا چوپتیا غوره کړه خو ښکاره وه چه خبرې یې تر اوسه پای ته ندي رسېدلې. د اوږد وخت لپاره سرګردانه غوندې ښکارېدا او لکړه یې په لاسونوکه اړوله. پداسې حال کې چه غږ یې بدلون کړی وو بیا په خبرو پیل وکړ او داسې یې ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اوس به نو په يواځېتوب سره لارې ته ادامه ورکوم او ستاسو څخه هم دا هيله کوم چه يواځې سفر وکړئ. په ريښتيا درته وايم له ما لرې او په تېښته کې ګرځئ او زما هره خبره مه منئ هسې نه تاسو ته فريب درکړم. پوه سړی هغه دی چه د دوښمنانو سره په مينه کولو برسېره له دوستانو سره هم دوښمني وکړی شي. د يو ښوونکي تر ټولو بده سزا دا ده چه زده کوونکي يې تر ابده په شاګردۍ کې پاتې شي. لدې امله بايد زما له درسونو څخه په استفاده ځانونه قانع نکړئ.
تاسو ما ته بشپړ احترام کوئ مګرکه يوه ورځ ستاسو احترام له منځه لاړ شي بيا؟ په تېښته کې اوسئ هسې نه چه ستاسو د ياد يو بنسټ يوسم، تاسو واياست چه په زردشت باور لرو مګر د زردشت ګټه څه ده؟ تاسو زما متعقدين ياستئ مګر د دې اعتقاد فايده څه شی ده؟
تاسو تر اوسه ځانونه ندي موندلي زه مو پيدا کړی يم. د متعقدانو ټول رسمونه او لارې پدې ډول ده، لدې امله باور اوګروهنه هېڅ ډول اهميت نه لري. اوس تاسې ته د دې توصيه کوم چه ما هېرکړئ، ځانونه پيدا کړئ او تر څو چه تاسو ټول له ما انکار ونکړئ زه بېرته نه راګرځم.

اې ورونړو هغه وخت به واقعا تاسو ته په نورو سترګو خپل ورک کسان ولټوم او په بله مينه به له تاسو سره مينه وکړم او يو ځل بيا به تاسو زما ملګري او د نوې هيلې زامن شئ. هغه وخت به زه د دريم ځل لپاره تاسو ته راشم تر څو د سترګهيځ جشن سره ونمانځو.
او سترګهيځ هغه وخت دی چه بشر د حيوان او ستر سړي په منځ کې قرار نيسي او د لمر لوېدنې په اړخ د خپلو سترو هيلو په وړاندې دردونه واستوي؛ ځکه دا لار په يو نوي سهار ختمېږي.
هغه وخت هر څوک چه غروب کوي په ځان رحمتونه واي ځکه ډېر لرې تللی او د پوهې لمر به يې د آسمان په منځ کې ودرېږي.
پرېږدئ چه زموږ غوښتنه په سترګهيځ کې دا ډول وي:
ټول خدايان مړه دي. اوس موږ د دې هيله لرو چه (ستر سړی) تل پاتې شي."

داسې ووېل زردشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه برخه

... تر څو چه ټول له ما انکار ونکړئ ستاسو په طرف بېرته نه راځم.
اې ورونړو په ریښتیا به هغه وخت په نورو سترګو خپل ورک وپلټم او په بل عشق به تاسو سره مینه وکړم.
(له اولې برخې نقل: د ښونکي فضیلت په اړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم او هېنداره:

کله چه زردشت بېرته غره او خپلې سومڅې ته لاړ او له خلکو يې لېرېوالی اختيارکړ د هغه بزګر پشان کښېناست چه تخم يې کرلی وي او حاصل ته په انتظارکې وي مګر روح يې ټنبل شوی وو او زړه يې هم په هغو خلکو پسې تنګ شوی وو چه د خوښې وړ يې وو ځکه تر دې دمه يې د هغوی لپاره د ورکولو ډېر ځيزونه درلودل. له ټولو سخت‌کار دا دی چه انسان خپل لاسونه وتړي او د مينې له امله د ورکولو او ښښلو څخه خوند واخلي.

پدې ډول سره په مونږ مياشتې اوکلونه په يواځيتوب سره تېر شول او پوهه مو زياته شوه خو تر ډېره د تشويش سبب شوه. يوه ورځ له سپېده داغ مخکې ويښ شو او د اوږد وخت لپاره پر تخت باندې په فکرکې ډوب وو او بلاآخره يې داسې ووېل:

"زه ولې له خپل خوبه ووېرېدم او ويښ پاتې شوم؟ آيا ماشوم له هېندارې سره راته ښکاره نشو؟ ماشوم راته ووېل: "زردشته! ځان د په هېنداره‌کې ليدلی؟"

څنګه مې چه هېندارې ته وکتل يوه لوړه چيغه مې وکړه او زړه مې په لړزه شو ځکه د خپل انځور پر ځای مې په هېنداره‌کې يو شيطان وليد چه راپورې خندل يې او په ما يې مسخرې‌کولې.

په ريښتيا هم زه د دې خوب په تعبير ډېر ښه پوهېږم؛ زما شريعت په خطرکې دی اضافي واښه او غنم غواړي. زما دوښمنان قوي شوي دي او زما لاره يې تحريف‌کړېده. بلاآخره زما پلويان له هغې ډاليو ندي خوښ وي چه ورکړې مې دي. زما ملګري تيت پرک شوي او اوس هغه شېبه رارسېدلې چه بايد پخپلو ورکو ملګرو پسې وګرځم.

د دې تورو په اداکولو سره زردشت په تلوار سره جګ شو مګر د هغه زړه تنګي پشان نه چه د تازه هوا په لټه کې وي بلکې د هغه پيغمبر پشان چه وحيې پرې نازله شوې وي. عقاب او مار يې ورته هينسنده‌کتل ځکه مخ يې داسې ځلېدا لکه دګهېځ سترګه.

زردشت ووېل: "اې زما وحشيانو په ما څه شوي؟ ايا ما بدلون ندی موندلی؟ آيا لکه برېوکۍ داسې رحمت ندی راباندې راغلی؟ زما خوشالي احمقانه ده او دا خوښي تر دې دمه ځوانه ده نو پر وړاندې يې صبر وکړئ!

زه خپلې نېکبختۍ ټپي کړی يم او داغوونکي به مې ډاکتران وي. اوس د خپلو دوستانو په طرف نزول‌کولی شم. هو د هغوی او دوښمنانو په طرف به نزول وکړم. د دوهم ځل لپاره به زردشت تحفې ډالۍ‌کړي او تر ټولو غوره عاشقانه خدمت به د خپلو معشوقو لپاره ترسره‌کړي. زما مينه بې صبره شوې لوېديخ او ختيځ ته تويېږي. د چوپو غونډيو له منځه او د غم د توپانونو څخه زما روح د درو په طرف بهېدونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما له حده زيات کړاوونه ليدلي او افق ته چورت وړی يم. زښته ډېره انزوا مې اختيارکړې او لدې امله سکوت رانه هېر شوی دی. اوس يواځې خوله يم او د هغې ويالې پشان شوی يم چه په دنوکې بهېږي. زه لکه ويالې خپلې خبرې درو ته په چيغو او فريادونو سره وايم.
حتی کچېرې زما د مينې وړلو لپاره سېلاب نه وي موجود آيا دا ويالې به بلآخره سمندر ته خپله لار ونباسي؟
واقعا په ما کې کوچينی سمندر موجود دی. دا وړوکی سمندر يواځې، منزوي او مستغني کس دی. مګر زما د عشق سېلاب په زور هغه د سمندر په طرف وړي.

زه نوې لارې طی کوم، په خوله کې نوې نوې خبرې لرم. زه لکه د نورو ټولو نوښتګرو پشان له پخوانيو خبرو څخه ستړی شوی يم. نور مې روح دې ته ندی حاضر چه له زړو بوټونو سره سفر وکړي.
هر ډول خبرې مې په نظر سستې ښکاري او له همدې امله مې اې توپانه! ځان ستا دګاډيو په منځ کې اوچولی او حتی تا هم پخپله غوصه سره په ستونزو کې راګيروم.
په شور او غوغا له لويو لويو سمندرونو تېرېږم تر څو ځان هغو سترو او زړه وړونکو جزيرو ته ورسوم چه دوستان مې پکې اوسيږي او خپلو دوښمنانو ته ځان رسوم. همدا شېبه چه له هر چا سره خبرې وکړی شم مينه ورسره لرم، حتی ميرڅمن مې هم د مهربانۍ وړ ګرځېدلی شي.
اوکه وغواړم پخپلو سرکښو خروکښېنم نېزه به راسره ډېره مرسته وکړي. نېزه زما د پښو وفاداره خدمت کوونکې ده. دا زما هغه نېزه ده چه د دوښمنانو پر وړاندې يې واروم. له هغو دوښمنانو څخه څومره منندوی يم چه د نېزې ويشتنې په وخت کې رارسېدلي دي.

زما وريځو له اندازې زيات باران جمع کړيدی. د تندر د خندا په منځ کې به خپلې د ستاينې مرمۍ ښې ژورې وارکړم.
نفس به مې په شدت سره راټول شي او په شدت سره به مې توپان د غرونو سرونو ته ورسيږي.
زما خوښې او آزادي به واقعا لکه توپان داسې وي مګر دوښمنان به مې داسې و اندي چه شيطان پر دوی باندې غلبه کړې.
هو، اې زما ملګرو! تاسو به هم زما له وحشي عقل څخه په وېره کې شئ او ممکن له دوښمنانو سره مې يو ځای وتښتئ.
کاشکې د شپانه پشان تاسو بېرته په خوږه شپېلۍ سره ځانته راوګرځوم! کاشکي زما د عقل زمرۍ په نرمۍ سره غوربېدا زده کړي! اما تر دې دمه مو يو بل ته ډېر څېزونه ورزده کړي دي.
زما وحشي عقل په غرنۍ سيمه کې حامل شوی وو او د بوټو او تيږو په منځ کې يې آخري ماشوم زيږولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس زما وحشي او بوډا عقل لکه لېونيان د وچو بوټو، وښو او دښتو په منځ کې منډې وهي او په چمن پسې ګرځي. اې ملګرو ستاسو د زړونو په ښکلي چمن پسې! ستاسو په مينه پسې او غواړي اخرينۍ مينه مو پاتې شي.

د زړه وړونکو جزيرو په اړه:

پاخه او خواږه انځير له ونو رالوېږي او په ځمکه لګېدو سره يې سور پوښ چوي. زه د شمالي باد يم او انځيرونه پخوم. اې ملګرو زما لارښووني د انځيرونو په شان تاسو ته رسېږي د هغو جوس وڅښئ او له خوږو يې خوند واخلئ! له ما څخه پسرلی او صاف آسمان چاپېره شويدي.
وګورئ زموږ په چاپېريال کې څومره ډېر شتون لري! ډېر خوندکوي چه څوک لدې ټولو هغه اړخ د سمندر سيل کوي. پخوا به چه انسانان د سمندر هغو طرفونو ته ځير شول نو د خدای نوم به يې پرې کېښود. اما اوس زه تاسو ته وايم چه (ستر سړی) يې وبولئ.

خدای بې له ګمانه بل هېڅ ندي مګر زه غواړم چه ستاسوګمان د خلق کوونکي له ارادې لوړ لاړ نشي.
آيا تاسو د خدای پيدا کولو قدرت لرئ؟ نو د خدايانو په اړه چوپتيا غوره کړئ! اما د (ستر سړي) د خلق کولو قدرت په تاسوکې ښه ډېر شته. اې ورونړو! کېدای شي پخپله دا قدرت ونلرئ، مګر د خپلو پلرونو او نيکونو پشان (ستر سړي) خلق کولی شئ. پرېږدئ چه دا مو تر ټولو لوی خلق واوسي!
خدای يواځې يو خيال اوګمان دی. زه پدې هيله يم چه تاسو په هغه څه پورې ګمانونه محدودکړئ کوم چه د تصور وړ وي او ټول پداسې څيزونو تبديل کړئ چه د لمس، تصور او ليدلو وړ وي هغه وخت به مو له خپلو حواسو په بشپړ ډول پيروي کړې وي. هغه چه تاسو يې نړۍ نوموئ بايد پخپل لاس يې رامنځته کړئ او بيا به مو جهان همغه عشق، منطق، نظر او اراده وګرځي. واقعا دا به تاسو نېکبخته کړي اې هغوکسانو چه فهم لرئ!

اې بافهمه خلکو څرنګه بې له هيلې او امېده ژوند زغملی شئ؟ څکه تاسو په نامعقول او بې تصوره جهان کې شتون نشئ منلئ. اې ملګرو اړينه بولم چه د زړه رازونه مې تاسو ته وړاندې کړم. که چېرې خدايانو شتون لرلئ؛ ماکله زغملی شوای چه خدای د نه وای شوی؟ پدې دليل خدای وجود نه لري.
ما دا ډول پايله تر لاسه کړه خو اوس دې پايلې له ځانه سره وړی يم.
خدای له ګمانه زيات څه ندی خو څوک شته چه د دې ګمان تشويش وڅښي او ژوندی پاتې شي؟ آيا له خلق کوونکي بايدګروهنه واخيستل شي او د عقابانو په قلمروکې بايد د عقاب د الوتلو قدرت سلب کړل شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای داسې تصور دی چه سم کړوی او ولاړ ټیټوي. آیا ویلای شو چه نور وخت شتون نلري او بدلون دروغ دی؟
دا ډول تفکر د سرګرځېدنې سبب کېږي او د انسان غړي له کاره غورځوي او حال یې خرابوي. دا ډول ګمان د لېونتوب او عصبیت باعث کېږي. زه پر خدای اړوند واحد، بشپړ، ثابت، لایزال او نه بدلېدونکی شریعت د بشر لپاره دوښمن ګڼم.
بدلون نه منل له ګمانه زیات څه ندي او شاعران ډېر دروغجن دي. مګر تر ټولو غوره ګمانونه له (کېدلو) او (بدلون موندلو) څخه بحث کوي. دوی د بدلون منلو او تحول منلو د اثبات په اړه یواځې ستاینې او خبرې کوي.
خلق کول له رنځ څخه تر ټولو ښه د نجات وسیله ده او د ژوند بار سپکوي. مګر د دې لپاره که خلق کوونکی موجود وي ډېر رنځ، تغیرات او ډول ډول تحولات منځته راځي.

هو، اې خلق کوونکو! ستاسو په ژوندکې تریخ مرګ ډېر اړین دی. ستاسو وضعه هم داسې ده اې د تحول مدافعانو او پلویانو.
که خلق کوونکی وغواړي خپله زیږېدونکی ماشوم شي نو باید د حاملې او حاملګۍ د وخت درد هم واوسي. واقعا زه په سلګونو ځله په روح، سلګونه ځله په زانګوګانو او د حاملګۍ په درد لاره تېر شوی یم.
بې شمېره ځله مې د ساه ورکولو ځور زغملی دی او د ژوندون د اخرو شېبو زړه ماتوالی ښه پېژنم خو همدا زه خلاقي اراده او برخلیک غواړي. که چېرې لدې هم سم ووایم همدا ډول برخلیک زما اراده غواړي. زما ټول احساسات او تشویشونه په زندان کې دي مګر زما اراده تل ما ته تسلې او نجات راکوي.
اراده تل انسان آزادوي، دا د ارادې او آزادۍ حقیقي لاره ده او د زردشت تعلیم پدې اړه همداسې دی.
هغوی چه بېزاره او له ارادې ډېر ستړي نشول او ارزونه یې ونکړه؛ نه خلق کول منځته راځي او تل د له ما لېرې ګرځي!

حتی پخپل علم کې یواځې شهوت حس کوم چه د خلق کولو اوکېدلو اراده کوي او که چېرې زما علم سپېڅلتیا لري له همدې امله به وي چه د شهوت اراده پکې شتون لري. دا هغه اراده ده چه ما له خدای او خدایانو څخه لېرې ساتي ځکه که چېرې خدایانو شتون لرلی خلق کولو ته څه شی پاتې کېدل؟
مګر زما سوې اراده تل د خلق کولو لپاره ما د بشر په لوري راګرځوي، همداسې لکه څټک چه د تیږو په طرف ځي. هو اې خلکو په تیږه کې ما ته داسې انځور پټ دی چه زما د ټولو تصویرونو انځورونه پکې لیدلی شم. مګر افسوس دا انځور باید په ډېرو سختو او بدشکله تیږو کې پټ وي.
همدا شېبه زما څټک په ډېر شدت سره خپل ځان د زندان په دېوالونو وهي او د تیږې ټوټې په یو بله خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

آلوزي مګر په ما څه اغېز لري؟ بلآخره به خپل کار ختم کړی. ځکه یوه داسې اوراه راباندې غالبه شوه چه ډېر روښانه او آرامه څیزونه یې راته ښکاره کړل.د (ستر سړي) ښکلا د ارواحه په ډول پر ما غالبه شوه. اه، اې ورونړو زما یې په خدایانو څه؟

د رحیم په اړه:

اې ملګرو ستاسو ملګري دا مسخره غبر واورېد چه وېل یې: "زردشت ته وګورئ! آیا هغه زموږ په منځ کې لکه د وحشیانو په منځ کې په لاره نه ځي؟"

غوره به وای که داسې یې ویلي وای: "هغه کس چه پوهه او فهم لري لکه د وحشیانو په منځ کې چه په لاره ځي داسې ښکاري؟ او هغه چه فهم لري بشر یې سور غومبوري حیوان په اسم نوموي.

نوموړئ د دوی په منځ کې څرنګه پیدا شو؟ آیا لدې امله چه ډېر ځله یې دوی شرمنده کړي دي؟" اې بافهمه ملګرو! ووایاست: "د بشري تاریخ خلاصه یواځې شرم دی شرم او شرم. لدې امله شریف کسان د چا د شرمنده کولو هڅه نه کوي بلکه برعکس غواړي د ټولو رنځ ښکونکو په مقابل کې شرمنده شي."

زه واقعا له هغو مهربانه خلکو سره مینه نه لرم چه له خپلې مهربانۍ خوند اخلي ځکه هغوی شرم نه لري. که چېرې باید مهربانه واوسم نو هېڅکله نغواړم چه رحیم راته ووېل شي اوکه مهرباني مې کوله تل یې له لرې کول غواړم. پداسې وختوکې غوره بولم چه مخ مې وپوښم او مخکې لدې چه وپېژندل شم تېښته کوم، له تاسو هم د دې ډول کړنې غوښتنه کوم.

کاشکې تل ستاسو پشان خوشاله او بې غمه خلکو سره مخ شم تر څو له هیلو خوراک او شاتو څخه مو برخمن شم. بې له شکه ما د رنځورانو لپاره ډېر خدمتونه کړیدي اما تل داسې فکرکوم چه تر ټولو ستر خدمت مې هغه وخت کړی چه پوه شوی یم څرنګه خوشحالي وموم؟

کله چه بشر پیدا شوی ډېره کمه خوشالي مې کړېده. اې ورونړو زموږ اصلي ګناه همدا ده. اوکله مو چه د خوشالولو غوره لارې زده کړې هغه وخت د نورو رنځولو او خفه کولو لارې هېرولی شو.

لدې امله زه هغه لاس وینځم چه له رنځورانو سره کله مرسته وکړم. همدارنګه خپل روح پاکوم ځکه د رنځ وړونکی له لیدو څخه شرمنده شوی یم اوکله مې چه له مریض سره مرسته وکړه د نفس عزت مې یې خط خط کړ.

په منت سره بار وړل د غچ اخیستلو د حس سبب کیږي اوکله چه یوه کوچینۍ نفعه نه هېرېږي ورو ورو په خوړونکي چینجي بدلیږي.

مګر زه ورکوونکی یم او څه چه لرم د ملګرۍ په ډول یې خپلو ملګرو ته ډالۍ او ښښم خو بېګانه او فقیران کولی شي پخپله زما له ونې څخه مېوه وشکوي او پدې ډول سره یې شرم هم کمیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوالګر باید له منځه لاړ شي! بې له شکه که څوک په دوی باندې احسان وکړي اوکنه په ځان غوصه کیږي.
همدارنګه ګناهنګاران او داسې کسان هم شته چه له خپل وجدانه ناآرامه وي. باور وکړئ ملګرو یو ناراحته وجدان انسان ته آزارول ورزده کوي.
مګر له ټولو بد هغوی دي چه کوچیني او سپک اندونه لري. ډېره به غوره وي که چېرې انسان د سپک اند پر ځای بد او مخالف عمل تر سره کړي. کېدای شي ریښتیا وي چه تاسو داسې وایاست: "دکوچینیو شرارتونو خوند موږ له لویو شرارتونو څخه لرې ساتي." مګر دلته باید انسان کوم شی ونه ساتي.
یو بد عمل لکه زخم داسې دی بخارکوي سورکیږي او په صراحت خبرې کوي. خلاف عمل په سراحت سره وایي: "وګورئ! زه ناروغ یم."
مګر یو سپک نظر د خرړګۍ پشان دی زرغونیږي او ځان تر هغې پټ ساتي تر څو یې چه ټول بدن خراب او مړاوی کړی نه وي.
هغوی چه شیطان تسخیرکړي په غوږکې یې وایم: "غوره به دا وي چه خپل شیطان ته ډېر خواړه ورکړې تر څو لوی شي. ستا لپاره هم د لویۍ په اطرف لاره شتون لري."

افسوس اې ورونو! د ټولو خلکو طبیعت له اړین حده ډېر ښکاره دی او ډېرئ خلک زموږ په وړاندې بې پردې او شفاف دي او په همدې دلیل د دوی داخل ته نفوذ نشوکولی. له خلکو سره زموږ ژوند ډېر له کړاوه ډک دی ځکه چوپتیا ډېره سخته ده.
هغوی چه هېڅ یې نه پېژنو او نه اړیکې ورسره لرو د هغو په نسبت چه بد مو ترې راځي ډېر د بې عدالتۍ وړ ګڼو. آیا ستاسو رنځېدل خوښیږي؟ که داسې وي د رنځ دې دردونو لپاره بستر شئ او ښه سخت بستر ځکه پدې لاره کې ورته ډېر غوره خدمت کولای شئ.
اوکه چېرې مو دوست درسره بدي کړي وي وواياست: "هغه څه چه زما په وړاندې دکړي ببښلي مې دي خو تا دا بدي پخپله له ځان سره کړې څرنګه زه دا ببښلی شم؟"
واقعي مینه پدې ډول سره خبرې کوي او دا رقم محبت رحم تر پښو لاندې کوي.
ټول باید په بشپړکمال سره د خپلو زړونو پاملرنه وکړو ځکه که چېرې د تلو اجازه ورکړو ډېر زر به یې غشی په طرف راشي. د نړۍ په کوم ځای کې د رحم کوونکو له حماقته ستر حماقتونه ترسره شویدي؟ او څشي د رحیمانو له حماقته زیات نړۍ ته تاوان رسولی دی؟

افسوس د هغوی په حال چه عاشق دي خو پخپله مهربانۍ نشي مسلط کېدلی!
یوه ورځ ابلیس راته داسې ووېل: "حتی خدای هم خپل خاص جهنم لري. د خدای دوزخ د نوموړي مینه له بشر سره دی."

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوي مې اورېدلي چه ويل کېږي: "په بشر د مهربانۍ له امله خدای مړ شوی دی."
له ترحمه تېښته وکړئ! له لرې طرفونو څخه درنې ورېځې د بشر په سر راځي او تاوېږي. زه واقعا د ويالو نښې په ښه ډول سره تشخيصولی شم. مګر دې جملې ته هم ځير شئ: "حتی ټولې لويې مينې د هغوی له ترحم څخه لوړې دي کوم چه غواړي تر اوسه مينه ورسره وکړل شي."
زه مې د مينې په وړاندې قرباني کوم اوګاونډی مې هم. ټول خلق کوونکي همداسې وايي مګر د ټولو زړونه له تورې تيرې جوړ دي.

دکشيشانو په اړه:

يوه روځ کشيشان په لاره تېرېدل، زردشت يې خپلو پيروانو ته ورښودل او وېل يې: "داکشيشان دي، که څه هم زما دوښمنان دي خو له تاسو غوښتنه کوم چه په آرامۍ سره يې له څنګه تېر شئ او تورې مو پخپلو پوښونوکې وساتئ. د دوی په منځ کې اتلان هم شتون لري. دوی دېر زيات رنځونه ليدلي له همدې امله غواړي چه نور هم ډېر ورنځيږي.
دوی د شريرو دوستانو له ډلې څخه دي؛ هېڅ شی د دوی په اندازه د غچ اخيستونکي ندي. څنګه يې چه څوک لمس کړي په تېزۍ سره ککړ او نجسيږي. مګر زما وينه د دوی د هغې پشان نده او زه غواړم چه وينه مې د دوی په بدنونوکې محترمه وشمېرل شي."

څنګه چه کشيشان تېر شول تشويش پر زردشت باندې غلبه وکړه او د تشويش سره له لږ مبارزې وروسته يې داسې ووېل: "دکشيشانو پدې حال مې زړه سوځيږي. له دوی کرکه لرم خو دا مهال د داسې خلکو په منځ کې يم چه دا ورته ډېر اهميت نه لري. زه رنځيږم او له هغوی سره رنځېدلی يم؛ دوی راته د هغو زندانيانو پشان ښکاري چه په تنديو يې د زندان علامه نقش شوې وي. څوک چه نوموړي خپل نجات موندونکي بولي په حقيقت کې يې د دوی لاس او پښې په سختوکلکو ځنځيرونو تړلي دي.
د دوی د اسارت ځنځيرونه ناسم ارزښتونه او خالي کلمې دي.کاشکي دوی ته چا له خپلو ناجيانو څخه نجات ورکړی وای!
کله چه سمندر دوی له يو طرف څخه بل طرف ته وړي تصورکوي چه جزيرو ته يې پناه وړې ده مګر په ځير شئ د دوی ساتونکی بې د هغې سترې هيولا څخه بل څه ندي چه په اوبوکې ويده ده.
غلط ارزښتونه او خالي پوچې کلمې زموږ پناه کېدونکو لپاره تر ټولو بدې سمندريزې هيولاوې دي. په هغوی کې نيستي ويده ده او ډېر وخت انتظارکوي اما بلآخره په هوش راځي او هر چا يې چه په شا د اوسېدو ځايونه جوړکړي خوري او خپلې مړۍ ترې جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې کشیشانو د اوسېدو ځایونو ته وګورئ چه ځانونو ته یې جوړ کړي! دوی خپلو عطرینو سومڅو او ته کلیسا ګانې وایي. دکلیساوو دې تقلبي نور او چټلې هوا ته وګورئ! پدې ځای کې روح له صعود څخه څټ ته پاتېږي. مګر د دوی شریعت داسې تعلیم ورکوي چه :"اې ګناهګارانو په ګونډو لوړو زینو ته لاړ شئ!"
لدې امله زه غوره بولم چه دوی بې شرمه ووینم تر څو تحریف شوی شرم او اخلاص د دوی په سترګوکې ولولم.

چا دا سومڅې او د توبې زینې پیدا کړې دي؟ آیا هغوی چه د ځان پټولو قصد لري او له شرمه مخامخ آسمان ته نشي کتلی ندي پیدا کړي؟ او ترکله چه آسمان د دوهم ځل لپاره لدې لوېدلو بامونو څخه دکلیسا منځته په ورانو دېوالونو شنو شوو واښو باندې نه وي ځلېدلی هېڅکله به زما زړه د دوی خدای ته متوجه نشي.
دوی (خدای) هغه څیز ته وایي چه له دوی سره مخالفت کوي او تر هر څه یې ډېر ورته زیان رسولی دی.
واقعا دا د حد څخه زیاته له ځان تېرېدنه د دوی په ستاینه کې نغښتې ده.
دوی پر بشر باندې د صلیب کښلو څخه بله لار د خدای دوستۍ لپاره نه پېژني. دوی غوښتل چه د مړو جسدونو پشان ژوند وکړي. خپلو جسدونو ته یې تور پوښونه وراغوستي او هرکلمه یې چه له خولې راوزي د مړستون بوی ورکوي. او څوک چه دوی ته نیږدې دي په ولاړو ډنډونوکې اوسېږي او پدې ډنډونوکې بې لکۍ لرونکې څونګښې پخپلو خوږو غږونو فکورانه سندرې وایي. تر څوکله چه ښې سندرې ونه وایي د دوی پر ناجي باندې باور نشم کولی حتی که پیروان یې د نجات موندونکو څېره لرونکي هم وي.

زما ډېر خوښېږي چه دوی لوڅ ووینم ځکه یواځې ښکلا ده چه خلک توبې کولو ته اړه کوي. مګر د غم مومیایي څوک په شریعت مؤمن کولی شي؟ لکه د دوی ناجیان د اووم آسمان او آزادۍ څخه بې خبره دي.
لکه چه دوی هېڅکله د معرفت قالینې ندي کښت کړې.
د دې ناجیانو روحونه له خلاوو ډک وو او دوی په هره خلا کې خپلو تصوراتو ته ځای ورکړی او د خدا نوم یې پرې اېښی دی. د دوی روحونه په ترحم کې ډوب وو او د رحم له امله ډېر ډک وو نو ځکه یې یو ډول لېونتوب کړی دی.
د زیات داد او نه داد له امله دوی خپله رمه د پله په طرف وشړله او له ځانه سره یې فکر وکړ چه د راتلونکې په وړاندې یواځې او یواځې یو لرګین پل شتون لري. په ریښتیا هم دا شپانه د مېږو له منځه رالتېدلي دي.
د دې شپنو اندونه لنډ او روحونه محدود وو. مګر اې ورونو تر ټولو لوی او پراخه روحونه تر دې دمه څومره بې ظرفیته وو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی په خپله لاره د وینو نښې جوړې کړېدي او د ډېر حماقت له امله یې د خپل فکر تعلیم (چه د وینې په وسیله حقیقت ثابتولی شو) خلکو ته ورکړی دی. مګر د حقیقت ثابتولو لپاره وینه ډېر بد ځیز ده. وینې تر ټولو سپېڅلې لارې زهرجنې کړي او هغه یې له زړه په کرکجنه کینه اوګمراهۍ تبدیلې کړېدي.
که اشخاص د خپل شریعت لپاره د اور میدان ته لاړ شي څه شی به ثبوت شی؟ واقعا له هر څه ډېر دا ثابتوي چه د دوی شریعت له سوځېدلو څخه سرچینه اخلي.
یو اورجن زړه او یو سوړ مغز هرکله چه سره یو ځای شي یو د خلکو د خوښې وړ ناجي منځته راځي. په ریښتیا هم له ناجیانو ډېرو شریفو او سترو خلکو شتون درلود. زما ورونو! که غواړئ د آزادۍ لاره پیدا کړئ باید لدې څخه په سترو ناجایانو پسې وګرځئ.
تر اوسه (ستر سړی) منځته ندی راغلی. ما لوی اوکوچیني خلک دواړه لوڅ لیدلي دي. تر دې وخته دوی دواړه ډېر سره ورته دي او بې له شکه تر دې شېبې لوی خلک د عادي او معمولي خلکو پشان راته ښکاره شوي دي.

د پرهېزګارانو په اړه:

په ټنبل او خوبجن عقل باید له آسماني تندر سره مجلس وکړل شي. د ښکلا غږ په نرمۍ سره خبرې کوي او یواځې له بشپړې هوښیارې اروا سره په غله لیدل کوي. نن زما ډال په نرمه خندا سره ټکان وخوړ، دا ټکان او خندا د سپېڅلې ښکلا وا چه پر ما غالب شو.
اې پرهېزګارانو! نن زما ښکلا په تاسو باندې خندل او ما ته یې داسې ووېل: "دوی د انعام په انتظار دي."
اې پرهېزګارانو تاسو انعام غواړئ؟ تاسو د خپلې پرهېزګارۍ په مقابل کې د انعام غوښتنه کوئ او د دې ژوند تېرولو په بدل کې د ابدي ژوند غوښتونکي یاست؟
کېدای شي تاسو ما ته ووایاست: " انعام ورکوونکی او مکافات ورکونی هېڅ شتون نلري." غوصه شوي یاست او بې له شکه زه نه وایم چه پرهېزګاري پخپله انعام ده.

افسوس! بشر تل د خپل افسانې لپاره انعامونه او سزاوې جوړې کړې دي او د ټولو ځیزونو اساس یې ګڼلي. حتی پرهېزګارانو ستاسو په روح کې هم دې ډول دروغو نفوذ کړی دی. زما ستونزه لدې ټولو ځیزونو سره ده. زما خبرې به د خوګ د پوزې پشان ستاسو د روح ځمکه واړوي اوکله چه واړول شي تر لمر لاندې به استراحت وکړي. هغه وخت دروغ، شړومبې او شیره یو له بله بېلېدلی شي ځکه ستاسو حقیقت همدا دی.
تاسو له هغوی سره ډېر توپیر لرئ چه په غچ، انعام او سزا سره خپل روح ککړوي.
تاسو له خپل فضیلت او پرهېزګارۍ سره دومره مینه لرئ لکه چه پلار یې له اولادونو سره لري مګرکله مو هم اورېدلي چه یوه مور د خپلو اولادونو سره د مینې په مقابل کې انعام وغواړي؟ ستاسو فضیلت خپل خوږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان دی. د ترېوالي يوه حلقه ستاسو په ځان کې شتون لري او تل هڅه کوي چه وڅرخېږي او دوباره خپل ځانته ورسېږي. ستاسو هر بې تقوا عمل د ستوري بڼه لري، که خاموش هم شي مګر نور به يې تر ابده په مخ لاړ شي او هېڅ وخت به له حرکته پاتې نشي.

پرهېزګارانو! هغه حقيقت چه ستاسو د روحونو په عماقوکې شتون لري وايي: "همدا تقوا او فضيلت ستاسو جز دی بل شی ندي، ستاسو ماغزه دي نه پوست او هډوکي."
مګر واقعا داسې کسان هم شته چه تقوا د انسانانو لپاره شکنجه بولي او ډېر وخت کېږي چه تاسو دې کسانو ته غوږ ياست. داسې کسان هم شته چه دګناهونوکموالي او سستوالي ته تقوا وايي اوکله يې چه له نېکو سره کينه زياته شي پرهېزګاري يې سترګې موښي او راوينښېږي. بله ډله داسې کسان دي چه تل ټيټېږي او ښکته مرتبو ته ځي يعني شيطان هغوی ښکته کشکوي او هر څومره چه ښکته کېږي هغومره يې د خدای ليدنې تقاضا زياتيږي.
له بده مرغه د هغوی غږ هم تاسو ته رسېدلی چه وايي: "زما تقوا او خدای هغه څيزونه دي چه زه نه يم."
داسې خلک هم شته چه لکه د تيږو ډکه ګاډۍ په سختۍ کړاونو او چيغو د غونډۍ ښکته خوا ته ځي. دوی د خپلې تقوا جلال او مرتبې ته ډېر په غوره کې دي اما چه دوی يې تقوا بولي په حقيقت کې هغه څنځير دی چه دوی کشکوي.
داسې کسان هم شته چه لکه ساعت ټول وخت ټک ټوک کوي او همدا ټک ټوک خپله تقوا ګڼي.
واقعا دا ډله تر نورو ډېره زما د تفريح سبب کېږي. هر چېرې چه زه لدې ساعتونو سره مخ شم په مسخرو سره يې کوک کوم. پرېږدئ چه دوی دکوک کېدو په حالت کې په چيغو راشي.
يو بله ډله بيا په يو موټې پرهېزګارۍ ډېر په کبر او غرورکې دي. د همدې يو موټې تقوا له امله د هر شي بې احترامي کوي، پدې ډول جهان د دوی له لاسه په ځورکې دی.

د هر ځل زه پرهېزګاره يم ويلو معنی يې ما غېچ اخيستی دی ده، له بده مرغه خپله تقوا يې داسې تحريف کړېده! دا ډله خلک غواړي په تقوا سره د خپلو دوښمنانو سترګې راوباسي او د ځان په ارتقا سره يواځې د نورو د نزول يا ښکته کولو قصد لري. بله ډله بيا د ډنډ اوبو په منځ کې ناست دي او په شپېلۍ غږولو سره داسې وايي: "کوم انسان چه په ډنډ اوبوکې چوپ کښېني تقوادار ورته وايي." مونږ چا ته آزار نه رسوو او له آزارونکو څخه لرې ګرځو او په ټولو څيزونوکې مو چه ګروهنې پيدا کړې تر نظر لاندې نيسو."
بله ډله کسان بيا له اشارو او نښو څخه خوند اخلي او تقوا د اشارو له نوعو څخه ګڼي. دا شان خلک تل د رکوع په حالت کې عبادت کوي او لاسونه يې تل د تقوا په ستاينو بوخت دي مګر زړونه يې لدې ستاينو او حمدونو څخه خبر ندي. نورکسان داسې وايي: "تقوا اړينه ده." مګر په حقيقت کې هغه څه چه اړين يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼې اوګروهنه پرې لري پولیس دي.
ډېرئ خلک چه د بشر د ارتقا او لوړتیا قدرت نه لري تقوا د بشري ټیټوالي او نزول د قدرت درک ګڼي.
پدې ډول د خپلو سترګو چټلۍ ته تقوا وايي.
ځیني کسان تل غواړي چه قدر او احترام ورړ وکرځي او لوړو مقامونو ته ورسيږي، دې ته خپله تقوا وايي.
برعکس بعضې بیا تل غواړي چه په ټیټوالي کې ډوب شي او دې نزول ته یې تقوا وايي.
پدې ډول فکرکوي چه تقوا لرونکي او پرهېزګاره دي. حد اقل هر څوک په خپلو ښو او بدو پېژندلوکې ماهر دی.

زردشت د دې لپاره ندی راغلی چه دې دروغجنو بې عقلانو ته ووايي د تقوا په اړه څه پوهيږئ او څه غواړئ چه پوه شئ؟ بلکه د دې لپاره راغلی چه اې ملګرو تاسې له پخوانیوکلموکوم چه د دې دروغجونو په وسیله درزده شوې پتنګ شئ او د (انعام) (سزا) (عادلانه غچ) جملو له ویلو څخه ډډه وکړئ. همدارنګه له هر هغه عمل څخه چه د نورو په ګټه د خیر له لارې وي ستړي شئ!
افسوس اې دوستانو! کاشکي تاسو د خپلو اعمالو په مقابل کې داسې شئ لکه مور یې چه د ماشوم په وړاندې وي. ډېر به خوشاله شوی وای که چېرې د تقوا تعریف ستاسو په نظرکې دا شان وای!
په ریښتیا هم کېدای شي ما ستاسو له تقوا څخه سل ډوله ښه تعریفونه او لوب څیزونه اخیستي وي. همدا اوس تاسو د هغو ماشومانو پشان چه د لوبو څیزونه یې ترې اخیستل شوي وي خفه یاست.
هغوی د سمندر په غاړه لوبې کولې ناڅاپه لویې څپې راغلې ټول د لوبو څیزونه یې د سمندر تلې ته یووړل او دوی اوس ژاړي. همدا موجونه کېدای شي نوي د لوبو څیزونه دوی ته راوړي او نوي رنګین صدفونه به یې تر پښو راورسوي. پدې ډول سره به تسلې پیدا کړي. اې زما ملګرو تاسو به هم تسلې وموموئ او نوي رنګین صدفونه به پیدا کړئ.

د اوباش په اړه:

ژوند د هغو خوندونو چینه ده چه له کاریز څخه رابهیږي مګر له هر ځایه چه اوباشان وڅښي اوبه یې زهرجنې کیږي. زه ټولو څیزونو ته په صداقت او سپېڅلتیا ګورم خو نه مې خوښيږي چه د دوی ناپاکې او تږې خولې ووینم. هغوی خپل نظرکاریز ته اچوي او په عین وخت کې زه د دوی کرکجنه موسکا دکاریز په تل کې وینم. دوی پاکې اوبه پخپلو شهتونو مرداري کړې او چټلو خوبونو ته یې لذت وايي. پدې ډول یې کلمې هم مسمومې کړې دي. کله چه دوی خپل مرطوب زړونه د اور په مخ ږدي شغلې غوصه کیږي. هر وخت چه اوباشان اور ته نیږدې کیږي روح یې په جوش راځي او دود کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوباشانو تر لاس لاندې مېوه له حده ډېره پخه او خوږه شوېده. د دوی تر نظر لاندې ونو په وچېدو پيل کړی او ځان غورځېدو ته تياروي. همدارنګه ډېرئ کسان په حقيقت کې د دوی له لاسه د ژوند څخه پتنګ شويدي او نور نه غواړي له اوباشانو سره يو ځای د اوبو له چينې او اوبو څخه استفاده وکړي. ډېرئ کسان چه دښتو او وچو سيمو ته يې پنا وړې. تنده زغمي او د همدوی امله يې له وحوشو سره سکونت اختيارکړی، هسې نه چه په راتلونکې که لدې چټلو ځارونکو سره يو ځای د اوبو په غاړه کښېني.

ډېرو خلکو يواځې او يواځې لدې امله د مخرب په ډول د يو توپاني توپان پشان په کښتونو حمله وکړه چه هر څه د اوباشانو پر غاړه واچوي او خفه يې کړي.

هغه چه تر ټولو يې ډېر زه خفه کړم دا نه وو چه ژوند د مړينې او عذابي صليبونو لازمي دوښمن دی بلکه دا تپوس وو چه له ځانه مې وکړ: "آيا واقعا اوباشان د ژوند کولو لپاره دي؟" دې پوښتنې زښته ډېر غمګين کړم. آيا زهرجنې ځاګانې، متعفنه اورونه، چټل خوبونه او د ژوندون د ډوډۍ چينجي اړين دي؟
هغه چه په بيړه سره زما ژوند ژوبي کينه نده زما کرکه ده.
افسوس! کله چه پوه شوم ابتکار او فهم د اوباشانو په منځ کې هم پيدا کيږي له فهمه مې زړه تور شو اوکله مې چه وليدل حکمرانان هم د حکمرانۍ په معاملو او د قدرت پر سر په چنه وهلوکې له اوباشانو څخه کار اخلي له دوی مې هم مخ واړولو. پداسې حال کې چه پوزه مې ټينګه نيولې وه له (اوس) او (پخوا) څخه تېرېدم. بې له شکه ټوله (پخوا) او (اوس) د اوباشو ليکوالانو په وسيله متعفنه شوېده.

له ډېر وخته څخه پدې هيله دکانه او ړانده معيوب پشان ژوند تېروم چه د ليکوال اوباش، شهوت پال اوباش او يا هم د قدرت له څښتن اوباش سره مجلس وکړم. زما روح په ډېر احتياط او څو ځله له مرتبو څخه صعود کړی او خوښي يې يواځېنۍ هغه صدقه وه چه خوند يې ترې اخيستلو. پدې ډول سره ړوند ژوند د لرګينې لکنې په وسيله وځنډېد او پر مخ لاړ.
ما ته څه اجازه راکړه؟ څه ډول مې له خپلې کرکې څخه ځان آزادکړ؟ سترګو مې څرنګه ژوند له سره پيل کړ؟ څه ډول مې صعود وکړ او هغو ځايونو ته ورسېدم چېرته چه اوباشان او جنجاليان د چينو په غاړه ناست دي؟ آيا دکرکې خارق العاده وزرونه وو چه ما ته يې د چينو دکشف قدرت راکړ؟ اصلا نامکنه وه چه زه دې لوړو لوړو ارتفاعاتو ته د خوندونو د چينو لپاره آلوتنه وکړم.
اې ورونو پيدا مې کړه. دا هغه ځای دی چېرته چه په لوړو ارتفاع ګانوکې زما د خوند چينه روانه ده. د ژوندون د اوبو جام دلته شتون لري چه جنجاليان او اوباشان پکې هېڅ برخه نه لري.
اې د خوندونو چينې څومره تېزه بهيږې! دومره په تېزۍ سره روانه يې چه د ژوندون جام په عين د ډکولو وخت کې هم خالي او هم ډکوې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو خلکو ته باید دا تدریس کړم، تا ته باید ډېر په عاجزۍ او تواضع درنیږدې شم. زړه مې ډېر په تندریز ډول ستا په طرف درتلونکی دی. د زړه په داخل کې مې د ژوندون اوړی (لنډ، ګرم، غم انګېزه او سعادت بخشه اوړی) سوزېږي. زما دا اوړنی زړه څومره ستا یخنۍ او مهربانۍ ته لېواله دی.

ډېر وخت کیږي پسرلني شکونه مې سرته راغلي. د پسرلي اخرۍ بده واورې مې نور نه آزاروي. همدا اوس زه د اوړي پشان بیخي تیار او حتی ګهیځ یې شوی یم.

زما د عمر اوړی د ډېرو لوړو ارتفاعو په منځ کې په یخو او خوندورو چینوکې ګرځي او روح ته آرامښت وربښي. اې زما ملګرو راشئ! کېدای شي دا آرامښت لدې نور هم خوندور شي!

ځکه دلته زموږ قرارګاه او لوړتیا ده؛ زموږ د ځای لوړتیا او ارتفاع په هغه اندازه ده چه چټلان په ټوله لېوالتیا سره هم نشي ورته رسېدلی. پخپلو سپېڅلو سترګو سره زما د خوند چینې ته پاملرنه وکړئ! څه ډول کېدای شي ستاسو د نظر په وسیله دا چینه ککړه شي؟ زما چینه به پخپله پاکۍ سره تاسو ته خاندي.

د خپلې راتلونکې ونې په لوړو څانګوکې به خپله ځاله جوړه کړو. عقابان به خپل مړۍ موږ (منزویانو) ته پخپلو منګولوکې راوړي او موږ ته به یې راورسوي.

بې له شکه چټلان به له موږ سره پدې ډوډۍ کې برخه ونلري. دوی ته به زموږ ډوډۍ لکه اور داسې وي او خولې به یې سېځي. دلته مو واقعا د پلیدانو لپاره پناه ځای ندی تیارکړی. د دوی د بدنونو او اندونو لپاره به زموږ نېکبختي د یخې سومځې په بڼه ظاهره شي.

مونږ به د تېزو بادونو پشان د دوی په سرونو (لوړو برخو) مسکن وټاکو اوګاونډیان به مو واوره، لمر او عقابان وي. د سختو او تېزو بادونو پناه زموږ وړ ده. زه به د بادونو پشان د دوی په منځ کې یوه ورځ ولګیږم او پخپل روح سره به لدوی څخه نفس واخلم، زما راتلونکې اراده به همداسې وي.

بې له شکه زردشت به د درو او جلګو لپاره ډېر دروند او تېز باد وي. او نوموړی به یې په ټولو دوښمنانو او هغوکسانو چه په ده یې لاړې توف کړې خاورې وشیندي. وایي: "کله چه د باد په خلاف لاړې توف کوئ په تېښته کې اوسئ!"

د تارانتولا په اړه:

وګورئ! دا د تارانتولا غار دی. آیا لیدل یې غواړئ؟ دلته یې تارونه راځړېږي لمس یې کړئ تر څو په لړزه راشي. وګورئ هغه پخپله خوښه راځي، ښه راغلاست تارانتولا! ستا په څټ تور مثلث چه ستا نښه ده ښکاري. پدې سربېره زه ستا په باطن هم پوهېږم، ستا په باطن کې د غچ روح پټ دی. هر ځای چه وچیچې د هغه ځای پوست توریږي او له منځه ځي. ستا زهر روح له انتقامه بېزاروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پدې ډول تمثيل له تاسو سره خبرې کوم. او د روح څرخوونکو او اې د برابرۍ واعظانو زه تاسو ته د هغو تارانتولاوو په سترګه ګورم چه د خپل پټ غچ ستاينه هم بيا کوي.
اما زه به په ټول سرعت سره ستاسو پناه ځايونه پيدا کړم او په لوړ غږ قهقه خندا به درباندې وکړم. لدې امله ستاسو د تارونو شبکه لمسوم تر څو له پټو ځايونو څخه مو رابهر شئ او غچ اخيستنه مو د عدالت په هکله له بيانونو سره ظاهره شي. ځکه زما په نظر يواځينۍ هغه زينه چه بشر د سترو هيلو او د ژوندون له توپانه وروسته د لوړ بوډۍ ټال په طرف بيايي د غچ اخيستنې دود له منځه وړل دي.
مګر تارانتولاوې د نورو ځيزونو غوښتونکې دي او وايي: "موږ عدالت په هغه څه کې وينو چه نړۍ د خپل غچ په توپان سره ډوبه کړي." تارانتولاوې په قسم سره په زړه کې وايي "مونږ غچ اخيستونکې يو او هر څوک چه زموږ پشان نه وي تر تجاوز لاندې به يې ونيسو او په راتلونکې کې به د (برابرۍ غوښتنې) ته فضيلت ووايو او د ټولو هغو په وړاندې به چيغه پورته کړو چه قدرت يې په لاس کې دی."

اې د مساواتو واعظانو ستاسو په مساواتوکې ظالمانه لېونتوب او عجز نغښتی دي. ډېرو پټو او ظالمانه شهوتونو پدې ډول ستاسو د فضيلت په جامه کې ځان پټ کړی دی. له مايوسۍ ډک زور زياتی، مهار شوی حسادت اوکېدای شي ستاسو د پلرونو حسادت او زور زياتي هم ستاسو په وجود کې د يوې لمبې او يا هم غچ اخيستونکي روح پشان موجود وي. هر څه چه پلرونو پخپل ځان کې پټ ساتلي وي په زامنوکې ښکاره کيږي او په اغلب ګمان سره ما ته زامن د پلرونو بشپړې ښکاره شوې څېرې ښکاري.
دوی د هغوکسانو پشان دي چه الهام ورته شوی وي اما الهام کوونکی يې زړه نه، غچ دی او هغه چه دوی تېنګار ته مجبوروي کينه او حسادت يې دی، نه اند. حسادت دوی د متفکرانو لارې ته راکشوي او د حسادت نښه يې دا ده چه تل افراط کوي. پداسې ډول چه کله کله د ستړيا په وخت کې له ډېرې ناچارۍ د واورې په مخ څملي او ويده کيږي. په ټولو شکايتونوکې يې غچ اوبدل شوی او همدا شان په ټولو ستاينوکې يې چټيات اوکړېې خبرې ليدل کيږي او قاضي کېدل د حق د رحمت پای ګڼي.
مګر زه تاسو ته وايم له ټولو هغوکسانو څخه په تېښته کې اوسئ چه په روح کې يې غندنې او سزاوې ډېرې قوي وي. دوی هغه کسان دي چه پخپل منځ کې کورنۍ بدۍ لري. د څېرو په ليدو سره يې د جلادانو او قبرکيندونکو سره توپيرکولی شو.
له هغوی څخه تېښته وکړئ چه د خپل عدالت په هکله ډېرې خبرې کوي! واقعا د هغوی روح په شاتو سربېره ډېر نورکم ځيزونه لري اوکه چېرې يې ځانونه نېک صالح معرفي کړل پوه شئ چه يواځې د خپلې رياکارۍ او وچ زهد لپاره کم قدرت لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې دوستانو! نه مې خوښېږي چه تاسو ما له نورو سره غلط کړئ. داسې کسان هم شته چه زما د تعليم تدريسولو سره په عين وخت کې د عدالت واعظان هم دي، په حقيقت کې دوی تارانتولاوې دي. (که څه هم په حقيقت کې دا زهرجنې تارکشکې له ژونده بېزاره شوې او پخپلو پناه ځايونوکې ناستې دي) لدې امله غواړي آزاري واوسي.

دوی غواړي هغوکسانو ته آزار ورسوي چه قدرت يې په لاس کې دی ځکه د دوی لپاره اوس هم د مړينې واعظان د منلو وړ دي. که داسې نه وای تارانتولاوو به په بل ډول تعليم ورکړی وای ځکه لدې پخوا هغوی لدې نړۍ تللو اوکافرانو په سېځلوکې مخکې وو.

هېڅ مې نه خوښېږي چه د مساواتو لدې واعظانو سره مې څوک اشتباه کړي ځکه زما په نظر عدالت وايي: "د بشر افراد سره مساوي ندي." او هېڅکله به هم مساوي نشي. کچېرې ما په بل ډول خبرې کړلای زما مينه د (ستر سړي) په وړاندې به چېرې تلله؟

له زرګونو پلونو او لارو څخه به خلک د راتلونکې په طرف راشي او تل به د دوی منځ کې د عدم مساوات جګړې په ډېرېدو وي. پدې ډول زما ستره مينه زما د خبرو مانع کېږي. د دوښمنۍ له امله به هغوی انځورونه او جسمونه اختراع کړي او د همدې انځورونو او جسمونو له امله به نوې اخري شخړه پيل کړي.

ښه او بد، فقر او بډايي، غوره وای او پست وای او نور د ټولو ډول ډول ارزښتونو نومونه به له شوره ډکې نښې او سلاوې وي چه د لوړتيا موندلو اړتيا به ثبوت کړي. ژوند هڅه کوي چه د زينو او مرتبو په وسيله ځان لوړو پلو ته يوسي او لېواله دی د افق او راتلونکي په طرف ځير شي او جادويي ښکلاوو ته نظر وکړي.

ژوندون ارتفاعاتو ته اړتيا لري نو ځکه لارو، پلو تر منځ مجادله او هغوی چه پدې پورته ځي ورته احتياج لري. ژوند هڅې کوي پورته لاړه شي او په عين وخت کې غواړي لوړتيا هم ومومي.

وګورئ ملګرو! دلته د تارانتولا غار ته نيږدې د پخواني معبد يوه خرابه ليدل کېږي. په ځير دې خرابې ته وګورئ! بې له شکه هغه کس چه پخوا يې خپل افکار د يوې پايې په شان پورته وړل د عاقلو اشخاصو له ډلې وو او د ژوند په معنی پوهېدا. نوموړی په ډېر غوره تمثيل سره راښايي چه حتی د ښکلا او جنګ لپاره د قدرت په حاصلولوکې غوره والی او عدم مساوت شتون لري.

څومره ملکوتي دی د طاقونو اوګنبدو يو له بل سره رقابت! دګهيځ په تياره او رڼاکې د دوی شور څومره ښکلی دی! اې ملګرو پرېږدئ چه زموږ دوښمنان هم ښکلي او په امن کې واوسي، په بشپړ سپېڅلتيا سره به يو له بل سره رقابت وکړو.

افسوس! تارانتولا (زما همېشني دوښمن) زه چيچلی يم. په بشپړ باور، ښکلا او جالبتيا سره هغې زما ګوته چيچلې ده. هغه داسې اندي چه مجازات او عدالت به حتما موجود وي. له همدې امله بې ګټې نده چه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دلته د خپل دوښمن د ستاینې په هکله نغمې وايي.
هو هغې غچ اخيستی دی او افسوس چه د انتقام په زهرو سره به زما روح هم ګيچ کړي. د دې لپاره چه ګېچ نشم اې زما ملګرو ما پدې پايه باندې کلک وتړئ! غوره ګڼم چه يو تړل شوی حواری واوسم خو د غچ اخيستنې وړی نه.
په رېښتيا هم زردشت له بړبوګی سره ورته والی نه لري اوکه چېرې کومه ورځ نوموړی ګډا کوونکی شي هېڅکله به د تارانتولا ډول ته ونه ګډېږي.

د مشهورو پوهانو په اړه:

اې مشهورو پوهانو تاسو خلکو او د دوی خرافاتو ته خدمت کړی دی مګر د حقيقت لپاره مو خدمت ندی کړی له همدې امله د دوی د احترام او قدر وړ ګرځېدلي ياست. په همدې دليل يې ستاسو بې اعتقادي زغملې څکه همدا بې اعتقادي د خلکو د خندا وړ ګرځېدلې ده. لدې خاطره رهبر خپلو غلامانو ته آزادي ورکوي او له کارونو څخه يې خوند اخلي.
هغه چه له خدايه منکر دی د خلکو دومره دکرکې وړ ګرځېدلی لکه د ښکاري سپي چه لېوه ګرځېدلی دی. يعني داسې څوک دی چه د قيدونو دوښمن دی، داسې څوک دی چه د هېڅ شي پيروي نه کوي او يوائې په يوه ګوښه کې ژوندکوي.

خلک له با امنه پناه ځايونو څخه د داسې کس ترټلو ته د حقيقت ليدلو حس وايي. دوی تل د داسې آزادو کسانو د ښکارکولو لپاره تېره غاښې تازيان شکوري، څکه دوی تل داسې فريادکوي: "چېرته چه خلک دي يوائې هلته حقيقت پلټل کېدای شي او افسوس د هغو په حال چه تل په لټونه او پلټنه کې وي!"
اې مشهورو پوهانو تاسو هڅې وکړئ چه د خپل ملت د پيروۍ حقانيت ثابت کړئ او دې عمل ته د حقيقت د درک نوم ورکړئ مګر ستاسو ضميرونو تل داسې چيغې وهلې: "زه د خلکو له منځه راپورته شوی يم او د خدای غږ مې هم د دوي په منځ کې واورېد." تاسو تل لکه د موزي خره پشان ياست او انصافا چه د خلکو استازي ياست.
هغه کسان څومره ډېر وو چه غوښتل يې د خلکو څنګ ته راشي او نظر يې ځانته جلب کړي. پدې ډول يو کوچيني خر يعني يوه مشهور پوه د خپلو تېزو آسانو مخه ونيوله.

اې مشهورو پوهانو! زه اوس هيله مند يم چه تاسو د زمري پوست په بشپړ ډول سره وکاږئ. هو! د ښکاري حيوان پوست، خال لرونکی او د کاشف او فاتح پوستکی له ځانه لېرې کړئ.
که چېرې غواړئ زه ستاسو په صداقت باور وکړم نو له هر څه مخکې مو د احترام او قدر غوښتنه له مغزو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وباسئ.
زه هغو چا ته صادق وایم چه بې خدایه یوې ګوښې دښتې ته تللی وي او متواضع زړه یې خراب کړی وي؛ دا ډول کس د زمرې او لمر وهلي رنګ په منځ کې په بشپړه تنده سره د جزیرو طرف ته ګوري. هلته بې شمېره چینې بهیږي او ژوند د سیوري لرونکو ونو لاندې جریان لري او همدارنګه د ده تنده نوموړی نه قانع کوي چه دومره د خلک راحت طلبه شي. ځکه هر چېرې چه آبادي وي هلته حتما د پیروۍ لپاره بوتان شتون لري.
زمری غواړي چه اراده یې وړې، څیرونکې، بې ساري او بې خدایه وي.

هغه د بندګانو له سعادت څخه مبرا دی او د خدایانو له بنده او پیروۍ څخه یې خلاصون موندلی. له چا څه نه وېرېږي او په ټولو زړونوکې ډار اچوي، لوی او بې ساري دي. د واقعي او لویې اروا اراده همداسې وي.
صادقو خلکو تل په دښتوکې ژوندکړی دی او دا آزاد خلک د دښتو څښتن دي، مګر په ښارونوکې مشهور پوهان یعنې باروړونکي حیوانات په نعمتونوکې ژوندکوي. لکه خره داسې دي تل د خلکو په ګاډۍ کشکول بوخت دي. داسې نه چه په دوی غوصه یم مګر تل په دوی باندې زین اوکته اېښودل شوي او د بار وړونکو حیواناتو په بڼه یې تیار وینم.
په اغلب ګمان سره دا مشهور پوهان غوره نوکران دي او اجیرکول یې ګټور تمامیږي ځکه تقوا داسې حکم کوي چه پدې ډول سره باید ته د دوی فکر او فضیلت ته په ځان کې وده ورکړې!

اې مشهورو پوهانو او اې د خلکو ځیره خورانو! بې له شکه تاسو په تدریج سره د خلکو په فضایلو او افکارو بار شوي یاست او خلک ستاسو له لارې یو ځل بیا خپل افکار او فضیلتونه مني. واقعا باید دا کار ستاسو د ویاړ او سر لوړۍ سبب وګرځي.
مګر له ټولو فضایلو سره سره تاسو زما په نظرکې له عادي خلکو سره هېڅ توپیر نه لرئ او ډېر لنډ فکره خلک یاستئ ځکه چه د فکر مفهوم مو لا ندی درک کړی. فکر یو ډول ژوند دی چه ځان پر ژوندون تحمیلوي او په زحمت او تکرار سره خپله د پوهې پایه محکموي. آیا پدې پوهېدئ چه د فکر آرامي د قربانۍ په عنوان سره معطره او په اوښکو سره یې تطهیرکړئ؟
د ړانده کس ړوند والی خپله د لمر د ستر قدرت شاهدي ورکوي چه نوموړي ورته په ځیرکتل، آیا تر اوسه مو دا درک کړي وو؟
هغه کس چه پوه دی د غرنو جوړول به هم زده کړي.
آیا تر اوسه پوهېدئ چه د غرونو جوړول او ټکان ورکول د فکر لپاره ستونزمن کار ندی؟
تاسو یواځې د فکر شارتي پېژنئ مګر نه وینئ چه فکر سندان دی او همدارنګه له بې رحمۍ څخه یې بې خبره یاست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په رېښتیا چه تاسو د فکر غرور نه پېژنئ اوکه د فکر تواضع په ژبه راشي نه يې شئ تحملولی. هېڅکله مو خپله فکر د واورې څخه ډک څاه ته ندی اچولی ځکه په پوره ډول ګرم نه یاست او له همدې امله تر دې دمه تاسو د يخنۍ له خونده بې خبر یاست! مګر تاسو ځانته ډېر بافکره او آشنا واياست او له پوهې مو بې ذوقه شاعرانو ته په روغتون او ړوندتون کې نرسه جوړه کړېده.
تاسو عقابان نه یاست او له همدې امله مو هېڅ وخت فکري خوښي، نېکبختي او وحشت ندی درک کړی. هغه چه آلوتونکی ندی په لوړو ځاینوکې باید مسکن انتخاب نکړي.
تاسو راته نیم ګرم ښکارئ مګر علم او پوهه عمیق او سوړ خوندور جریان دی. د مغز تر ټولو باطني چینې د يخ په سړوالي اړوند دي او د ګرمو زحمت کښو لاسونو روح زياتوي.
اې مشهورو پوهانو وينم مو ډېر صاف او معقول ولاړ یاست. هېڅ شديد باد ستاسو په اراده نه لګيږي. آیا کوم وخت مو په سمندر کې کوم بادوان د شدید تېز باد په وخت کې ليدلی چه په حرکت وي؟
زما وحشي عقل د هغه بادوان پشان پداسې حال کې چه د روح په غوصې سره لړزیږي د سمندرونو په سطحه روان دی. مګر اې ځیره خورانو او د خلکو نوکرانو، تاسو اې مشهورو عاقلانو څه ډول زما هم لاري کېدلای شئ؟

د شپې سندره:

شپه ده او چینې په لوړ غږ مجلس کوي زما روح هم مسته چینه ده. شپه ده او همدا اوس يواځې د مينانو غږ لګيږي او زما روح هم یو عاشق دی.
هغه چه هېڅکله به آرام ونه مومي زما ضمیر دی او په بیان پسې ګرځي. د عشق میل مې په باطن کې دی او د مينې په واقعي ژبه خبرې کوي. ځليږم، کاشکې شپه وای! مګر زما يواځېتوب تل پدې کې دی چه تل ناچاره يم او د نور هاله پخپل چاپېر ولرم.

کاشکي زه هم د شپې پشان تياره وای! هغه وخت مې کولی شوای چه څرنګه د نور له تیو شيدې وڅښم. حتی په تاسو اې کوچينيو او ځلېدونوکو ستورو چه لکه چنجي په فضا کې یاستئ رحمت وایم او هيله مند یم د نور لدې نعمت څخه خوښ واوسئ. مګر زه په خپل نورکې اوسيږم او يواځې هغه لمبې څښم چه له خپله ځانه مې پيليږي. زه اخیستل شوې نېکبختي او خوښي نشم درک کولی او تل فکرکوم غله بايد له اخیستلو غوره وي.
زما بدبختي دلته ده چه هېڅ وخت له خيرات ورکونې لاس نه اخلم او حسرت مې پدې کې دی چه سترګې مې تل له ستورو ډکو شپو ليدو ته منتظرې وي. اې زما د لمرکسوفه! اې د غوښتلو هيلې او اې په عين مړښت کې خارق العاده لوږې! آه خيرات ورکوونکي څومره بدبخته دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی زما څخه استفاده کوي مګر زه حیران یم آیا زما د روح نور هغوی ته هم رسیږي؟ د اخیستلو او ورکولو تر منځ عمیقه تشه موجوده ده او په آخرکې دا کوچینۍ تشه په پل تړل کیږي.
زما له ښکلا څخه عجیبه ځانګړې لوږه سرچینه اخلي. کوموکسانو ته چه روښنایي رسوم کاشکي آزار مې ورته رسولی شوای! چا ته مې چه تحفې ډالۍ کړې کاشکي غله مې ترې کولی شوای! زه پدې ډول د شرارت تږی یم. داسې د شرارت وږی یم لکه ابشار چه په عین وخت کې تأمل کوي زه هم کله چه یو محتاج کس د مرستې لپاره راته لاس وغځوي څټ ته یې کش کړم.
د نعمت ډېروالی ما د غچ په فکرکې ډوبوي او خبیثتوب مې تږول له یواځېتوب څخه سرچینه اخلي. زما خوښي د ښښلو په وخت کې تمامه شوې او فضیلت مې له خپل زیاتوالي څخه تنګ شوی دی.
هغه چه تل ښښل کوي په خطرکې دي ځکه چه شرم له لاسه ورکوي! څوک چه تل وېش کوي زړه او لاس یې د تقسیم له امله سختیږي او بې حسه کیږي.
زما سترګې نور د ګدایانو په لیدلو سره اوښکې نه تویوي او لاسونه مې دومره بې حسه شوي چه له احساس څخه د ډکېدو په وخت کې هم نه لړزیږي. د سترګو اوښکې، د زړه مهرباني او زړه سوی مې څه شوي؟ اخ ښښونکي څومره یواځې او ځلېدونکي څومره بې ژبې دي!

په فضا کې ډېر لمرونه څرخیږي او له خپل نور سره په تیاره کې خبرې کوي مګر زه چه خپله نور یم راسره خبرې نه کوي. د نور دوښمني د نوراني څیزونو په وړاندې داسې ده! نور په بشپړه بې رحمۍ سره خپل مسیر طی کوي. هر لمر د ځلېدونکي څیز په وړاندې بې رحمه دی او د نورو لمرونو په نسبت سوړ دی. د لمرونو روش همدا دی چه لکه توپان خپله لاره طی کوي او ښه توب یې پدې کې دی چه له خپلې بې رحمه ارادې څخه پیروي کوي.
اې تیاره خلکو، تاسو په شپه پورې اړه لرئ، یواځې تاسو یاست چه د دې نوراني لمرونو حرارت درک کوئ؛ یواځې تاسو د دې نوراني څیزونو له شیدو او ښناک څخه برخمن کیږئ. افسوس زما چاپېره سړو احاطه کړېده او لاس مې د دې انجماد د لمسولو له لاسه سوځي! افسوس په ما کې داسې تنده ده چه ستاسو تندې ته لېواله ده! شپه ده؛ زه باید روښانه پاتې شم او د هغو لپاره لېواله پاتې شم چه په شپه پورې اړوند دي. څومره عجیب یواځېتوب دی! شپه ده؛ لکه د اوبو چینه چه د بهېدو جریان پیدا کوي داسې د خبرو کولو هیله لرم.

شپه ده؛ همدا شیبه چینې په لوړ غږ خبرې کوي او زما روح هم مسته چینه ده.
شپه ده او اوس یواځې د عاشقانو غږ لګیږي او زما روح هم د یو مین غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګډا غږ:

يوه شپه زردشت له خپلو پلويانو سره په ځاه پسې ګرځېدا ځنګله ته لاړل. ناځاپه يې په يوه ټوټه تازه چمن ستړګې ولګېدې چه په ونو او بوټو سره احاطه شوی وو او په منځ کې يې يو شمېر نجونې ګډېدلې. هغوی چه کله زردشت وليد نوګډا يې پرېښوده اما زردشت په ډېره آشنا څېره دوی ته نيږدې شو او داسې يې ووېل:
"اې خوږو نجونوګډا مه پرېږدئ! ځکه موږ تاسو ته د مزاحمت او آزارولو قصد نه لرو."
زه د شيطان پر وړاندې د خدای استازی يم او شيطان د روح ثقل دی نو څنګه امکان لري چه زه ستاسو د ملکوتي رقصونو او ظريفو پښو مخالف شم؟ په حقيقت کې زه لکه ځنګل او د ونو د سيوري پشان يوه ډله يم. که څوک راځخه وېره ونکړي زما له ونو لاندې به سره سره ګلونه وکړي او بې له شکه داکسان به د دې ونو له سيوري لاندې هغه کوچينی خدای پيدا کړي چه د ټولو نجونو د خوښې وړ دی. داکوچينی خدای چينې ته نيږدې ډېر آرام او په پټو ستړګو پروت دی.

په ريښتيا دا ټنبل کوچينی ماشوم په رڼه ورځ ويده دی. آيا په شاپرکو پسې يې ډېرې منډې کړېدي؟
اې ښکلو رقاصوکه دې کوچيني خدای ته مې يو څه آزار ورکړ مه غوصه کيږئ! بې له شکه نوموړی به په چيغو چيغو وژاړي او فريادونه به وکړي مګر په عين ژړاکې خندا لرونکی هم دی. حتی د اوښکو تويولو په وخت کې له تاسو څخه دګډا غوښتنه کوي او زه هم د دې ګډا لپاره سندره وايم. پدې غږکې هغه سنګين روح او ثقل کوم چه زما په نظر تر ټولو شيطانانو لوی او قوي دی، او په غلطۍ سره خدای ورته ويل کيږي مسخره کوم.

دا هغه سندره ده چه زردشت ووېله، د مينې الهه (کوپيد) او نورې نجونې ورته وګډېدې:
اې ژونده نوي مې ستا ستړګو ته وکتل او داسې راته ښکاره شوه لکه په عميق سمندرکې چه ډوب شوی وم.
مګر تا پخپل زرين چنګک سره را بهرکړم اوکله مې چه د درک نه وړ او فوق العاده عميقه وبللې په ريشخند سره د وخندل.
او و دې فرمايل چه زما استدلال دکبانو د استدلال پشان دی هر څيز چه نشي درک کولی نو د درک وړ يې نه بولي.
مګر پوه شه زه بې له يو وحشي او وسوسې ډکې ښځې څخه بل څه نه يم او حتی له تقوا څخه هم خبره نه يم.
اې خلکوکه تاسو راته عميقه، باوفا او راز ساتونکې ووايست په ماکې کوم تغير نه راځي.
مګر تاسو اې پرهېزګارانو تل ما پخپلو فضايلو سره سينګاروئ او پدې وخت دې عجيب او اسرار ډول موجود وخندل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګرکله چه هغه خپل بد وایي په خبرو او خندا یې باور نشي کېدلی.
کله چه ما په آرامۍکې په خپل وحشي عقل سره مجلس وکړ هغې په ډېره غوصه سره ووېل د ژوندون د ستاینې یواځېنی علت د همدا دی چه اراده کوي، او غواړې مینه ورسره ولرې.
نیږدې وه چه په غوصه ناک عقل ځواب په قهر سره ورکړم او حقیقت یې غوږونو ته ورسوم. په ریښتیا هم انسان هېڅ وخت دومره نه غوصه کیږي لکه کله چه حقیقت وایي.
دا شیبه زموږ دریوکسانو اړیکه داسې ده. د زړه له تلې یواځې له ژوند سره مینه لرم او په ریښتیا د هغې په وړاندې دکرکې په وخت کې مې علاقه ډېره زیاتیږي.
مګر د عقل ګرانښت او له حده زیات ګرانښت یې ما د ژوند په یادکې اچوي.
عقل، سترګه، خندا او حتی د ماهي نیولو چنګک ژوند لري، آیا دا زما ګناه ده چه دا دوه موجودات یو له بل سره دومره ورته والی لري؟
او یو ځل ژوند له ما څخه وپوښتل عقل څشی دی؟ په بېړه مې ځواب ورکړ: "عقل هغه څیز دی چه ټول یې تږي دي او د هغوی تنده هېڅ آخر نه لري. یواځې له لېرې او پردو څخه یې په ستونزو وینم او نه پوهېږم چه ښکلی ده کنه! همدومره ویلی شم چه باتجربه او یا هم تر ټولو ډېر تجربه لرونکي کبان یې هم په دام کې لوېږي.
عقل د وسوسو پلار دی او له داسې چټیاتو ډک مې لیدلی چه په عین وېښته ږمنځولو وخت کې شونډې د غاښونو په وسیله چیچي.
کېدای شي هغه شریره او غلط وي خوکله چه خپل بد وایي له هر ځل زیات د ټولو زړونه تسخیروي."
کله مې چه ژوند ته داسې ووېل په مکر سره یې وخندل سترګې یې پټې کړې او داسې یې ووېل: "راته ووایه د چا په هکله د خبرې کولې؟ آیا هدف د زه نه وم؟
که حق له تا سره وي، د مقابل طرف د شتون په حالت کې څوک داسې تریخ حقیقت ښکاره وایي؛ اما اوس له خپل عقله ما سره خبرې وکړه!"
"آه! اې ګران ژونده اوس بیا خپلې سترګې غړوې او داسې راته ښکاري چه زه بیا په عمیق سمندرکې ډوبېږم!"

زردشت پدې ډول زمزمه کوله مګرکله چه ګڼا خلاصه شوه او نجوني لاړې خفه شو او بلآخره یې داسې ووېل: "ډېر وخت کیږي لمر لوېدلی او چمن لندبل لري او له ځنګله څخه د سړو سوز راځي؛ کوم نامعلوم شی رانیږدې کیږي، په تفکر سره سیل کوي او وایي: "څه ډول؟ اې زردشته تر اوسه ژوندی یې؟ ولې؟ د څه لپاره؟ په کوم منظور؟ د څه مقصد لپاره؟ ایا ژوند ته ادامه ورکول احمقتوب ندی؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسوس اې ملګرو ماښام دی او له ما څخه داسې سوالونه کوي، ما ته خفګان راوبښئ!
ماښام رارسېدلی دی. د ماښام رارسېدل ما ته راوبښئ"

د هديرې غږ:

هغه اړخ ته د هديرې جزيره او چوپتيا محل دی او هملته زما د ځوانۍ قبرونه موقيعت لري. زه به هلته يوه ګېډۍ تل بهاره ګلونه وېسم. د دې مقصد لپاره مې بادوانونه راخيستي وو او له سمندره تېر شوم. اخ اې منظرو او زما د ځوانۍ خاطرو، اخ د مينې منظرو او اې ملکوتي دقيقو، تاسو څرنګه داسې زر تېر شوې ياست؟ نن ورځ همغه شان لکه له ځانه تلونکو پسې اندم ستاسو په هکله هم فکرکوم. اې ګرانو مړو ستاسو له خوا دومره ښه بوی رارسيږي چه زړه مې لړزوي او سترګې مې بهوي. بې له شکه دا بوی د يو او يوائې زړه کښتۍ ته په سختۍ سره ټکان ورکوي.
تر دې دمه زه تر ټولو ډېر منفرد او غني يم او له ټولو څخه زيات د نورو د غبطې وړ ګرځېدلی يم ځکه يو وخت زه ستاسو مالک وم او اوس تاسو زما مالکان ياستئ. ما ته ووايئ بې له ما د چا لپاره دا ټولې سرې مڼې له ونې څخه رالوېدلې دي؟

اې زما تر ټولو ګرانو دوستانو تر دې دمه زه ستاسو د وراثت وارث يم او ستاسو په يادکې ډول ډول د وحشي ګلانو غوټۍ ټوکوم. اې بې ساري او عالي مخلوقاتو موږ د يو بل لپاره جوړ شوي يو او تاسو لکه وحشي مرغان مګر دا مطمئن کسان چه د خپلې خوښې په کس پسې ځي زما په طرف او خوښه راغلي.
هو! تاسو هم زما پشان د وفادارۍ او له بديو سره د مينې لپاره پيدا کړل شوي ياستئ. اې د آسماني خوښيو شېبو آيا اوس تاسو ته د بې وفا نوم درکړم؟ تر اوسه مې بې له بې وفايۍ بل نوم ندی زده کړی.
اې زما فراريانو په ريښتيا هم ډېر زر تېر شوي ياست. مګر په حقيقت کې مونږ يو له بله فرار ندی کړی، زه او تاسو د خپلې بې وفايۍ په وړاندې په بشپړ ډول سره بې ګناه يو.
اې زما د هيلو غزل بوله مرغانو تاسو يې يوائې زما د له منځه وړو لپاره نابود کړئ. هو! زما ګرانو هغه ميرځمن چه په غشو يې ستاسو اړخ په نښه کړی وو غوښتل يې زما زړه وولي. په ريښتيا يې زما زړه ته سخته صدمه ورسوله ځکه تاسو زما زړه ته تر ټولو ډېر نيږدې وئ او زما واک ستاسو په لاس کې وو. پدې ډول سره تاسو ځوانيمرګ شولئ او ډېر زر مو لدې نړۍ څخه بسترې وتړلې.
غشي زما تر ټولوګرانې دارايۍ تر هدف لاندې نيولې وې، هو! زما دوښمنانو ستاسو پوښ چه د موسکا پشان دی او په يو نظر سره مري تر حملې لاندې ونيو. مګر زه خپلو دوښمنانو ته وايم: "کوم وژنه ده چه تاسو زما په وړاندې کړې او د پرتلې وړ وي؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خپلو دوښمنانو ته وایم هغه څه چه تاسو په ما راوستلي د هر نفس له وژنې څخه درانده دي. تاسو له ما داسې څه وړي چه هېڅ بیا راګرځېدونکي ندي ځکه تاسو زما د ځوانۍ له ښکلا ډکې منظرې او عجایب وژلي دي. تاسو زما د ماشومتوب لوبې هم رانه وړې ده، د هغو په یاد زه دا ډګلوګېدۍ او لعنت دلته اېږدم.
اې زما دوښمنانو لعنت د پر تاسو وي! تاسو زما ابدیت داسې قطع کړی لکه غږ چه د شپې په سړوالي کې غوڅ شي. یواځې یو ځل زما دا نېکبختي د ژوند په خوښۍ کې په سپېڅلتیا او خلوص راغله داسې یې راته وویل: "زما په نظر ټول موجودات ملکوتي دي."
هغه وخت تاسو چټلو ارواګانو په ما حمله وکړه، په هغه خوښ وخت کې زما ژوند چېرته وو؟
زما د ځوانۍ عقل یو ځل داسې وویل: "زما په نظر هره ورځ به مقدسه وي." او واقعا دا خبره د خوښ عقل له خولې رابهرکېدله.

اې زما دوښمنانو تاسو زما د شپې آرام خوبونه غله کړل او هغوی مو د بې خوبۍ په رنځ تبدیل کړل. آه اوس زما هغه خوشاله عقل چېرته دی؟
داسې وخت هم وو چه ما قسم خوړلی وو چه له هر ډول کرکې څخه به لرېوالی اختیاروم. تاسو چه هر څومره راته نیږدې شوئ زخمي او ټپي موکړم. زما دا واړه شرافت چېرته وتښتېد؟
داسې دوره هم وه چه ما د ړانده پشان د رحمت په لاروکې په خوښۍ قدم وهلو، هغه وخت تاسو زما په لاره کې چټلۍ واچولې او اوس ړوند سړی د خپلې خوښې له لارو څخه بېزاره دی. اوکله مې چه غوښتل خپلې فتحې ولمانځم زما تر ټولو نیږدې خلک مو ولمسول تر څو وو‌ایي چه زه دوی آزاروم.
بې له شکه تاسو زما تر ټولو خواږه شات او تر ټولو غوره زنبوران مسموم کړل.
تل مو د سوال لپاره تر ټولوګستاخ کسان ما ته راولېږل. زما د ترحم وژنې لپاره مو غټ بې حیا کسان زما په لاره وګمارل او پدې ډول سره مو زما ټول فضایل او نېکیانې په خپل باورکې مشکوک او تر پوښتنې لاندې راوستل. هر ځل چه زما سپېڅلې دارایي قرباني کېدله ستاسو تقدس چاغېدلا او پدې ډول سره مو غوړو قربانیو زما په ډېرو سپېڅلو قربانیو چوپتیا اختیارکړه.

یو ځل مې له ټولو وختو زیات ډګډېدو هوس وکړ او غوښتل مې چه په اسمانونوکې رقص وکړم اما تاسو زما تر ټولوګران سندرغاړي له ځانه سره کړل تر څو په بد غږ سره سندرې وو‌ایي او تند خشن غږ مې غوږونو ته اور ورکړ.
اې قاتل سندرغاړیه، اې د شریرانو د لاس آلې، اې بې ګناه وسیلې! زه د ډېر غوره رقص په انتظار ولاړ وم، هغه وخت تا د ځانوژنې په بېکاره سندره زه ووژلم. یواځې دګډا په وخت کې د لویو څیزونو تمثیل کولی شم. اوس تر ټولو لوی تمثیلونه زما د پښو په عضلوکې ناویلي پاتې شول. زما تر ټولو لویه هیله ناویلي پاتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوېده او د ځوانۍ ټولې خوښۍ مې له منځه تللې دي. تپوس يې وکړ: "ځرنګه دا ما زغملي؟ او څه ډول پدې ټولو زخمونو او ټپونو بريالی شوی يم؟ او لدې هدېرو څه ډول دا غبرګ بيا راژوندی شو؟

هو! نه خنبېدونکي او تسخير نه منونکي شيان، داسې شيان چه تيږې دوه پړاکې کوي په ما کې شتون لري او نوم يې زما اراده ده، بې غبره د ډېرو کلونو لپاره ثابت پاتيږي
زما بوډا اراده، خپل مسير زما د پښو پر مخ ساتي. دا زما اراده ذاتا تسخير نه منونکې او سنګ دله ده.
زه يوائځې په پوندوکې تسخير نه منم. هلته ته مسکن لرې او په واقعي بڼه تر ټولو صابرکس پکې ظاهرېږې.
تا تل هديرې ځيرلې دي او اوس به هم داسې وکړې.
په تا کې زما ناکامه ځواني اوس هم ژوندۍ ده. ته د ژوندون او ځوانۍ پشان په ټولو هيلو سره د هديرو په خرابو سطحوکښېنې. هو زما لپاره ته تر اوسه د ټولو هديرو خرابوونکی يې. پر تا د بې شمېره درودونه وي اې زما ارادې! چېرته چه قبرونه شتون لري قيامونه هم امکان لري."

پر نفس د غلبې په اړه:

اې تر ټولو ډېرو هوښيارانو! هر څه چه تاسو شهواني کوي د (حقيقت غوښتنې درک) ورته واياست. مګر زه ستاسو غوښتنې ته (ټول موجودات د تصور وړ کېدل) وايم. تاسو هڅې کوئ چه هر موجود د تصور وړ وګرځوئ ځکه حق لرئ چه د تصور په وړ کېدو شک وکړئ.
اما هغه تاسو ته تسليم شوی ستاسې لوېوالي ته يې سر ټيټ کړی دی. دا هغه څه دي چه ستاسو هيلې يې غواړي او ډېر زر به مو فکر شي، کېدای شي د هېندارې او انځور پشان ستاسو فکر ته درشي. اې تر ټولو هوښيارو! هغه څه چه تاسو يې غوښتونکي ياست توانايي ده.

تاسو غواړئ ممکنه نړۍ رامنځته کړئ او په مخکې يې په ګونډو شئ، همدا مو آخري هيله او لېوالتيا ده. بې عقلان، ناپوهان او يا هم خلک د هغه رود پشان دي چه کښتۍ پر مخ روانه ده او د کښتۍ چلوونکي د اخلاقي ارزښتونو هغه تخمين دی چه په مسخره جامو سره ډېر درانه او سنګين په کښتۍ کې ناست دي.
تاسو مو هيلې او امېدونه د راتلونکي رود پر مخ غورځولي دي. هغه څه چه خلکو اوس د ښو او بدو په بڼه پېژندلي دی زه پکې يوائځې پخوانۍ د (توانايیغوښتنه) وينم.
ستاسو هوښيارانو له امله يې داسې کښتۍ چلوونکي کښېنولي او درانه باحشمته نومونه يې ورکړيدي. هو تاسو او د حکمرانۍ هيلو مو دا ارزښتونه رامنځته کړي دي.

همدا شبېه رود ستاسوکښتۍ پر مخ بيايي او بايد يې مخکې بوزي. که چېرې موجونه ستاسو د کښتۍ په دېوالونو ځګ راوړي او په وړاندې يې مقاومت وکړي کوم اهميت نلري. تاسو ته متوجه شوی خطر په رود

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ستاسو د نېکو او بدو پای ندی. بلکه خطر تاسو، ستاسو د توانایۍ غوښتنې ته متوجه دی. هو د پاتې شوي ژوند غوښتنې نېک او بد ختموي.
د دې لپاره چه تاسو زما خبرې د نېکو او بدو په اړه درک کړئ خپلو خبرو ته د ژوند او ټولو موجوداتو په هکله دوام ورکوم.
ما ژوندی موجود تعقیب کړی او په پراخو او له کړاوه ډکو لارو کې پسې تللی یم تر څو طبیعت یې درک کړم. په یوه سله وجهي هېنداره کې مې تر هغه له ځیرکتو لاندې ونیو چه خبرې یې په شونډو راوړې څکه غوښتل مې چه له کتو یې پوه شم او سترګو یې راسره خبرې کولې. مګر هر چېرې چه ما ژوندی موجود لیدلی هلته د اطاعت خبره هم موجوده وي، هر ژوندی موجود د اطاعت یوه دستګاه ده.

دوهم مې اورېدلي: څوک چه فرمان ورکوي اطاعت نشي کول، طبیعت داسې یو ژوندی موجود دی.
دریم شی مې چه اورېدلي دا دي: فرمان ورکول له اطاعت کولو ډېر ستونزمن دي او دا ستونزې یوائې د هغو ندي چه فرمان ورکوي بلکه د ټولو فرمان ورکوونکو بار په غاړه اخلي اوکېدای شي دا بار نوموړی له خپل دروند والي لاندې کړی. په خپلو سترګو مې ولیدل چه په هر فرمان کې تجربه او خطر نغښتی دی او په فرمان ورکولو سره تل ژوندی موجود ځان په خطرکې اچوي.
هو! حتی کله چه څوک ځانته فرمان ورکوي باید د تاوان اخیستلو توان یې ولري. نوموړی باید په یو وخت د خپل پلې شوي قانونو قاضي، قرباني او پرمخ وړونکی واوسي.
ما له ځانه وپوښتل دا څرنګه دی؟ هغه څه دی چه ژوندی موجود اطاعت کولو ته اړه کوي او حتی د فرمان ورکولو په وخت کې فرمان وړونکی کیږي؟ اې هوښیارانو! دقیق شئ اوس ما ته ووایاست آیا ما په ریښتیا د ژوند په زړه او ریښوکې رسوخ ندی کړی؟
هر چېرې مې چه ژوندی موجود پیدا کړی د توانایۍ غوښتنې هم شتون درلود. حتی هغوی چه د خدمت کولو هیله لري د ځان لپاره د ځانګړي احترام غوښتونکي دي. کمزوري غواړي له خپل ځانه ضعیفو ته محترم شي، او تل حاضر دي له ځان څخه د قوي خلکو چوپړ واوسي او یوائې د دې لپاره خوشاله دي چه صرف نظر به ونکړي.
لکه څنګه چه کوچیني لویو خلکو ته تسلیمیږي تر څو په کوچینیو خپله قدرت ښودنه درک کړي، په همدې شان تر ټولو لوی خلک ځانونه فدا کوي او خپل روح د قدرت لاسته راوړو لپاره په لاس کې نیسي. دا د سترو خلکو فدا کاري ده چه خطر او مړینه د فال په واسطه لوبوي.
هر چېرې چه فدا کاري، چوپړ، ظاهري مینه او علاقه شتون لري هلته د ځان لپاره ډېر احترام غوښتل هم شتون لري. کمزوري تل په پټو لارو د قدرتمندو خلکو زړونو ته له مختلفو زاویو څخه په څښېدو داخلیږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په غله د ځان لپاره قدرت کسبوي.
او ژوند يې دا راز ووېل: "هوښيار اوسه! زه هغه څوک يم چه تل بايد په ځان لاسبرى وم."
تاسو دا هيله او غوښتنه د توليد، نهايت، لوړو او لېږې برخو په لور متنوع حرکت بولئ اما دا ټولو څيزونه له يو څيز او رازه زيات ندي.

زه غوره ګڼم پناه شم خو دا يو شی له لاسه ورنکړم او په ريښتيا هر چېرې چه فساد او لوېدنه وي هلته د قدرت لاسته راوړلو لپاره ژوند قرباني کيږي. زه بايد د موخو لپاره جګړه، کېدنه اوکشکمش واوسم. هغه چه زما پشان چورت وهي بې له شکه بايد واندي چه کږې او له کږاوه ډکې لارې به طی کړي.
هر څه چه خلق کړم او هر څومره که مينه ورسره ولرم بلاآخره ناچاره کيږم مجبور زر د خپلې مينې دوښمن وګرځم. دا هغه څه دي چه زما هيلې يې غواړي.
او حتی ته چه ته يې، د فهم او درک خاوند يې زما د هيلې له وسيلې او پلې څخه بر شی نه يې؛ په ريښتيا هم زما د توانايئ غوښتنه ستا د هيلې پښو ته د حقيقت په طرف ځي. واقعا هغه کس چه د ژوند غوښتنه يې خپله موخه ټاکلې وه حقيقت يې غلط درک کړی وو. داسې څه شتون نلري، هغه څه چه شتون نه لري څنګه يې غوښتنه کولی شو او هغه څه چه ژوندي دي څه ډول يې د ژوندي کېدو لپاره هڅې کولی شو؟
يواځې چېرته چه ژوندون شتون لري غوښتنه هم شتون لري، مګر د ژوندون غوښتنه نه بلکه د قدرت پيدا کولو. دا هغه څه دي چه زه يې تعليم درکول غواړم؛ دا هغه درس دی چه ما ته ژوندون راکړی او په همدې درس او هوښيارانو زه ستاسو د زړونو معما لولم.

اې د ارزښتونو جوړوونکو! تاسو په ارزښتونو او نېکو او بدو لغتونو قدرت لاسته راوړئ. لدې امله ستاسو په ارواکې ځلا، لړزه او تنګسيا نغښتې ده. مګر نوې غلبه او قوي قدرت ستاسو له ارزښتونو څخه سرچينه اخلي. دا قدرت د دې ارزښتونو د هګيو پوست ماتوي او بهر ته راځي. هر څوک چه غواړي نېک او بد واوسي واقعا لومړی بايد مخرب اوسېدلی وي او ارزښتونه يې له منځه وړي وي.
پدې ډول لويې بدئ پر غوره نېکيو پورې اړوند دي او همدا د خلق کولو مفهوم دی.
اې هوښيارو خلکو! حتی که بده هم وي موږ به يې په هکله خبرې وکړو! چوپتيا ډېره بده ده ځکه ټول نا ويلي حقيقتونه پکې مسموميږي.
پرېږدئ هر څه چه زموږ د حقايقو په وسيله ماتيږي مات شويدي! ډېرکورونه شته چه اوس هم بايد ورغول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عالي رتبه کسانو په اړه:

زما د سمندر عمق ډېر آرام دی، څوک فکرکولی شي چه څومره ډاروونکې هیولاوې په هغه ژورتیا کې پټې دي. زما عمق ټکان نخوري مګر پدې ټولو سربېره پر خنداګانو او لامبوزنو معماوو ځلانده دی. نن مې دېر عالیقدر او محترم کس ولید، نوموړی بافکره او پوه توبه ګار وو. اخ زما روح یې څومر پر بدوالي وخندل!

دې لوړ رتبه کس په باد ډکه سینه داسې ولاړ وو لکه څوک چه خپل نفس قیدکړي. نوموړي په هغو حقایقو چه د ښکار غنیمت یې وو ځان سینګارکړی وو او پېوند څیرې جامې یې په تن وې. ډېر اغزي پرې سربېښ وو اما سره ګلونه مې له اغزو سره ونه لیدل.

دې ښکاري تر اوسه خندا او ښکلا نه وه زده کړې په خفګان سره د علم له ځنګلونو بېرته راوګرځېد.

نوموړی له وحشیانو سره د جنګ له امله منزل ته راګرځېدلی اما تر دې دمه پر یو وحشي حیوان ندی غالب شوی، دا حیوان ډېر دروند او سنګین ګرځي او لکه پلنګ د منډې په حالت کې ولاړ وي. مګر زه لدې وچو او سختو ارواوو سره مینه نه لرم او دا کسان مې نه خوښیږي.

اې زما ملګرو تاسو وایاست چه د خوند او مزې کتلو په هکله هېڅ بحث شتون نلري؟ مګر د ژوند ټول ابحاث د خوند په اړه دي! خوند په عین وخت کې هم تله ده او هم وزن، افسوس د هغوی په حال چه د خوند او تلې له بحثه پرته ژوندکوي.

هرکله چه دا لوړ رتبه سړی له خپل مقام او منزل څخه ستړی شي هغه وخت زه له نوموړي خوند اخلم او خوښوم یې او یواځې پداسې وخت کې د هغه ښکلا پیلیږي.

هغه وخت چه له خپل ځان مخ واړوي له خپل سیوري الوتلی شي او مستقیما ځلیدونکي لمر ته واردیږي.

ډېر وخت کیږي چه په سیوري کې ناست دی او له همدې امله د دې توبه ګار د غومبورو رنګ آلوتی دی او د خپلو ټولو وړو توقعاتو په منځ کې د مړیني په حالت دی. تر اوسه یې په سترګوکې سپکاوی او په خوله کې کرکه له لېرې ښکاري. که څه هم نوموړي استراحت کړی مګر تر دې دمه په لمرکې ندی پټ شوی.

نوموړی باید لکه ځوان خوسندر داسې واوسي، نېکبختي یې باید له ځمکې څخه کرکه او د ځمکې بوی ورنکړي. هغه به په بشپړه لېوالتیا سره د سپین غوایه په بڼه د نعرې په حالت کې ولیدلی شي مګر نعرې به یې د هغو څیزونو د ستاینې په اړه وي کوم چه پر ځمکه اړوند دي. تر دې شیبې د نوموړي څېره تیاره ده د لاس سیوری یې پر مخ لوېدلی دی او تر اوسه یې د سترګو لید مبهم دی. عمل یې هغه سیوری دی چه پرې لوېدلی دی، د لاس سیوری یې عامل دی او تر اوسه پخپل ځان ندی غالب شوی.

واقعا زه د نوموړي غوایه ته ورته غوایه خوښوم مګر دې ته لېوال یم چه سترګې یې د ملایکو پشان ومومم.

اوس باید د اتلولۍ غوښتنه هېره کړي، اوس باید هغه کس شي چه لوړتیا یې موندلې، د نوموړي لپاره لوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رتبه پاتې کېدل غوره ندي. اثیر باید نومونړي پرته له کوم تمایله له خپل اړخه جګ کړي. نوموړي لویې لویې هیولاوې د ځان پیروانې کړې او معماګانې یې حل کړېدي. مګر اوس باید د خپل نفس اړوند هیولاوې او معماوې حل کړي او هغه په آسماني ماشومانو تبدیل کړي.
تر دې دمه نوموړي له خپلې پوهې موسکا کول او اوښکې نه تویول ندي زدکړي، تر اوسه یې فوق العاده شهوت په ښکلا کې پر چوپتیا او آرامۍ پیدا کولو ندی توانېدلی.
بې له شکه د نوموړي غوښتنه باید په مړېدو او پوره کېدو سره شونډې ونه ګنډي بلکه باید په ښکلا کې خفه شي. ښکلا او مهرباني د ښنونکي کس د ښښنې یوه برخه ده. اتلان باید د استراحت په وخت کې لاس پر سر کېږدي او پدې ډول سره پخپل استراحت هم غالب شي. مګر ښکلا د اتلانو لپاره ډېر ستونزمن څیز دی، ښکلا د شوره ډکو ارادو په لاسرسي کې نده.

ستاسو عالیقدرو لپاره تر ټولو ستونزمن کار په آرام او بې ډاره حالت کې ولاړ درېدل دي. هرکله چه قدرت په التفات راشي او په ښکاره څیزونو لطف او مهرباني وکړي دې ډول لویۍ ته زه د ښکلا نوم ورکوم.
اې قوي او تکړه انسانه له هر چا ډېر ستا څخه د ښکلا تمنا لرم. پرېږده چه نرمي د په نفس باندې تر آخره واوسي! ستا له نفس څخه د هر ډول شرارت انتظار لرم، له همدې امله له تا څخه د نېکۍ هیله لرم.
ډېر وخت مې پرکمزورو باندې خندا راځي، ځکه د دوی منګولې د فلج منګولو پشان دي او شرارت نشي کولی ځکه ځانونه نېک او صالح معرفي کوي.
ته باید د فضیلت قطار ته ځان ورسوې! لیدلی د دی څرنګه قطار؟ هر څومره چه لوړېږي هغومره ښکلی او ظریفېږي اما په باطن کې قوي کېږي او د بار وړلو ډېر قوت پیدا کوي.
هو، اې عالیقدر انسانه! داسې ورځ به راشي چه ښکلا به شې او د خپلې ښکلا په مخ کې به هېنداره ونیسې! هغه وخت به ته لدې الهي غوښتنو خوند واخلې او حتی ځانغوښتنه به د دې ستاینې وړ وګرځي، ځکه د روح قانون دا دی چه لومړی باید فعلي اتل ترې خارج شي تر څو د خوب په حالت کې تر هغه غوره بل اتل پرې وارد شي.

د تعلیمي او فرهنګي سیمې په اړه:

د راتلونکې په اړه مې ډېر زیات واټنونه ووهل او ناڅاپه مې ټول وجود وحشت واخیست، کله مې چه له ځان چاپېر وکتل ومې لیدل چه یواځې زما د عصر وخت وو! هغه وخت په ډېره بېړه سره خپل کورته راوګرځېدم او په همدې ډول ستاسو معاصرو خلکو په طرف او د تعلیمي سیمې په اړخ راغلم. د لومړي ځل لپاره په بشپړه لېوالتیا سره ستاسو د لیدو په هیله راغلم او زړه مې ستاسو د لیدو سخته لېوالتیا درلوده.
مګر پوهېږئ چه دې کې څه وشول؟ له ټولې وېرې سره سره مې وخندل! ځکه سترګو مې هېڅکله داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا لرونکې بې نظمه منظره نه وه لیدلې.
د ډېر وخت لپاره مې داسې وخندل چه پښې او زړه مې لړزېدل او له ځانه سره مې وویل: "بې له شکه دا د رنګولو لوښی دی." اې معاصرو خلکو تاسو چه مخ او د بدن غړي مو په پنځوس ډوله رنګ کړي وو هلته ناست وئ او زه مو معتجب کولم او له ځانه سره مې پنځوس هېنداري درلودې تر څو تاسو ته ډول ډول رنګونه بیا وښايي.

په ریښتیا هم ستاسو واقعي څېرې د خپلو مخونو لپاره تر ټولو غوره نقابونه کېدلی شي، څوک شته چه ومو پېژني؟ هغه نوې نښې او علامې مو چه پر مخ نقش کړې د نښو او علامو تعبیروونکي څرنګه هغه پېژندلی شي؟
حتی که د قربانۍ له علامو چا غیب ویلی شوای څرنګه یې باور کولی شو چه تاسو افسار لرونکي یاست؟
تاسو د چسپ لرونکي کاغذ د رنګ او ټوټو د ترکیب پشان ښکارئ. ټول ټېرونه او دورې ستاسو له حجابه په پټه کتل کوي. ټول عادتونه او ډول ډول ګروهنې مو په اخلاقو او رفتارونوکې ډول ډول خبرې کوي.
که چېرې څوک له تاسو څخه حجاب، جامې او رنګونه لرې کړي پاتې شوني به مو د مرغانو یا کښاخانو د ډارولو لپاره مناسب وي.

بې له شکه زه یو فراري مرغه یم او تاسو مې د لنډې شېبې لپاره بې رنګه او لوڅ ولیدلئ. کله چه دې شکلونو وډارکړم وزرونه مې وکړل او وتښتېدم.
ډېر غوره ګڼم ستاسو پر ځای په سفلی نړۍ کې د ورځني مزد کارکوونکي واوسم او یا هم د مړو او تللیو خلکو په ارواوو کې پاتې شم، ځکه د سفلی نړۍ اوسېدونکي له تاسو ډېر چاغ او بشپړ دي.
اې معاصرو خلکو هېڅ زما د خوښې وړ نه یاست! نه مو په لباس او نه بې لباسه زغملی شم. له نامعین راتلونکې ډار او هغه څه چه تښتېدونکي مرغان وېروي په مراتبو ستاسو له حقیقت څخه په زړه پورې او راحت دی. ځکه تاسو داسې وایاست: "موږ حقیقت پیروه خلک یو او هېڅ وخت پر خرافاتو باور نه کوو." پدې ډول تاسو بې له پراخې سینې او اړینې باډۍ لرلو په خپله سینه کې باد اچوئ.
اې خلکو! ټول هغه څیزونه چه تر دې دمه د اعتقاد وړګرځېدلي تاسو یې د ترکیب انځور یاست. څرنګه امکان لري چه په کوم شي ګروهنه ولرئ؟ تاسو د اعتقاد د ذات محرک او د مفصلونو بې ځایه کوونکي یاست، اې حقیقت پرستانو زه په تاسو باور نه لرم.
ستاسو په مغزوکې ټولې پخوانۍ دورې یو له بل سره په جګړه بوختې دي. تاسو ته د تېرو دورو چټيات او خوبونه له ویښو افکارو څخه غوره دي! تاسو عبث او بې ګټې یاست ځکه ګروهنه نه لرئ مګر ذاتي خلق کوونکی تل خپل خوبونه او هیلې په آسمان کې پیدا کوي او په ګروهنه باور لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو نيم خلاص ورونه ياست چه په نيږدېوالي کې ورته قبرکيندونکي انتظارکوي او ستاسو حقيقت دا دی: "ټول څيزونه د نابودۍ وړ دي."

عجيبه ده څومره مو ډنګر او عبث وينم! ستاسو له ډلې ډېر په همدې پوهيږي او وايي: "کله چه زه ويده وم کېدای شي خدای کوم څيز غله کړي وي؟ واقعاً کوم څه يې چه له ما وړي د يوې ښځې د پيدا کولو لپاره کافي وو."

معاصر خلک څومره ډېر وو چه ويلي دي: "زما د سينې د قفس د هډوکو کمی څومره حيرانوونکی دی." په ځانګړي ډول که زه نه وم تاسو راپورې خاندئ. افسوس پر ما که چېرې ستاسو په ستاين ډوله تعجب ونه خاندم او دا کرکجن ترشحات مو هضم نشم کړی!
زه ډېر درانه او سنګين بارونه په غاړه لرم تاسو زما لپاره وزن نه لرئ. څو وزر لرونکې حشرې اوګونګټې زما پر واقعي بار څه اهميت درلودلی شي؟ بې له شکه هغه زما بار نشي درنولای. اې معاصرو خلکو! زما لويه ستړيا له تاسو څخه سرچينه نشي اخيستلی.

افسوس! پدې لېوالتيا سره به اوس چېرته صعود وکړم؟ د هر غره له سره مې د بابا او پلار ځمکه لټولی مګر تراوسه مې خپل ځای ندی موندل. زه په هېڅ سيمه کې استراحت نه کوم او له هرې دروازې بهرکيږم.
پدې آخرو کې چه معاصرو خلکو زما لېوالتيا د ځان په لوري کش کړې زما په نظر ناآشنا او خنداوره ده، زه د پلار او نيکه له ځمکې شړلی شوی يم. لدې امله زه يواځې د خپل اولاد ځمکه يعني هغه ځمکه چه تر اوسه نده کشف شوې او له سمندرونو ډېره لرې پرته ده، مينه ورسره لرم. د هغې موندلو لپاره هېڅ وخت له هڅو او لټونو لاس نه اخلم. بادوانونه را اخلم او په کښتيو سره په سمندرونوکې ګرځم.
هغه بلاګانې چه له پلاره راته پاتې شوې دي د اولادونو لپاره به يې جبران کړم او حاضره بده وضعه به په راتلونکي کې تلافي کړم.

د سپېڅلي درک په اړه:

تېره شپه چه کله مياشت راوختله دومره لويه ډکه وه او په يوه ګوښه کې يې پر افق تکيه کړې وه. داسې ښکارېده چه ډېر زر به لمر نړۍ ته راوړي. اما هغه حامله نه وه او دروغ يې ويل، زه له ښځې غوره ګڼم چه سپوږمۍ د نر په بڼه وپيژنم.
د دې وخت دی اقرار وکړم چه دا شپه ګرځېدونکې ډارنه نر هم ندی. واقعا هغه له ډېر ناآرمه وجدان سره په بامونوګرځي. ځکه هغه عابد چه پدې مياشت کې ژوندکوي شهوت پرست او حاسد دی. هغه د ځمکې او عشاقانو څخه يې خوند اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هیڅ کله دا پر بام ګرځېدونکې پېشو نه خوښوم، هغوی چه له نیمکښوکړکیو څخه په غله داخل ته راګوري ډېر بد مې اېشي.!

نوموړې په سپېڅلي ډول پر ستوریز پرش قدم وهي مګر هغه سړي چه ډېر آرام بې غبره حرکت کوي او د پښو کړپا يې غوږ ته نه رسي زما هېڅ نه خوښېږي.

سم سړی په شور او زوږ قدم اخلي اما پیشو په ځمکه ورو او پښه نیولې ځي. وګورئ میاشت څومره خاینانه لکه پیشو په لار ځي.

اې چالاکو چلبازانو او اې سپېڅلو پاکو پوهانو زه دا تمثیل تاسو ته راوړم، زه تاسو شهوت پرست او عبث خلک ګڼم او بې له شکه تاسو مې ډېر ښه پېژندلي یاست. تاسو ځمکه او هغه څیزونه چه په ځمکه کې دي مینه ورسره لرئ اما ستاسو له شرمېدلې مینې او ناراحته وجدان څخه هر څه واضح ښکاري. تاسو د میاشتې پشان یاست پدې يې ستاسو فکر قانع کړی چه له ځمکې سره دوښمني وکړئ مګر معدې مو دا خبر نده منلې. دا ستاسو په باطن کې تر ټولو قوي عوامل دي.

اوس مو فکر لدې امله شرمنده دی چه دکلمو او معدې پیروي کوي. پدې خاطر پر ورکو لارو ځي او دروغ وایي تر څو له خپل خجالت او شرم څخه تېښته وکړي. او ستاسو دا دروغجن فکر ځانته وایي: "زما لپاره تر ټولو غوره کار دا دی چه ژوندون ته بې له کومې هیلې او غوښتنې نظر وکړم لکه سپي داسې نه چه له ډېرې لېوالتیا څخه يې تل د خولې څخه لاړې روانې وي. همدارنګه راضي واوسم چه په مړه اراده، بې حرصه او له ځانغوښتنې څخه په سترګیا سره ژوند ته ادامه ورکړم، پداسې حال کې چه ټول وجود مې سوړ او ایره ډوله دی اما سترګې مې لکه د میاشتې سترګې مخمورې دي."

منحرف کس چه ځان منحرفوي داسې وایي: "زما ټاکنه دا ده چه له ځمکې سره دومره مینه وکړم لکه میاشت يې چه ورسره کوي او یواځې د ښکلا په سترګو سره يې لمس کړم.

او دې ته زه سپېڅلی د ټولو څیزونو سپېڅلی درک وایم. بې لدې بل څه نشم کولی چه د هغو په مخ کې واچوم او لکه یوه هېنداره سل سترګې شم."

اخ اې عبثه شهوت پرستانو! ستاسو هیلې سپېڅلې ندي او لدې امله ورته سپکاوی کوئ.

په رېښتیا چه تاسو ځمکه لکه خلق کوونکي او هغوی چه له بدلونه خوند اخلي نه خوښوئ. اما بې ګناه توب او معصومیت چېرته دی؟ چېرته چه د خلق کولو هیلې شتون لري، زما په اند هغه کس د ډېرو سپېڅلو هیلو او ارمانونو درلودونکی دی چه له ځان څخه د لوړو او لویو څیزونو د پیدایښت اراده کوي.

ښکلا چېرته ده؟ "چېرته چه زه له ټولو هیلو سره ناچاره اوسم، چېرته چه زما خوښېږي اراده وکړم او پناه شم ترڅو د بیکاره صورت انځور له منځه لاړ شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

"مینه درلودل او پناه کېدل د خلقت له ابتدا څخه یو له بل سره یو ځای وو. د مینې لرلو غوښتنه، د مړه کېدو هیله هم شته. دا خبر مې ستاسو لپاره ده اې ټنبلانو! مګر اې تباه کوونکو تاسو خپلو شریفو سستو نازونو ته د تفکر نوم ورکوئ او هغه څه ته په ډارنو سترګو د لمس کولو اجازه ورکوئ، د (ښکلي) نوم پرې اېږدئ.

اې پاکو او سپېڅلو پوهانو لعنت او افسوس د پر تاسو وي چه تر اوسه د هېڅ شي نوښت نشئ کولای. حتی که چېرې د افق په څنګ کې تکیه وکړئ او دروغ ووایاست. واقعا تاسو دروغجن له شریفوکلمو خولې ډکوئ او غواړئ چه موږ باور وکړو زړونه مو له هغو ډک دی. مګر زما خبرې پستي او له سپکاوي ډکې دي. زه حاضر یم هغه څه چه تاسو ځان ترې لرې ساتئ پخپله غوښتنه له ځانه سره راټول کړم.
همدا کلمې ښېخي سمې دي ځکه د دوه مخیو لپاره باید حقیت روښانه کړل شي. زما اغزنو پاڼو، خالي صدفونو او د ماهي تېغونه به د مزدورانو او دوه مخو پوزې په خارښ راولي. ستاسو د اطراف هوا او شاوخوا جشنونه ټول متعفن دي ځکه شهواني افکار، دروغ او ستاسو خفیه اعمالو دې حد ته رسولي دي.
که جزأت لرئ لومړی مو پخپل ځان، معدو اوکولمو اعتقاد حاصل کړئ! هر څوک چه پر ځان باور نلري تل دروغ وایي. په ریښتیا هم تاسو پداسې حال کې ځانونه په نقاب کې پټوئ چه چټل چینجي د پریښتو په نقابونوکې څښیږي.

بې له شکه تاسو متفکران مکرکوئ. خپله زردشت هم یو وخت ستاسو فرېب خوړلی وو اما په هغه وخت کې نه پوهېدا چه څه ډول باطني چینجیانو ستاسو ملکوتي صورتونه ډک کړیدي. یو وخت مې داسې تصورکولو چه د خدای روح ستاسو سپېڅلو پوهانو په لوبوکې نغښتی دی او یو وخت ستاسو هنرونه راته تر ټولو ښکلي هنرونه ښکارېدل.
واټنونو، د مارانو چټلیو، متعفن بوی، شهواني مکر او چلپاسې چه ستاسو په داخل کې څښېدل زما له نظره پټ وو اما کله چه تاسو ته تیږدې شوم ورځ په ورځ راته روښانه شول. اوس ستاسو ورځ رارسېدلې ده او د میاشتې د مینې لوبې سرته راغلې دي.
وګورئ! مخکې له سپېده داغ څخه میاشت څه ډول کشف شوېده او رنګ یې الوتی ولاړه ده!
همدا شېبه په نړۍ ځلېدونکی لمر په افراطي ځلا سره د خپلې مینې له امله په ځمکه ځلیږي، د لمر ټوله مینه معصومیت او د خلقت غوښتنه ده.
وګورئ! د سمندر په سطحه څومره بې پروا راځي! آیا تاسو یې د مینې تنده اوګرم نفس نه احساسوئ؟
کېدای شي هغه سمندر وزبېښي او عماق یې د ارتفاعاتو په اړخ راوړي. د سمندر هیله زرګونه تي د لمر خولې ته تقدیموي.
سمندر د دې لېوالتیا لري چه لمر دې تندې په وسیله ښکل او وزبېښي او هیله لري چه غاز شي او پورته شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور د تېرېدو لار او یا هم خپله نور وګرځي.
زه هم د لمر پشان له ژوندون او ټولو ژورو سمندرونو سره مینه لرم او دا هغه څه دي چه زه یې درک بولم، هر څومره که عمیق دی زما په ارتقاعاتو پسې به راوښکل شي.

د پوهانو په هکله:

پداسې حال کې چه ویده وم یوه مېږه راغله او واښه مې چه پر سر درلودل ویې خوړل او د ژوولو په حالت کې یې ووېل: "زردشت نور د یو پوه بڼه نه لري." لدې خبرې وروسته په خندا او غرورکې لېرې شوه. دا مطلب زما ماشوم راته ووېل.
زما خوښېږي چېرته چه ماشومان ړنګو دېوالونو ته نېږدې د اغزیو او لاله ګلونو په منځ کې لوبې کوي هلته ویده شم. تر دې دمه زه د ماشومانو، اغزیو او لاله ګلونو په منځ کې یو پوه یم، دوی حتی په شرارت کې هم معصوم دي. مګر مېږې نور ما پوه نه ګڼي؛ قسمت مې همدارنګه دی او پدې قسمت د رحمتونه وي!
ځکه حقیقت دا دی چه ما د پوهانو ځای پرېښی او ور مې یې په ځان پسې محکم تړلی دی.
ډېر وخت زما وږی روح د یوې مړۍ لاسته راوړو لپاره د دوی پر دسترخوان کښېناست او منتظر شو مګر زه نشم کولی چه علم ته د دوی پشان د بادامو ماتول ووایم.

زه د ځمکې له آزادې هوا او آزادۍ سره مینه لرم. د دوی د تختونو له ویاړونو او قدرونو څخه غوره ګڼم چه د غوایي پر څرمن استراحت وکړم. زه د خپلو اندونو په وسیله فوق العاده تود شوی او سوی یم. تر ډېره دا افکار زما نفس قبضوي. لدې امله زه مجبور یم چه د آزادې هوا په لور لاړ شم او له ګردجنوکوټو او خارو څخه لرېوالی اختیارکړم.
مګر دوی په سړه سیوره کې ډېر آرام او بازغمه کښېني. دوی تل غواړي چه سیل کوونکي واوسي او هڅه کوي داسې ځای کښېني چه لمر یې پر زینو باندې ونه سېځي. لکه بېکاران چه په کوڅوکې ولاړ وي او عابرانو ته ګوري دوی هم درېږي اوکله چه نور خلک اندونه په خپلو سرونوکې الوزوي سیل یې کوي.
که چېرې کوم څوک دوی ونیسي د اوړو د خالي بوجیو پشان بې ارادې ګرد کوي مګر څوک پوهېږي چه د دوی ګرد د غنمو دی او د طلایي رنګه مزرعو خوندونه یې له اوړي څخه سرچینه اخلي؟
کله چه دوی له خپل علم او پوهې وایي زما یې د مثالونو او سپک حکم له امله ساړه کېږي. د دوی پوهه غالبا د مردارو ډنډونو پشان متعفن بوی کوي او بې له شکه ما یې په علم کې د څونګښو غږ اورېدلی دی.
دوی باهوشه دي او ډېرې چالاکه کوترې لري. زما ساده توب د دوی له چل او فرېب کارۍ سره څه اړیکه لري؟ د دوی ګوتې د اوبدلو قدرت لري او لدې امله یې خپلو مغزو ته جرابلې اوبې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه ساعتونه دي مګر فکر مو وي چه سم يې کوک کړئ! کله چه په تواضع سره ټک ټک کوي وخت به بې له کوم فرېبه تاسو ته ووايي. دوی لکه د ژرندو تيږې بې لدې چه غنم يې داخل ته واچول شي واړه کوي. هغه غنم چه د دوی داخل ته اچول کيږي په ډېره اسانۍ سره يې ميده او په سپين ګرد بدلوي.
هغوی ډېر د يو بل په طرف دي او پر يو بل ډېر باور نه لري. خپل ابتکارات په بې ارزښته فرېبونو باندې لګوي او د داسې چا په تمه انتظارکوي چه د ناقصو معلوماتو درلودونکي وي او د غنيو پشان انتظارکوي.
ښه مې ليدلې چه څومره په احتياط زهر تياروي او هېڅ وخت يې دسماغو د زهر تيارولو په وخت کې نه هېرېږي.
پدې هر څه برسېره دوی په تقلبي فال لوبوکې هم استادان دي او په لوبوکې دومره ګرم راځي چه په خولو کې ډوبېږي. مونږ د داسې نابلدو پر وړاندې قرار لرو؛ زما په نظر نېکۍ يې له دروغو او تقلبي لوبو څخه ډېرې کرکجنې دي.
دوی نه خوښوي د هغه چا غبږ واوري چه پښې يې له سر د پاسه ږدي او لدې خاطره يې زما او خپلو سرونو تر منځ خاورې او اشغال دانۍ اېښې دي. پدې ډول سره يې زما غبږ چوپ کړی دی لدې وروسته به د دوی نږۍ تر ټولوکم زما غبږ واوري.
هغوی د بشرکمزورۍ او دروغو ته زما او خپلو ځانو په منځ کې قرار ورکړی دی، دې څيز ته پخپلوکورونوکې جعلي بام وايي. لدې ټولو سره سره زه او اندونه مې د دوی پر سر تېرېږو او حتی که غلط قدمونه کيږدم بيا به هم د دوی له سره لوړ وي. ځکه عدالت داسې وايي: "خلك مساوي ندي او هغه څه چه زه يې غواړم دوی يې نه غواړي."

د شاعرانو په اړه:

زردشت يې يو پيرو ته ووېل: "کله مې چه ځان سم وپېژاند روح راته هسې څيز ښکاره شو او همېشه توب مې همدې ته يو څه وموندل."
د زردشت پيرو ووېل: "مخکې مې هم دا خبره له تاسو اورېدلې وه مګر هغه وخت مو لاندې خبره هم ورسره کړې وه: "اما شاعران زموږ د اندازه کولو له حدودو او سنجولو څخه وتلي دی. ولې مو شاعران زموږ د سنجش له حدودو څخه بهرګڼل؟"
زردشت ووېل: "له ما ولې تپوس کوې؟ اما پوه شه چه له ما (ولې) نشي پوښتلی. آيا فکرکوې چه زما تجربې له پرونه پيل شوېدي؟ کلونه کيږي چه خپلې عقيدې مې د تجربې په مېخ وهلې دي.
آيا که وغواړو خپل وضعه وساتو نو د خاطراتو مجموعه بايد ونه اوسو؟
حتی د عقيدې ساتنه مې راته ډېره ستونزمنه ده او تر دې دمه زما زښته ډېرو عقايدو رانه الوتنې کړې دي. کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله مې د اهلي کوترو په څاله کې ورک لاری مرغه مومم ډېر عجیب ښکاري اوکله یې چه د نازولو لپاره لاسو اوړدوم په لړزه راځي.
مګر آیا زردشت مخکې تا ته ویلي وو چه شاعران د سنجش له حده بېرون دي؟ زردشت خپله هم شاعر دی.
د زردشت پیرو ځواب ورکړ: "زه په زردشت ګروهنه لرم" اما زردشت یې سر وښوراوه او په خندا سره یې وویل: "اعتقاد، په ځانګړي ډول پر ما اعتقاد مې هېڅکله نه خوشالوي حتی که چا ډېر له صداقته هم ویلي وي. شعر د بشري سنجشونو له حدودو وتلی دی، هغه سم وایي موږ هم د بشري سنجشونو له حدودو بهر یو.
که څه هم معلومات مو ډېرکم دي او بد پوهان یو، له دې امله د دروغ ویلو په لور شړل کېږو. او په موږ شاعرانوکې څوک شته چه خالص بې اوبو شراب ولري؟ څومره ډېرې زهرجنې ویالې زموږ تر ځمکو لاندې تخمیر شوې او څومر د نه ذکرکولو وړکارونه هلته ترسره شویدي. د علم سطحه مو ټيټه ده ځکه د زړه له تلې دکم فکرانو پیروي کوو په ځانګړي ډول سره کله چه د ځوانو ښځو په بڼه وي.

موږ د هغو داستانونو اورېدلو ته لېواله یو چه بوډۍ ښځې یې د شپې یو بل ته نقل کوي او دې ته موږ د خپل ضمیر د اناثیت ابدي روح وایو. موږ متعقد یو، خلکو او د هغوی خبرو ته داسې فکرکوو لکه چه مخفي لاره یې عقل ته رسېدونکې وي او هغه کسان چه واقعا په څه پوهیږي دا لار بشپړه پرې بنده ده اما ټول شاعران باور لري که چېرې څوک یو غوږ په چمن کېږدي، آرام څملي او ځیر شي هغه څیزونه چه د آسمان او ځمکې تر منځ واقع کیږي ترې خبریږي.
پدې وخت کې ډېر رقیق احساسات پر شاعرانو راځي حتی فکرکوي طبیعت یې عاشق شویدی. تصورکوي چه ټول طبیعت پرې عاشق او شیدا دی. په پټه دوی ته نیږدې شوی او په غوږونوکې یې د مینې محبت خبرې او راز نیازکوي. لدې امله شاعرانو ځانونه د نورو مخلوقات په مقابل کې واقع کړي او پر هغوی خپله ځانښودنه خرڅوي.

بې له شکه د ځمکې او آسمان تر منځ هغه څیزونه زښته ډېر دي چه یواځې شاعرانو یې تخیل او فکرکړی دی خو له بده مرغه حقیقت نه لري. د آسمانونو پر سطحو په فکرکې نورو څیزونو ته ځای ورکوي ځکه ټول خدایان د شاعرانو له تشبیو او فرېبنده تمثیلونو څخه پرته بل شی ندي.
موږ هم د خپل قلمرو (ورېځو) په طرف آلوتنه کوو، په سطحو یې نانځکې جوړوو او بیا ورته د خدایانو او سترو سړیو نومونه ورکوو. په ریښتیا هم دا نانځکې، خدایان او ستر سړي د خپلو ځایونو لپاره ډېر سپک او نالایقه دي.افسوس، دا ټولې نادودودې چه د حقایقو په بڼه ښودل کیږي زه یې څومره تنګ کړی یم! اخ! له شاعرانو څومره ستړی شوی یم!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چه زردشت دا ډول خبرې کولې پیرو یې پر وړاندې غوصه شوی وو خو څه یې نه ویل او زردشت هم د څه وخت لپاره چوپتیا غوره کړی او سترګې یې خپل ضمیر ته متوجه وې. داسې ښکارېده چه ډېرو لېږې سیمو ته په نګرانۍ کې دی خو بلآخره یې اسوېلي وایست او داسې یې وویل:

"زه د نن او پرون له خلکو څخه یم مګر زما ضمیر داسې یو څیز دی چه په سبا، بل سبا او لېرې راتلونکې پورې اړوند دی.

زه له نویو او پخوانیو شاعرانو څخه ستړی شوی یم؛ هغوی ټول راته ډېر سطحي او بې دوامه ښکاري او له کم عمقه سمندرونو سره یې تشبیه کوم. د هغوی فکر هېڅکله په بشپړه اندازه عمق نه درلود او لدې امله یې احساسات د سمندر تل ته ندي رسیدلي. د دوی تر ټولو غوره اندونو یو څه ځان پیروي او یو څه ټنبلي رامنځته کړېده.

د دوی د رباب غږ زما په نظر د بلاوو او پېریانو آه او خشنو غږونو ته ورته دی؛ دوی تر اوسه د موسیقۍ په حرارت او شوق څه پوهېدلي دي؟ همدارنګه دوی راته په بشپړه توګه دومره پاک او سپېڅلي نه ښکاري، خپلې اوبه چټلوي تر څو عمیقې ښکاره شي. ډېر یې خوښېږي چه سوله راوستونکي او دریمګړي وبلل شي اما زما په نظر د محبت دلالانو او فضولانو ته ورته دي او له یو سره دوه مخي او چټل کسان دي.

زه به خپل دامونه د دوی په سمندر کې واچوم خو پدې هیله چه ښه کبان ښکارکړم مګر هرکله مې چه ښکار کړی بې د پخواني خدای له سره بل څه په لاس ندي راغلي.

پدې ډول سمندر وږو ته د یوې مړې ډوډۍ په ځای د تیږو ټوټې ورکوي. کېدای شي هغو یخپله هم لدې سمندره پیدا شوي وي.

بې له شکه انسان د سمندرو په منځ کې غمي لټوي مګر په همدې اندازه دوی صدف لرونکوکبانو ته ډېر ورته دي او غالبا ما په دوی کې د یو روح په ځای یو څه اندازه تروې لاړې هم موندلې دي.

دوی له سمندرونو څخه هم یواځې ځان ستاینه زده کړېده. آیا مګر سمندر تر ټولو ښه طاووس او تر ټولو ښه ځان ستایونکی ندی؟

هغو خپل وزر د ډېرو بدو وحشي غوایانو په وړاندې اچولی او هېڅکله له خپلو نقرې او ابرېښم جوړو باروړونکو څیزونو څخه نه ستړي کېږي. وحشي غوایي د وحشیتوب په کمال سره ورته ګوري پداسې حال کې چه روح یې د ځنګله رېګ ته ورته او د ډنډ پشان دی.

هغه د سمندر ښکلا او طاووس جذابیت ته څه اهمیت ورکوي؟ زه دا تمثیل د شاعرانو لپاره راوړم.

په ریښتیا هم د هغوی فکر تر ټولو طاووسانو ښه طاووس او د ځان ستاینې یو نه ختمېدونکی بحر دی.

د شاعر روح په سیل کوونکو پسې ګرځي حتی که چېرې سیل کوونکي یو شمېر وحشي غوایان هم وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهمیت نه ورته لري. مګر زه لدې روحه ستړی شوی یم. د داسې ورځې وړاندوینه هم کوم چه دا روح به هم له ځان تنګ شي. اوس ما داسې شاعران لیدلي چه بدلون یې کړی او ځانته په بد نظرګوري. ما د توبه کوونکو پوهانو ورود پخپلو سترګو لیدلی چه د شاعرانو له منځه راپورته شوي وو."

د مهمو پېښو په هکله:

د زردشت ښکلو او په زړه پورې جزیرو ته نیږدې یوه جزیره موقیعت لري چه تل اورغورځېدنه پکې جریان لري. د دې جزیرې خلک په ځانګړي ډول بوډا مېږونه وایي: "دا اتشفشانونه هغې لویې تیږې ته ورته دي چه د ښکته نړۍ دروازه پرې تړل کیږي مګر د دې ټولو اورونو له منځه یوه نرۍ لاره تللې چه ښکته جهان ته رسیږي."

همغه شېبه چه زردشت په زړه راښکونکو جزیروکې وو یوه پېښه رامنځته شوه. یوه کیښتۍ د هغې جزیرې سره ودرېده چه اورغورځېدنې پکې جریان درلود او چلوونکي یې ساحل ته د سویو ښکارولو لپاره لاړل. ګهېځ ته نېږې کېپتان اوکسان یې سره راټول شوي وو، ناځاپه یې یو سړی ولید چه د آسمان له طرفه د دوی به اړخ راځي او غږ یې ډېر واضح اورېدا چه وېل یې: "وخت دی، بې له شکه ډېر وخت دی." اما کله چه دوی ته په بشپړه ډول نیږدې شو په ډېر سرعت سره تېر شو او لکه بلا د الوتنې په حال کې د اور غورځېدنې په طرف لاړ. هغوی ډېر تعجب شول کله چه پوه شول زردشت دی ځکه بې له کېپتان نورو ټولو هغه مخکې له مخکې لیدلی وو او هغوی له نوموړي سره د نورو خلکو پشان مینه درلوده یعني په مینه او ډار سره یې خوښېدا. د کښتۍ کېپتان ووېل:

"هلته ګورئ! زردشت مستقیما د دوزخ په طرف ځي."

کله چه دکښتۍ چلوونکي اورغورځېدونکې جزیرې ته لاړل د خلکو په منځ کې داسې ګنګوسې خپرې شوې وې چه زردشت ورک شوی دی. اما کله یې چه د نوموړي له ملګرو تپوس وکړی هغو ووېل: "زردشت بې لدې چه خپل هدف ووایي په کښتۍ کې سفرکړی دی."

لدې امله ټول ووېرېدل؛ د دې کسانوکیسې د خلکو ډار لا زیات کړ او ټولو وېل: "شیطان زردشت تسخیرکړی دی." پیروانو یې دې ډول خبرو ته خندل او حتی یو خو وېل چه: "برعکس زه باوري یم چه زردشت شیطان تسخیرکړیدی." ټول غمجن او د زردشت لیدلو لېوال وو. کله چه د پنځو ورځو وروسته زردشت بېرته راوګرځېد دوی دومره خوښ شول چه خوشالۍ یې حد نه درلود.

او دا له اورجنې تازې سره د زردشت د خبرو داستان دی:

"ځمکه پوستکی لري، دا پوستکی له رنځوریو ډک دی او د دې رنځونو له ډلې یو بشر نوم لري. او د دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرضونو بل مرض اورجنه تازي ده چه په هکله يې خلکوکيسې ويلې او دروغ اورېدلي دي.
د دې راز پيدا کولو لپاره سمندرونو ته لاړم او له پښو تر سره مې ټول حقيقت لوڅ وليد. اوس زه د اورجنې تازي د حقيقتونو په اړه پوهېږم او همدارنګه نور ټول هغه حقيقتونه چه په انقلاب او ورکېدونکو شيطانانو پورې اړوند دي او پر زړو ښځو سربېره نور هم وېروي کشف کړي مې دي."
ما چيغه وکړه: "اې اورجنې تازي! له خپل عمق څخه پورته راشه او موږ ته ووايه چه ستا حقيقي ژورتيا څومره ده او بوی د له کوم ځايه راځي؟
ته له سمندر په ډېر عميق ډول څښناک کړې او ستا د شور فصاحت د دې شاهدي ورکوي مګر بې له شکه ستا پشان څوک چه د سمندرونو له اعماقو او اوبو څخه استفاده کوي ډېر سطحي وي او عمق نه لري.
تر ټولو ښه لقب چه تا ته يې ترکولی شو د نړۍ ونټريلوکيست[2] دی او هر ځای مې د انقلاب د شيطانانو غږ او ورکېدل اورېدلی هغوی هم ستا پشان له شوره ډک اوکم عمقه راته ښکاري."
تاسو ښه پوهيږئ چه څرنګه وغاپېږئ او څرنګه آسمان په ايروککړکړئ؟ تاسو د فرېب ورکوونکو په منځ کې له ټولو مخکې ياست او د کثافاتو او چټلو اوبو جوشولو فن مو ډېر ښه زده کړی دی.هر ځای چه تاسو ياست د هغو ځای د اوبو ډنډونه ډېرئ خوسا شوي او ستاسو په لاس کې وي، دا هغه څيزونه دي چه د بېرون غورځولو هيله لري.
آزادي هغه فرياد دی چه تاسو يې پر نوروکلمو غوره ګڼۍ اما زما په باور له هغو مهمو پېښو څخه سلب شوی چه په فرياد او دودکې پېچلې دی. اې بد غږه ملګريه باور وکړه زموږ تر ټولو مهمې ورځې له شور او غالمغاله ډک ساعتونه ندی بلکه تر ټولو آرام يې دي.
د نړۍ مدار د نوو غږونو لرونکو مخترعانو په چاپېر نه راڅرخي بلکه د نوو ارزښتونو لرونکو په مخترعانو راڅرخي او ګرځېدنه يې عجيبه بې غږه ده! همدا اوس اعتراف وکړه! کله واقعا ستا دود او غږ خپور شو فوق العاده پېښه ونشوه؟ د يو ښار موميايي کېدل او تر خاورو لاندې کېدل يا د يوې مجسمې لوېدل په خټو کې څه اهميت لري؟"

هغوی چه مجسمې چپه کوې زه ورته وايم: "بې له شکه تر ټولو ستر حماقتونه د انسان په وسيله سمندر ته د مالګې اچول او خټو ته د مجسمې غورځول دي. "په خرابه کې مجسمه ستاسو دکرکې له امله غورځېدلې ده اما د ژوند ناموس يې دا دی چه دکرکې له امله يو ځل بيا ژوند او ښکلا مومي.
اوس هغه په ملکوتي قيافې سره نه راپورته کيږي او د رنځېدلو له امله جذابه شوېده او ستاسو له هماغه ړنګولو او ورکولو څخه به مننه وکړي.

---

[2] هغه چا ته ويل کيږي چه بې له شونډو خوځولو له خېټې آواز بهرکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیحت مې باچاهانو، کلیساګانو او هر هغه څه چه د زړښت یا فضایلو د قدامت له امله کمزوري شوي دا دی: "ځانونو ته مو اجازه ورکړئ چه له منځه مو یوسي! پرېږدئ چه یو ځل بیا احیا شئ او فضیلتونه مو یو ځل بیا راوګرځي."

اورجنې تازي ته مې همداسې ووېل هغې زما خبرې ریشخندکړې او تپوس یې وکړ: "کلیسا؟ کلیسا څه شی ده؟"

ځواب مې ورکړ: "کلیسا یو ډول دولت دی او د دولتونو ډېر دروغجن ډول دی. مګر اې دوه مخې تازي ته چوپه اوسه! فکرکړم ته خپل ډول ډېر ښه پېژنې.

دولت ستا پشان دوه مخې او منافقه تازي ده او ستا پشان ډېر یې خوښېږي چه په فریادونو سره په دودکې خبرې وکړې او داسې فکرکوي چه د خلکو په زړه خبرې کوي ځکه ټوله هیله یې همدا ده چه د ځمکې تر ټولو مهم حیوان وګڼل شي او خلک هم داسې اندي."

کله مې چه دا خبره وکړه اورجنه تازې داسې ښکارېده لکه دکینې څخه چه لېونۍ شوې وی او چیغه یې وکړه: "څرنګه هغه د ځمکې تر ټولو مهم حیوان ګڼې او خلک هم داسې اندي؟" او ناڅاپه یې له ستوني ګرم وېروونکی غږ رابهر شو او داسې فکر مې وکړ چه د ډېرې کینې او غوصې له امله به خپل ځان هلاک کړي. وروسته لږ آرامه شوه او او ساه اېستنه یې غوڅه شوه اما کله یې چه چوپتیا غوره کړه ما په خندا سره ووېل: "اې اورجنې تازي! ته غوصه شوې یې او لدې امله ما ته ښه پېژندلې یې!"

د دې لپاره چه حق مې ساتلی وي همدا اوس د یو بلې داسې تازي څخه هم خبرې واوره چه واقعا د ځمکې له زړه خبرې کوي! د هغې نفس طلا ده او طلا راوړي. د هغې یې په دود ایرو او بې کاره مواده څه؟

لکه وریځ د خندا سورګل ترې راون دی او ستا له لاړې توکولو، غر غر او معدوي موادو څخه بېزاره ده. هغه طلا او خپله خندا د ځمکې له زړه څخه لاسته راوړي ځکه زړه د ځمکې طلا ده او بلآخره ته ترې بې خبره یې"

کله چه اورجنې تازي دا مطلب واورېد نور یې د غوږ نیولو زغم ختم شو او له شرمه یې لکۍ ښکته واچوه او په هر څومره زور چې غېږدای شوی پیل یې وکړ او خپل غار ته لاړه.

زردشت پدې ډول خپله کیسه وکړه مګر خبرې یې د پیروانو غوږونو ته سمې ونه رسېدې ځکه ډېر لېواله وو چه د دوهم ځل لپاره ورسره سویې، کېپتان او سړی الوتنه او خبرې وکړي.

زردشت ووېل: "زه پدې هکله څه ډول فکرکولی شم؟ آیا باید ووایم چه زه د بلا پشان یم؟

اما امکان لري چه زما سیوره وي. تاسو د سرګردانه کس او سیوري داستان اورېدلی دی. بلکه یوکار حتمي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی چه وکړم، هغه دا چه باید خپل سیوری ترې لنډکړم ځکه هسې نه چه شهرت ته به مې صدمه ورسوي."
او زردشت یې سر وخوځاوه، حیران شو او تکرار یې کړه: "پدې اړه څه ووایم."
هغې بلا ولې چیغه کړې وه: "بې شکه وختي دی"
وختي د څه لپاره؟

فالګیر:

ما لیدلی ټول بشر غمونو په سر اخیستی دی او تر ټولو غوره خلک یې هم له کارونو ستړي دي. خلک داسې تلقین او باوري شوي وو چه وایې: "ټول ځیزونه پوچ دي او ټول یو شان دي او هر څه چه کېدونکي وو، شوي دي."

له ټولو تپو او غونډو څخه د همدې خبرو غبرونه منعکسیږي: " ټول ځیزونه پوچ دي او ټول یو شان دي او هر څه چه کېدونکي وو، شوي دي."
موږ ټولې مېوې شکولې او خپلې خرمنې مو په ځان راټولې کړې مګر ولې مو ټولې مېوې خوسا او مړاوې شوېدي؟ پرونۍ بدمرغې میاشتې څه پرې کړیدي؟ ټولې هڅې مو بې ګټې دي. شراب مو په زهرو بدل شوي او د بزګر تپي سترګې او زموږ زړونه یې مړاوي او رژولي دي.
موږ ټول سوځېدلي او ستي شوي یو، که چېرې اور راباندې راشي په ایرو به بدل شي. هو حتی اور هم له مونږ څخه پتنګ شوی دی. ټولو چینو مایوسه کړي یو. هر څومره چه په سمندرونو پسې لاړو ځان یې څټ ته واچاوه. ځمکه خوله خلاصوي او عمق یې موږ په ځان کې ورکوي.
په لږو ژورو ډنډونوکې زموږ د آه، چیغو او شکایتونو انعکاس دا ډول دی. کاشکي وای! چېرته داسې سمندر پاتې، تر څو ځانونه پکې دوب کړی شو؟ بې له شکه اوس له مړینې ستړي شوي یو، موږ ویښ شوي یو او ژوندون ته ادامه ورکوو مګر د مړو په سړو خونوکې!

دا هغه څه دي چه زردشت د فالګیر په فریادونوکې واورېدل او د فالګیر دې وړاندوینې یې په زړه کې رسوخ وکړ او تغیر یې ورکړ. نوموړی یواځې، ستړی، سرګردانه او هغوکسانو ته ورته وو چه فالګیر یې په هکله یناوې کولې.
او خپلو اصحابو ته یې داسې وویل: "دګهیځ رارسېدنه به بې له شکه ډېر وخت ونه نیسي. آه څرنګه د دې ګهیځ تر رارسېدنې خپل نور وساتم؟ کاشکي دا روښنایي په هغه غم کې نه چوفېدلی! ځکه دا نور لېرې شپې او هغه نړۍ چه تر اوسه نده رارسېدلې باید رڼا کړي."
لدې وروسته زردشت خپلې لارې ته ادامه ورکړه. پداسې حال کې چه د غم بار یې په زړه درلود تر دریو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځو پورې یې څښاک، خوراک، آرام او خبرې ونکړې. بلآخره یوه داسې پېښه رامنځته شوه چه نوموړی سخت خوب یووړ مګر پیروان یې ګرد چاپېر ورته ناست وو او ساتنه یې کوله. دې ته منتظر وو چه آیا زردشت به بیا بېدار شي؟ خبرې به وکړي؟ د غم له درده به شفا پیدا کړي کنه؟

دا هغه څه دي چه زردشت وروسته له ویښېدو ووېل خو غبر یې دومره ورو وو تا به وېل چه ډېر له لرې ځایه خبرې کوي: "اې ملګرو کوم خوب چه ما لیدلی واورئ او په تعبیرولوکې یې راسره مرسته وکړئ!
خوب مې زما په نظرکې تراوسه معما ده، تر دې دمه یې په مفهوم نه پوهېږم. خوب مې لیدا چه په بشپړ ډول مې له ځانه لاس اخیستی وي. زه د مړینې په څوکو یواځې او ډېر لرې د شپنې ساتونکي او د هدیرو د ساتونکي په شان وم.
هلته مې دکفنونو ساتنه کوله. د مړو د سړو خونو نم لرونکې تاخچې تږلې د فتحې او بریا له علامو څخه ډکې وې. ژوندون په مغلوب او رنځېدلي ډول د ښیښه یې تابوتونو څخه راته کتل.
هلته مې دګردجن او خاورو ډک ابدیت بوی احساس کړ؟ زما روح دګردونو او خاورو په وسیله پټ او پوښل شوی وو. پداسې حالت کې څوک خپل روح په شمال وهلی شي؟"
د نیمې شپې روښنایي مو تل په خواکې وه او یواځېتوب مې له ډاره څنګ نیولی وو، بله ملګرې راسره مړینه وه چه له نورو څخه یې ځان ډېر برخمن ښکارولو.
زما په لاسونوکې زنګ وهلې کلیانې وو او د هغو سره په شور او شرنګ په لارګرځېدلی شوم. کله چه د هغه ور پخپلو پایو وځرخېد ډېر بېکاره او وحشي غبر یې تږول دالانونه او سړې خونې ونیو. په ډېر عجیب ډول داسې تورکناخ چه نه یې خوښېدل څوک یې له خوب ویښ کړي فریاد وکړ.
مګر تر ټولو وحشي او سخت زړه ته د چوپتیا بېرته راوړل وو. په هغه وخت کې ټول څیزونه ارامېدل او زه له همغې وحشي چوپتیا سره پاتې کېدم. پدې ترتیب وخت (که چېرې نور وخت وي، زه لدې څخه په بشپړ ډول بې خبره یم) تېرېدا اما بلآخره کومه پېښه وشوه او زه یې ویښ کړم.

درۍ د تندر پشان ضربې په وره ولګېدې؛ درۍ ځله د سړو خونو سقفونو دې لوی غبرونه منعکس کړل او ویې ژړل. بیا زه د وره په طرف لاړم او فریادونه مې وکړل: "آلپا چا خپلې ایرې غره ته راوړې دي؟ آلپا! آلپا! چا خپلې ایرې غره ته راوړې دي؟" هغه وخت مې کلي په قلف کې وځرخوه او هڅه مې وکړه ور خلاص کړم مګر ور حتی د یوې ګوتې په اندازه چوله هم ونکړه.
ناڅاپه غوصه ناک او سخت باد دواړه وزرونه خلاص کړل او له فریادونو ډک تور تابوت یې زما په مخ کې په ځمکه راوغورځاوه او د فریادونه، چیغو او زګېرویو په منځ کې تابوت خلاص شو او زر ډوله خنداوې تر راوټوکېدې او په زرګونو بڼو ماشومان، ملایکې، کونګان احمقان او د ماشومانو په اندازه الوتونکو په ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې وخندل او زه يې ريشخندکړم.
همدې حالت زه سخت ووېروم او په ځمکه ولوېدم له ډېر وحشته مې داسې چيغې وکړې چه تر دې دمه ما ندي اورېدلې او همدې فريادونه زه له خوبه ويښ کړم او په هوش راغلم."

پدې ډول زردشت خپل خوب ووېل او چوپ شو ځکه تر اوسه يې په تعبير نه پوهېدا مګر يو پيرو چه د زردشت ډېر د پاملرنې وړ وو راجګ شو او زردشت يې له لاسه ونيو ووېل:
"اې زردشته! پدې خوب کې ستا ژوند موږ ته واضح شوی دی؛ آيا ته پخپله له شوره ډک او په فرياد راوستونکی باد نه يې چه د مړينې د تصور ور په زور خلاصوي؟
آيا ته پخپله د دې ډول ټولو شرارتونو او بدلو ملکوتي بڼو څخه تشکيل شوی تابوت نه يې؟
بې له شکه زردشت هم د زرګونه ډوله ماشومانه خنداګانو پشان د مړو سړې خونې ته داخلېږي په شپنيو ساتونکو، د هديرو په ساتونکو او هر څوک چه زنګ وهلې کليګانې په لاس کې لري خاندي.
ته هغوی پخپله خندا تباه او وېروې اوکله چه د ستړيا اوږد سهار راورسيږي، اې د ژوند له مينوال او مدافع د آسمان څخه به غروب ونکړې!
تا موږ دې ته هڅولو چه د نوې شپې نوي ستوري او وياړونه ووينو. بې له شکه تا خندا لکه رنګه څادر زموږ په سر واچوله. اوس کېدای شي د تل لپاره ماشومانه خندا له تابوتونو څخه واورېدل شي. اوس به د تل لپاره تېز باد په فاتحانه ډول سره د بشر په کسالت او تنبليو ولګيږي. پدې هکله فالګيره! ته خپله زموږ شاهد يې.
بې له شکه تا اوس خپل دوښمنان په خوب ليدلي، دا خوب د تر ټولو دردناک خوب وو. اما څرنګه چه ته له دې خوبونو څخه بيدار شوی يې او په خود راغلی يې همدا ډول هغوی هم ويښ شوي او ستا په طرف راتلونکي دي."

د زردشت پيرو چه دا ووېل نور پيروان يې ترې ګرد چاپېر راټول شول او تر لاس يې ونيو غوښتل يې چه له تخت څخه يې راجګ کړي او له ځانه سره يې کړي اما زردشت يې پخپل ځای کې ناست وو ډېر په تعجب سره يې کتل کټ مټ لکه يو څوک چه د ډېرې اوږدې مسافرۍ څخه کورته راغلی وي. خپلو پيروانو ته يې کتل او سر تر پښو يې وکتل، ناڅاپه يې سترګو تغير وکړ او هر څه چه پېښ شوي وو پرې پوه شو. پخپله ږېره يې لاس تېرکړ او داسې يې ووېل:
"جګ شئ! وخت شته خو فکرکوئ چه ډوډۍ مو ښه وي او زر تياره شي! پدې ډول غواړم د يو بد خوب کفاره اداکړم. فالګير به هم له ما سره خوراک او څښاک وکړي او هغه سمندر چه ځان پکې ډوبولی شي بې له شکه ورته په ګوته به يې کړم."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت داسې ووېل او ورسته يې د ډېر وخت لپاره د هغه پيرو مخ ته کتل چه خوب يې تعبيرکړی وو او سر يې وغوځاوه.

د خلاصون په اړه:

يوه ورځ کله چه زردشت د ښاره له يو مشهور پله څخه تېرېدا سوالګرو او فلج شوو محاصره کړ او له نوموړي وروسته کس ته يې ووېل:

"زردشته حتی خلک هم له تا څخه شيان زده کوي او ورو ورو ستا په تعليمونو متعقديږي مګر مخکې لدې چه هغوی په تا ايمان راوړي مونږه فلج شوي بايد قانع کړې! بې له شکه ډېر مناسب وخت دی او په عين وخت کې په يو غشي څو نښې ويشتی شې. ته ړندو ته ليد او شلو ته روغې پښې ورکولی شې او هغوی چه له حده ډېر بار په ځان لري ترې اخيستی شي. زما په اند پدې ډول معلول او فلج شوي خلک متعقدولی شې!"

زردشت يې مخاطب ته داسې ځواب ورکړ: "خلک داسې وايي که چېرې څوک ړانده ته ليده ورکړي جوړ شوی ړوند به په نړۍ کې ډېرې چټلۍ ويني او پخپل شفا ورکوونکي باندې به لعنتونه ووايي. که څوک شل ته روغتيا ورکړي تر هر چا ډېره صدمه ورته رسوي ځکه تر اوسه يې منډه نده زده خو شيطانتونه او چټلۍ يې په منډه خوا ته راځي.

دا هغه څه دي چه خلک يې د معلولو په هکله وايي او څرنګه چه خلک له زردشته زدکړه کوي. آيا زردشت له هغوی څخه دا پندونه زده نه کړي؟"

کله چه د خلکو منځ ته راغلی يم ډول ډول معيوب خلک مې ليدلي، د چا سترګه، د چا پښه، د چا ژبه، د چا پوزه او د چا سر ناقص وي او زما په نظر دا ډېر جزوي عيبونه دي. ما لدې ډېر مهم عيبونه ليدلي ځينې يې دومره بدرنګ او بد دي چه حتی په ذکرکولو يې راته شرم راځي. د ځينو په اړه چوپتيا هېڅ غوره نه ګڼم. له هغې ډلې ځينې ټول لري خو يو شی نه لري او هغه شی بې اندازې لري؛ داسې کسان شته چه يواځې سترګې دي يا يواځې غوږونه يا يواځې ستره خېټه او يا يو بل غټ شی. زه دې ډول خلکو ته معکوس مفلوجان وايم.

کله مې چه يواځېتوب پرېښود او د لومړي ځل لپاره پدې پله تېرېدم کوم څه مې چه ليدل خيره خيره مې ورته کتل خو هېڅ باور مې نه کېدلا او بلآخره مې له ځانه سره داسې ووېل: "دا يو غوږ دی بلکه هغه غوږ چه د انسان په اندازه لوی شوی او ټول يې نيولی او تحليل کړی دی!" يو ځل بيا مې ډېر په ځير غوږ ته وکتل ومې ليدل چه تر غوږ لاندې ډېر عجيب او بېچاره شيز په حرکت دی او رينښتيا هم دا ستر غوږ له ډېرې نرۍ او نازکې تنې سره وصل وو او دا تنه خپله د غوږ څښتن وو. که چېرې چا په ذره بين کې ورته کتلي وای ممکن

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوکوچيني او له حسده ډک مخ يې په هغه تنه ليدلی وای. په بدن سربېره يو باد وهلی کوچينی روح هم لدې نریٔ تنې سره وصل وو اما خلکو ما ته ووېل چه دا ستر غوړ يوائځې يو سړی ندی بلکه ستر نابغه هم دی.
مګر خلک چه کله د نابغه ګانو په هکله خبرې کوي زه هېڅکله باور پرې نه کوم. زه تر دې دمه پخپله نظريه ګروهمن يم: "دا کس د معکوس فلج شوي نفر پشان دی چه له ټولو څيزونو ډېرکم او له يو څيز ډېر زيات لري."

زردشت چه کله اوټ شا (ګوژ پشت) د مفلوجانو استازی او د حقوق مدافع ته دا خبرې وکړې خپلو اصحابو ته مخ کړ او داسې يې ووېل:
"اې ملګرو په ريښتيا هم د خلکو په منځ کې داسې په لاره ځم لکه د انسانانو څخه په ببلو شوو او ټپي غړو کې چه حرکت کوم. زما لپاره ډېره ستونزمنه ده چه خلک ټوټې ټوټې او يو په بل کې لوېدلي د جګړې په ميدان او يا هم اشغال دانیٔ کې وګورم."
زما سترګې له نن څخه تېرو وختونو ته متوجه کيږي او هلته هم له همدې ډول منظرې سره مخ کيږي، د انسانانو ټوټې ټوټې غوڅ شوي غړي او بدې ېبښې ببخي ډېرې دي. په هېڅ ځای کې يو روغ او جوړ سړی نشم موندلی.
افسوس، د ځمکې تېر او اوس حال زما تر ټولو درانه بارونه دي! هغه څه چه راتلونکي دي که چېرې ترې خبر نه وای هېڅکله مې خپل ژوند ته ادامه نشوی ورکولای.
زردشت په عين وخت کې يو پيغمبر، يو بااراده سړی، يو خلق کوونکی، يو راتلونکی، او د راتلونکې په طرف يو پل او بدبختانه داسې دی لکه يو فلج شوی کس چه د دې پل په مخ پروت وي.
او تاسو ډېرئ له ځانه تپوس کوئ: "زردشت زموږ لپاره څه شی دی؟ او موږ يې په څه نوم ونوموو؟" او بې له شکه په خپلو فکرونوکې مو زما پشان سوالونو ته پراخه ځوابونه تيارکړيدي. لکه لاندې:

"آيا زردشت د خبرو سړی دی که د عمل؟ آيا هغه فاتح دی که وارث؟ منی دی که پسرلی؟ رنځورمل دی که ناروغ؟ آيا شاعر دی که د حقيقت وياند؟ آزادوونکی دی که پيروي کوونکی؟ ښه سړی دی که بد؟"
زه د خلکو په منځ کې لکه د راتلونکي د ټوټو په منځ کې (هغه راتلونکې چه زه وينم) په لاره ځم ټول فکر او هڅه مې دا ده چه دا ټول قطعات، معماګانې او بدې پېښې يو له بلې سره پيوند او راټولې کړم.
که چېرې شاعر انسان، معما ويونکی او له پېښو څخه نجات ورکوونکی نه وای ما به څرنګه زغملی وای چه انسان واوسم؟
له پخواني حالت څخه د خلکو واقعي نجات او بدلون په (داسې وو) او (زه داسې غواړم) کې دی.
هغه شی چه آزادي جوړي او خوښي منځته راوړي (اراده) بلل کيږي او ملګرو دا هغه څه دي چه ما تاسو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

درزده کړيدي اما اوس دا حقیقت هم زده کړئ: "تر دې دمه (اراده) بندي ده."
دا منفرد ماتم او غوصه ناکه اراده (داسې وو) نوم لري. هغه د سیل کوونکي په مخ چټلۍ ږدي او هغه څه چه ترسره شوي په مقابل کې يې قدرت نه لري. د ارادې وژونکی ماتم دا دی چه نشې کولای د پخوا پر وړاندې اراده وکړې او د شهوت ، زمان او وخت ته ماتې نشې ورکولی تر څو پرې غالب شې.
اراده د آزادۍ سبب کېږي اما د زندان له غم او شر څخه د نجات لپاره مو څه تیارکړيدي؟
کاکشي هر زنداني لېونی کېدلی! او په همدې ډول سره يې خپلې محبوسې ارادې ته هم لکه د لېونیانو پشان احمقانه خلاصون وربښلی. اراده لدې امله په غوصه ده چه ولې زمانه څټ ته نه ګرځي. نوموړی هغه تیره چه د ټکان خوړلو حوصله نه لري د (هغه څه چه وو) په نوم نوموي.
لدې خاطره تیږې په غوصه له ځایه پورته کوي او بدلوي يې، او خپل غچ له داسې څیزه اخلي چه د ده پشان بدلون او غوصه نشي حس کولی. پدې ډول سره يوه خلاصوونکې اراده په يوه آزاروونکې اراده بدلېږي.
پخوا ته لاسرسی نه لري ځکه له هغه شي څخه چه رنځېږي انتقام اخلي.
هو د ارادې دا فوق العاده کرکه د وخت او (داسې وو) له انتقام څخه زيږېدلې دی.

بې له شکه زموږ په اراده کې ډېر ستر لېونتوب پټ دی او تر ټولو بده دا چه دې لېونتوب لږ لږ فکرکول هم زده کړي دي. اې زما دوستانو پوه شئ! د پخوانیو خلکو غچ او دا نظریه چه هر چېرې مصیبت شته باید مجازات هم شتون ولرې تر ټولو غوره نظریه ده.
خپل غچ مجازات نوموي او په يو دروغ ډوله لفظ خپل راحت وجدان جعل کوي.
څوک چه اراده کوي لدې امله غمګین دی چه د پخوا په وړاندې اراده نشي کولی، پدې اساس غواړي ژوند يې د مجازات په بڼه واوسي.
بلآخره، وروستنیو ورېځو د عقل مخ پټ کړ او د لېونتوب تدریس کوي او وايي چه ټول څیزونه له منځه ځي. لدې امله ټول څیزونه د نابودۍ وړ دي.
د لېونتوب درس دا وو چه، د اخلاقو له نظره ټول څیزونه د عدالت او مجازاتو په ټول ترتیب شویدي.
افسوس د شیانو له بدلون او وجود له مجازاتو څخه خلاصون یا نجات ممکن ندی.
که چېرې ابدي عدالت شتون ولري خلاصون او نجات هم ممکن دي. له بده مرغه د (داسې وو) تیره د حرکت وړ نده. لدې امله مجازات هم باید ابدي وي، دا هغه څه وو چه لېونتوب تدریس کړل.
هېڅ عمل نشو نابودولی، څرنګه يې د مجازاتو په وسیله له منځه وړلی شو؟ هغه څه چه د مجازاتو په (وجود)کې ابدي دي دا دي: نفس (وجود) بایدګناه تکرارکړي. مګر د دې لپاره چه اراده بلآخره نجات ومومي او غوښتل په نه غوښتلو تبدیل شي اې وروڼو تاسو دا د جنون کیسه اورېدلې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت چه ما تاسو ته تعليم درکړ: "اراده خلق کوونکې ده." تاسو مې لدې جعلي کيسو او افسانو څخه په تېښته کې کړئ.
(داسې وو) يوه معما، يوه ټوټه او يوه ډاروونکې پېښه ده تر څو چه د ارادې خلق کوونکی ورته ووايي: "مگر زه هغه ډول غواړم او هغسې به وکړم." اما آيا هغه تر اوسه داسې ويلي دي؟ او څه وخت به داسې ووايي؟
آيا ارادې تر اوسه د خپل لېونتوب له شره نجات موندلی دی؟
آيا اراده خپل ځانته نجات ورکوونکې او نېکبختي ورکوونکې شوېده؟ آيا هغې تراوسه غچ او د غاښونو چيچل هېرکړيدي؟ او چا هغې ته په وخت سوله او تر ټولو غوره لارې ورزده کړې دي؟
اراده يعني (د توانايۍ غوښتنه) کوم شی چه له هر ډول سولې څخه غوره وي بايد اراده يې وکړي اما لدې ټولو سره به څنگه هغې ته ورسيږي؟ او څوک شته چه د تيرو په وړاندې يې اراده زده کړې وي؟
پدې وخت کې ناڅاپه زردشت اوسوېلی وکړ په وحشي او وحشت وهلي نظر يې خپلو پيروانو او اصحابو ته په ځيرکتل او لکه د هغوی په افکارکې يې د غشي پشان نفوذ وکړ اما لږ وروسته يې وخندل. پداسې حال کې چه چورت يې راحت شوی وو وويل:

"د خلکو په منځ کې ژوند ستونزمن دی ځکه چوپتيا ډېره سخته ده په ځانگړي ډول ډېرې خبرې کوونکي ته."

زردشت داسې وويل:
اوبې شا چه د زردتش خبرو ته غوږ وو او خپل مخ يې پوښلی وو څنگه يې چه د زردشت خندا واورېده په تعجب سره سر پورته کړی او ورو يې وويل:
"دا څه ډول دي، زردشت يې له پيروانو سره په يو ډول خبرې کوي او له مونږ سره په بله طريقه؟"
زردشت ځواب ورکړ: "ولې د تعجب وړ دي؟ ولې له اوبې شا سره پخپله ژبه خبرې ونکړم؟"
اوبې شا ځواب ورکړ: "همداسې ده او د زدکړيالانو په منځ کې هم د ښوونځي په ژبه خبرې کولی شو."
اما څرنگه زردشت له خپلو زده کوونکو سره په يو ډول خبرې کوي او له ځان سره په بل ډول؟"

د نارينه اختيار په هکله:

هغه څه چه خطرناک دي ارتفاع نده بلکه له لوړو ځايونو څخه رالوېدل دي. په کوم ځای کې چه ړانده لوړ ځايونه لټوي هلته زړه د دوه ارادو له امله کږچ کيږي.
اې زما ملگرو! آيا تاسو زما د زړه دوه ډوله ارادو په هکله صحيح قضاوت کړئ؟ کوم دی؟
زما ځای او ما ته متوجه خطر دا دی چه زما نظر پورته ځي خو پداسې حال کې چه لاس مې غواړي عمقونه لمس او تکيه پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما اراده بشر جام کړي او ما خپل ځان د ځنځیرونو په وسیله په بشر پورې تړلی دی ځکه د (ستر سړي) په طرف کشکول کیږم او په هغو طرف چه زما بله اراده یې هیله لري. او لدې امله د خلکو منځ کې داسې اوسم لکه چه نه یې پېژنم. په تړلو سترګو ژوندکوم ځکه هسې نه زما له لاسه پر خپل قوت باندې باور وبایلي.

اې خلکو زه تاسو نه پېژنم؟ دا تیاره او بې غمي ما اشغالوي.

زه د دروازې په خوله کې ناست یم او پداسې حال کې چه د هر سم سړي چوپړ ته مې ملا تړلې پوښتم:

"څوک غواړي ما ته فریب راکړي؟"

زما لومړی نارینه هوډ دا دی چه له رنځ او فریب سره ځان آشنا کړم تر څو نور له فریب او رنځ څخه د ساتلو په هڅه کې ونه اوسم.

افسوس! که چیرې ما غوښتی ځان د خلکو څخه په امن کې وساتم بشر څرنګه زما د بالون چنګک کېدلی شوای؟ هغه وخت یې زما بالون فورا په هوا کولو.

زما برخلیک همداسې ټاکل شوی باید له هوښیارۍ او احتیاط څخه لېرېوالی اختیارکړم. څوک چه نه غواړي د خلکو په منځ کې له تندې مړه شي باید یاد ولري چه له هر جام او پیالې څښناک وکړي. څوک چه غواړي د خلکو په منځ کې پاک پاتې شي باید زده کړي چه څه ډول ځان په چټلو اوبوکې تطهیرکړي.

ډېری وخت زه د خپلې تسلې لپاره داسې وایم: "اې زما زړه، غیرتي اوسه! ته له مصیبته خلاص شوی یې همدې ته خوښ اوسه او نېکبختي یې وګڼه!"

اما زما دوهم نارینه هوډ دا دی: "له متکبر څخه ځان ستایونکي په امن ساتلوکې غوره بولم." ځکه ټپي شوې ځان ستاینه د ډېرو مصیبتونو سبب نه کیږي؟ مګر تکبر چه کله زخمي شي له تکبر څخه غوره څیز د هغه ځای نیسي.

د دې لپاره چه ژوند یو ښکلی نمایش واوسي باید په پوره مهارت سره ولوبول شي اما د دې کار ترسراوي لپاره ماهرو لوبغاړو ته اړتیا ده.

ما لیدلي ځان ستایونکي تل ښه لوبغاړي وي. لوبه کوي خو هیله یې دا وي چه سیل کوونکي یې له لوبې خوند واخلي او ټول په همدې بوخت وي. هغوی ځان شته اوکشف کوي. زما خوښیږي چه له دوی سره په بنډار ژوند ته وګورم ځکه د تشویش تر ټولو غوره درمل همدا دی.

لدې امله ځان ستایونکي کسان چه زما د تشویش لرې کولو دوا ده او همدارنګه د یو جالب داستان پشان ما د بشر په طرف جذبوي له ځانه سره ساتم.

پدې سربېره څوک شته چه د ځان ستایونکي واقعي عمق اندازه کړلی شي؟ زه د نوموړي د تواضع او خپله ده پر وړاندې دېر مهربانه او بښونکی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان ستایونکی غواړي ستاسو په وسیله ځانته اعتقاد زده کړي. نوموړی ستاسو له کتلو تغذیه کوي او له لاسونو مو تعریف او تمجید اخلي. نوموړی ستاسو دروغ هغه وخت مني چه د ده په اړه مدحه او ستاینه پکې کوئ ځکه له ځانه د زړه له تلې پوښتي: "زه څه شی یم؟"
که چېرې واقعي تقوا له نفسه بې خبره وي ځان ستایونکی کس باید متقي وبولي ځکه د ځان له تواضع بې خبره دی.

زما دریم نارینه هوډ دا دی چه اجازه نه درکوم ستاسو وېره ما د شریر اوګناهنګارکس له سیل کولو لېرې کړي. زه لداسې عجایبو خوند اخلم چه ګرم او سوځنده لمر منځته راوړي یعني د پلنګانو له کتلو، خرما له ونو او ډول ډول مارانو په لیدلو خوشاله کیږم.
د بشر په منځ کې هم ګرم لمر د ښکلي اولاد لرونکی دی او د شریرانو اوګناهنګارانو په وجود کې هم ډېر د لمر عجایب شتون لري.
واقعا څومره مې چې پوهان ډېر پوه ندي موندلي په همدې اندازه مې بشري شرارت بې لدې حقیقته ډېر ندی موندلی. ډېری وخت پداسې حال کې چه سر خوځوم له ځانه تپوس کوم: "اې ډول ډول مارانو ولې خپل غبړ ته ادامه ورکوئ؟"
بې له شکه د شرارت لپاره هم راتلونکې شته! او د جنوبي سیمو تر ټولو سوځنده سیمې تر اوسه د بشر په واسطه ندي کشف شوې. اوس شرارت هغه موجود ته وایي چه دوولس شپې عرض او دری میاشتې طول لري! اما یوه ورځ به لوی ښاماران په ټوله نړۍ پېښه کیږدي.
د دې لپاره (ستر سړی) بې له خپل ښاماره یعني بې له ستر او د ده وړ ښامار ه باید د ډېر وخت لپاره په مرطوبو او تازه ځنګلونو وځلیږي. له وحشي پیشوګانو څخه باید غوره پلنګان منځته راشي او له اوسنیو زهرجنو ځونګښو څخه باید وړ تمساوې نړۍ ته راشي ځکه ښه ښکاري ته باید ښه ښکار په نصیب شي.
ریښتیا اې صالحانو او پرهېزګارانو! په تاسوکې ډېر مسخره څیزونه شته. تر ټولو خندا لرونکی یې هغه ډار دی چه تر دې دمه مو شیطان نومولی دی.
عظمت ستاسو په ذهن کې دومره د نه درک کولو وړ دی چه د (ستر سړي) غوره والی مو په نظرکې وحشت ښکاري. اې پوهانو او عالمانو ، تاسو به د پوهې له هغه سوځوونکي لمر څخه تېښته وکړئ چه (ستر سړي) پکې ځان خولې او وینځلی دی.
اې لوړ رتبه او د لوړو مقاماتو خلکو زما شک ستاسو په وړاندې او ستاسو د پټو خنداګانو په هکله دا دی چه فکرکوم (ستر سړي) ته به شیطان ووایاست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسوس! نور لدې لوړ رتبه او نېکو خلکو څخه سخت تنګ شوی یم! غواړم د لوړو ځایونو یعني د دوی له مقامونو څخه الوتنه وکړم او د (ستر سړي) خوا ته لاړم شم. کله مې چې دا لوړ رتبه مقامات لوڅ ولیدل وډار شوم او ځانته مې وزرونه جوړ کړل تر څو د لېرې راتلونکې په لوري الوتنه وکړم.
هو د لېرې راتلونکې په لور او د هغو جنوبي سیبمو په طرف چه تر دې دمه هېڅ اداکار په خیال کې نه وي تصور کړي او بلې هغو ځایو ته چه حتی خدایان پکې په جامو اغوستلو شرمیږي!
اما اې زما ګاونډیانو او معاصرو خلکو غوره ګڼم ځان په نازکو جاموکې ښکاره کړئ او ځانونه ښه سینګار کړئ او په ځان مغروره واوسئ او د پرهېزګارانو په عنوان د خپلو اطرافیانو په خواکې ځای ونیسئ.
" زه هم ستاسو په منځ کې په نازکو جاموکې کښېنم تر څو نه تاسو ما وپېژنئ او نه زه خپل ځان ځکه دا زما اخرین نارینه هوډ دی.

تر ټولو آرام ساعتونه:

اې ملګرو په ما څه شویدي؟ تاسو ته غمګین او خفه ښکارم؟ زړه مې مات شوی، بې هیلې حاضر او درحلت ته اماده دی، افسوس هغه هم ستاسو له منځه رحلت ته! هو زردشت به یو ځل بیا باید د یواځېتوب کنج وپلټي اما دا ځل له درانه غم سره د خپلې سومخې په طرف ځي.
په ما څه شوی چه دا د رحلت فرمان مې یې صادر کړی دی؟ افسوس زما غوصه ناکې آغلې داسې غوښتي دي! هغه ما لولي. آیا تر دې دمه مې د هغې نوم ستاسو په شتون کې اخیستی دی؟
پرون شپه یې په آرامو ساعتونوکې له ما سره خبرې وکړې او زما د آغلې نوم هم هغه ده. د دې لپاره چه له تاسو څخه په رحلت کوونکي پسې مو زړه تنګ نشي هر څه چه پېښ شوي باید نقل یې درته وکړم:
"آیا د هغو چا وحشت مو درک کړی چه په خوب کې سقوط کوي؟ له سر تر پښو وحشت کیږي ځکه ځمکه ترې تښتي او خوب پیل کیږي.
زه تاسو ته دا د اداکارۍ پشان وایم، پرون شپه په ډېرو آرامو ساعتونوکې ځمکه له ما وتښتېده او خوب پیل شو. عقربې خپل حرکت ته ادامه ورکړه او زما د ژوند ساعت تنفس کولو. هېڅ وخت مې داسې آرامي پخپل چاپېر نه وه لیدلې ځکه مې زړه لاړ او لاندې کلمې بې غږه راته راورسېدې:

"زردشته! آیا ته هغه پېژنې؟ او ما د دې فس فس له وېرې چیغه وکړه وینه مې له مخه وبهېده او ژبه مې بنده شوه. هغه وخت یو ځل بیا بې غږه کلمې راته راورسېدې: " اې زردشته! ته هغه پېژني خو په اړه یې خبرې نه کوې؟"
بلآخره مې ځواب ورکړ: "هو زه هغه پېژنم اما په اړه به یې خبرې ونکړم." او یو ځل بیا بې غږه کلمې واورېدل شوې: "زردشته! آیا دا حقیقت دی چه نه غواړې د هغه په اړه خبرې وکړې؟ ځان د خپل مخالفت

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوستونکې مه پټوه!" زه ولړزېدم او په ژړا مې ووېل: "ما ته ښښنه وکړه! ځکه زما له قدرته بهرکار دی."
وروسته مې بیا غوږ ته بې غږه کلمې راورسېدې: "اې زردشته! ځانته په څه ډول اهمیت قائل یې؟ خپلې خبرې وکړه او وروسته ټوټه ټوټه شه!"
ما ځواب ورکړ: "افسوس آیا دا زماکلام دی؟ زه څه ارزښت لرم؟ زه له ځان څخه د غوره په انتظار یم.
حتی زه د دې وړتیا هم نه لرم چه ټوټه ټوټه او ووړ شم."
بیا مې نوې بې غږه کلمې تر غوږ شوې: "ځانته په څه ډول اهمیت قائل یې؟ ته تر اوسه په بشپړ ډول متواضع نه یې. تواضع او عاجزي ډېرې سختې معماوې لري."
او ما ځواب ورکړ: "تر دې دمه مې فوق العاده تواضع کړې او زغملې ده. هر څومره مې چه څوکې لوړې وي زه یې په بېخ کې اوسېدنه اختیاروم. هېچا راته ندي ویلي زما چه د څوکو ارتفاع څومره ده. اما زه خپلې درې ډېرې ښې پېژنم."

بیا مې نوې بې غږه کلمې واورېدې: "اې زردشته څوک چه غواړي غرونو ته حرکت ورکړي درو او جلګو ته هم باید حرکت ورکړي."
ما ځواب ورکړ: "تر دې شېبې زما خبروکوم غر ندی ښورولی او څه مې چې ویلي تر اوسه خلکو ته ندي رسېدلي. واقعا زه خلکو ته ورغلم اما تر اوسه هغوی ته نه یم رسېدلی او اړیکه مې نده ورسره نیولې."
وروسته مې بیا نوې بې غږه ویې واورېدل: "ته څه پوهیږې؟ شبنم هغه وخت د وښو په مخ لویږي چه شپه تر ټولو چوپو دقیقوکې وي."
او ما ځواب ورکړ: "کله مې چه خپله لار ومونده او قدم مې پرې کېښود زه یې ریشخندکړم او په ریښتیا پس له هغې مې پښې سستې شوې."
او هغوی راته ووېل: "ته لاره ورکه کړېده او اوس دې د لارې موندل هم هېرکړیدي."
بیا بې غږه کلمې واورېدل شوې: "د هغوی ریشخند څه اهمیت لري؟ ته هغه څوک یې چه اطاعت کول د هېرکړي. اوس کېدای شي فرمان ورکړې."
آیا نه پوهیږې تر ټولو ډېره اړتیا چا ته ده؟ هغه چا ته چه لوی فرمانونه ورکوي.
د لویوکارونو ترسراوی له کړاوه ډک دی اما لدې سخت یې بیا د فرمانونو ورکول دي. په تاکې د نه ښښلو یوائېنی شی دا دي چه، اړین قدرت لرې خو حکومت نه کوې."
او ما ځواب ورکړ: "د زمري پشان غږ چه د فرمان ورکونې لپاره اړین دی زه یې نه لرم. "هغه وخت مې یو ځل بیا د بې غږه خبرو فس فس او ورو ورو خبرې تر غوږ شوې:
"تر ټولو آرامې کلمې تل له ځانه سره توپان راوړي. هغه اندونه چه دکوترو په پښو مخکې ځي نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسخیروي. اې زردشته! د سیوري پشان کوم څیز چه له وروسته راځي لار به پیدا کړي او ته به فرمانونه ورکړې او د فرمان ورکوونکو په مخ کې به وې."
ما ځواب ورکړ: "زه شرمېدلی یم."
بیا بې غږه کلمې واورېدل شوې: "ته باید د ماشوم پشان بې خجالته شې! تراوسه د ځوانۍ غرور په تا کې شتون لري. ته ډېر مخکې ځوان شوی یې اما که څوک غواړي ماشوم شي لومړی باید پخپله ځوانۍ غالب شي." ما د اوږد وخت لپاره فکر وکړ او ولړزېدم اما بلآخره مې د اول ځل پشان ووېل: "زه نه غواړم."
هغه وخت مې پخپل چاپېریال کې خندا واورېده. عجیبه ده! دې خندا مې څه ډول معده اوکولمې وشیرې او څرنګه مې یې زړه ټوټې کړ.
او د اخر ځل لپاره راته ووېل شول: "زردشته ستا مېوې رسېدلې خو ته تراوسه د خپلو مېوو لپاره پخېدو ته نه یې رسېدلی. له دې امله باید بیا د یواځېتوب او انزوا په طرف لاړ شې ځکه تر اوسه پخېدو ته نه یې رسېدلی."
دا ځل مې خندا تر غوږ شوه خو لېرې شوه او بیا سترې چوپتیا زما چاپېریال ونیو. زه په ځمکه څملاستم او خولې مې له بدنه لاړې. هغه څه چه پېښ شوي وو تاسو واورېدل او اوس د یواځېتوب کنج ته زما په بېرته راتګ پوهېږئ. اې زما ملګرو له تاسو مې هېڅ ندي پټ کړي. او دا چه تر ټولو چوپ کس یم او غواړم تل واوسم تاسو له ما څخه اورېدلي دي.
افسوس ملګرو تر اوسه ستاسو لپاره ډېر د ویلو او درکولو څیزونه لرم! څه ډول امکان لري چه تاسو ته یې درنکړم؟ آیا زه بخیل او تنګ نظره یم؟
کله چه زردشت دا خبرې وکړې ناڅاپه سخت اضطراب پرې غالب شو ځکه د خدای پامانۍ په وخت کې له ملګرو سره ډېر نیږدې شوی وو او له همدې امله یې په لوړ غږ ژړل او هېڅا تسلې نشوی ورکولی تر څو آرام شي. د شپې یواځې په لار روان شو او خپل ملګري یې پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه برخه:

هر وخت چه تاسو غواړئ لوړو مرتبو ته ورسیږئ پورته ګورئ او زه ښکته نظر اچوم ځکه همدا اوس مې غوره توب او لوړتیا موندلې ده. ستاسو په منځ کې څوک شته چه هم وخاندي او هم لوړتیا ومومي؟

څوک چه هسک غرونه تر پښو لاندې تېروي پر ټولو مصیبتونو له شوخۍ خاندي.

(د زردشت لومړۍ برخه: د لوستلو او لیکلو په اړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لالهانده خلک:

د نیمې شپې په شاوخوا کې زردشت د دې لپاره چه سهار وختي د جزیرې لېرې ساحل ته ځان ورسوي د مرکزي غرونو له سلسلو څخه تېر شو ځکه د جزیرې په بل طرف کې ډېر ښه بندر وو او وکښتۍ پکې ولاړې وې. هر چا چه له ښکلو جزیرو څخه د سمندر په طرف د مسافرت هوډ درلود زردشت له ځانه سره یوړل. پدې خاطر زردشت په غونډیو او غرونوکې قدم وهلو چه ناڅاپه د ځوانۍ د وختونو سرګردانۍ ورته رایادې شوې. په غرونو او تپو پورته تلا او له ځانه سره یې وویل:

"زه هغه نړۍ او غرګرځېدونکی یم چه جیلګې مې نه خوښېږي او د بېکاره کښېناستو توان هم نه لرم. هر څه چه زما د راتلونکي تقدیر او تجربې په هکله وي نړۍ ګرځېدنه او غرګرځېدنه به هم پکې برخه ولري. ځکه بلآخره هر څوک بې له خپل ځانه بل څوک نشي درک کولی.

هغه وخت چه زه د ښو پېښو شاهد وم تېر شو او اوس څه کولی شي چه په ما تېر شي او زما نه وي.

اوس زما نفس او هغه څه چه ډېر وخت مخکې له خپل وطن او مسکن څخه لېرې وو او د ټولو حوادثو په وخت کې یې شتون درلود ما او خپل مسکن ته بېرته راخي. په یو بل څه هم پوهېږم، هغه دا چه اوس زه د خپلې آخري لوړې څوکې کوم په مقابل کې قرار لرم کوم چه ډېر وخت کېږي راته باقي پاتې شوېده. افسوس! اوس باید تر ټولو سخت صعود تجربه کړم، افسوس زه باید تر ټولو ډېر له کړاوه ډک مسافرت وکړم!

اما هر څوک چه زما پشان دی پدې وخت کې داسې ورته وایي: "اوس ته د لویئ او عظمت په لاره کې قدم اخلې. فرار نکړې. اوس لوړه څوکه او عمق یو شی شویدي. ته پخپله لویه لار ځې، اوس ټول هغه څیزونه چه تر دې دمه ستا لپاره ستر خطرونه وو ستا لپاره په لوی پناه ځای تبدیلیږي.

ته پخپله لاره ځې او ستا تر ټولو غټ غیرت باید دا واوسي چه پوه شې د بېرته راګرځېدو لار نوره شتون نلري. ته پخپله لویه لاره ځې. دلته به هېڅوک درپسې پټ په غله رانشي. ستاګامونه د څټ تګ لاره له منځه وړې او په مخکې یې د غیر ممکن کلمه لیکلې چسپ کړېده.

او وروسته لدې کچېرې پوه شوې چه زینې ته د اړتیا نشته نو زده کړې د دې چه څرنګه پخپل سر لوړو ځایونو ته لاړ شې. آیا بې لدې څخه د صعود لپاره بل ډول هوډ لرې؟ باید پخپل سر او زړه پښې کېږدې او لوړو ځایونو ته لاړ شې! اوس باید ستا تر ټولو نرمې برخې په ډېرو سختو برخو تبدیلې شي.

څوک چه په ځان رحم کوي بلآخره به د ترحم له افراط څخه ستړی شي. په هغوی د رحمتونه وي چه سختۍ ګالي! زما هغه ځمکې نه خوښېږي چه ډېر غوړ او خواږه لري. د ښه کتلو لپاره انسان باید له ځانه نظر واخلي، دا ډول خشونت د هر غرګرځېدونکي لپاره اړین دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اما ځوک چه په علم پسې وي او سترګې يې له حده ډېره لېوالتيا لري د ځيزونو له ظاهري دلايلو څخه پرته څه ډول نور شيان ليدلی شي؟
اې زردشته ته غواړې چه د ټولو ځيزونو برخې او چاپېرچلونه ووينې لدې امله بايد له ځانه ډېر وړاندې لاړې شې او دومره صعود بايد وکړې چه خپل ستوري له ځانه لاندې ووينې!
هو زه بايد ځان او خپل ستوري تر پښو لاندې ووينم. دا هغه څه دي چه زه يې خپله څوکه نوموم، دا هغه څه دي چه د آخرۍ څوکې په حيث زما لپاره ذخيره شوي دي."
زردشت د صعود په غونډۍ باندې د صعود په حال کې له ځانه سره داسې ووېل او خپل زړه ته يې په خشونت ډوله ويلو تسلې ورکړه ځکه له هر وخت څخه زيات خفه او ستړی وو او څنګه چه د غره سر ته ورسېد په مخ کې يې پراخه او لوی سمندر وموند. ودرېد او د اوږد وخت لپاره چوپ پاتې شو اما هلته سړه، روښانه او له ستورو څخه ډکه شپه وه.

بلآخره يې ووېل زه مې د خپل برخليک په اړه ښه سم پوهېږم. ځئ چه ځو! زه حاضر يم چه اخري يواځېتوب مې له همدې ځايه پيل کړم. اخ لدې تور او غمجن سمندره! اې دروند او ډاروونکيه مصيبته! تقدير او سمندره! زه اوس بايد ستاسو په خوا نزول وکړم.
زه د خپلو ډېرو لوړو غرونو او ډېرو اوږدو مسافرتونو په مقابل کې قرار لرم. لدې امله له ټولو مخکينو نزولونو څخه بايد عميق نزول وکړم. بايد په عذاب او رنځ کې ژور لاړ شم او حتی بايد له حده زياتو تيارو ته لاړ شم. دا هغه څه دي چه زما برخليک يې غواړي. ځئ چه ځو! زه حاضر يم.
يو ځل مې له ځانه وپوښتل چه تر ټولو لوړ غرونه له کوم ځايه راځي؟ هغه وخت وپوهېدم چه د سمندرونو له عمقه راځي. د دې څوکو تېږې او دېوالونه پدې شاهدي ورکوي. له ډېرو ژورو تلو څخه ډېرې لوړې څوکې راپورته کيږي."

کله چه زردشت د سړو څوکو په سر قرار درلود داسې ووېل، اما کله چه په بې نهايته يواځېتوب او تنهايۍ کې سمندر ته نيږدې شو د غونډيو په بېخ کې يې زښته ډېره ستړيا حس کړه او له مخکې ډېره لېوالتيا يې په ځان کې ومونده او ويې وېل:
"اوس ټول ځيزونه ويده شويدي، حتی سمندر هم خوبيولی دی. د هغه سترګې ما ته په عجيب او مست خوب ګوري اما نفس يې ګرم دی او زه يې حس کوم. همدا اوس خوب وينې او په سختوکلکو بالښتونو باندې رغړي.
غوږ شئ! غوږ ونيسئ! هغه څه ډول له بدو خاطرو او ناخوښو انتظارونو څخه ژاړي؟ اخ لويه سمندره زه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په غم کې شریک یم او ځانته ستا لپاره سزا ورکوم! افسوس چه زما لاسونه په بشپړه اندازه قوي ندي کنه تا ته مې له دې وحشي خوبونو څخه نجات درکاوه!"

پداسې حال کې چه زردشت دارنګه وېل په اغېزمن ډول یې پر ځان خندل او ځانته یې ووېل: "څنګه؟ اې زردشته! آیا غواړې سمندر ته هم پخپل غږ باندې تسلې ورکړې او آرام یې کړې؟ اې خوښ زړیه زردشته! اې چه بې نهایته ړوند یې او په ټولو باورکوې! ته تل همداسې وې، ته تل همداسې ویرووونکو څیزونو ته په دوستۍ او محبت بې نهایته نیږدې شوی یې.
ته غواړې هر شي ته ناز او مهرباني ورکړې. هغه وخت به ښه وای چه تا لدې شیانو سره مینه او دوستي کړې وای، ناز د ورکړې وای چه دوی دګرمو نفسونو درلودونکی وای او په منګولو یې څه اندازه نرم وېښتان لرلای.
هغه چه یوائې دی خطر یې مینه ده. په څېړني سره زما لېونتوب او حقارت په مینه کې خندا لرونکی دی."
زردشت داسې ووېل او د دوهم ځل لپاره یې له زړه وخندل اما ناڅاپه د هېرو شوو ملګرو په یادکې ډوب شو او داسې لکه د هغوی سره یې چه بدکړي وي ځانته په غوسه شو او د خندا په حالت کې یې وژړل...
د غوصې او هیله مندۍ له امله یې ډېر سخت وژړل.

د معما او خوب په اړه:

دکښتي وانانو په منځ کې آوازه خپره شوې وه چه زردشت کښتیو ته راغلی، په ښکلي جزیره کې لوی او د ټولو د خوښې سړی وو ځکه ټول په کنجکاوۍ سره ورته منتظر وو. اما زردشت تر دوه ورځو پورې د غم، سړوالي اوکوڼتوب له امله همداسې پاتې شو. له همدې امله ټول سوالونه او نوموړي ته حیران کتل بې ځوابه پاتې شول. د دوهمې ورځې تر ماښامه هم همداسې چوپ پاتې شو اما غوږونه یې خلاص شول ځکه د لارې په اوږدو کې په کښتیوکې ډېر عجیب او خطرناک غږونه اورېدل کېدل. زردشت د ټولو مسافرینو ملګری وو او نه یې غوښتل چه بې خطره سفر وکړي. عجیبه ده کله یې چه غوږ نیولی وو ناڅاپه یې ژبه هم په خبرو راغله د زړه یخ یې مات شو او پدې ډول یې خبرې پیل کړې:

"اې کاشفانو او تجربه کوونکو او اې هغوکسانو چه په عجیب بادوانونو سره په ډاروونکي سمندر روان یاست. اې چه له معماوو خوند اخلئ او د مېږې لېوه پشان هوا مو خوښېږي او خوند ترې اخلئ. له هرکوره زما د غږ پشان غږ پورته کېږي او ستاسو روح مجذوبوي ځکه ستاسو هغه ډارن لاس نه خوښېږي چه په تیارو کې خپله لار لټوي او هر چېرې چه په الهام څه درک کړئ له منطقه مرسته نه اخلئ. یوائې تاسو ته هغه معما وایم چه لیدلې مې ده او د ډېرو منزویانو خوب دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تازه مې په غمګينۍ سره په تيارو او رڼاوو کې لکه د مرګ پشان په آلوتي مرګ قدم وهلو، هو د غمجنتوب په کمال او خلاصو شونډو مې قدم پورته کړ. له يو لمره ډېرو زما په خاطر غروب وکړ.
زما لاره په عجيبو خبرو له غرنۍ، خالي مسکن او د کرنې نه وړ ځمکه کې قدم وهلو او پورته تلله. پداسې حال کې چه په مسخره ډوله آوز مې تيرې تر پښو لاندې کولې او خاينې ښويې تيرې مې له پښو لاندې ټوټې کولې پخپله لاره مې صعود ته ادامه ورکړه. د سنګين روح، هماغه لوی دښمن او ابليس په خلاف چه تل يې زه ښکته د ژورو عماقو په طرف شړلم پورته تلم.
که څه هم هغه نيم لنډ او نيمه کاڼه روح او هغه شل او شل کوونکي روح به سنګيني کوله او د سرپو څاڅکي يې زما په غوږ کې راڅڅول او د سرپو پشان درانه اندونه يې زما په مغزو کې اچول، اما صعود مې وکړ.
په ريشخندۍ يې زما په غوږ کې ووېل: "اې زردشته! اې د عقل تيږې! تا خپل عقل ډېر لوړ بېولی دی اما پوه شه هره تيږه چه پورته واچول شي له ځنډ پرته بېرته ښکته راځي! زردشته! اې د عقل تيږې، اې قلابي تيږې او اې د ستورو ورانوونکيه تا ځان ډېر لوړ کړی دی اما پوه شه هره تيږه چه پورته واچول شي له ځنډ پرته بېرته ښکته راځي. اې د خپل نفس محکومه او د خپلې تيږې غورځوونکيه، اې زردشته! بې له شکه تا خپله تيږه ډېره لرې وارتيګلې ده اما ياد ساته دا تيږه به پخپله تا باندې رالوېږي!"

د لنډ وخت لپاره چوپ شو او وروسته يې چوپتيا د اوږد وخت لپاره ادامه پيدا کړه. چوپتيا يې په ما سنګيني کوله ځکه دا ډول بنډاري واقعا له تنهايۍ څخه ډېر بد وي. زه پورته لاړم او لاړم او خوب مې وليد فکر مې وکړ اما ټولو څيزونو په ما سنګيني کوله. د هغه ناروغ پشان وم چه د بې رحمه وېرې او ضطراب له امله ستړی ويده شوی وي اما د خوب له امله له اضطرابه د ځايه پورته شي.
اما زما په باطن کې يو شی دي چه زه شجاعت ورته وايم. تر اوسه هغې زما هر شان ناهيلي له منځه وړې ده. دا شجاعت يعني هغه شجاعت دی چه حمله کوي، د ډېرو غورو نابودوونکو له ډلې څخه دی ځکه په هر ډول حمله کې د شوره ډک جنګ نغښتی دی.
اما انسان تر ټولو ډېر شجاع حيوان دی او لدې امله په نورو ټولو لاسبری شوی دی. د شوره ډک جنګي غږ په وسيله يې پر ټولو دردونو غلبه کړې ده. لدې ټولو انساني دردونو سره د ټولو دردنو عمق دی. هر ډول سرګېچې چه انسان ته د ليدو له امله رامنځته کيږي شجاعت يې نابودوي او چېرته دی هغه سړی چه د تلې په څنډو ولاړ وي! او آيا بې له تلو څخه د بل شي ليدونکي ياست؟
شجاعت د ورانوونکو او نابودوونکو څخه ډېر ستر دی. شجاعت حتی رحم هم له منځه وړي او د ډېرو ژورو تلو رحم دی. هر څومره چه انسان ژوند ته ژور وګوري په عميق ډول يې درد او رنځ ته کتلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اما شجاعت هغه شجاعت دی چه حمله کوي او ډېره غوره له منځه وړونکی دی. حتی مړینه هم له منځه وړي ځکه وایي: "آیا دا د ژوند معنی وه؟ ډېر ښه! نو بېرته یې له سره نوی پیلوو!"
پدې ډول خبرو کې د شوره ډک جنګ غږ نغښتی دی، پرېږدې هغوی چه اورېدونکي غوږونه لري دا واوري!

۲

ما ووېل: "اې لنډېه او تېته! یا زه او یا ته اما پدې پوه شه چه زه له تا قوي یم ته زما د پراخ فکر په اړه نه پوهېږې اوکه چېرې پوهېدلی زغملی د هم نشوای."
کومه پېښه وشوه او زما د بار د سپکېدو سبب شوه ځکه لنډ قده کنجکاو شوی وو زما له اوږو څخه ښکته شو او د یوې تیږې په مخ د پښو په سرکښېناست. بیا مو له دروازې سره توقف وکړ او ما ووېل: "اې لنډېه! دې دروازې ته وګوره چه څرنګه دوه مخه لري؟ دوه لارې هغې ته رسېږي او هېچا تر دې دمه د دې دوه لارو انتها نده لیدلې.
دغه لار چه تر شا مو پرېښوده د ابدیت په لور ځي او هغه لار چه مخکې یې لرو بل ابدیت په مخکې لري.
دا دوه لارې یو بل ته مخامخ قرار لري او یو له بل سره مخالفت کوي او پدې دروازه کې یو بل ته رسېږي. د دې دروازې نوم د هغې په مخ لیکل شوی او (شېبه) نوم لري.
اما ټول مجبوره دي چه په همدې لاره لاړ شي او له مبدا څخه لرې شي. اې لنډه! ایا فکرکوې چه دا دوه لارې به تر ابده یو له بل سره مخالفت وکړي؟"

لنډ قدي په بشپړ حقارت سره ورو ووېل: "سم او مستقیم پکې شتون نه لري ټولې سمې کږې دي او وخت پخپله د حلقې په ډول دی."
زه غوصه شوی وم او مې ویل: "اې د ثقل سنګین روحه زما ځواب ډېر د ډک زړه له سره مه راکوه! کنه اې شله همدلته چه د پښو په سر ناست یې پرېږدم دې او پدې پوه شه چه ډېر لوړ مې راوستی یې!"
او ادامه یې ورکړه: "دې شېبې ته وګوره! دا دروازه چه شېبه نوم لري ډېره اوږده او لایتنهاي لاره یې تر شا پرېښې او زموږ تر شا هم ابدیت ویده دی.
آیا هر څوک چه د منډې وهلو قدرت لري دا لار یې باید نه وي طی کړې؟ هر څه چه پېښ شوي، تر سره شوي او تېرشي باید نه واي پېښ شوي؟ اوکچېرې ټول څیزونه وای اې لنډېه تا د دې شېبې په هکله څه اندل؟ ایا دا دروازه هم باید له پخوا موجوده وای؟ او آیا ټول شیان یو بل کې ندي سره اوبدل شوي، هر څه چه په راتلونکي کې پښېږي باید همدا شېبه یې په ځان پسې راکش کړي؟ او پدې اساس خپل ځان هم وټاکي؟ ځکه هر څه چه کولی شي پدې لاره منډې وکړي باید بیا یې هم طی کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او آیا دا غنه چه په سپوږمۍ کې ځښېږي او خپله سپوږمۍ، زه او ته چه پدې دروازه کې د ابدي ځېزونو په اړه خبرې کوو آیا موږ ټول باید له مخکې موجود ونه اوسو؟ او آیا موږ باید دوهم ځل رانشو تر څو د دې اوږدې لارې بل طول چه په مخکې لرو طی کړو؟ آیا موږ باید د تلولۍ په لور لاړ نشو؟"

پدې ډول ما خبرې وکړې او په تدریج مې غږ له مخکې نرم شو ځکه ما له خپلو اندونو او مخکنیو افکارو وېره درلوده، هغه وخت مې ناڅاپه ډېر نیږدې د سپي د زګېروي غږ واورېد.
آیا د سپي داسې زګېروی مې اورېدلی وو؟ زما افکارو شټ ته وکتل، هو! کله چه ماشوم وم! د ماشوموتوب په ډېرو لېرې وختونوکې مې داسې زګېروی اورېدلی وو. په نیمه شپه کې مې هغه وخت یو سپی لیدلی وو چه کله سپي هم د بلاګانو په شتون متعقد وو. ښه مې په یاد دي یو سپی دومره وېرېدلی وو چه د بدن وېښتان یې ټول سیخ درېدلي وو او له وېرې رپېږدېدا. هغې حالت زه سخت په رحم راوستم او په هماغه شېبه کې سپوږمۍ زموږ له کوره په وژونکې چوپتیا سره تېرېده. په هماغه شېبه کې زموږ د بام په سر یوه نوراني او بې حرکته ګرده حلقه د متجاوز غله پشان ولاړه وه.
له همدې امله سپی وېرېدلی وو. ځکه سپي د غلو او پېریانو په شتون متعقد دي او څنګه مې چه هغه عجیب زګېروی بیا واورېد زړه مې له رحمه ډک شو.
لنډ قدی، دروازه، غنه او زموږ بنډار ټول همدا اوس څه شول؟ آیا دا ټول ما په خوب ولیدل که په ویښه؟
ناڅاپه مې ځان په وحشي تیوکې د غمجنې سپوږمۍ لاندې غمګین او یواځې وموند اما هلته یو سړی پروت وو او عجیبه ده هغه سپی هم هلته وو په سیخ شوو وېښتانو او چیغو سره یې یو بل طرف لټوو. وروسته سپی ما ته متوجه شو او د دوهم ځل لپاره یې زګېروي پیل کړل او بیا یې وژړل.
آیا تر اوسه مې سپی د مرستې لپاره په ژړا لیدلی وو؟ بې له شکه هغه څه چه اوس مې ولیدل تر دې دمه هېڅ وخت نه وو لیدلي. داسې ځوان شپون مې ولید چه په ځان راټول شوی وو رپېږدېدا او د مړه کېدو په حالت کې وو. ټولې بڼې یې بدلون کړی وو او یو اوږد تور مار یې له خولې راځوړند وو. هېڅکله مې په یو مخ کې دومره وحشت اوکراهت نه وو لیدلی. دا سړی به ویده ووکېدای شي د خوب په وخت کې یې مار تر غاړې چاپېرکلچه وهلې او چیچلی وي.
د هغه سړي له غاړې د مار لرې کولو لپاره مې لاس بې ګټې هڅې کولې او مار یې راکشکولو اما له غاړې څخه یې د مار ایستل امکان نه درلود. ناڅاپه مې له باطنه غږ واورېد او وېل یې: "خوله ولګوه خوله ولګوه!" هغه وخت زما وحشت، زما کرکې، زما نفرت، زما رحم او ټولو ښو بدو ځېزونو زما په ضمیرکې چیغه کړه: "د هغه سر د غاښونو په وسیله له بدنه بېل کړه! خوله ولګوه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې خلکو چه زما چاپېر یاست، اې کاشفانو او تجربه کوونکو او اې هغوکسانو چه په عجیبو بادوانونو سره په نه کشف شوو سمندرونوکې روان یاست او تاسو اې چه له معماوو څخه خوند اخلئ. زما لپاره دا معما تفسیر کړی او زما لپاره د منزوي خلکو خوب ښکاره کړئ! ځکه هغه څه چه ما لیدلي د راتلونکې په هکله خوب وو. هغه څه چه ما مخکې د تمثیل په بڼه ولیدل معنی یې څه ده؟ او هغه کس چه بلآخره باید ظهور وکړي څوک دی؟

هغه شپون چه مار یې په ستوني کلچه وهلې وه څوک دی؟ او هغه سړی چه باید پدې ترخه او تیاره حلقوم کې داخل شي څوک دی؟ شپانه زما په امر غاښونه په ټول قوت سره ټینګ کړل او خوله یې ولګوله او تر څو یې چه د مار سر توکولو په پښو ودرېد اما نور د چوپان یا حتی انسان په بڼه نه وو. څېرې یې بدلون وکړ، نور یې چاپېر ونیو او خندل یې. هېڅکله چا د ځمکې په مخ د هغه پشان نه وو خندلي؛ اې ورونړو ما داسې قهقه خندا اورېدلې چه له بشري خندا سره ورته والی نه لري او اوس تنده ما عذابوي او نه تسکینېدونکې لېوالتیا په ځان کې حسوم.

د هغې خندا فوق العاده لېوالتیا ما ته عذاب راکوي. اخ نور څه ډول ژوندون وزغمم؟ او څه ډول پس لدې پېښې مړینه تحمل کړم؟

د ناطلبه نېکبختۍ په هکله:

زردشت په زړه کې د ترخو معماوو په لرلو سره له سمندرونو تېر شو اوکله یې چه له ښکلو جزیرو څخه د حرکت څلور ورځې تېرې شوې او له دوستانو یې لېرې شو پخپل رنځ لاسبری شو. په بریالي ډول سره یو ځل بیا په قوت پخپل برخلیک پسې روان شو. هغه وخت یې خپل خوشاله وجدان ته داسې ووېل:

"یو ځل بیا له شنه آسمان او پراخه سمندر سره یواځې یم او یواځې به پاتې شم او یو ځل بیا غرمه رارسېدلې ده. د لومړي ځل لپاره مې چه خپل ملګري وموندل غرمه وه او دوهم ځل هم غرمه وه، کله چه نور نرم او ملایمېدلا هغوی مې یو ځل بیا پیدا کړل.

اې زما د ژوند غرمې! یو ځل مې خوشالۍ هم د پناه موندلو لپاره د درو سرونو ته وختې او هلته یې دا ښکلې او مینه ناک روح وموند. اخ زما د ژوند غرمې! زما د ژوندیو افکار دکښت او زما د لوړو هیلو د سهارني نور لپاره مې کوم کوم څېزونه له لاسه ورنکړل!

یوه ورځ خالق پخپلو ملګرو او ماشومانو پسې ګرځېد او ناڅاپه داسې عجیبه پېښه وشوه چه هېڅوک یې د خپلو مخلوقاتو په منځ کې د دې کار وړ پیدا نه کړی شو. پدې ډول زه هم پخپلو ماشومانو پسې ځم او هغوی د دوهم ځل لپاره پرېږدم. زردشت باید د خپلو ماشومانو په خاطر ځان بشپړکړي ځکه انسان په باطن کې یواځې له خپل ماشوم او یا هم د هغه څه سره مینه لري چه پخپلو لاسو یې جوړکړي وي. په پایله کې دې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېږم چه زیاته مینه لرل د حاملګۍ نښه ده. اوس زما ماشومان، د باغ ونې او غني خاوره د لومړي پسرلي په تازه توب او ښېرازۍ کې لاره طی کوي. ډېر نیږدې یو بل ته کرل شویدي او د باد په وسیله ښورېږي.
واقعا هر ځای چه نالونه دا ډول نیږدې یو بل ته وکرل شي ښکلې جزیرې دي. اما یو ورځ به زه هغوی له باغونو څخه بېل کړم او یواځې به یې وکرم تر څو د یواځېتوب پر وړاندې مبارزه او احتیاط زده کړي.
زه غواړم هغوی د سمندر په غاړه یو بل سره اوبدلي او په سختۍ سره انحنا ډوله په پښو ودرېږي او د پنا منونکي ژوند لپاره ځان لرونکي سمندري فانوسونه واوسي.

کله چه د سمندرونو په سطحو توپانونه راشي او غرونه خپلې ډډې اوبو څښلو کې یوسې کېدای شي دا نالونه شپه او ورځ ساتنه وکړي او خپل حقانیت ثابت کړي. د دوی هر یو به وپېژندل شي او اثبات به کړي چه زما له خپلوانو او عقابو له جملې څخه دي او د یو بادوامه اردای څښتنان دي. د خبرو په وخت کې به چوپتیا غوره کړي او داسې به تسلیم شي چه په عین ورکولوکې به اخیستونکی هم وي.
د دې لپاره چې داکسان زما ملګرتیا وکړی شي ، له ما سره خلق وکړي، له ما سره ورېبي او داسې کسان شي چه وصیتونه مې په تختو ولیکي او د دې لپاره چه د ټولو څیزونو لپاره دکمال حد شي او د مثالونو لپاره یې باید پخپل کمال کې هڅې وکړو. لدې امله زه اوس له خپلې نېکبختۍ څخه تېښته کوم او ځان بدبختۍ ته سپارم تر څوم د اخري ځل لپاره تر ازموینې لاندې ونیول شم او وپېژندل شم.

بې له شکه زما د تلو وخت ډېر مخکې رارسېدلی دی. د سرګردانه کس سیوري، تر ټولو ډېر اوږد توقف او آرامو ساعتونو ټولو راته ویلي چه د تلو وخت د رارسېدلی دی." باد زما د قفل له سوري څخه راداخل شو او ما ته یې ووېل: "راشه!" زما ور ډېر عجیب پخپله خلاص شو او ما ته یې ووېل "لاړ شه!"
اما زه په هماغه شان د خپلو زامنو د مینې له امله لاس او پښې تړلی وم. د مینې له امله پدې دام کې ولوېدم تر څو د خپلو زامنو مړی شم او په دوی کې ځان ورک کړم. زما لپاره غوښتل د ځان ورک کولو په معنا دی اما اې زامنو تر څو چه تاسې لرم او پدې ملک کې به سراسر امنیت وي او غوښتنې به پکې کوم رول ونلري.
اما زما د مینې لمر په متفکر او غمګین ډول پر ما ځلیږي او زردشت یې پخپله شیره کې جوش کیږي. هغه وخت سیوري او شکونه په ما غلبه کوي. زړه مې ژمي او یخونو ته د بېرته ګرځېدا لېوال کیږي. کاشکې د ژمي یخونو زه بېرته کوچینی او ماتولی شوای. ما اسوېلی وکړ او هغه وخت ټول یخ شوي غبارونه له ما جګ شول.

زما پخوا خپل قبر خلاص کړ او ډېر دردونه چه ژوندي هدېرو ته سپارل شوي وو له قبره سرونه راپورته کړل. دې دردونو په کفن کې خپل خوبونه پوره کړي وو. پدې ډول ټولو څیزونو په اشارو فریادکولو او ما ته په خطاب کې یې وېل: "ټاکل شوی وخت رارسېدلی! ما نه اورېدل ځکه مې بلآخره عمق حرکت وکړ او زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر يې وچيچ."

"اې عميق فکره چه زما فکر يې څه وخت به پخپلو مغزوکې ستا دکيندلو د غږ اورېدو لپاره داسې بشپړ قوت پيدا کړم چه له وېرې هېڅ لړزه ونکړم؟"

کله چه ستا دکيندلو غږ اورم زړه مې له هرې لارې سر ته راځي او حتی ستا چوپتيا هڅې کوي چه چوپ او خفه مې کړي. اې لکه څاه داسې چه ساکت يې تر اوسه مې هېڅکله ستا د وينبولو هڅه نده کړې او همدا چه ته مې په ځان کې حمل کړی يې زما لپاره کافي ده.

تر دې دمه په بشپړ ډول دې اخري بې قيده او زمرۍ شوخۍ ته نه يم اماده شوی. ستا د وزن وړل تر اوسه زما لپاره بس دي. اما داسې وخت هم راتلونکی دی چه د وينبولو لپاره به د زمري د نارې پشان د غږ بشپړ قوت پيدا کړم.

کله چې پدې کارکې په ځان لاسبری شم لدې په مهموکارونو هم بريالی کېدلی شم او زما دکمال اخري بريا به وي. د دې حالاتو په لړکې زه په خطرناکو سمندرونوکې سفرکوم. پېښې په تملق سره په غوږه او نرمه ژبه راته خبرې کوي او هر څومره چه مخکې وروسته ګورم د دې اوږد او لېرې سفر پای نه موومم.

تر دې دمه مې د اخري هڅو وخت ندی رارسېدلی، يا آيا همدا اوس دا ساعت د رارسېدو په حال کې دی؟ اې زما د ژوندون غرمې! اې له لمر لوېدو مخکې خوښۍ! اې د اقيانوس تر منځ پناه ځايه! او اې د شک او دوه زړه توب تر منځ سپېڅلتيا او سولې څومره زه په تاسو باندې بدګمانه يم!

بې له شکه زه ستاسو په فرېبي ښکلا بدګمانه يم! د هغه مين پشان يم چه د خپلې معشوقې له ډېرې خوږې موسکا بدګمانه شوی. په همغه شان چه حاسد مين په عين خشونت کې نرمي هم کوي او معشوقه له ځانه شړي، په همدې ډول زه له ځانه سپېڅلتيا او سوله شړم. له ما لېرې شه اې د نېکبختۍ او سپېڅلتيا ساعته! له تا سعادت سره زما غوښتنې زما په خلاف راورسېدې. زه دلته ولاړ يم تر څو خپل تر ټولو عميق درد او رنځ وزغمم او ته بې موقع راته راورسېدې.

له ما لېرې څه اې د سعادت پاک ساعته! غوره به دا وي چه وروسته بيا زما د ماشومانو په منځ کې مسکن وټاکې. ببېړه وکړه او مخکې له غروبه په خوښۍ هغوی نېکبخته کړه!

وګوره! شپه نېږدې کيږي لمر لوېږي. لدې ځايه لېرې لاړه شه اې زما نېکبختۍ!"

زردشت داسې ووېل او ټوله شپه يې مصيبت او بدبختۍ ته انتظار وکړ اما انتظار يې هم بې ګټې وو. شپه صافه او آرامه باقي پاتې شوه او سعادت هر شېبه نوموړي ته نېږدې کېدا. اما سهار ته په نېږدېوالي کې زردشت په خپل باطن کې وخندل. پداسې حال کې چه په ځان يې مسخرې کولې وېل يې نېکبختې ما ځاري او علت يې همدا دی چه په ښځو پسې منډې نه وهم او ښځه نېکبختي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لمر ختو مخکې:

اې زما په سر لوړ آسمانه! اې د نور عمیق او پاک ځاه! پداسې حال کې چه تا ته ګورم له آسماني غوښتنو او هیلو لړزیږم. ستا په ارتفاع کې مې غورځېدل عمق او په سپېڅلتیاکې پټېدل زما معصومیت دی.
لکه څنګه چه ښکلا د ښاپیریانو حجاب دی همغه شان ته هم د خپلو ستورو حجاب یې. ته خبرې نه کوې او پدې ډول خپل عقل ما ته اظهاروې.

نن ته د مستو سمندرونو په سطحو او زما په سر چوپ او ساکت ولاړ یې. ستا مینه او خجل زما مست روح ته رازونه وایي. ته د ښکلا په حجاب کې په بشپړ پت سره راظاهر شوې او په چوپتیا د راسره خبرې وکړې.
څه ډول کولی شم چه ستا د روح خجل درک نکړم؟ مخکې له لمره ته یواځېنی کس وې چه راښکاره شوې. مونږ له لومړیو د یو بل ملګري وو. موږ په غم، کرکه او ځمکه کې یو له بل سره شریک یو او حتی په لمرکې هم دواړه شریک یو. مونږ سره خبرې نه کوو ځکه معلومات مو له اندازې زیات دي. موږ په چوپتیا کې یو بل ته ګورو او خپله پوهه په موسکاکې یو بل ته ورکوو.
آیا ته زما د اور لپاره نور نه یې؟ آیا ته روح زما د عقل او بصیرت خورلڼه نه یې؟
موږ یو ځای ټول ځیزونه زده کړي. مونږ یو له بل سره له ځانه لوړ صعود او د ځان په طرف صعود زده کړي او همدارنګه بې وربځې موسکا مو هم زده کړېده. هو چه په پرانیستو سترګو له لرې او بې وربځې فاصلې د خپلو پښو ببخ ته موسکاکوو، پداسې حال کې چه هلته ځور، قصد او تقصیر د باران پشان بخارکیږي.
کله چه زه یواځې په دښتوکې وم روح مې په نیمه شپه او ورکو لاروکې څه غوښتل؟ اوکله چه زه له غرونو لوړ تلم بې له تا مې څوک د غرو په سرونو لټول؟ زما ټولې سرګردانۍ او واړه لوړ تګونه زما د بېچارګۍ، ستړیا او احتیاج پایله وه. زما د ټولې ارادې هیله دا ده چه یواځې ستا په طرف او ستا په داخل کې الوتنه وکړي.

زه له تلونکو وربځو او ټولو هغه ځیزونو څخه تر هر شي ډېره کرکه لرم چه تا چټلوي. او حتی له کرکې هم بېزار یم ځکه هغه هم ستا دککړېدو او چټلېدو باعث کیږي. زه د دې تلونکو وربځو او دې غل شانته پیشوګانو په وړاندې غوصه یم. هغوی هڅه کوي هغه څه چه زموږ او دوی تر منځ مشترک دي له ما او تا څخه واخلي یعني بې پایانه هو او امین ویل.
موږ لدې دلالانو او واسطو یعني تېرېدونکو وربځو څخه خفه یو، دې دوه مخو تر اوسه صمیمانه دعاکول او لعنت کول ندي زده کړي. اې له نور ډکه عرشه زه په تاکې له اوسېدو څخه په هغې حجره کې اوسېدو ته ترجیح ورکوم چه هېڅ آسمان پکې ونه لیدل شي او یا د عمیقې تلې لیدل ستا تر لیدو په ملوثېدو غوره ګڼم.
تر ډېره مې هیله کړې چه وکولی شم هغوی د برق په طلایي مېخونو په فضاکې مېخ کړم او یا یې د تندر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پشان د غوصه ناک ډوهل چي په رقم په غټو او راوتلو خپټو خالونه ووهم ځکه، اې پاک او روښان آسمانه او اې د نور ښاه هغوی زه پر تا له امین او هو ویلو محروم کړی یم او ته یې په ما له آمین او هو ویلو محروم کړی یې.
ځکه زه د تندر او توپان غوغا او مستي پدې محتاطه اوګډوډه چوپتیا غوره ګڼم. همدارنګه له ټولو څخه زیات زه لدې ډول خبرو، دوه مخیتوبه او ورېځو وړونکوګډوډیو څخه کرکه لرم. هغه چه دعا نشي کولی غوره به وي چه حد اقل لعنت او بده دعا کول خو زده کړي! دا سنګین دستور له آسمانونو ما ته نازل شوی او دا ستوری همدا اوس زما په آسمان کې حتی په ډېرو تیارو شپوکې ځلیږي.

هو زه د دعا کوونکو او ویونکو له ډلې څخه یو یم. اې د نور ښاه او اې سپېڅلیه نوراني وجوده که چېرې ته زما په اطراف کې وې، زه هو وېل او او خپل رحمت حتي ډېرو ژورو تلو ته هم وړلی شم. زه هغه کس شوی یم چه هو وایي او برکت ورکوي او دې مقام رسېدو لپاره مې دېرې هڅې او مبارزه کړېده. بلآخره به یوه ورځ خپل لاسونه د برکت ورکولو لپاره آزادکړم.
زما برکت دا دی د هر شي په سر چه دریږم د هغو لپاره د آسمان پشان منحني، اوبي او ابدي پیشتول (سقف) شم. هغه کس چه دا ډول برکتي وي نېکبخته دی ځکه ټولو څیزونو د ابدیت په چینه او ښو، بدو په چاپېرکې د پاکۍ غسل موندلی اما خپله نېک او بد بې له بېلوونکو سیورو، باراني مصیبتونو او تېرېدونکو ورېځو څخه بل شی ندي.

واقعا کله چه تعلیم ورکوم د ټولو څیزونو په سر بې ګناه آسمان، مخکښ آسمان، د تصادف آسمان او تفریح آسمان ځای نیولی دی زه کفر نه وایم اما رحمتونه لیږم. تصادف په ځمکه کې د اشرافیت تر ټولو پخواني لقبونه لري او د هغې له امله مې ټول څیزونه بایللي او هغوی ته مې له بندګۍ خلاصون وربښلی دی.
کله مې چه هغوی ته ورزده کړل په سرونو او ضمیر یې هېڅ ډول ابدي شتون نلري دا آزادي او اسماني رڼا مې هم د یوې اوبه ډوله ګنبدې پشان د ټولو څیزونو په سر ځای کړه.
کله مې چه هغوی ته په تعلیم کې ووېل په ټولو شیان کې امکان وجود لري او هغه منطقي اوسېدل دي. دا شوخي او لېونتوب مې د هغې ارادې ځای ناسته کړه. که څه هم یو څه انصاف او لږ عقل د ستورو په منځ کې خپور شوی دی. د ویاړ ځای دی چه په ټولو څیزونوکې مهم دي اما د عقل یو څه اختلاط په هر شي کې د لېونتوب او حماقت په خاطر دی.
یو څه عقل بې له شکه امکان لري اما ما دا راز په ټولو څیونوکې وموند چه هغوی غوره ګڼي د تصادف او پېښې په پښوکې وګډېږي. اې پاک او لوړ آسمانه زما په نظر ته پاک او سپېڅلی یې ځکه په تا کې د منطق ابدي غڼې، عقل او د هغو تارونه شتون نلري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ته د پېښې لپاره دګډا میدان یې، ځکه ته د ملکوتي فالونو لپاره د لوبې مېز یې او ملکوتي فالګیر یې؛ لدې ټولو سره ته ولې سورکېږې؟ آیا کوم شی چه باید نه مې وای ویلي بیان کړي مې دي؟ آیا پداسې حال کې چه ستا ستاینه وکړم کفر مې ویلی دی؟

یا د دې دواړو خجل ته شرمېدو او سورکېدلو ته اړکړی یې؟ آیا امرکوې چه چوپتیا غوره کړم او د سکوت ورځ رارسېدلې؟ نړۍ عمیقه ده او ورځې هغه له هر وخته ډېره عمیقه کړېده. ټول څیزونه په ورځ کې نشو کولی اما ورځ رارسیږي اوس به غوره وي چه یو له بل جدا شو.

اې زما په سر خجل او نوراني آسمانه، اې له لمر ختو مخکې نېکبختۍ! ورځ رارسیږي اوس به غوره وي چه یو له بله جدا شو.

د نقص منونکې تقوا په اړه:

کله چه زردشت له کښتۍ څخه ښکته شوی مستقیم د غره او خپلې سومڅې په طرف ولاړ نه بلکه دې او هغه طرف ته یې سفر وکړ او له ځانه یې پوښتنې وکړې او زیات څیزونه یې زده کړل. د ځان په اړه یې په طعنې سره وېل: "وګورئ له ډېرو کږلېچونو او لارو وروسته سیند بېرته د خپلې سرچینه په طرف راغلی دی!"

ځکه غوښتل یې پوه شي چه پدې وخت کې په بشر باندې څه راغلي دي. غوښتل یې پوه شي چه بشر لوی شوی اوکه کوچینی شوی دی. څه نوي کورونه یې ولیدل او په حیرانۍ سره یې ووېل: "د دې کورونو معنی څه ده؟ واقعا چه لوی روح دوی د ځان پشان ندي جوړکړي. آیا بې عقل ماشوم دوی د لوبو د څیزونو له صندوقه رابهرکړیدي؟ افسوس بل ماشوم هغوی بېرته د لوبو صندوق ته راوړي! آیا واقعا خلک پدې کورونو او خوب کوټوکې ژوندکولی شي؟ زما په نظر داکوټې یې د وریښمیني نانځکو یا د خوږو مصرفوونکو او هغوی چه د نورو خواږه خوړل هم زغمي جوړې کړیدي."

زردشت د لنډ وخت لپاره ودرېد فکر یې وکړ بلآخره یې له ځانه سره په غمجن حالت ووېل: "ټول څیزونه یې تاوان ته پرېښې دي. په ټولو ځایونوکې زه لنډ وروړنه وینم؛ هغوی چه له خپلوانو څخه مې دي اوس هم د هغې له بینه تېرېدلی شي اما د تېرېدو په وخت کې ځان ټیټوي.څه وخت به خپل منزل ته بېرته لاړ شم او چه نور ټیټېدو ته اړتیا ونلرم او مجبور نشم چه کوچینیتوب ته ټیټ شم؟" او زردشت اسوېلی وکړ لېرې ځایونو ته یې وکتل.

په هماغه ورځ یې د هغې تقوا په اړه بیان وکړ چه نقصان مني.

۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د خلکو منځ ته ځم او ستړکې نه پټوم، دا خلک ځکه ما نه ببني چه په تقوا باندې یې افسوس حسودي نه کوم. هغوی په ما ریشخند وهي ځکه زه ورته وایم: "کوچیني خلک دکوچینۍ تقوا لرونکي دي." ما مسخره کوي ځکه ما ته دا ستونزمن کار دی چه باور وکړم نړۍ کوچینیو خلکو ته اړتیا لري.
زه هغه چرګ ته ورته یم چه یوې غریبې مزرعې ته داخلیږي او حتی چرګانې یې هم آرام نه پریږدي اما زه د دې چرګانو په وړاندې هیڅ ډول کینه نلرم. لکه څنګه چه د نورو ټولو ناراحتیو په وړاندې مؤدبانه عمل کوم د دوی په وړاندې هم داسې یم، باادبه یم او اوکوچینیانو ته کیشپ د لوبو وړګنم.
ټول وخت د شپې د اور چاپېره کښېني او زما په اړه مجلس کوي اما زما په هکله هیڅوک فکر نه کوي. دا مې نوې چوپتیا او آرامښت زده کړی دی. د هغوی غالمغال زما چاپېر زما پر افکارو چپنه اچوي.
هغوی په خپل منځ کې غالمغال او فریادونه کوي: "دا توره او تیاره وریځ زموږ منځ کې څه کوي؟ باید پام مو وي چه هغه زموږ منځ ته سرایت کوونکې ناروغي رانه وړي!"
یو ماشوم چه غوښتل یې ما ته راشي مور یې چیغه پرې وکړه: "خپل ماشومان مو لدې ځایه لېرې کړئ. دا ډول روح د ماشومانو ستړګې سوځوي."

هغوی زما د خبرو په وخت ټوخی کوي او ورته ته د شدید باد په وړاندې اعتراض وایي. زما توپاني سعادت نشي درک کولی او په اعتراض سره وایي چه موږ د زردشت د خبرو اوربدو لپاره وخت نه لرو اما هغه عصر چه د زردشت د بیان اوربدو لپاره وخت نه لري څه ارزښت لري؟ که چېرې په ندرت سره هغوی زما تعریف وکړي څرنګه د هغوی په تعریف کولوکې استراحت وکړم؟
د هغوی تعریف د اغزیو له کمربند سره ورته والی لري حتی که له ځانه یې لرې هم وساتم ځای سېځي. د دوی له منځه مې دا ټکی هم زده کړی دی، څوک چه د چا تعریف او ستاینه کوي داسې انګیري چه کوم څه جبرانوي. پداسې حال کې چه په حقیقت کې د نوو ډالیو منتظر وي.
له پښو څخه مې تپوس وکړه! آیا هغوی ستاینه او تملق خوښوي؟ بې له شکه خوښیږي یې چه بې سور او تاله سندرې ته وګلېږي خو آرامې به ونه دریږي. هغوی غواړي په مدحه، ستاینو او چاپلوسۍ ما د بې قابلیته او ناچیزه تقواګانو په منلو سره مجبورکړي او زما پښې د بې سور او تاله سندرې په وسیله په حرکت راولي.
زه د دې خلکو په منځ کې حرکت کوم اما ستړګې مې خلاصې دي. هغوی نور هم کوچیني شویدي او هره شیبه کوچیني کیږي او علت یې هم د سعادت او تقوا په اړه د دوی شریعت دی. ځکه هغوی حتی په تقوا کې هم معتدل دي، ځکه هغوی د راحت او آرامۍ غوښتونکي دي اما یوازې معتدله تقوا ده چه له راحتۍ سره جوړیږي او مني یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعا هغوی په خپل سبک او لاره مخکې تلل زده کوي اما زه د دوی پرمختګ کوډتوب یادوم او لدې امله دوی د ټولو هغوکسانو مانع ګرځي چه بېړه لري. د دوی ډېرئ په عین مخکې تلوکې ځټ ته ګوري. ډېر مې خوښېږي چه د داسې کسانو په خېټه وخېژم، سترګې او پښې باید دروغ ونه وایي او یو بل ته باید دروغ ورنکړي اما دکوچینیو خلکو په منځ کې دروغ ویل زښته ډېر دي.

د دوی ځینې اراده کوي اما تر ډېره د نورو د ارادې پیروي کوي. ځینې یې اصل دي اما زیات یې مقلدان او بې ګټې لوبغاړي دي. د دوی مابین کې ځینې بې خبره لوبغاړي دي او بعضې بې غوښتنې او بې هیلې لوبغاړي دي اما حقیقي کسان او په ځانګړې ډول سره واقعي لوبغاړي د دوی په منځ کې ډېرکم دي.

د هغوی په منځ کې سړیتوب (مردانګي) ډېرکم پیدا کیږي. له همدې امله یې ښځې ځانونه د سړیو په بڼه جوړوي ځکه یواځې هغه څوک چه په بشپړه اندازه سړی وي یوې ښځې ته د ښځې په بڼه نجات ورکولی شي. دا دوه مخیتوب د هغوی په منځ کې ما تر هر څه ډېر موندلی دی حتی قومندانان یې هم هغه تقواګانې په ځان پورې تړي کوم چه نور عسکر او فرمان وړونکي یې مني. د هغوی حکومت کوونکي داسې ادعا کوي: "زه چوپړکوم، ته چوپړکوې، موږ چوپړکوو." او افسوس په هغو باندې چه تر ټولو لوی حاکم یې تر ټولو ډېر غټ بنده وي.

افسوس! حتی زما د سترګوکنجکاوي د دوی دوه مخیتوب موندلی شي او په بشپړ ډول سره یې منګسي نېکبختۍ د شیشو له څټه په لمر وهلي حالت کې درک کولی شي.

زما په نظر هر څومره چه نېکي شتون لري هغومره کمزوري هم شته او هر څومره چه عدالت او رحم شته په همغه اندازه کمزوري هم شتون لري. هغوی د یو بل پر وړاندې نرم، مهربانه او با انصافه دي، هو همداسې لکه د ربګ شګې چه د یو بل پر وړاندې نرمې او مهربانه دي.

د یو بې اهمیته سعادت په منلوکې تواضع ته دوی (تسلیم) وایي او په عین وخت کې د یوې بلې بې مقداره نېکبختۍ په انتظارکې سترګې په لاره وي. هغوی له ټولو څیزونو څخه زیات یو شی ډېر زیات غواړي او هغه دا ده چه هېڅوک یې آزار نکړي او لدې امله ټول خلک راضي ساتي او له هېچا بدي نه ویني. اما که څه هم دوی تقوا ورته وایي خو په حقیقت کې بې له ټنبلۍ بل څه ندي اوکه دا کمزوري کسان په زور زیاتي سره خبرې وکړي زه یې زور زیاتی له سینو تشخیصوم ځکه هر استشناق یې د سینې هوا تنګوي.

هغوی محتاط دي او تقواګانې یې محتاطې ګوتې لري اما موټې یې تل خلاص وي اوګوتې یې نه پوهېږي چه څرنګه د موټې پشان شي ځکه د دوی په نظر تقوا هغه شی ده چه دوی بې حاله او متواضع کوي. لدې امله هغوی لېوه په سپي بدل کړی دی او بشر یې ډېر غوره اهلي حیوان ګرځولی دی.

او پخپله بې عقلانه خندا ما ته وایي: "موږ اعتدال خپل کسب ګرځولی دی او په هغومره اندازه له هغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلادېټورانو لېږې يو چه ځان په خطرکې اچوي. له ځانه راضي، بې آزاره او لېږې يو."
که څه هم دوی خپل دې صفت ته د اعتدال نوم ورکوی خو زه ورته د ټيټوالي او پست توب لقب ورکوم.

۳

زه د خلکو منځ ته ځم او زښته ډېرې خبرې خپروم اما هغوی له اخيستو اوکتلو خبر نه لري. هغوی حيران دي وايي چه زه ولې د شهوتونو او عيبونو د تقبيح لپاره نه يم راغلی او په رېښتيا هم زه د دې لپاره نه يم راغلی چه هغوی له جيب وهونکو څخه په تېښته کې کړم.
هغوی تعجب دي او وايي چه ولې زه د دوي په خوږولو او د باهوشۍ په لور بېولو ته حاضر نه يم. لکه د دوی په منځ کې په پوره اندازه بې عقلان نشته چه زما غوږ داسې له خراشه ډک کړي لکه مشوانۍ چه لوحه کوي. اوکله چه زه فريادکوم: "لعنت په هغو شيطان چه تاسو تضرع او زاريو ته هڅوي او ستايي مو!" هغوی چيغې وهي "زردشت خدای نه منونکی دی."
او له ټولو زيات د اطاعت تعليم ورکوونکي دا ډول چيغې وهي. زړه مې دي چه د دوی په غوږ کې چيغې کړم "هو زه خدای نه منونکی يم!"دا د اطاعت او پيروۍ تعليم ورکوونکي لکه سپږې په هر چټل او ناروغ ځای کې ګرځي او زما کرکه يوائې له هغو څخه ده چه د دوی د ماتولو اوکوچيني کولو مانع ګرځي.

وګورئ! دا هغه نصيحت دی چه زه يې د دوی لپاره کوم: "زه هغه خدای نه منونکی زردشت يم چه تپوس کوي: "څوک له ما ډېر خدای نه منونکی دی تر څو زه يې له شريعته اغېزمن شم؟ زه خدای نه منونکی زردشت يم خپله نوعه چېرې پيدا کړم؟ "او هغوی زما پشان دي چه د خپلې ارادې په کنټرول کې وي او د اطاعت او پيروۍ تر بار لاندې نشي. زه خدای نه منونکی زردشت يم؛ زه تل هره پېښه پخپل دېګ کې جوشوم او تر څو چه په پوره ډول نه وي جوش شوې د مړۍ په عنوان به يې هېڅ قبوله نکړم."
واقعا ډېرې پېښې په آمرانه ډول پر ما راغلې اما زما ارادې هم په آمرانه ډول هغوی ته ځواب ورکړی دی.

وروسته هغوی په تېزۍ سره په تضرع او زارۍ راته په ګونډو شول تر څو وکولی شي په غوړه مالۍ سره زما په زړه کې ځای پيدا کړي او داسې يې ويل: "اې زردشته! وګوره ملګری څرنګه د ملګري ليدنې ته راځي!"
اما ولې زه پداسې ځای کې بيان وکړم چه څوک راته غوږ کېږي نه؟ پدې دليل زه خپلې خبرې ټولو بادونو ته وايم.
اې کوچينيو خلکو تاسو ورځ په ورځ کوچيني کېږئ. اې راحت غوښتونکو تاسې د نشتون په طرف نموکوئ او يوه ورځ به مو نشتون راورسېږي. تاسو به د ناچيزو تقواګانو او ناچيزو حذفولو د افراط له امله تلف شئ. په ترحم او ځمکې تسليمېدنه کې افراط ستاسو روزنه ده! اما د يوې ونې غځول دکلکو تيرو په چاپېرکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سختو ریبنو ته اړتیا لري.

حتی هغه څیزونه چه تاسو یې هېڅ نه ترسره کوئ په راتلونکې کې په بشر تار اچوي؛ حتی ستاسو هېڅ شی د غنې تار او غنه دي چه د راتلونکې له شیرې څخه تغذیه کیږي.

اوکله چه تاسو بې قابلیته پرهېزګاران کوم څه وایاست داسې بیان کوئ لکه د چا څخه مو چه غله کړې وي.

پداسې حال کې چه د غلو په منځ کې شرافت داسې حکم کوي: "کله چه کوم شی په زور نشې اخیستی غله یې کړه!"

ستاسو د فرمان وړلو یوه لار دا ده چه وایاست: "فلانی شی ورکړلی شویدي." اما اې راحت طلبه خلکو زه تاسو ته وایم: "فلانی شی اخیستل شویدي او په تدریج سره به ډېر او زیات درنه واخیستل شي."

کاشکي تاسو دا اراده او بې کاره هیله پرېږدئ. حتی په کار وخت او همدارنګه بېکارۍ کې هم د دا ډول هوډ لرونکي واوسئ!

کاشکي زما په خبرو پوهېدلای: "هر څه چه غواړئ وکړئ اما په لومړیو کې د هغو خلکو په ډله کې واوسئ چه اراده کولی شي.

خپل ګاونډي سره د ځان په ډول مینه وکړئ اما لومړی له ځانه سره مینه وکړئ او په لوی عشق اوکرکې د ځان سره ملګري وکړئ!"

خدای نه منونکی زردشت داسې وایي.

اما ولې زه په داسې ځای کې خبرې وکړم چه څوک غوږ نه راته نیسي؟ تر اوسه زما په خبرو د پوهېدو او درک وخت ندی راغلی. زه د دې خلکو په منځ کې د د لښکر د مخکښ پشان او د چرګ د آذان پشان په کوڅوکې تیاره یم.

د هغوی وخت به هم راورسیږي او زما هم. ساعت په ساعت هغوی کوچیني، فقیر او بې ثمره کیږي. لکه سبزي کم ودې او همدارنګه لکه ځمکه فقیر، شنډ او خرابیږي. ډېر زر به زه دوی د وچو وښو او شنډې وچې دښتې پشان ووینم. بې له شکه هغوی به له ځانو هم ستړ ي ږي او له اوبو څخه به زیات د اور غوښتونکې وي!

اې د نور نېکبخت وخته او اې له غرمې مخکې رازه! یوه ورځ به زه هغوی سوځونکی اور او د اورجنې ژبې قاصدان کړم. هغوی به پخپلو اورجنو ژبو داسې اعلان کړي: "لویه غرمه رارسیږي او نیږدې کیدونکې ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زيتون غره په څوکو:

ژمی، يعني نا بللی مېلمه له ما سره کور ناست دی او لاسونه مې هغه ته د دوستانه ورکړې له امله شنه شويدي. زه دې نابللي مېلمه ته احترام لرم اما هغه پخپله خوښه يواځې پرېږدم او په لېوالتيا سره ترې تښتم. ريښتيا هم که څوک په تېزۍ سره ترې منډه وکړي له شر څخه يې ځان خلاصولی شي.
په ګرمو پښو او افکارو له باده آرام ځای ته منډې وهم يعني د زيتون غره هغه ځای ته ځم چه لمر وي. هلته مې زه په بدخويه مېلمه پورې خاندم او پدې ټولو سربېره له هغه بد نه وېرم ځکه زما په کورکې منګس او ډېر نورکوچني شور او غالمغالونه له منځه وړي. ځکه هغه حتی د يوې غوماشې غږ هم نشي تحمل کولی.
نوموړی حتی کوڅې له اوسېدونکو خالي کوي پداسې ډول چه سپوږمۍ هم د شپې په وېره کې له هغو ځايونو تېره شي.

هغه سخت مېلمه دی اما زه يې محترم ګڼم او د کمزورو پشان د پخو ختو خدای ته د زارۍ او التجا لاس نه اوږدوم. غوره ګڼم چه غاښونه مې له سړوالي وکړپېږي او ولړزېږم خو د بوتانو پيروي ونکړم. دا زما پشان د سړي اراده ده. له چا سره چه مينه لرم په ژمي کې يې له اوړي څخه ډېر غواړم او همدا اوس چه ژمي زما په کورکې مسکن غوره کړی دوښمنان مې له مخکې ډېر مسخره کوم.
حتی کله چه په تخت کې ويده کېږم همغه پټ سعادت او فريب ورکوونکی خوب په بشپړ شجاعت سره خاندي او شوخي کوي. هېڅکله مې په ژوندکې د اقتدار په مقابل کې سر ندی ټيټ کړی اوکه چيرې مې دروغ ويلي وي د مينې په خاطر مې ويلي دي. له همدې امله زه له ژمني يخ تخت څخه خوند اخلم.
يو فقيرانه تخت ما له غني تخت څخه ډېرګرموي ځکه زه د خپل فقر په وړاندې حسود يم او فقر مې په ژمي کې له نورو وختو ډېر باوفا وي. زه هره ورځ په ځانګړي شيطانت سره پيلوم او ژمی د يخو اوبو په حمام سره مسخره کوم. له همدې امله مې فقير او بدرنګ کور غر غرکوي. پدې سربېره خوښېږم چه د موم په کوچينۍ شمعه باندې هغه ګرم کړم تر څو په پايله کې راضي شي او آسمان له يو اېرې رنګه سپېده داغ څخه خلاص شي. ځکه زه په سهارکې په ځانګړي ډول هغه وخت چه د اوبو سطل په څاه کې غږکوي او آسونه په خاورينوکوڅوکې په ګرمو نفسونو سره هنګېږي ډېر غوږ کېږم. په بې صبرۍ سره انتظارکوم تر څو روښانه آسمان يعني زوړ او سپين ږيری ژمنی آسمان له خپلې واورينې ږيرې سره ما ته ښکاره شي.
هماغه آرم ژمنی آسمان چه تر ډېره خپل لمر هم پټوي. آيا د هغه له امله مې اوږد او ځلېدونکی سکوت زده کړی دی؟ اوکه هغو له ما څخه خپل سکوت زده کړی دی؟ اوکه نه موږ هر يوه بېل بېل کشف کړی دی؟

هره نېکي زر منشاوې او مبداوې لري، هر ښه او بد د خوښۍ لپاره پيدا کېږي نو څنګه امکان لري چه يواځې يو ځل ايجاد شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا اوږد سکوت په ریښتیا هم ښه او بد شی دی او واقعا ما دا هنر او ژمنی شیطانت ښه زده کړی دی چه لکه ژمنی آسمان په برګو سترګو او خندانه څېره په ځیر ورته وګورم او د هغو پشان مایل اوسم چه لمر او خپله لمرینه نه بدلېدونکې اراده پټه وساتم. زما تر ټولو غوره جنایت او هنر همدا دی چه سکوت مې زده کړی، ځان سکوت ته هسې له لاسه ورنکړې.

دکلمو او فالونو په ښورولو سره به ټولو منتظرینو ته فرېب ورکړم. زما اراده او هوډ به دا ټول ساتونکي بې لارېتوب ته یوسي. که چېرې څوک زما په زړه او اخري اراده پوه نشي دا ادامه لرونکی او ځلانده سکوت مې ورته اماده کړی دی.

ډېر هوښيارکسان مې وليدل چه نقابونه يې تړلي وو او خپلې اوبه يې ختې کولې تر څو څوک يې له څنګونو باطن ونه ويني اما پدې کسانو داسې هوښيار بې عقيدې مغز ماتوونکي پېښ شوي چه د دوی په عماقوکې ډېر پټ او عميق ماهيان يې ښکار او رابهرکړيدي؛ بلکه د ساکتو خلکو په منځ کې مې روشنفکران، شجاعت لرونکي او شفاف خلک تر ټولو ډېر عاقل موندلي دي ځکه د هغوی تله دومره ژوره ده چه حتی ډېرې صافې اوبه هم نه ورته رسيږي.

اې ژمنی او ساکت آسمانه! اې د واورينې ږيرې آسمانه او اې د برګو سترګه سپين ږيريه، اې زما د روح آسماني مظهره او د هغه خوشالئ؛ آيا زه بايد د هغه کس پشان ځان پټ نه کړم چه طلا يې خوړلې وي، هسې نه چه خلک زما روح وڅيري؟ آيا په لرګينو پښو بايد سپور نشم تر څو زما د اطراف بدجنس او حسود خلک زما اوږدو پښو ته متوجه شي؟

د اروا له درد څخه ډکه، چټله، مستعمله او ځګ وهلې کينه څه ډول زما نېکبختي زغملی شي؟ د واورې او يخو څوکو سربېره دا هم نه ورته ښايم چه څرنګه لمر زما غر احاطه کړی دی. هغوی به يواځې زما د ژمنيو توپانونو غبړ واوري اما وبه نه ګوري چه څرنګه له ګرمو سمندرونو څخه دګرمو او درنو بادونو پشان په لېوالتيا جنوب ته ځم. دوی به زما په سوانحو او پېښو ترحم وکړي اما زما کلام دا دی: "پرېږده چه پېښه په خپله خوښه زما په طرف راشي! هغه دکوچيني ماشوم پشان معصومه ده."

که چېرې ما خپله نېکبختي په حوادثو ، ژمنيو سختيو او پوستي خولۍ سره خپله واورين اسمان نه وای پوښلی، که چېرې ما د هغوی په ترحم چه د يو موټی خبيثو او حسودو خلکو ترحم دی رحم نه وای کړی، که چېرې ما د هغوی په شتون کې ساړه اسوېلي نه وای کړي، له يخنۍ نه وای لړزېدلی او په صبر مې د هغوی په ترحم ځان نه وای پوښلی څرنګه مې تحمل کولی شوای؟

زما د روح بد ذاتې علاقه او مهرباني يواځې ژمی او د واورې توپانونه نه پټوی بلکه خپلې يخ وهنې هم له چا څخه مخفي نه ساتي. يو ډول يواځېتوب دی چه د ناروغانو پناه ځای دی او بل ډول تنهايي ده چه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان د ناروغانو له ضرره په امن کې ساتي. پرېږده زما په چاپېرکې دا ټول لوڅ بې عقلان واوري چه زه د ژمي له یخنۍ څخه لړزېږم! په سړو اسوېلیو او لړزېدو سره د دوی له ګرمو سالونونو څخه فرارکوم. پرېږده چه راباندې رحم وکړي او په یخنۍ مې وژاړي او په غمجن حالت سره ووایي: "یوه ورځ به مو نوموړی د خپل علم او پوهې په یخنۍ سره ووژني." په همدې حالت کې زه په ګرمو پښو سره د زیتون غره دې خوا او هغې خوا ته ځم. د زیتون غره په یوه لمرینه برخه کې بدله وایم او په ترحم مسخرې کوم.

د تېرېدو په اړه:

زردشت له ډېرو خلکو اوګڼو ښارونو څخه تېر شو تر څو بلآخره له غېر مستقیمو لارو څخه خپل غره او سومڅې ته ورسیږي. حیرانونکې ده پدې شان پخپله لار روان وو چه ناڅاپه د لوی ښار دروازې ته ورسېد. هلته یو لېونی چه له خولې څخه یې ځګونه تلل د ده مخې ته په منډه راغی او په غېږکې یې ونیو. دا هماغه لېونی وو چه خلکو به ورته د زردشت شادي وېل ځکه د زردشت په ډول خبرې یې زده کړې وې او یا کېدی شي د زردشت له پوهنیزې خزانې څخه یې په ناپوهۍ سره کوم څیز پورکړي وي.

لېوني زردشت ته داسې ووېل:
"اې زردشته! دا لوی ښار دی. دلته به کوم نوی شی پیدا نکړې اما د دې وېره شته چه ټول څیزونه له لاسه ورکړې. ولې پدې جنجالي او خټین ډنډکې پل ږدې؟ په خپلو پښو رحم وکړه! غوره به وي که چېرې د دې ښار په دروازه توف کړې او بېرته لاړ شې!
دا ځای د منزوي خلکو لپاره دوزخ دی. دلته لوی افکار ژوندي ژوندي جوشوي او نابودوي یې. دلته لوی احساسات زنګ وهي، دلته یواځې کوچیني اوکمزوري احساسات د ودې او نمو اجازه لري.
آیا همدا اوس د هغوی د روح د پخو شوو تیکو بوی نشې حس کولی؟
آیا دا ښار د قتل عام شویو ارواګانو متعفن بوی نه کوي؟
آیا نه وینې چه له ارواګانو یې څه ډول دکاغذ پشان نرمې او چټلې ټوټې جوړې کړې او ځوړندکړېدي؟ او له همدې ټوټو څخه ورځپاڼې جوړې.
آیا نه اورې دلته څه ډول رح په کلمو تبدیل شوی دی؟ نه ګورې څرنګه بې خیاله کلمې له خولو غورځوي او لدې کلمو څخه بیا ورځپاڼې ډکوي؟
هغوی ټول یو بل پسې دي خو نه پوهیږي چه لدې کار څخه یې هدف څه دی؟ بې لدې چه پوه شي یو بل غوصه کوي. همدارنګه خپلې تقلبې پیسې او طلایي سکې شرنګوي. دوی یخ دي او په مقطرو اوبوکې ګرمي لټوي. هغوی ګرم دي او په منجمدو عقیمو ارواګانوکې ساړه ګوري هغوی ټول د عمومي نظریاتو له امله ناروغ او مجروح دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځای د ټولو شهوتونو او عیبونو سرچینه دی. دلته پرهېزګارکسان او ډېرې ګټورې عملي تقواګانې هم موندل کېږي. ګټورو تقواګانو د منشیانو ورنونه لدې امله سخت وچ کړي چه په انتظار د مېز څنډ ته ناست دي او بې ارزښته نښې یې په سینو وهلې دي او بې ورنونو لونډ یې ځانو ته له پښې ورنونه جوړ کړیدي.
دلته زښته ډېره پرهېزګاري او جاري غوړه مالي د رب الجنود په مقابل کې ادامه لري. ځکه له پورته څخه ویاړونه، نښانې او له فیضه ډک توفونه را اوري. هره بې نښې سینه په لېوالتیا سره ورته پورته ګوري او انتظار کوي.
میاشت هم د دربار درلودونکې ده او په دربارکې یې احمق خلک زښته ډېر دي اما د سوالګرو یوه ډله په ګدایي تقواګانو سره هر څه چه له درباره راځي د دعا لاس پورته کوي: "زه چوپړکوم، ته چوپړکوې او موږ چوپړکوو."
دا هغه ډول ګټور زهد دی چه د خپل شاهزاده لپاره یې په دعا کې غواړي تر څو د ستوري نښه د هغه په کوچینۍ سینه وچسپېږي. اما میاشت د ټولو هغو څیزونو په چاپېرګرځي چه له ځمکې سرچینه اخلي او پدې دلیل شاهزاده هم په هغو څیزونو پسې ګرځي چه تر هر څه ډېر ځمکني وي یعني د دوکاندارانو په طلا پسې ګرځي. رب الجنود د طلا د سکو خدای ندی، تدبیر د شاهزاده دی او تقدیر د دکاندار!

د هغو پر نوم چه په تا کې سپک، قوي او غوره دي اې زردشته! د دې ښار په دکاندارانو توف کړه او خپله لارکږه کړه لاړ شه! دلته د ټولو په شریانونوکې چټله نیمه ګرمه او ځګ وهلې وینه جریان لري. پدې لوی ښار او چټل ډنډ چه بقایاوې پکې د جوش په حالت کې دي توف کړه!
د دې ارواګانو په بند، نریو سینو، فضولو سترګو، چسپناکو لاسونو؛ دا د فضولو او بې شرمو لیکونکو، ویاندانو او هغوکسان په ښار چه د ځان غوښتنې په خولوکې ډوب دي توف کړه او خپله لارکږه کړه لاړ شه!"

اما دلته زردشت د لېوني خبرې غوځې کړې او ویې ویل: "چوپ شه! ډېر وخت کې زه تا او ستا پشان خلکو سره له مجلسه کرکه لرم! نو ولې تا تر دې دمه پدې ډنډکې وخت تېرکړی چه په څونګښه بدل شوی یې؟
ته پدې ډول ناسزا وایې او لکه څونګښه غړ باسې، آیا ستا په شریان کې چټله وینه نده روانه؟
ولې ته ځنګلونو ته نه یې تللی؟ ولې د ځمکه نده کښت کړې؟ آیا له جزیرو ډک سمندر ښېرازه ندی؟
زه ستا له کرکې متنفر یم؛ ته ما تېښتې ته مجبوروې، ولې د ځان ندی اړکړی؟
یواځې د مینې په خاطر زما اخطار او د تحقیر مرغه اوج ته رسیږي نه د دې چټل ډنډ له امله.

اې لېونیه ته یې زما شادي نومولی یې اما زه تا خپل خرخرکوونکی خوګ بولم او پدې غالمغال سره حتی زما لېونتوب هم خرابوې. هغه څه وو چه ته یې د لومړي ځل لپاره په شور راوستې؟ چا د په پوره اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپلوسي ونکړه چه ته د دې ډنډ په غاړه کښېناستې تر څو د ځان غوصې کولو لپاره بهانه پیدا کړې او غچ واخلې. اې بېکاره لېونیه ستا ټوله غوصه او قهر د غچ اخیستنې له امله دی او بې له شکه ما ډېر ښه پېژندلی یې! اما ستا احمقانه خبرې که چېرې ریښتیا هم وي ما آزاروي اوکه چېرې د زردشت خبرې سل په سلوکې صحیح هم وي ته یې غلطې کاروې."

زردشت داسې ووېل وروسته یې د اوږد وخت لپاره لوی ښار ته په ځیر وکتل سوړ اسوېلی یې وایست او بلآخره یې داسې ووېل: "واقعا زه یوائې لدې لېوني څخه متنفر نه یم بلکه لدې لوی ښار څخه هم یم. په هېڅ یوه کې داسې څه نه پیدا کېږي چه یا یې ښه او یا یې هم بد وګڼم. پدې لوی ښار افسوس! کاشکې همدا اوس لدې ښاره یو اورجن تنور راپورته شي ټول وسېځي او زه یې هم ووینم! ځکه دا ډول اورجن تنورونه باید په غرمه کې پیل شي اما دا هم ټاکلی برخلیک او موقع لري.
اما اې لېونیه تا ته په خدای پامانۍ کې دا نصیحت کوم: "چېرته چه نور له انسان سره مینه نشي کېدلی باید ترې لاړ شو." زردشت داسې ووېل له لېوني او لوی ښار دواړو څخه تېر شو.

د مرتدو په هکله:

افسوس ټول هغه څیزونه چه پخوا پدې چمن کې ښېرازه او له ګلونو ډک وو اوس مړاوي او له منځه تللي دي! څومره د هیله مندۍ شات ما له هغې ځای څخه خپلوکندوانو ته نقل کړي دي. دا ځوان زړونه ټول بوډا شوي دي، زاړه شوي هم دي اما ستړي او ټنبل شوي او ځانته وایي:
"مونږ یو ځل بیا متمدن شوي یو"
پخوا مې لیدلي وو چه په بې پروایۍ سره یې سهار وختي منډې وهلې اما د پوهې پښې یې ستړې شوېدي او اوس له خپل سهارني شجاعت څخه بدې ورځې کا. واقعا کله چه زما د پوهې خندا هغوی ته اشاره کوله پښه یې د رقاصې پشان پورته کوله دوی په ځان پوه شول اما اوس یې وینم چه د صلیب په مقابل کې یې له ډاره خپل څټ دوې دېرې کړی دی.

یو وخت لکه د پتنګانو او ځوانو شاعرانو پشان د نور او آزادۍ په چاپېر څرخېدل. له بوډا توب سره سم یې زړه توروالی هم ډېر شو او د اصلاحاتو او روښن فکرۍ مخالف شول او بې شمېره توري یې ادا کړل او په کور کښېناستل.
آیا انزوا او یوائېتوب زه لکه نهنګ له ځانه سره واخیستم او خپل زړه یې وبایلود؟ آیا د هغوی غوږونو د یو څه وخت لپاره عبث زما د (حاضر اوسه) غږ ته انتظار وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسوس یوه معدوده ډله د هغوی په منځ کې د پایېدونکي غیرت او شجاعت درلودونکې ده چه پدې ډول ارواګانوکې صبر هم وجود لري اما پاتې نور یې ټنبل دي. پاتې نور یعني د هماغې ډلې ډېرئ خلک ټول ټنبل دي. هغه کس چه زما دی زما تجربې او مشاهدات به هم ورته ورسیږي. پدې دلیل به د یې لومړي ملګري او رفیقان ټوکماران او جسدونه وي.
اما دوهمه ډله ملګري یې چه ځانونه مؤمنان او متعقدان معرفي کوي له مینې، لېونتوب او ماشومانه احترام څخه ډک کندوان دي. د خلکو په منځ کې هغه څوک چه زما له نوعې څخه دي خپل زړه به په داسې متعقدانو باندې مقید نکړي. چا چه د انسانانو ټنبلي درک کړې وي هېڅ وخت به پدې ډول ښېرازو او رنګارنګ چمنونو اعتماد ونکړي.

دوی که چېرې بل ډول کارکولی شوای بل ډول اراده یې هم کوله، دا نیمګړتیاوې هر ډول ګل نابودوي. پاڼې رژیږي نو ولې باید افسوس پرې وکړو؟
اې زردشته! پرېږده چه لاړې شي توی شي او افسوس مه پرې کوه! بلکه برعکس د شور څخه ډکو بادونو سره یوځای شه او په منځ کې یې ولګیږه! اې زردشته! د دې ښو په منځ کې ولګیږه، تر څو هغه پاڼې چه وچې او رژېدلې دي زر له در څخه وتښتي!

۲

دا مرتدان وایي: "مونږ یو ځل بیا متدین شوي یو." په دوی کې ځینې دومره ډارن دي چه حتی پدې هم اقرار نه کوي.
زه د هغوی سترګو ته مخامخېږم او په مخ او سرو غومبور یې په خجالت سره ورته وایم: "تاسو هغه خلک یاست چه لمانځه او دعا ته بېرته راګرځئ" اما دعا د شرم وړ ده نه ټولو خلکو ته بلکې ما، تا او هغه چه پخپلو مغزوکې وجدان لري. هغه دېو چه ستا په مغزوکې قرار لري غواړي لاسونه د سره یو ځای کړي اوکوم څېزونه چه غواړې په لمن کې درونغاړې اوکارونه د اسانه کړې. دا ډارن دېو د دې ته اړکوي چه ووایې: "خدای شته" لدې امله ته له هغه قومه یې چه له نور څخه وېرېږي او په نورکې خپله ارامي له لاسه ورکوې. اوس باید له هرې ورځې ډېر خپل سر په شپه او وربځوکې ټیټ کړې!
بې له شکه تا خپل وخت ټاکلی دی. ځکه آسمان ښکالي بیا په الوتو راځي. د ټولو هغوکسانو وخت رارسېدلی چه له نوره وېرېږي. د داسې جشن وخت چه واقعي جشن ندی او د غروب وخت رارسېدلی دی.
زه هغه اورېدلی او بویولی شم: "د هغوی د ښکار او پرمختګ وخت رارسېدلی اما د وحشیانو د ښکارولو لپاره نه بلکه د اهلیانو، جاسوسانو، دعاکوونکو او او معلولانو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موړکانو لپاره دوه مخو بیا ټول تلکونه په کار اچولي دي تر څو زړونه په دام کې واچوي او هر ځای چه پرده ایسته کوم شپنۍ حشرې رابهرکیږي. آیا دوی هلته له بل آسمان څکالي سره وو؟ ځکه زه په هره ځنډه کې د دوی د تجمع بوی حس کوم او په هر سالون کې کوچیني فدایان او تازه نفسه معتصب پیروان وینم. نوموړي اوږدې شپې یو له بل سره کښېني او وایي: "راځئ یو ځل بیا لکه ماشومان داسې شو او وایي: "اې ګرانه خدایه! " خولې او معدې یې د سپېڅلو خوږو جوړونکو په وسیله اختلال کړېدي."او اوږدې شپې ورسره د یوې غنې په کمین کې ناستې دي او هغه شعبده باز چه د صلیب لاندې غنو ته تعلیم ورکوي (د صلیب بېخ د تار اچولو لپاره ښه ځای دی) ځېرکیږي.

ټوله ورځ د ماهي نیونې چنګکونو سره د اوبو په څنډوکښېني او له همدې امله ځانته ډېر عمیق تصورکوي اما هغه کس چه بې ماهیانو ځای کې د ښکار قصدکوي زه یې له سطحي کسانو هم ډېر پست ګڼم. هغی په ایمان او لېوالتیا سره له سندرو رباب وهل زده کوي ځکه له بوډا ښځو او ستاینو څخه یې ډېر تنګ شویدي او غواړي پدې ډول د ځوانو ښځو زړونو ته لار پیدا کړي.
یا له نیمه لېوني حکیم سره په تیاره کوټوکې د ارواګانو ورود ته منتظرکیږي او لړزېدل زده کوي. پداسې حال کې چه عقل یې کامل له منځه لاړ شي د هغه بوډا سړي شپېلۍ او غمجنو سندرو ته غوږ کیږي چه له زړه تنګه بادونو څخه یې زده کړېدي. اوس نوموړي لکه باد بېرږا کوي او غم له غمجنو مقاماتو سره موعظه کوي. ځینې یې د شپې ساتونکي کیږي او زده کوي چه څرنګه پخپلوکرناووکې بادونه جوړ کړي. د شپې له طرفه دې او هغې طرف ته لاړ شي او هغه موضوع ګانې برسېره کړي کوم چه ډېر وخت کیږي وېدې شوېدي.

پرون شپه مې د باغ دېوال ته نیږدې لدې زړو موضوع ګانو څخه پنځه دانې واورېدې. دا کلمې مې له پنځو بوډا، ستړو او رڅېدلو ساتونکو څخه واورېدې:
لومړي ساتونکي وېل: نوموړی د خپلو ماشومانو ډېره بده پالنه کوي حتی بشري پلاران له هغه ډېرې غوره کړنې کوي.
دوهم ساتونکي وېل: ډېر بوډا شوی دی او نور هېڅ د خپلو ماشومانو په اړه فکر نه کوي.
دریم ساتونکي وېل: آیا ماشومان هم لري؟ که چېرې نوموړی خپله دا مسئله ثابته نکړي نور هېڅوک یې نشي ثابتولی. زه هیله لرم چه نوموړی خپل دا قضیه په یو ځل بشپړه ثابته کړي.
دوهم ساتونکي وېل: ثبوت یې دکا؟ ته داسې وایې لکه نوموړي چه تر اوسه کوم څه ثبوت کړي وي، د هغه اثبات ښه نه ایشي. هغه دې ټکي ته ډېر اهمیت ورکوي چه خلک پرې ایمان لري.
لومړي ساتونکي وېل: هو، هو په دې سره د خلکو له ایمانه ډېر خوند اخلي.
دوهم ساتونکي وېل: ټول زاړه خلک همداسې دي موږ به هم یو وخت همداسې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ډول دې شپنيو ساتونکو او له نور وېرېدونکو خبرې کولې او وروسته خپلو ځايونو ته لاړل. دا هغه څه وو چه پرون شپه زما د باغ دېوال څنګ ته تېر شول اما زما زړه له خندا دومره ډک وو چه نېږدې چادلی وو. بې کنتروله وو او په مانع حجاب کې پټېدا.
واقعا بلآخره مې د شپه ساتونکو په منځ کې يو مست خر ليد او له شپنيو ساتونکو څخه مې د خدای په وجود د شک خبرې واورېدې چه خندا مې چوپه شوه. آيا د دې ډول شکونو بشپړ وخت اوس او يا مخکې ندی رارسېدلی؟ څوک شته چه جرأت وکړي او داسې زړې او خوب راوړونکې او له نوره په تېښته کې موضوع ګانې رابرسېره کړي؟ ځکه د قديمي خدايانو سره عهد وختونه پخوا پای ته رسېدلی دي او واقعا چه دې پای خوشالي درلوده.

هغوی لکه تياره او رڼا ورو مړه نشول، که څه هم دا دروغ هم ګڼل شوي خو هغوی په خندا کې د افراط له امله مړه شويدي. دا هغه وخت پېښ شول چه يو خدای يوه ډېره پې تناسبه خبر وکړه:
"خدای يو دی او ته به بې له ما د بل خدای پيروي ونکړې!"
او پدې ډول يو بوډا او غصه ناک خدای يو حاسد خدای ورک کړی. هغه وخت ټولو خدايانو وخندل او په لړزېدلو غږونو يې وويل: "آيا دا د الوهيت پاي ندی؟ چه څو خدايان شتون لري او واحد خدای نه؟"
څوک چه غوږ او روح لري غوږ د شي!
داسې وويل زردشته په هغه ښارکې چه خالدار غوايي نوم لري او نوموړی ورسره مينه لري.
له هغه ځايه يې خپلې سومځې او حيواناتو ته دوه ورځې لاره وه او ادامه يې ورکړه. روح يې هدف رسېدلو ته نېږدې شوی وو نو ځکه ډېر خوښ وو.

بېرته کورته راګرځېدنه:

اې زما يواځېتوبه، اې زما دکور يواځېتوبه! دومره په نا آشنا ځايونوکې اوسېدلی يم اوس چه بېرته تا ته راځم د خپلو اوښکو توېېدو مخه نشم نيولی. اوس د مورانو پشان راسره رويه وکړه! لکه د مورانو راته وخانده او وروسته راته ووايه: "هغه څوک وو چه يوه ورځ د توپاني باد پشان رانه وتښتېد؟ هغه ورځ چا د تللو چيغې وهلې:" بې حده په انزواکې اوسېدلی يم او لدې امله مې چوپتيا هېره شوېده" کېدای شي بېرته د زده کړې وي!
اوس پوه شوی يې چه د ملګري او يواځېتوب په منځ کې ډېر توپير دی او دا د هم زده کړي چه تر ابده پورې به د عجيبو غريبو خلکو په منځ کې وې. حتی که هغوی درسره مينه هم ولري په منځ کې يې نا آشنا او عجيب يې ځکه هغوی له هر څه مخکې غواړي په امن کې واوسي! اما دلته ته پخپل کورکې يې. هر څه د چه زړه وغواړي دلته يې ويلای شې، هېڅوک دلته د خپلو محبوسو او مخفي احساساتو له امله شرمګين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ندی. دلته ټول ستا خبرو ته ارزښت ورکوي او ستا غوږه مالي کوي ځکه هغوی غواړي پر تا سپاره شي. دلته ته پر هر چا چه وغواړې سپرېدلی او د هر حقیقت په لور چه غواړې سپرلي کولی شې. دلته په ریښتینولۍ او صداقت سره د هر شي په اړه صمیمانه خبرې کولی شې. هغوی ریښتیا ویونکي ستایي او د شخصي نېکیو له ډلې یې ګڼي.

اما له ملګرو څخه تلون او ځانته کېدل بېل سکالو دی ځکه اې زردشته! کله چه په ځنګله کې ولاړ وې، ورک وې او نه پوهېدې چه په کومه لار لاړ شې؛ په یاد د دي؟ تا ته نېږدې یو جسد پروت وو او مرغه د له بره چیغه وکړه او تا ورته ووېل: "پرېږده چه وحشیان مې لارښوونکي شي ځکه له وحشیانو څخه مې د خلکو په منځ کې ډېر خطرونه ولیدل."همدا خبره دې د تلون او ځانته کېدو نښه وه.
کله چه پخپله جزیره کې ناست وې او د شرابو د چینې پشان په خالي جامونوکې د قرار درلود. خرځ دکولو او په تږو د ډالۍ وېشلې، آیا هغه د په یاد دي؟ بلآخره ته د یو شمېر مستو خلکو په منځ کې یواځې تږی پاتې شوې، غمجن شوې او داسې د ووېل: "آیا اخیستل له ورکولو غوره ندي؟ او حتی غله کول له اخیستلو غوره ندي؟" دا هم ستا د تلون او ځانته کېدو نښه وه.
اې زردشته په یاد د دي ستا تر ټولو آرام ساعتونه راورسېدل او ته یې له ځانه وترټلې. کله یې چه تا سره خبرې کولې په شیطانت سره یې د غوږ کې ووېل: "خبرې وکړه او ځان ټوټه ټوټه کړه!"کله چه هغه ته له صبر کولو او سکوت څخه بېزارولې ته یې وشرمولې؛ هغه هم تلون او ځانته کېدل وو.
اې یواځېتوبه، اې زما دکور یواځېتوبه ستا غږ څومره خوږ او نرم دی له ما سره خبرې کوي!
مونږ له یو بل څخه پیروي نه کوو او یو بل نه وېشو بلکه بې تکلیفه یو له بل سره له خلاصو ورونو تېرېږو ځکه د نه ټول څیزونه روښانه او ښکاره دي. حتی ساعتونه هم په سپکو پښو دلته منډې وهي ځکه په تیارو کې د وخت بار له رڼاوو څخه ډېر دي.
دلته کلمې او د ټولوکلمو د شتون دفن کوونکی ناڅاپه زما مخته راځي. دلته ټول (شتون یا هستي) غواړي خبر شي او په ژبه وګرځي او ټول (کېدل) هڅه کوي له ما څخه خبرې زده کړي. اما هلته ښکته هر ډول مجلس بې ګټې دی. هلته عقل وايي انسان هېرکړه او تېر شه. واقعا ما نېکي زده کړي ده. هغه کس چه غواړي په انسان کې په ټولو څیزونو پوه شي باید د ټولو سره په اړه یکه کې شي. اما تر دې دمه زه د دې کار لپاره بې حده پاک یم.

هېڅ مې نه خوښیږي چه د دوی نفس استنشاق کړم. افسوس د دوی په شور، جوش او چټلو نفسونوکې مې بې حده وخت تېرکړی دی! اې زما چاپېر خوندور آرامښته! اې زما چاپېر پاک بویه! اخ دا آرامښت له عمیقو سږو څخه څه پاک نفسونه رابهروې! او دا د روح آرام څومره ښه غوږ کېږي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ښکته ټول ځيزونه خبرې کوي او د ټولو خبرې خوشې چټې اوربدل کيږي. که څوک خپله پوهه په زنګ راوړي دکانداران يې غبږ په بازارکې د مسينو سکو په وسيله چوپ کوي. هلته ټول ځيزونه خبرې کوي اما هېڅوک نه پوهيږې چه خبرې يې څه ډول درک کړېدي. ټول ځيزونه په اوبوکې لوېږي اما هېڅ شی ژورو ځاګانو ته نه لوېږي. هلته ټول ځيزونه خبرې کوي اما هېڅوک خپل مقصد ته په رسېدو نه بريالی کيږي. ټول کړت کړت کوي اما څوک شته چه پخپلو ځالوکې په هګيوکښينې ګرمې يې کړي تر څو بچيان شي؟

هلته ټول شيان خبرې کوي اما ټول ځيزونه په خبروکولو ټوټې کيږي. کوم شی چه پرون خپله د وخت او غاښونو لپاره ډېر سخت وو نن ژوول شوي او واړه شوي د خلکو له خولو بېرون تويېږي. هلته ټول ځيزونه خبرې کوي او ټول شيان رسوا کيږي. کوم څه چه يو وخت د عميقو ارواګانو رازونه وو نن دکوڅو خبرې شوېدي.

اې عجيب بشره! ته په تياره کوڅوکې شور جوړوې، اوس يو ځل بيا ته زما په څټ کې قرار لرې او تر ټولو ستر خطر مې تر شا دی. زما لوی خطر تل په بښلو او زغملوکې وو. هر ډول بشر د هغو غوښتونکی دی تر څو هغوی ته بښل وکړي او تحمل يې کړي.

د نا ويلو حقايقو، د جاهلو، دروغجنو او بې ارزښته رحم په وړاندې رحم داسې دی لکه زه چه تل د خلکو په منځ کې واوسېدم. زه د هغوی منځ کې په بدلو جاموکې کښېناستم. پداسې حال کې چه تل حاضر وم انکارکوم او وهغوی تحمل کړم. ځان پدې قانع کوم: "اې احمقه ته خلک نه پېژنې!"

کله چه څوک د خلکو په منځ کې ژوندکوي پېژندل يې هېروي، د ټولو خلکو په مخ کې ستر خان شتون لري. دوربينه او متجسسې سترګې دلته څه کولی شي؟

کله چه دوی زه ونه پېژندم د حماقت له امله مې ور ته له حده زيات څه ور وبښل ځکه په بښلو معتاد شوی وم او د ځان لپاره ډېر سخت وم. له ځانه مې د دې بښلو لپاره څومره ډېر غچ اخيستی دی.

پداسې حال کې چه سر او پښې مې زهرجنو حشراتو چيچلي وو او لکه تيره د شرارت اوګناهونو د ځاځکو له امله سوری شوی وم د انسانانو په منځ کې کښېناستم او ځانته مې ووېل: "ناچيز او بې مقداره شی په خپله ناځيزۍ کې بې ګناه دی."

په ځانګړي ډول هغوی چه ځانونو ته ښه وايي له ټولو زهرجنو غوماشو څخه مې ډېر زهرجن ومونذل. هغوی په بشپړه بې ګناهۍ سره چيچ کوي او دروغ وايي. هغوی څرنګه زما په وړاندې عادل کېدلی شي؟

څوک چه د غوره او ښو خلکو په منځ کې ژوندکوي دروغ ويل د ترحم په وسيله زده کوي. رحم د آزادو ارواګانو لپاره تنګوي ځکه د ښو خلکو حماقت ډېر عميق دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښکته ځایونوکې مې زده کړل چه باید خپله دارایي او مال پټ وساتم ځکه ټول د روح په دلیل فقیر او غریب راته ښکاره شول. زما د ترحم دروغ دا وو چه ټول مې یو یو پېژندل او په سرعت سره مې په هغوی هر یوه کې هغه څه چه د روح لپاره یې د تحمل څخه زیات وو ولیدل او استشمام مې کړل.
د هغوی مصنوعي او وچ عاقل خلک مې عاقلان ونومول او پدې ډول مې د لغاتو چټلول زده کړل. د هغوی قبرکیندونکي مې محققان او څېړونکي ونومول او پدې ډول مې په لغاتو فرېب کول زده کړل. قبرکېندونکو د ځان لپاره له هدیرو څخه ناروغۍ رابهرکولې او د اشغال دانیو لاندې په متعفن بویونوکې پراته وو. انسانان باید د چټلو اوبو ډنډونه وران نکړي او باید په غرونوکې واوسي.
په بختورو پوزو یو ځل بیا د غرونو آزادي استنشاق کوم. بلاخره زما پوزې د انسانانو له بویه خلاصې شوېدي. د جوش شرابو پشان د تېز شمال له امله مې پوزې خارښت کوي او روح مې پرنجېږي. روح مې پرنجېږي او په خوشحالۍ سره چیغې وهي: "خدایه ما ته برکت راکړه!"

د دریو بدیو په اړه:

د نن ورځې سهار په آخروکې مې خوب لیدا چه د جهان په څنډه ولاړ وم او تله مې په لاس کې وي نړۍ مې اندازه کوله. افسوس ګهیځ دېر زر پر ما راغی! هغه حاسد زه له خوبه ویښ کړم او تل زما په سهارنیو خوبونوکینه کوي.
په خوب کې مې نړۍ د هغو لپاره د وزن کولو وړ ولیده چه وخت لري او د هغو لپاره مې د توزین وړ وګڼله چه په وزن کولوکې مهارت ولري. همدارنګه د ممتازو معما پېژندونکو لپاره مې د قوي وزرونو په لرلو سره د لاسرسي اوکشف وړ ومونده.
زما خوب دې بې باکه سمندرګرځېدونکي، د نیمې کښتۍ او نیم ګرد باد پشان چه د شاپرک په رقم چوپ او د شاهین په رقم لېواله دی نن د څه له امله دومره صبر او فرصت پیدا کړی چه نړۍ اندازه کوي؟
آیا زما خندان او نوراني هوښیار عقل چه ټول بې انتها جهانونه تر مسخرو لاندې نیسي هغه ته ورو خبرې وکړې؟ ځکه وایي: "چېرته چه زور وي هلته (شمېر) حکمران کیږي ځکه چه ډېر قوت لري." پداسې حال کې چه له هېڅ شي څخه یې وېره او غوښتنه نه درلوده زما خوب څومره باوري او په کنجکاوۍ سره دې محدودې نړۍ ته وکتل.
د یوې پخې، رنګینې، نرمې او لطیفې مڼې پشان یخ یې چه زما لاس کې راکړی وي نړۍ یې ما ته راکړه.
د هغې کلکې او پراخه څانګو لرونکې ونې پشان چه ځان یې د سرګردانو خلکو لپاره ځاي ناستی کړی وي، خپله نړۍ یې ما ته راکړه.
پدې ډول نړۍ زما په مخکې برقراره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه صندوق چه د جواهرو څخه ډک وي او سر يې د خجولو او تحسين کوونکو سترګو د خوند لپاره په مخ خلاص وي لطيف او ظريف لاسونه يې ما ته ډالۍ کړي. په همدې ډول نن ورځ نړۍ خپل ځان ما ته تقديم کړ. دا نړۍ دومره معما درلودونکې هم نه وه چه بشري مينه ووېروي او نه هم داسې د حل لاره وه چه بشري عقل په خوب يوسي. دا جهان چه په اړه يې بدې خبرې وايي نن زما لپاره غوره او بشري شی وو. له نني سهارني خوب څخه مې ډېر مننډوی يم ځکه د هغه په وسيله مې نن ګهيځ نړۍ وزن کړه. دا خوب زما د زړه تسکين کوونکي او يو ښه بشري څيز په ښه را ته ظاهر شو.
د دې لپاره چه وکولی شم په رڼا ورځ کې هم هغې ته ورته څه تر سره کړم د خوب تر ټولو غوره برخه مې اولګو ټاکم. همدا شېبه درې تر ټولو بد څيزونه په تله کې ږدم او په بشري غوره ليد سره يې وزن کوم.

چا چه دعا کول زده کړی لعنت ويل يې هم تدريس کړل: "د نړۍ تر ټولو لعنتي درې څيزونه څشی دي؟ زه غواړم همدا په خپله تله کې د وزن کولو لپاره کېږدم. شهوت پرستي، قدرت غوښتنه او ځان غوښتنه تر دې دمه دا تر ټول لعنتي، بدنام او بد دری څيزونه دي. غواړم دا درې څيزونه په بشري ډول ښه وتلم!
نو راپورته شۍ! دلته زما د غره لمن او هغه سمندر دی يعني هغه ستر، زوړ او سل سره وفادار سپی په متملق ډول چه زما محبوب دی په لوېدو او ځښېدو سره زما طرف ته راځښېږي.
نو راځګ شۍ! دلته زه د مست سمندر په سر تله دلته تله نيسم او د وزن کولو او سنجولو لپاره يې شاهد هم ټاکم. هو اې خوښبويه، منزوي او د پراخه څانګو درلودونکې ونې تا د توزين د نظارت کولو لپاره ټاکم.
دکوم پله په وسيله به (اوس) پر (يوه ورځ) پيوست شي؟ دکومې مجبورۍ له امله به (عالي) د (ادنی) په مخ کې قدم ټيټ کړي؟ هغه څشی دي چه حتی ډېر لوړ د جګوالي په طرف نمو ته هڅول کوي؟
همدا اوس تله هم سطحه او بې حرکته ده. ما درې درانه سوالونه پکې اېښې دي او دريو سنګينو ځوابونو په بله پله کې ځای نيولی دی.

۲

شهوت پرستي د ټولو وښتان لرونکوکاليو اغوستونکو لپاره د اغزو په اندازه، د ځينو لپاره د دار پشان او د نورو جهانونو د پيروانو لپاره خپله د نړۍ پشان د نفرت او طعنې وړ ده ځکه شهوت پرستي ټول اشتباه او شورشي تدريسوونکي ريشخندوي او فرېب ورکوي. شهوت پرستي د ولګردانو لپاره ملايم اور دی او دوی ګرموي. د هر ډول چنجن لرګي او تنور د زړو متعفنه ټوټو لپاره شهوت حاضر او تيار دی. شهوت پرستي يواځې د مړاوو او رژېدلو لپاره خواږه زهر دي اما هغه کسان چه د زمري اراده لري د زړه قوي کېدو درمل او زاړه شراب ورته د پاملرنې وړ دي. شهوت پرستي تر ټولو لويه نېکبختي، سعادت او د هيلې ډېره لوړه مرتبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ځکه د ډېرو لپاره چه ځانونه یې ورته د سړي له غرابته د ښځې په نسبت ډېر غریب دي؛ یوه ډله واده او حتی بله ډله له واده زیات دي. څوک شته چه پوه شي ښځه څومره د سړي پر وړاندې عجیبه ده.

د شهوت پرستۍ له امله زه پخپلو افکارو اوکلمو محدوده ودانم، هسې نه چه خوګان زما باغ ته داخل شي. قدرت غوښتنه د ډېرو سخت زړو خلکو اورجنه بلا او زښته ډېر بې رحمه عذاب دی چه سخت زړي او کلک خلک یې د ځان لپاره ذخیره کوي. همدارنګه د لرګیو وحشي لمبه ده چه د خلکو د سوځولو لپاره استعمالیږي. قدرت طلبي هغه مؤذی د خره مچ دی چه د هیلو او مدعا څخه ډکو خلکو باندې په سپین سترګۍ کښېني او د ټولو نامعلومو تقواګانو طعنه کوونکی دی چه په هر آس او هر تکبر سپرېږي. قدرت غوښتنه هغه زلزله ده چه ټول خراب او فاسد څیزونه ماتوي او له منځه یې وړي. د سپینو هدیرو ماتونکې او د هغه سوال نښه ده چه د بې ځوابه سوالونو په مخکې قرار لري.
قدرت طلبي په ستره کرکه کې هغه برخمنه ښوونکې ده چه د امپراطوریو په صورت کې په ښارونوکې چیغې وهي: "ورک شئ!" بلآخره یې غبر منعکس کیږي او داسې وایي: "ورك او نابود د شو!"
قدرت غوښتنه په ټول خوړوالي سره د سپېڅلو، منزویانو او د نفس د رضایت ارتفاعاتو ته صعود کوي. د مینې په بڼه په ټول خوړوالي سره ځمکې ته سور رنګه نېکبختۍ ورکوي او ځلیږي. څوک هغې میل ویلای شي کله چه ټول حتی غټ خلک یې هم په وړاندې سرونه ټیټوي؟

واقعا پدې ډول لېوالتیا او تواضع کې هېڅ ډول ناروغي او عیب شتون نلري. ځکه د هغه منظور دا دی چه ارتفاعات تر ابده په یواځېتوب او د نفس په رضایت کې پاتې شي. غرونه د درو په طرف ښکته راشي او د ارتفاعاتو بادونه په جلګوکې ولګیږي.
څوک دې ډول هیلمندۍ ته صحیح لقبونه او نومونه پیدا کولای شي؟ "هغه تقوا چه ببنل کوي"، دا هغه څه دی چه زردشت یو ځل (د ویلو نه وړ) بللي وو.
هغه وخت داسې پېښه رامنځته شوه او د لومړي ځل لپاره کلمې او بشپړه سالمه ځان پرستي چه له لوی روح څخه یې سرچینه اخیسته ودربده.د دې لوی روح ګرد چاپېر ټول څیزونه د هېنداري حالت لري، په مایل ښکلي، فاتح او خلق کوونکي جسم پورې اړوند دي. همدارنګه د انحنا وړ، قانع کوونکی، رقاص دی او ظاهري بڼه یې خوښه او خندانه ده. د دې ډول اجسامو او ارواګانو خوشالۍ ته دوی د (تقوا) لقب ورکوي. د نفس دا ډول خوشالي ځان په ښو او بدو کلمو سره پخپلو باغونوکې محاصره وي او د سعادت په نوم هغه څه چه د حقارت وړ ګرځي له ځانه شړي.

څه چه بزدل او ډارن دي نوموړی له ځانه لرې ساتي او وایي: "بد شی هغه دي چه ډارن وي." د سپکاوي وړ هغه څیزګڼي چه تل غم لري او اسوېلي کوی وایي هغه کس بدبخته دی چه له ډېرکوچیني موقیعت څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم استفاده‌کوي. هر ډول عقل چه په بدخبتۍ‌کې غوتې خوري هغه ترې متنفر دی ځکه واقعا داسې عقل هم موجود دی چه په تیاروکې نموکوي. دا ډول عقل چه د شپې په سیوري کې نموکوي تل په آه او فریاد سره داسې وایي: "ټول څیزونه بې‌ګټې دي." اما شرمساري، بې اعتمادي او هر هغه څه چه قسم ته په‌کتو او لاس ورکونه ترجیح ورکوي د نفرت وړګڼي. همدارنګه هر ډول بې اندازې بې باوره عقل دوښمن‌ګڼي ځکه دا د بزدله او ډارنو ارواګانوکار دی.

کوم‌کس چه ډېر په تېزۍ سره د نورو په خوشالۍ او منندوی‌کولوکې دی د هغه سپي پشان دی چه فورا په څټ ویده‌کیږي او پښې هوا ته نیسي او ډېر د نفرت وړګرځي. داسې پوهه هم شته چه مطیع، متقي ده او په سپیتوب سره د نورو خوشحالولو په فکرکې ده.

نوموړی له هغوکسانو چه ،د ځانه دفاع نه‌کوي، چه زهرجن چټیات او شریرانه‌کتل زغمي، چه وروځې نه برګوي، څوک چه له حده ډېر صبرکوي، له حده ډېر رنځ زغمي او بې حده ډېر تسلیمیږي ترې بېزار دی او کرکه ترې‌کوي ځکه دا د غلامانو رسم او لار ده.

کله‌کله څوک د خدایانو او رباني رکابونو په مقابل‌کې معبودیت او بندګي اختیاروي، کله‌کله د بشر او احمقانه بشري عقایدو پیروي‌کوي. دا مبارکه ځان پرستي په ټولو ټېرونو او ډول ډول بندګانو لاړې توف کوي. دا ځان پرستي هر څومره‌که شا ټېته او په‌ګونډو شي بیا په نیمه خلاصو غیر آزادو سترګو، درانده زړه اوکاذبه پیروۍ سر په مختلفو ټېرونو چه په لویو شونډو زیارت (عتبه) ښکلوي، بد وایي.

د بندګانو او پیروانو ټولو مسخرو او په ځانګړي ډول سره دکشیشانو له حده زیات حماقت ته د دروغجن علم نوم ورکوي. اما افسوس چه دې ټولو دروغجنو پوهانو، کشیشانو، هغوی چه له جهانه ستړي دي او هغوی چه لکه د ښځو او غلامانو پشان روح لري ټولو ځان پرستي په غلطه تعبیرکړېده. دې ځان پرستۍ، دې ناسم‌کارولو ته هغوی غواړي د تقوا نوم ورکړي او تقوا یې وګڼي. دا بزدلان، له نړۍ څخه بېزاره او د صلیب غښې غواړي چه (بل غوښتونکي) واوسي.

اوس په ټولو باندې ورځ راتلونکې ده، اساسي بدلون راتلونکی دی؛ عدالت او لویه غرمه رارسیږي. هغه وخت دی چه ډېر څیزونه باید ښکاره شي. هغه‌کس چه نفس پاک سپېڅلی او ځان پرستي له برکته ډکه‌ګڼي واقعا هغه څه وایي چه نوموړی پرې پوه شوی دی او پوه دی. وګورئ لویه غرمه په لاره ده او رانیږدې شوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ثقل د روح په اړه:

زما ژبه د خلکو ژبه ده، زه تېزې او خشنې خبرې کوم اما خبرې مې د سويو او او وحشي پيشوګانو په غوږونو عجيبې لګېږي. زما لاس د ټولو هغو لېاره احمق لاس دی چه په تختو، دېوالونو او آزاده هوا يې خرچنګ او د ځونګښو احمق رسمونه کړي وي. زما پښې د آس زهر دي چه د تيرو او ونو په ټوټو باندې د آس پشان په مزرعوکې د تېز او بې قراره عاشق پشان دې طرف او هغې طرف ته ځم.

معده مې لکه د عقاب معده داسې ده ځکه له هر څه ډېره يې د مېږې غوښه خوښېږي. لدې خاطره دا ډول معده بايد د عقاب معده وبلل شي. پداسې حال کې چه له معدودو او بې ګناه څيزونو څخه تغذيه کوم، تل الوتو ته حاضر او بې قرار يم غواړم لېرې فاصلو ته آلوت وکړم. زه همدا شېبه دا ډول يم څرنګه ممکن دی چه د الوتونکو له لارې او روش څخه کوم شی زما په لار او روش کې ظاهر نشي.

له هر څه ډېر د روح د ثقل دوښمن يم. الوتونکو ته ورته يم ځکه دا لاره او رواج د الوتونکو دی او واقعا دا د ثقل روح زما د وينې دوښمن، ستر دوښمن او له موره زيږېدلی دوښمن دی. زما داګمراه دوښمن چېرې دی چه تر اوسه يې پرواز ندی کړی؟

زه کولی شم پدې هکله سندر ووايم او حتی که چېرې په يوه کورکې يوائې وم او اړينه وي چه خپله يې ځانته ووايم دا سندر به ووايم. ريښتيا ده نور داسې سندرغاړي هم شته چه کله کور ټول له خلکو ډک وي حنجره يې نرمېږي او لاسونه يې خبرې، سترګې يې روښانه او زړونه يې ويښېږي اما زه هغوی ته نه يم ورته.

۲

څوک چه فکرکوي يوه ورځ انسانانو ته الوت ورزده کړي بايد لومړی هر ډول د پولو تيرې په ځمکه کې له منځ يوسي. په ځمکه کې ټولې تيرې او د پولو نښې به وزر وکړي په الوتو به راشي. هغه وخت به ځمکې ته د هماغه سړي په وسيله د تعميد نوی غسل ورکړل شي او د (سپک موجود) نوم به پرې کيږدي.

شتر مرغ له هر ډول آس څخه تېزې منډې وهي اما سر يې په سنګينۍ سره د ځمکې په لور ښکته کوي. د هغه سړي کار چه تر دې دمه يې الوت ندي زده کړي همدا ډول دی. ځمکه او ژوند هغه ته دروند دی ځکه د روح ثقل همداسې غواړي اما څوک چه لکه مرغه سپک شي بايد له ځانه سره مينه ولري. دا هغه څه دي چه زه يې تعليم ورکوم. البته نه په رنځور او ناروغ عشق سره ځکه پدې ډول کسانو حتی ځان پرستي هم فاسده شوې او خوسا بوی کوي.

هرکس بايد زده کړي چه څرنګه له ځانه سره په بشپړ او سپېڅلي ډول مينه ولري، ژوند د زغم وړ وګڼي او سرګردان ونه اوسي. زه دا تعليم تدريسوم. دې ټولو خپلو سرګردانيو ته يې دګاونډي سره د مينې نوم ورکړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. همدا نړۍ چه ورته درنه پرېوتې دا ورته تر ټولو غوره فرېب او دروغ دي او تر دې دمه يې په منځ کې ساري دي. واقعا د نفس سره د مينې لرلو زدکړه د نن او سبا لپاره دستور ندی بلکه د ډېر غوره، له کړاو او صبره ډک آخري هنر دی.

څوک يې چه درلودونکی دی، هغه څه چه لري کاملا مخفي دي. دا د ځان غوښتنې څاه له ټولو هغو څاګانو څخه وروسته اماده کيږي کوم چه د خزانې د پټولو لپاره کيندل دي او دا د ثقل د روح کار دی. حتی کله چه مونږ په زانګوکې وو مونږ ته سنګين ارزښتونه اوکلمې راکوي او دې جهيزيې ته (نېک او بد) وايي.
د همدې جهيزيې له امله موږ ته د ژوندکولو اجازه راکوي.
د دې مقصد لپاره ماشومان ځانته بولي تر څو په موقع يې د ځان له مينې لېرې وساتي او دا هم د ثقل د روح کار دی. موږ هر هغه څه چه د جهيزيې په نوم اخيستي په بشپړه وفادارۍ سره په صعب العبوره غروکې په اوږو وړو. که چېرې د دې درندو بارونو لاندې خولې وکړو او ستړيا حس کړو مونږ ته ويل کيږي: "هو د ژوندون د بار زغمل سخت دي."
اما يوازې انسانان دي چه حمله يې مشکله ده ځکه له ځان سره نور ډېر شيزونه انتقالوي. د اوښ پشان خې کيږي هغه سنګين بار چه پر اوږو يې اېښودل کيږي تحمل کوي. په ځانګړي ډول سره هغه کس چه ډېر زور ولري او د دې بار په وړلو قادر وي د ټولو د احترام وړګرځي. نوموړی پخپلو اوږو ډېرې خبرې، سنګين او عجيب ارزښتونه حمل کوي. اوس د نوموړي په نظر ژوند يوې بې اوبو او بې وښو دښتې ته ورته دی. واقعا هم ډېر شيزونه چه پر انسان اړوند دي تحملول يې ډېر سخت دي. همدارنګه د انسان ډېر باطني شيزونه د صدف باطن ته ورته دي يعني زشت، لړزاند او فرار دي.

لکه څنګه چه يو ممتاز صدف د يو ممتاز قيمتي شيز لرونکی دی مجبور دی چه لدې وضعې شکايت وکړي اما د صدف لرلو هنر، يوه ظاهري ښکلا او يو عاقلانه کوښتوب زده کولو ته هم محتاج دي. بيا هم د بشر په وجودکې ډېر فريب ورکوونکي شيزونه شتون لري. پدې ترتيب ډېر صدفونه ټنبل او پست دي او له بل هر شي څخه ډېر نرم دي. د بشر د مينې او پټې قوې عمده برخه هېڅکله نه کشف کيږي. همدارنګه تر ټولو غوره او قيمتي خوراکي شيزونه يې هېڅ خوړونکی نه پيدا کوي!
ښځې دا صدفونه ډېر غوره ګڼي، دا مسئله يې ډېره ښه درک کړې او پوهيږي چه د هغوی مقدارونه څه ډول په ناقابله ناچيزه مسئلو، يو څه ډنګرتوب او يا يو څه چاغتوب پورې تړلي دي.

د انسان پېژندل سخت دي اما لدې څخه ډېر سخت خپله انسان ته د ځان پېژندل اوکشفول دي. تر ډېره فکر د روح په هکله دروغ وايي او دا د ثقل د روح کار دی اما چا چه ځان کشف کړی دی وايي: "دا زما ښه او بد دي، پدې ترتيب سره يې هغه لنډ قدی اوکيني کبر چوپ کړي او وايي: "ښه د ټولو لپاره او بد د ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره."
واقعا هغه کس مې نه خوښېږي چه ټول څيزونه ښه او دا نړۍ تر ټولو غوره ممکنه نړۍ ګڼي او دوی ته (له ټولو څيزونو راضي) نوم ورکوم. زه د ټولو څيزونو څخه د راضي کس سليقه چه ټول شيان حتي نه خوښوم اما هغه سرسختې او مغرورې ژبې او معدې مې خوښېږي چه (زه، هو او نه) يې زده کړي وي.
د ټولو څيزونو ژوول او تېرول د خوګانو رسم او رواج دی او عر عرکول يواځې هغه څه دي چه خره او هغه ته ورته موجوداتو زده کړي دي. پوخ زېړ او اورجن سره زما سليقه خوښوي او وينه له ټولو رنګونو سره مخلوطوي اما هغه کس چه کور يې سپين کړی ما ته ځان افشا کوي.
ځينې په موميايي شوو مينېږي او ځينې نور د ارواګانو عاشقان کېږي؛ دواړه د غوښې او وينې دوښمنان دي. عجيبه ده د دوی سليقه څومره زما له سليقې سره توپير لري! ځکه زه له وينې سره مينه لرم. چېرته چه ټول خلک توف کوي او دروغ وايي هلته به هېڅکله ژوند ونکړم، دا مې سليقه ده. په مراتبو غوره ګڼم چه د غلو او مکارو په منځ کې ژوند وکړم ځکه هېڅوک طلا پخپله خوله کې نه حمل کوي.
اما زما لپاره د لاړو څټل ډېر ناوړه دي او تر ټولو بدبخته حيوانات مې چه تر دې دمه پېژندلي چاپلوسان دي. هغوی له چا سره مينه نلري اما غواړي په مينه ژوند وکړي.
هر څوک چه مجبور دي د لاندې دوه څيزونو په منځ کې د يو وټاکي يعني يا يو شرير حيوان شي او يا هم د حيواناتو يو شرير رام کوونکی شي خو زه د ناشکره نوم ورکوم. د دې ډول کسان په مرسته هېڅکله نه غواړم چه خپل معبد بنا کړم. همدارنګه ټول د ميخانو څښتن، دکانداران، او ټول د ځمکو ساتونکي چه تل انتظار ته مجبور دي بدبخته بولم. دوی ټول زما د خولې خوند راخرابوي.

په رېښتيا ما هم انتظارکول او صبرکول بشپړ زده کړيدي اما يواځې د ځان انتظارکول او صبرکول مې زده کړيدي. همدارنګه زده کړي مې دي چه په هر شي ودرېږم، په لار لاړ شم، منډه وکړم، الوت وکړم، صعود وکړم او وګډېږم. دا زما شريعت دی: هر څوک چه غواړي الوت زده کړي لومړی بايد دريدل، په لار تلل، منډه وهل، صعودکول اوګډېدل زده کړي.
هېڅوک آلوتل په آلوتلو نشي زده کولی!

په طنابي زينو باندې مې له پنجرو څخه ډېر لوړ تګ زده کړ او په تېزو چالاکو پښو له لوړو ستونو څخه پورته لاړم. لکه يوه کوچينۍ نېکبختي د پوهې په لوړو څوکو د ستونونو په سرکښېناستم. تر څو په هغه لوړو څوکو لکه دکوچيني اور شغلې وکړم.
مګر پدې ټولو سرېېره د هغو سمندرګرځېدونکو لپاره چه له لارې څخه يې منحرف شوي اوکښتي ماتوونکي دي ستره تسلې وه اما زما لپاره کوچينۍ نېکبختي نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ګډوډو لارو او عجیبې طریقې سره زه خپل حقیقت ته ورسېدم؛ یواځې د یوې زینې په وسیله مې داسې ارتفاع ته صعود وکړ چه سترګو مې ډېر لرې ځایونه لیدل. تل مې په ډېره ناهیلۍ له نورو څخه د لارې تپوس کړی دی او دې کار تل زما د خولې خوند خراب کړی دی. تل مې هڅه کړې چه لار خپله له لارې ومومم او له ازمویلو څخه یې خپله لار پیدا کړم.
ټول سفر مې بې له یوې پوښتنې او ازموینې بل څه نه وو. واقعا یو شخص باید دې ډول پوښتنو ته ځوابونه هم زده کړي ځکه دا زما د سلیقې او ذائقې سره موافقت دي. او دا نه ښه دي او نه هم بد بلکه زما سلیقه ده. که هر څه وي زه نه پرې شرمېږم او نه یې له چا پټوم. دا زما لاره ده، ستاسو لارکومه ده؟ دا د هغوکسانو لپاره ځواب دی چه زما د لارې پوښتنه یې کړېده ځکه لار او طریقه په فرد پورې منحصره نده.

نوي او زاړه جدولونه:

۱

دلته زه د نویو نیمه تمامو جدولونو او تختو په منځ کې ناست یم او انتظارکوم. څه وخت به زما ساعت راورسیږي؟
زما د نزول او پناه ساعت به څه وخت راورسیږي؟ ځکه کېدای شي بیا هم د انسانانو په طرف راوګرځم.
زه د دې ډول ساعت لپاره انتظارکوم ځکه لومړی باید داسې نښې ووینم چه زما د نزول د وخت په رارسېدو دلالت کوي او دا نښې له یو خندان زمري او یوې ډلې کوترو څخه عبارت دي. او د دې وخت تر رارسېدو پورې له ځان سره خبرې کوم. هېڅوک ما ته اطلاع نه راکوي نو لدې امله پخپله ځانته د هغو اطلاع ورکوم.

۲

کله چه د انسانانو په طرف راغلم هغوی مې د خپلې بې عقلۍ په تخت ناست ولیدل او واړو فکرکولو چه له ډېره وخته په ټولو هغو شیزونو پوهیږي کوم چه د بشر لپاره ښه او بد دي. د تقوا په هلکه هر ډول خبرې ورته قدیمي او پخوانۍ ښکارېدې او هر چا به چه غوښتل آرام ویده شي مخکې له خوبه یې هم د ښو او بدو په اړه خبرې کولې.
تر اوسه څوک نه پوهیږي چه ښه او بد څه دي مګر پخپله باید خلق کوونکی وي؛ د دې شریعت په تدریسولو سره مې دا خوب له منځه یووړ. اما خلق کوونکی هغه څوک دی چه د بشر لپاره هدف وټاکي او ځمکې ته مفهوم او راتلونکې ورکړي. نوموړی لومړی د ښو او بدو امکانات او بیا دوی منځته راوړي.
زه دوی د پخوانیو چوکیو او ټولو هغو تختونو د ورانولو لپاره راجګوم چه پخوانۍ ګستاخۍ پرې ناستې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه دوی د تقوا د ستر استادانو، سپېڅلو، شعراوو او د خپلې نړۍ نجات ورکوونکو پر وړاندې خندا ته دعوت کوم.

دوی د دې ټولو ریشخندکولو ته راغواړم: د سترو پوهانو، تور زړو حکیمانو او هر هغه څوک چه لکه کڼاخ د دوی په مخ کې ناست دي او د ژوندون ونې ته له نیږدې کېدو څخه یې وېروي. زه د هغوی د لویانو د هدیرو په لاره کې ناست یم؛ هو مردارو او لاش خوړونکو ته نیږدې کښېناستم او په ټولو پخوانیو او فاسد او خوسا عظمت پورې مې وخندل. واقعا لکه د توبې واعظان او احمقان داسې د دوی په لویو اوکوچینیو څیزونو غوصه شوم او د دوی ورکېدل مې وغوښتل. اما د دوی ښه او بد څیزونه مې ډېرکوچیني، بېکاره او بې مقدار وګڼل او له همدې امله مې خندا ته زور ورکړ.
لدې خاطره زما په باطن کې عاقله لېوالتیا چه په غرونوکې زیږېدلې په وحشي عقل سره پخپلو ټولو لوړو څوکو او سرونو خندا او ژړا دواړه وکړل. زه یې ډېرو لېرې او لوړو ځایونو ته وړی یم او دا کار یې هم د خندا په جریان کې کړی دی. هغه وخت یې داسې اظهاروله چه زه لړزېږم او لکه غشی چه په خوشالۍ له لمره تېر شي او په سرعت سره یې د دومره لرې راتلونکې په لور وشړم چه چا په خوب کې هم لا نده لیدلې. له هغو څخه ډېرګرم جنوب ته یې انتقال کړم کوم چه نقاشانو یې په ډارکې تصورکړی دی او داسې ځای ته چه هلته شرمېدونکو خدایانو بې جامو لوڅ رقص کولو لاړم. (پدې ترتیب زه د شاعرانو پشان په اشارو خبرې کوم او ځنډکړم ژبه نیسم او ریښتیا شرمیږم چه شاعر یم!)

هو هغې ځای ته لاړم چه (ټول کېدل) زما په نظر لکه د بې شرمه خدایانو یو رقص داسې ښکارېدل او آزاد شوی خوښۍ ښښونکی جهان لکه له ځانه تېښته او ځانته راګرځېدنه په زرګونو ځله خدای د ځان په طرف غواړي.
هغې ځای ته لاړم چه ټول وخت یې زما په نظر مبارکه بې اعتنایي د شېبو په وړاندې کوله. اجبار له آزادۍ سره یو وو او د آزادۍ له نېش سره یې په بشپړه نېکبختۍ سره لوبې کولې. داسې ځای ته لاړم چه یو ځل بیا مې خپل اصلي او قدیمي ابلیس دوښمن یعني د ثقل روح پکې ولید. چېرته چه نوموړي جبر، قانون، الزام، پایله، مقصد، اراده، ښه او بد پیدا کړي وو.

آیا داسې ځای باید نه وي چه رقاص پکې وګډېږي؟ او آیا د رڼا راوړو او رڼا ساتلو لپاره بایدکبرکینی او لنډقدي کسان شتون ونلري؟

۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې پر نورو څیزونو سربېره د (ستر سړي) کلمه واورېده او پوه شوم چه بشر باید لوړتیا ومومي. بشر مقصد ندی پل دی او هغه د خپلې غرمې او غروب څخه خوند اخلي کوم چه ګهیځ ته د رسېدو وسیلې دي.
د لویې غرمې او نورو څیزونو په اړه د زردشت خبرې: ما خلکو ته غروب په سره بڼه مستقرکړ.
واقعا هغه مې د نویو ستورو او شپو په لیدو مجبور کړی او په وریځ، ورځ، شپه او ټولو ځایونو مې یوه د خندا رڼه پرده پرېښوده.
نوموړي ته مې ټولې هغه هیلې او خپل خیالونه ورزده کړل چه څرنګه په یو انسان کې د بدې پېښې او معما په بڼه رامنځته کیږي، یو له بل سره متصل کړل او زده مې کړل.

د یو شاعر په شان، د یو ستونزې حلوونکي پشان او د پېښو د یو منځګړي پشان مې هغه ته ورزده کړل چه څرنګه د راتلونکې لپاره کار وکړي په همدې ډول سره خپله ټوله پخوا بیا وپېړي. هو، انسان د پخوا بیا وپېړي او هر (داسې وو) ته د نوی ارزښت ورکړي تر څو چه اراده یې ووایي: "اما ما داسې غوښتل او داسې به وغواړم."
دې ته ما نجات ووېل او دا مې یواځې هغه ته ورزده کړل چه خپل نجات یې وګڼي. اوس د خپل نجات په انتظار ناست یم او غواړم د اخر ځل لپاره د خلکو منځته لاړشم ځکه بیا هم غواړم د هغوی په منځ کې واوسم. زما غروب او مړینه به د خلکو په منځ کې وي. زه هغوی ته خپله تر ټولو قېمتي ډالۍ ورکوم.
دا مې د غروب وخت لمر څخه یعني ډېرو ښښونکوکسانو څخه زده کړیدي. په هغه وخت کې نوموړي په سمندر باندې له خپلې نه خلاصېدونکې خزانې څخه زر شیندل.
پداسې ډول چه حتی تر ټولو فقیر ماهي نیوونکي هم خپل زرین پاروګان وهي؛ دا پېښه مې یو ځل ولیده پداسې حال کې چه ورته کتل مې او اوښکو تویېدو څخه مې ستړی نشوم. د زردشت غروب به هم د لمر د غروب پشان وي. اوس هغه دلته ناست دی د زړو او نویو ناتمامو جدولونو او لوحو په منځ کې انتظارکوي.

۴

دلته نویو جدولونو ته وګورئ اما زما ورونه چېرته دي؟ تر څو هغه درو ته د غوښو څخه جوړو شوو قالبونو ته یوسي؟ دا هغه څه دي چه زما ستره مینه یې تر ټولو لرې کسانو ته وایي: "ځانته تر ټولو نیږدې کسانو باندې رحم ونکړئ! بشر داسې څیز دی چه باید لوړتیا وموميي."
خبر اوسئ د لوړتیا او پرمختګ موندل معتددې او ډېرې لارې لري اما یواځې لوده فکرکوي چه د بشر له مخه هم الوتی شو. حتی پخپل ګاونډي کې د ځان لپاره لوړتیا ومومه او هغه حق چه په زور نشې اخیستی دا هم مه زغمه چه تا ته به درکړل شي!
هغه چه ته کوې بل هېڅوک به یې ونشي کړی، بیا هم تا تا راګرځي هوښیار اوس چه تلافي شتون نه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم کس چه فرمان نشي ورکولی باید فرمان ومني. او ډېرکسان ځانته فرمان ورکولی شي اما تر هغې مرتبې نه رسیږي چه په ځان يې حکمران شي.

۵

د نجیبو خلکو روح دا شان دی. دوی هېڅ شی خوشي نه غواړي. په ځانګړي ډول هېڅ وخت توقع نه لري چه د هېڅ په مقابل کې ژوندون ورته ورکړل شي. اما هغوی چه د اوباشانو په ډله کې دي د هېڅ په مقابل کې د ژوندون توقع لري. مونږ ته يې چه ژوندون راسپارلی تل پدې فکرکې یو چه په بدل کې څه ورکړو؟ واقعا دا خبره شریفه ده "د هر څه وعده چه ژوند ورکوي همغه وعده مونږ هم ژوندون ته ورکوو."
څوک چه خلکو ته خوښي نه ورکوي د خوښۍ توقع هم باید ونلري او بشر باید خوښي ونغواړي ځکه خوښي او بې ګناتوب ډېر خجول دي او هېڅ يې نه خوښېږي چه څوک ورپسې لاړ شي. انسانان باید هغه لاسته راوړي اما د دې کار لپاره باید رنځ او غلطیو ته اماده وي.

۶

اې زما وروڼو پدې پوه شئ هر څوک چه لومړی زیږیږي تل قرباني کیږي او موږ لومړني زامن یو. زموږ وینه به په مخفي قربانتون کې تویي شي او تل به د قدیمي بوتانو په ویاړ سره په اوس کې وسوځول شو.
تر ټولو غوره نمونه مو تر اوسه ځوانه ده او د بوډا ذایقو لپاره ډېره خوندوره ده. غوښه مو لطیفه او نازکه ده او پوستکی مو د غوره پسه پوستکی دی. ولې به پدې حالت کې مونږ بوډا بت پیروه روحانیون په هیجان نه راولو؟ زموږ د باطن په یوه برخه کې اوس هم هغه روحاني بت پرست شتون لري چه زموږ تر ټولو غوره برخه د ځان لپاره کبابوي. افسوس اې وروڼو! څرنګه امکان لري چه لومړي زامن قرباني نشي؟
اما زموږ نژاد همداسې غواړي او زه له هغو سره مینه لرم چه نه غواړي نجات ومومي. چا چه نزول کړی او پناه کیږي له زړه ورسره مینه لرم ځکه دوی خپل عالي هدف ته رسیږي.

۷

څومره کم دي هغه کسان چه ریښتیا ویونکي اوسېدلی شي! او هغه چه ریښتینی اوسېدلی شي تر اوسه نه غواړي واوسي اما د ریښتیني اوسېدو لپاره نېکان له دې ټولوکم دي.
لدې نېکانو امن غواړئ دوی هېڅکله ریښتیا نه وايي او پدې ډول نېک اوسېدل د روح لپاره زیان لري. دا نېکان تسلیمیږي، زړه يې هغه څیزونه تکراروي چه ورته تلقین شویدي او روح يې هم مطیع دی. اما هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک چه مطيع او حکمران دی خپل ځان نشي پېژندلی.
کوم څه ته چه نېکان بد وايي بايد سره جمعه شي تر څو حقيقت ورڅخه دنيا ته راشي. اخ! اې ورونو آيا تاسې د دې ډول حقيقت لپاره په پوره ډول شرير ياست؟
څومره سخته ده چه بې باکه شجاعت، اوږده بې باوري، له بې رحمانه کرکې انکار وکړي او له پخوا سره ناڅاپي پرېکون وکړي او يو له بل سره متصل شي. اما لدې ډول تخم څخه حقيقت نړۍ ته راځي.
تر دې دمه ټولو علومو د يو ناراحته وجدان په څنګ کې وده او نمو موندلې. اې پوهانو دا زاړه او وراسته شوي جدولونه مات اوکنډ وکپرکړئ.

۸

کله چه ميلې په اوبوکې محکمې ولاړې وي، کله چه کوچيني پلونه او پنجرې د نهرونو په سر تېر شوي وي څوک د ووايي "ټول څيزونه تېرېدونکي دي." د خلکو د پاملرنې وړ نه ګرځي. ځکه بې عقلان هغه مسخره کوي، خبرې يې بې ګټې پوچې ګڼي او په فرياد سره وايي: "څه ډول ټول څيزونه تېرېدونکي دي پداسې حال کې چه ميلې او پلونه د اوبو په مخ ثابت دي!" د اوبو په مخ ټول څيزونه محکم دي؛ د شيانو ارزښت، پلونه او نظريې ټول هغه څيزونه چه (نېک او بد) نوم لري پخپل ځای کلک او محکم پاتې دي.
څنګه چه سخت يعني د نهرونو رام کوونکی ژمی راورسيږي ټول خلک حتی تر ټولو عاقل به هم بې اعتمادي زده کړي او رېښتيا بې عقلان به هغه وخت ووايي: "آيا واړه څيزونه له حرکته لوېدلي دي؟" او د ژمي شريعت وايي: "ټول شيان پخپل عمق کې آرام او بې حرکته دي."اما دا خبر يواځې د وخت لپاره بې حاصله شوې، او ښه ده په ژمني خوب تللو او بخارۍ ته ناستو شکايت کوونکو ته ښه تسلا ده. اما يخ وهلې کوونکي بادونه د دې شريعت په ضد وايي: "ټول څيزونه پخپل عمق کې آرام او بې حرکته دي." نصيحت کوي.

يخ وهلوونکی باد هغه غوصه ناک سخوندر دی چه تل يې دکروندو ژغ پخپله غاړه کې مات کړی دی او يخونه پخپلو قهرجنو ښکرو ماتوي. د دې ډول شريعت په ضد پند وايي او د پلونو يخ ماتوي.
اې ورونو اوس ووایاست! آيا ټول څيزونه په بدلون کې دي؟ آيا ټول پلونه او پنجرې په اوبوکې ندي لوېدلي؟ اوس داسې څوک شته چه په نېکو او بدو وچسپيږي؟ په ټولو لاروکې دا ډول نصيحت کوي: "د يخونو وهلوونکی باد چليږي پيل يې د مبارک وي!"

۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بې بنسټه ګروهنه شتون لري چه نېک او بد نوم لري. د فالګیرانو او ستورپېژندونکو په منځ کې هم مخکې دا ډول بې اساسه عقیده رواج وه. داسې وخت وو چه خلکو د فالګیرانو او ستورپېژندونکو په خبرو باور درلود. پدې ترتیب معتقد وو چه :"ټول ځیزونه په تقدیر دي، ژوند جبر دی او باید د اوامرو پیروي وکړو."

د فالګیرانو او ستورپېژندونکو په قول وروسته د بې باورۍ دوره راورسېده نو ځکه خلک ګروهمن شول: "مونږ په ټولوکارونوکې آزادي لرو، د هر څه چه انسان اراده وکړي او وغواړي ترسره کولی یې شي."
اې ورونړو! پخوا د ستورو او راتلونکې په اړه بې اساسه ګروهنې شتون درلود اما چا پدې هکله واقعي پوهه نه درلوده. پدې ترتیب د نېکۍ او بدۍ په اړه هم بې اساسه عقیده موجوده وه اما هېچا یې په هکله واقعي علم نه درلود.

۱۰

"ته باید غله وکړې!" "ته باید څوک قتل نکړې!" یو وخت دا ډول خبرې د خلکو په نظر مقدسې وې. داسې وخت وو چه خلک دې ډول خبرو ته په ګونډو کېدل، سرونه یې ټیټول او بوټونه به یې ورته له پښو ایستل.
اما زه له تاسو تپوس کوم: "لدې ډول سپېڅلوکلمو څخه پرته بل چېرې دا شان غله او قاتلان موندلی شئ؟"
آیا د ژوند په ټولو لاروکې غله او قتل شتون نلري؟ اوکله چه دوی دا خبرې سپېڅلې وشمېرلې آیا خپله یې حقیقت قتل نکړ؟
آیا هغه ځیزونه چه ژوندون یې په بشپړ ډول استهزا کولو او خلک یې د هغه په وړاندې رابلل بې د مړینې له موعظې بل څه ورته ویلی شو؟
اې ورونړو دا جدولونو او زړې تختې ماتې ټوټې ټوټې کړئ!

۱۱

پخوا یوائې لدې امله راته سپېڅلې ښکاري چه د هر نسل په وړاندې بې ځان بې پردې لوڅ او په لېونتوب اچولی دی. هر نسل چه له لارې رارسېږي او له دوی مخکې هر ځیز څخه د ځان لپاره پل جوړوي او مخکې ځي.
کېدای شي یو ستر، د نفوذ لرونکی او مکارکس راورسېږي، په ټوله بې رحمۍ سره پخوا تر فشار لاندې راولي او د یو بشارتي پل په بڼه د خپل راتلونکي سهار لپار پل جوړکړي. بل خطر او ترحم هم شتون لري. هغه د اوباشانو له ډلې دی خاطرات یې خپل نیکه ته بېرته رسوي اما نیکه ته یې چه ورسېدل نور وخت له حرکته پاتېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې ډول پخوا رسوا کیږي ځکه داسې ورځ هم ممکن راشي چه اوباش د نړۍ ارباب شي نو هغه وخت به وخت په بشپړ ډول په کم عمقه اوبوکې ډوب شي.
لدې امله اې ورونړو! د نویو اشرافو طبقه اړینه ده تر څو د اوباشانو او ظلمونو په وړاندې یې قیام وکړي او د جدولونو او تختو په مخې نوې شریفې کلمې ولیکي.
د دې لپاره چه نوې اشرافي طبقې رامنځته شي له ګڼو نوعو څخه شریف خلک لازم دي یا هماغه شان چه یو ځل مې اشاره وکړه: "حقیقي الوهیت قضاوت کوي چه د یو خدای پر ځای متعدد خدایان موجود دي."

۱۲

اې ورونو زه تاسو د نوې اشرافي طبقې لپاره ځانګړي کوم او د وصول لار یې هم درته ښایم. تاسو به د راتلونکې پلرونه، روزونکي او تخم شیندونکي یاست. اما واقعا زما اشرافیت داسې څه ندي چه د دکاندارانو پشان یې په زرو واخیستلای شئ ځکه هر شی چه د قېمت درلودونکی وي تل بې ارزښته وي.
پس لدې به ستاسو ویاړ د پخوا او هغه ځاي په نسبت نه وي کوم چه ترې راغلي یاست، بلکه ستاسو افتخار به د راتلونکي او هغه ځاي په اړه وي چه ورتلونکي یاست. پرېږدئ چه ویاړ مو په غوښتنو او پرمختګ کې واوسي او پښې مو اراده وکړي چه له ځانه ډېر لوړ تللی شئ! داسې نه چه افتخار وکړئ د شاهزاده چوپړ مو کړی اوس شاهزادګان څه اهمیت لري؟ یا داسې نه په ویاړ سره وواياست د دې لپاره په سنګرونوکې ولاړ یو تر څو هغه څه کلک وساتو چه تر دې دمه پخپل ځای کې محکم ولاړ دي. یا افتخار وکړئ چه تېرونه مو په سمندرونوکې درباریان پاتې شویدي او ستاسو زده دي چه څه ډول د متمادي ساعتونه سره په کم عمقه حوضونوکې په باجلاله جاموکې ودرېږئ. (ځکه د دریدو قدرت د درباریانو له امتیازاتو څخه دی او ټول درباریان باوري دي چه د جلوس اجازه د هغو سعادتونو له جملې څخه دخ کوم چه یوازې وروسته له مرګه د انسان په نصیب کیږي.)

پدې مه ویاړئ چه روح القدس نومی روح ستاسو د پلرونو سره وعده کړل شوی او زه مو هم نه تحسینوم. ریښتیا هر چېرې چه (روح القدس) خپل فدایان وړل هلته وزې، قازونه او بې عقلان تل د دې فدایانو لارښوونکي وو. اې ورونړو، ستاسو اشرافیت به شټ ته ونه ګوري او پر مخ به لاړ شي. تاسو به د خپلو نیکونو او پلرونو له سیمو څخه وترټل شئ. د خپل اولاد له سیمې یعنې هغې سیمې سره به مینه ولرئ چه په ډېرو لېرو سمندرونوکې واقع ده. پرېږدئ چه همدا عشق مو نوی اشرافیت واوسي. زه تل غوښتنه کوم چه د دې سیمې په لور مو بادوانونه زیات کړئ!
له خپل اولاد سره به تاسو د دې تلافي ورکړئ چه د خپلو پلرونو ماشومان اوسیدلي یاست او پدې ډول به بیا پخوا وپېرئ. دا نوي جدولونه زه ستاسو لپاره جوړوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

د ژوندون ګټه څه ده؟ ټول څيزونه بې فايدې دي. ژوندکول لکه د وښو ټکول دي، ژوندکول پداسې ډول د ځان سوځول دي چه هېڅ سړی د تودوخې احساس نه کوي.
اوس هم خلک دې ډول چټياتو ته د (پوهې) نوم ورکوي. پخوانۍ خبرې دي او د مشک بوی ورکوي ځکه د خلکو د احترام وړ ګرځي. زنګ وهل او خوساتوب د اشرافيت سبب کېږي. د دې ډول خبروکول د ماشومانو لپاره ښه دي ځکه هغوی له اوره وېرېږي او سېځلي يې دي.
د علم په پخوانيوکتابونوکې دا ډول ماشومانه اقوال زښته ډېر دي او هغه‌کس چه تل وانښه ټکوي څه ډول دې عمل ته د سپکاوي جرأت‌کولی شي؟ د دې ډول خلکو په خولو بايد پوزه بند(ماسک) وتړل شي!
بې لدې چه‌کوم څيز له ځانه سره راوړي حتی بې اشتها د ميزونو په سرکښېني او په‌کفر سره وايي چه ټول شيان بې ګټې او فايدې دي. اماا اې ورونو! ښه خوراک او څښاک په هېڅ ډول بې فايدې او بې معنی ندی! د هغوکسانو جدولونه او تختې راته ماتې او نابودې‌کړئ چه هېڅ وخت خوشحالي نه‌کوي.

۱۴

خلک وايي: "اې خلکو! ټول څيزونه سپېڅلي دي." اما زه تاسو ته وايم: "د خوګانو لپاره ټول شيان چټل دی. لدې امله خيال وهونکي حيران پاتې حتی زړونه يې هم ځوړند شوي او داسې نصيحت‌کوي: "نړۍ پخپله يوه ستره چټلي ده" ځکه د ټولو نورو جهانونو خلک په ځانګړي ډول هغوي چه هېڅ سوله او آرامي نه لري، بې لدې چه نړۍ ته له سره وګوري ناپاک افکار خپروي.
په نړۍ‌کې ډېرې چټلۍ اوکثافات موجود دي او دا هېڅ د انکار وړ ندی. اما لدې امله نشوکولای ټول جهان يوه ستر چټلي وګڼو. پدې هر څه سربېره په دې جمله‌کې چه: "د دې نړۍ ډېر څيزونه متعفن دی." لويه پوهه نغښتې ده.
حتی‌کرکه هم انسان ته د الوتو وزر او د اوبو څاه‌کشفولو قوه ورکوي. حتی په ډېرو غوره څيزونوکې دکرکې وړ شيان موجود دي او حتی ډېره غوره څيزونه بايد لوړتيا ومومي!
اې ورونو پدې جمله‌کې: "په نړۍ‌کې ډېرې چټلۍ اوکثافات موجود دي." ډېره پوهه نغښتې ده.

۱۵

لاندې نصيحتونه مې د نورو جهاننونو له زاهدانو او پيرانو څخه واورېدل. بې له ريا او فرېبه يې خپل نفس تلقين‌کولو. که څه هم لدې ډول خبرو بد او فرېبناک څه په نړۍ‌کې شتون نلري: "نړۍ پخپل حال پرېږده! حتی د اعتراض په ډول دې ګوته هم د هغه په وړاندې مه جګوه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده انسان د خلک آزارکړي، په خنجرونو د وهل وکړي، پوست يې دکړي او ضرر د ورته ورسوي خو ته يې حتی پر وړاندې د اعتراض په عنوان ګوته هم مه جګوه! پدې ډول سره به هغوی د نړۍ پرېښودل زده کړي.
اې ورونو! دا زاړه پرهېزګاره جدولونه مات کړی ښکته يې وغورځوی او د خپلو خبرو سره دکنځاکوونکو پندونه ټوټه ټوټه کړئ!

۱۶

دا هغه څه دي چه نن يې خلک په هره تياره کوڅه کې د يو بل غوږونوکې وايي: "هغه څوک چه واقعي پوهه لري ټول سخت تمايلات هېروي، دا نوی جدول مې حتی د بازارونو په سر هم ليدلی دی چه "عقل زړه آزاروونکی او رنځوونکی دی.هېڅ شی ارزښت نلري او ته بايد هېڅ ونغواړې!"
اې ورونو، دا نوی جدول هم مات او له منځه يوسئ! دا جدول هم له نړۍ څخه بېزاره، واعظانو او زندان ساتونکو جوړکړی دی. وګورئ دا جدول مو څرنګه د غلامۍ په طرف بيايي؟
دوی د ډېرو ښو څيزونو په بدل کې ډېر بد څيزونه زده کړل او هغه يې هم په ډېر سرعت سره ومنل. بد څيزونه يې وخوړل ځکه يې معدې ترشې شوېدې. اندونه يې هم لکه معدې ترش شويدي او همدا د مرګ توصيه کوي ځکه اې ورونه واقعا معده هم د فکر پشان ده. ژوندون د خوندونو او خوښيو ځاه دی اما د چا په باطن کې چه معدې ترشي کړې او ناروغي چه د ټولو ناروغيو مور ده وايي ټول څيزونه زهرجن دي.
پوهېدل د هغو لپاره خوندور دي چه د زمري اراده لري اما هغه کس چه ملول دی او خپله اراده نلري نور ورته تصميم نيسي تل ضعيف کسان پدې ډول وضع کې قرار لري او د خپلې لارې په منځ کې ورک کيږي.
بلآخره په ستړي او بېزارۍ سره سوال کوي: "مونږ ولې په لاره روان يو؟" پداسې حال کې چه ټول څيزونه يو شان دي.

دا نصيحت چه "ټول څيزونه بې ارزښته دي، د دې له خاطره بايد اراده او دکوم شي تمنا ونکړئ!" د دوی په مخکې ډېر په زړه پورې ښکاري اما دا پند مونږ د غلامۍ په طرف بيايي.
اې ورونو، زردشت د ټولو هغوکسانو لپاره چه له خپلو لارو ستړي او بېزار دي داسې مست او تېز باد دی چه ډېر به په پرنجي راولي.
حتی د دېوالونو له شا څخه زما آزاده ساه تېرېږي او ځان د غاښونو او اروا په بندکې محبوسوي. اراده د آزادۍ سبب کيږي ځکه غوښتل پيداکول دي. دا زما تعليم دی او ستاسوکار به يوائې د خلق کوونکي فن زده کول وي. حتی ښه او واقعي زدکړه به هم تاسو لومړی له ما زده کړئ! هر څوک چه غوږ لري پرېږدئ چه واوري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

هلته کښتې ولاړې دي اوکېدای شي د لويې نيستۍ په طرف تلونکې وي. اما څوک غواړي چه پدې کښتيو کې د (شايد) په طرف لاړ شي. ستاسو څخه هېڅوک نه غواړي چه د مړينې په کښتيوکې سپاره شي نو څرنګه له نړۍ څخه ستړي او بېزاره ياست؟
تاسو چه تر اوسه له ځمکې څخه ستړکې نشئ پټولای څرنګه له نړۍ څخه بېزاره کېدلی شئ؟ زه مو له ځمکې څخه پدې ټوله بېزارۍ او ستړيا اوس هم د ځمکې سرسخت او بې قراره عاشقان مومم.
بې دليله مو شونډې نه بړوسېږي. اوس هم ځمکنۍ غوښتنې د هغو په مخ ناستې دي او په سترګوکې مو د ځمکه نه هېرېدونکې او سختې هيلې د ورېځې په بڼه په لامبو وهي.
په ځمکه کې ډېرې عالي وسيلې موجودې دي چه ځينې يې ګټورې او ځينې يې په زړه پورې دي. د هغوی په خاطر بايد له نړۍ سره مينه ولرو. ډېر شيان پکې جوړ شويدي چه لکه د ښځو لاس په يو وخت کې فايدمن او زړه منونکي دي.

اما تاسو اې له جهان بېزارو او تاسو اې د ځمکې ټنبلانو بايد په دورو ووهل شئ! او د هغو په ضربو سره مو بايد بيا پښې چابکې کړل شي! ځکه که چېرې تاسو ناروغ او ستړي بدبختان چه خپله ځمکه درنه بېزاره ده او لکه ټنبل شپه ګرځېدونکي غله په کمينونوکې ناست ياست که چېرې په خوښۍ او خوشالۍ پسې منډه ونکړئ پوه شئ چه نابود کيږئ!
انسان بايد د لاعلاجه ناروغانو طبيب نشي، زردشت داسې تعليم ورکوي نو پدې اساس به تاسو نابود شئ.
اما هغه شجاعت چه د ژوند ختمولو لپاره اړين دی له هغه شجاعته زيات دی کوم چه د نوي شعر جوړولو لپاره لازم دی. پدې باندې ټول طبيبان او شاعران ښه پوهيږي.

۱۸

اې ورونړو داسې جدولونه هم موندل کيږي چه د بېزارۍ او فاسدې ټنبلۍ په وسيله رامنځته شويدي. که څه هم دواړه په يو ډول خبرې کوي اما دې ته ندي مايل چه خلک يې خبرې په يو ډول برداشت کړي.
دې ډنګر او بې حاله کس ته وګورئ! دا جسورکس تر خپلې موخې ډېره فاصله لري اما د ستړيا او بېزارۍ له امله يې په ټول کوشش سره ځان په خاوروکې نغښتی او هېڅ ټکان نه خوري.
د ستړيا او بېزارۍ له امله نوموړي په جاده، ځمکه او هدف کې ارمګي کوي او دې ته ندی حاضر چه يو قدم هم واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس سوزنده لمر په نوموړي ځليږي او سپی یې خولې ښتې اما اتل چه له خپل هدف او موخې سره ډېره فاصله لري په ټولو هڅو سره بوخت دی او غوره ګڼي چه له تندې مړ شي. واقعا نوموړی باید جنت ته یوووړل شي. اما غوره به دا وي چه نوموړي پخپل ځای پرېښودل شي تر څو تسلې ښښونکی خوب په زمزمه کوونکي او یخ باران پرې غلبه وکړي. پرېږدئ چه همالته واوسي! تر څو پخپله وينښ شي ستړيا او بېزاري يو طرف ته کيږدي او هر څه چه بېزارۍ او ستړيا ورزده کړې ترې انکار وکړي.
اما اې ورونړو يواځې هغه حشرات او ټنبل سپي چه د نوموړي په اطراف کې راټول شوي ترې وشړئ!

۱۹

زه له ځان ګرد چاپېر دايره کاږم او سپېڅلی سرحد جوړوم. هر څومره چه د غره ارتفاع زياتيږي زما د ملګرو شمېر هغومره کمیږي. زه د مقدسو غرونو سلسلې ابجادوم. اما اې ورونړو هر ځای چه تاسو له ما سره صعود کوئ فکرکوئ هسې چه نه طفيلي کس هم درسره صعود وکړي! طفيلي يو رقم چنجي ډوله خزنده او التماس کوونکی دی چه تل دې ته په انتظارکې دی تر څو ستاسو په زخمونو ټپونو ځان تغذيه او چاغ کړي. کله چه يو پورته تلونکی ستړی بېزاره کيږي په تېزۍ سره يې پيدا کوي او هوښياري يې په همدې کې ده. ستاسو په غم او حساسه شرمسارۍ کې خپله استغراق کوي او ځاله بنا کوي. هر چېرې چه يو قوي، کمزوری، يو شريف او له حده زيات آرام او بې ازاره کس وي هلته دا طفيلي استغراق کوي او ځاله جوړوي. همدارنګه هر چېرې چه لوی کس کوچيني او پټ زخمونه ولري هلته مسکن غوره کوي.

د واړه موجوداتو تر ټولو لوی او تر ټولو پست کسان څوک دي؟ د موجوداتو تر ټولو پست طفيلي ګان دي. اما تر ټولو لوی کسان له ټولو څخه ډېر طفيلي ګان لري. ځکه هغه روح چه تر ټولو لوړې زينې په اختيارکې لري او له نورو څخه ښکته راتلی شي څرنګه ممکنه ده چه طفيلي ګان له هر چا څخه ډېر په دوی را ونځړيږي.
هغه روح چه له ټولو پراخ روح دی. د وژنې او سرګردانۍ زيات قدرت پخپل ځان کې لري. هغه روح چه د ښو درک کولو لپاره ځان د پېښې په غېږکې اچوي. هغه (شته) روح چه ځان د (کېدو) په سمندر کې اچوي، هغه روح چه (لري) اما لدې ټولو سره بيا هم اراده کوي چه وغواړي او هيله ولري.
هغه روح چه له ځان تښتي بلآخره په ډېره پراخه دايره کې خپل ځانته رسيږي، هغه تر ټولو عاقل روح چه له واړو ډېر د جهل او ناپوهۍ مجذوبيږي.هغه روح چه له ټولو زيات ځان غواړي او هغه روح چه ټول پکې خپلې ربښې لري. څه ډول امکان لري چه دا ډول عالي او لوی روح طفيلي ګان ونلري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

اې ورونړو! آيا زه بې رحمه يم؟ اما زه وايم "هغه څه چه همدا اوس لوېږي بايد ښکته وغورځول شي."
ټول نن لوېږي او خوساکېږي څوک شته چه هغه وساتي؟ اما زه به يې ښکته وغورځوم.
آيا تر دې دمه مو په غره کې ښکته د تيږو رغړول درک کړيدي؟ نن ورځ دې خلکو ته وګورئ څرنګه زما د تلې په طرف رغړي!
اې رونړو زه به د آواز غړونکو لپاره ښه مقدماتي تمرين وم، زما تمرين عملي او تکرارکړئ!
او څوک چه الوتنه نه زده کوي توصيه کوم چه تېز غورځېدل ورزده کړئ!

۲۱

زه له غيرتي خلکو سره مينه لرم اما يواځې توره وهونکي کافي ندي. هر تورزن بايد پوه شي چه د چا په وړاندې توره استعمال کړي!
تر ډېره زيات شجاعت ته اړتيا ده چه انسان خپل ځان وساتي او ځان د ښه لايق دوښمن مقابلې ته وساتي.
ستاسو دوښمنان يواځې هغه کسان کېدلی شي چه دوښمن بايد ولري نه هغه کسان چه حقير بايد وشمېرل شي. تاسو بايد د دوښمن په درلودلو سره مغرور واوسئ. دا هغه څه دي چه پخوا مې درزده کړيدي.
اې دوستانو تاسو بايد ځانونه د لايق دوښمن مقابلې لپاره وساتئ! لدې امله بايد ډېر څيزونه ناديده وګڼئ. په ځانګړي ډول سره بايد له ډېرو اوباشانو څخه چه په غوږنوکې د خلکو خبرې کوي بې پاملرنې تېر شئ.
د دوی په وړاندې په پاکو سترګو وګورئ! پدې کې ډېر غلط او صحيح نغښتي دي. هر څوک يې چه کتونکی وي غوصه کېږي او په ليدو سره يې توره راکاږي اما دا کار عاقلانه ندی. دا دواړه پدې ځای کې يو دي نو پدې دليل خپلو ځنګلونو ته پناه يوسه او تور د ويده کړه!

ته پخپله لار لاړه شه او خلک خپلې لارې ته پرېږده تر څو پداسې تياره لاره کې لاړ شي چه حتی يو امېد يې هم نشي روښانه کولی! چېرته چه کوم څه ځلېږي هغه د دکاندارانو زر دي او دکانداران حکومت کوي.
نور د پاچاهانو عمر اخر ته رسېدلی دی ځکه کوم څه چه نن ځان خلک ګڼي د پاچاهانو لياقت نلري.
وګورئ د دې خلکو رفتار څومره د دوکاندارانو رفتار ته ورته دی! هغوی ډېرکم غنيمت د خاورو څخلو په تل کې پلټي. هغوی يو بل ته په کمين کې قرار لري او يو له بل سره تقلب کوي. او دې ته د (غوره ګاونډي توب) نوم ورکوي. په ياد د وي هغه تېرې ورځې چه خلکو به له ځانه سره ويل: "مونږ به د نورو اربابان وو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه اې ورونړو! تر ټولو غوره خلک باید حکومت وکړي او تر ټولو غوره کسان به حکومت وکړي. هر چېرې چه بل ډول شریعت په کار اچول شوی وي عیب او ضرر لري.

کاکشي دوی خپله ډوډۍ د هېڅ شي په مقابل کې لاسته راوړلای، د څه لپاره به یې فریادکړلای! تفریح یې همدا د تنخوا برابرول دي. لدې امله باید د دوی ژوند سخت کړل شي.
دوی ښکاري حیوانات دي. کار یې په غارت اوګټه یې په چپاول د نورو له حقوقو سره ملګرې ده. پدې اساس به د دوی ژوند سخت وي، دوی باید غوره ښکاري حیوانات، چل ناک او هوښیار شي او له انسان سره باید ورته شي؛ ځکه انسان تر ټولو غټ ښکاري حیوان دی. انسان د ټولو حیواناتو خصلتونه تاراج کړیدي ځکه د انسان ژوند له ټولو حیواناتو څخه سخت دی.
یواځې مرغان په دوی باندې غوره والی لري اوکه یوه ورځ انسان الوت هم زده کړي د ښکار شهوت به یې څومره پورته او لوړ یوسي.

۲۳

زما هیله دا ده چه نر او ښځې داسې واوسي: "لومړی د جنګ لپاره آماده او وړ، دوهم د زیږوو لپاره وړ او دواړه رقص وکړی شي." په کومه ورځ کې چه رقص او پایکوبي نه وي ورکه او نه ورځ د وګڼل شي. همدارنګه هر حقیقت چه له ځانه سره خندا ونلري دروغ د وشمېرل شي.

۲۴

هوښیار اوسئ چه د واده عقد مو د بدۍ هوډ ونه اوسي! تاسو ډېر په بېړه د واده عقد وتړلو، لدې امله به طلاق او زنا ورسره وي او پدې ټولو سره طلاق د زنا په اړه له دروغو ویلو څخه غوره دی. یوې ښځې راته داسې وویل: "ریښتا ده چه لومړی ما د واده عهد مات کړ اماګناه د واده وه چه لومړی یې زما عهد مات کړ. تل مې نامناسبې جوړې خطرناکې او غچ اخیستونکې موندلې دي. دوی یواځې ژوند نشي کولی لدې امله ټول جهان د دې وړګڼي چه د دوی د عمل قرباني ورکړي."
پدې ترتیب کاشکي روغوکسانو یو بل ته ویلای: "مونږ له یو بل سره مینه لرو؛ وبه ګورو آیا کولی شو چه مینه مو تر پایه وساتو؟ یا آیا وروسته به ثبوت شي چه مونږ اشتباه کړې وه؟
زموږ لپاره د واده کوچینۍ دوره وټاکئ تر څوووینو چه د لوي واده وړتیا له یو بل سره لرو اوکنه؟ تل جوړه اوسېدل خطرناک دي!"
سمو او صحیحوکسانو ته زما نصیحت دا ډول دی. که چېرې ما بې لدې نورو خبرې کولای له (ستر سړي) سره زما مینه او هغه څه چه باید راورسیږي چېرته به وو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مقصد ته د رسېدو لپاره تاسو باید د بیا تولید په ځای ډېر تولید وکړئ. اې ورونږو هیله مند یم چه د واده باغ ستاسو سره مرسته وکړي.

۲۵

عجیبه ده هغه کس چه په پخوانیو اصولو او ماخذکې استادېږي په تدریج سره به د راتلونکو چینو او اصولو په لټه کې شي.
اې ورونږو، ډېر زر به نوي خلک راپورته شي او نوې چینې به د نویو عماقو په طرف جاري کړي. ځکه زلزله به ډېر د اوبو ځاګان وچ کړي او د زیاتو د سختې تندې سبب به شي اما په عین حال کې به د باطني قدرتونو او پټو څیزونو د ظهور باعث شي.
زلزله به نوې چینې ایجادکړي؛ د پخوانیو خلکو د لړزې او ښکته پورته کېدو له امله به نوې چینې جاري شي او هر څوک به فریاد وکړي: "دلته د ډېرو تږو لپاره د اوبو ځاه، د ډېرو هیله مندو لپاره زړه او د زیاتو وسایلو څخه د استفادې لپاره اراده شتون لري." نوموړي ته وګورئ! فورا به یې هغه خلک ګرد چاپېر راټول شي چه غواړي نوي څیزونه زده کړي.

هغه کس چه په فرمان ورکولو توانا دی او هغه کس چه باید د نورو د فرمان مطیع وي پدې ډول تر ازموینې لاندې نیول کیږي. جالبه ده له څومره پلټنې، حدس، ماتې، زدکړې او نوې ازموینې وروسته بلآخره دا کار ښکاره کیږي.
بشري اجتماع یو هدف دی او لکه څنګه چه زه تعلیم ورکوم د یو فرمان ورکوونکي لپاره غوره او لوړه پلټنه ده.
اې ورونږو، بشري اجتماع یو قرارداد او قول ندی بلکه یو هدف دی! دا ډول اخلاقي قاعده چه د شکمنو کسانو او سستو زړونو لپاره جوړه شوېده ماته او ټوټې کړئ.

۲۶

اې ورونږو، په چا کې د بشر راتلونکي نسل لپاره تر ټولو لوی خطر نغښتی دی؟ آیا په ښو خلکو او سم کار کوونکوکې دا لوی خطر ندی پټ؟ د دوی په منځ کې ندي چه وایي او په زړونوکې دا حس کوي: "اوس موږ پوهیږو چه کوم څیز ښه اوکوم شی بد دي. موږ د دې درلودونکي یو افسوس د هغوی پر حال چه اوس هم د دې په لټه کې دي." هره ضربه چه شریران واردوي زخم به یې د نېکانو له هغې څخه ډېر نه وي.
اې ورونږو، یو ځل طبیب د نېکانو او سم کارانو زړه را بهرکړ هغه وخت یې ولیدل او وویل: "دا فریسیان[3]

---

[3] د یو اسیایي قوم نوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي." اما خلک يې په خبرو پوه نشول.
ښو خلکو او صالحينو يې هم خبرې درک نشواى کړى ځکه د دوى فکر په خپل ښه وجدان کې زنداني وو. د نېکانو حماقت بې اندازې زيرک دى. اما حقيقت دا دى چه ښه خلک که وغواړي کنه بايد (فريسي) واوسي! او دا کار يې پخپل زړه ندى.

٢٧

اې ورونو، دا خبر او هغه څه چه ما د (اخري سړي) په اړه کړې درک کړې مو ده؟
په چا کې د بشر د اخري نسل لپاره تر ټولو لوى خطر نغښتى دى؟ آيا په نېکانو او صالحينوکې ندى؟
نېکان او صالحان په يو بل مات او نابود کړئ! اې ورونو، آيا دا خبر مو درک کړېده؟

٢٨

تاسو له ما تښتئ؟ تاسو له ما وېرېږئ؟ تاسو دا خبرې لړزوي؟ اې ورونو، کله مې چه تاسو ته وويل نېکان او جدولونه يې مات کړى هغه وخت مې د بشرکښتۍ د بې پايه سمندر په لور وشړه. تر دې دمه ستر ډار ندى پرې غالب شوى، چاپېرچل ته يې په ځير ندي کتلي، زړه يې په شدت ندى تنګ شوى، بېزاره شوى ندى او په استفراق ندى راغلى. نېکانو تاسو ته غلط ساحلونه او تقلبي وثيقې ښکاره کړې او تاسو د نېکانو په دروغوکې نړۍ ته راغلي او لوى شوي ياست. ټول څيزونه نېکانو غرق کړي او له بنې يې غورځولي دي.
اې ورونو، ناوخت شوى ندى په سمه لار لاړ شئ او په سمه لار تلل زده کړئ! سمندر غوصه ناک دى او ډېر غواړي ځانونه په تاسو لوړ کړي. سمندر غوصه ناک دى او سمندر د ټولو څيزونو محتوا ده. اې غيرتي خلکو او د سمندريز زړه خاوندانو جګ شئ او مخکې لاړ شئ!
زموږ مو د نيکونو په ځمکه څه کار؟ دکښتۍ سکان مو د اولادنو سيمې ته وړي. په هغې طرف به يې وچلوو زموږ سترې هيلې له سمندره ډېرې توپاني دي.

٢٩

ذغال الماس ته وويل: "ولې دومره سخت يې؟" آيا موږ د يو بل نېږدې خپل نه يو؟
اما زه له تاسو تپوس کوم: ولې دومره نرم ياست؟ اې ورڼو مګر تاسو زما وروڼه نه ياست؟
ولې دومره نرم، مطيع او تسليمېدونکي ياست؟ ولې مو په زړونوکې دومره انکار او بطلان دى؟ او ولې مو په کتوکې دومره کم تقدير شتون لري؟
که چېرې تاسو نه غواړئ سخت زړي او بې رحمه برخليک واوسئ نو څرنګه يوه ورځ زما سره فتحه کولى شئ؟ که چېرې مو سختي ځلا نه لري او شخړه ټوټه ټوټه نه کوي څرنګه يوه ورځ له ما سره خلق کولاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

شئ؟"

ځکه خلق کوونکي سخت دي او ستاسو په نظرکې باید نېکبختي داسې وي لکه چه لاس مو د اوږدو پېړیو لپاره په مومو فشار راوړي! د زرګونوکلونو په اراده لیکل څه نېکبختي ده، لکه د برونزو په مخ او یا حتی له برونزو څخه په سختو فلزاتو! یواځې تر ټولو ډېر شریف کسان بشپړ کلک دي.

اې ورونړو په نوي جدول کې تاسو ته لیکم: "کلک شئ!"

۳۰

اې زما ارادې، اې د ټولو بدبختیو زبون کوونکې، اې زما اړتیا ما لدې واړه کوچینیو او ناڅیزه فتوحاتو څخه خلاص کړه. اې زما د روح پایلې چه نوم د تقدیر اېږدم، ته چه زما په باطن کې ځای لرې، ته چه زما په سر قرار لرې ما ته نجات راکړه او د یو ستر تقدیر لپاره مې وساته!

اې زما ارادې خپل تر ټولو ستر عظمت د آخري مجاهدت لپاره وساته تر څو په خپله بریا کې کلکه واوسې!

اخ څوک پخپله کامیابۍ نه مغلوبېږي؟

افسوس! د چا سترګې دي چه په مست ګهیځ کې ندي مستې شوې؟ افسوس! د چا پښه نده ښویېدلې، چه د بریا په وخت کې یې درېدل هم هېرکړي وي؟د دې لپاره چه یو وخت د سترې غرمې په وخت کې حاضر او تیار وم ، همداسې لکه ګداخته فلز یا له برېښنا څخه ډکه وریځ او یا هم لکه له شیدو ډک تی تیار یم.

د ځان او خپلې ارادې لپاره مې داسې حاضر او آماده یم لکه کمان چه د خپل غشي پېژندو له امله سوزېږي او په لېوالتیا سره د خپل ستوري په طرف وارتیګل کوي. همدارنګه ستوری چه په غرمه کې حاضر او رسېدلی غشی خوړلی وارتیګلی شوی د لمر د نابودوونکي غشي له امله دی، خپله لمر دی او لمرینه نه خم کېدونکې او پناه کېدو ته حاضره اراده خپله کامیابي ده.

اې ارادې، اې د هرې بدبختۍ زبون کوونکې، اې زما اړتیا! ما یوې سترې بریا ته وساته!

مخ په روغېدو ناروغ:

۱

زردشت یې سومځې ته له راګرځېدو څخه څو ورځې وروسته لکه لېونی له خپل کټه جګ شو او په ډار سره یې چیغې وکړې ځکه داسې یې وانګیرل چه بل څوک یې په کټ کې ویده دي او د پاڅېدو خیال هم نه لري. د چیغې غږ یې دومره وحشتناک وو چه ټول حیوانات یې له شاوخوا څخه په منډه خوا ته راغلل او فرار یې وکړ. پداسې حال کې چه پخپل واک سره الوتل، منډې یې وهلې، ټوپونه یې وهل او څښېدل زردشت داسې ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"اې ټيټې او پست فکره زما له عماقو راجګ شه! زه ستا مستي او سهار يم. اې خوبيوليه چينچيه راجګ شه! زما د چړګ پشان غږ به تا له خوبه پاڅوي.
خپل غوږونه خلاص کړه او واوره! ځکه زه غواړم چه خبرې د واورم. راپورته شه! جګ شه! دلته داسې لوړ غږ شته چه حتی د مړو ته د تعليم اورولو لپاره هم کافي دی. خوب، ړوندوالی او خمارتوب له خپلو سترګو وشړه او حتی په سترګو د زما خبرې واوره! زما غږ کېدای شي حتی له مور څخه ړندو زيږېدلو ته هم درمان وي."
او څنګه چه وينې شوې د (هو) ويلو لپاره به وېښ پاتې شې. زما هيله دا ده چه اناګانې له خوبه راپاڅوم تر څو بيا يې په خوب وېسم. ته لړزيږې خپلې عضلې چيږې او خرخرکوې؟ جګ شه! جګ شه! د خرخر پر ځای به ما سره خبرې وکړې. خدای نه پېژندونکی زردشت تا لولي؛
زه زردشت د ژوندون مدافع، د رنځېدو مدافع او د حلقې مدافع اې زما دوزخي انده تا احضاروم! اې خوښۍ، رانيږدې کيږې! زه دې د پښو غږ اورم، زما عمق خبرې کوي. تر ټولو ژور عمقونه مې د روښنايۍ په طرف کرځولي دي.
اې خوشحالۍ! نيږدې راشه! او لاس د ما ته راکړه هو، لرې شه! هو څومره کرکجنه يې.
اخ افسوس زما پر حال!

۲

زردشت چه څنګه دا خبرې وکړې لکه مړی په ځمکه د ډېر وخت لپاره مړ او بې حرکته جسد پشان پاتې شو. په هوش چه راغی رنګ يې الوتی وو لړزېدا په سجده پاتې شو او د ډېر وخت لپاره يې نه څښاک او نه هم خوراک وکړ. اووه ورځې پداسې حال وو او حيوانات يې شپه ورځ ورسره نيږدې پاتې وو. اما عقاب يې د مړۍ لپاره کله کله الوتنه کوله، هر څه يې چه راوړل د زردشت په کټ يې ايښودل تر هغې چه زردشت په انګورو، سرو مڼو، توتو رنګارنګ سبزيجاتو او مېوو کې پټ شو. په پښوکې يې دوه وري وو چه عقاب ډېر په سختۍ له شپنو څخه ښکارکړي وو.

له اوو ورځو وروسته زردشت بيا په کټ کې کښېناست او سره مڼه يې په لاس کې واخيسته بوی يې کړه او د هغې بوی يې خوښ شو. هغه وخت يې حيواناتو مناسب وګڼله چه خبرې ورسره وکړي او داسې يې وويل:
"اې رزدشته! اووه ورځې کيږي چه پدې ډول درانه خوب ويده يې. آيا نه غواړې بيا پخپلو پښو ودريږې؟ خپله سومځه پريږده! نړۍ لکه د بڼ ستا په انتظارکې ده. باد، معطر او خوندور باد تا لټوي او ټولې وياله داسې دي لکه ستا په لټه کې چه منډې وهي.
پدې اووه ورځوکې دې کوم څيزونه چه يواځې پريښې ټول تا غواړي. له خپلې سومځې رابهرون شه! ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر دي چه ستا طبيب واوسي. آيا نوې پوهه، تريخ او غمجن علم پر تا ظاهر شويدی؟ ته هم لکه خميره اوړه اوړد پروت يې پداسې حال کې چه روح د له ټولو اړخونو څخه له خپلې محاصرې تنګ شويدی."

زردشت ځواب ورکړ: "اې زما حيواناتو خبرې وکړئ او ما ته اجازه راکړئ چه غوږ شم! ستاسو خبرې ما تازه کوي او چېرته چه بنداړ وي زما په نظر لکه بڼ داسې وي او ښکارېږي. څومره ښه! خبرې او نغمې شتون لري. آيا نغمې او خبرې د رنګين کمان او ظاهري پلونو په اندازه د شيانو په منځ کې تر ابده يو له بله جلا دي، ندي؟

هر روح بېل جهان دی، د هر روح لپاره نور روحونه د نورو جهانونو پشان دي.

زما لپاره څنګه ممکن دي چه کوم شی د له ما بهر موجود وي؟ له ما بهرکوم څه شتون نلري! اما کله چه موسيقی ته غوږ کيږم دا مې هېرېږي. هېرول څومره ښه دي!

آيا صرف د بشري روح د تازه کولو لپاره څيزونو ته مختلف نومونه او نغمې ندي ورکړل شي؟ ژبه خوږ لېونتوب دی او د هغې په وسيله بشر د ټولو څيزونو په مخ ګډېږي. ټول موزون دروغ او خبرې څومره خواږه په زړه پورې دي! د اصواتو په وسيله زموږ مينه د بوډۍ ټال پر روښانه رنګونو رقصيږي."

دې وخت کې حيواناتو وويل: "اې زردشته، هغه کسان چه زموږ پشان فکرکوي پخپله شيان ورته ګډېږي! ټول څيزونه راځي يو د بل لاسونه يې نيولي او خنديږي، تېښته کوي او بيا راځي. ټول څيزونه ځي او بېرته راځي او تل د ابد څرخ په ګرځېدو کې دی. ټول شيان مړه کيږي بېرته راځي، د وجود دوره تل تکرارېږي. ټول څيزونه ماتيږي او بېرته سره يو ځای کيږي، همدا خپله د وجود بنسټ جوړوي. ټول څيزونه له يو بله بېليږي او بېرته يو بل ته رسيږي. د وجود حلقه تل د ځان په وړاندې وفاداره پاتې کيږي.

په هره شېبه کې (کېدل) پيليږي او په هر (دې ځای کې) د (هغې ځای) غونډوسکی څرخيږي. مرکز په ټولو ځايونو او د ابديت په لاره کې يو په بل کې پېچلی دی."

زردشت ځواب ورکړ: "اې نغمه غږوونکو او ټوکيانو" او بيا يې په خندا سره زياته کړه: "څومره ښه کوم څه چه بايد په اووه ورځوکې ترسره شي تاسو پېژندلي دي. دا حيوان څرنګه زما غاړې ته راغی تر څو ما زندۍ او خفه کړي؟ اما ما يې سره وژولو او لېرې مې وارتيګ!

تاسو همدا اوس له همدې څخه يوه بې سور ه او تاله سندره جوړه کړېده؟ اما زه او سه هم له خولې لګولو او د دې حيوان د سر پر غوڅاوي خفه يم او اوس هم د خپل ځان بښنې نجات ته بېمار يم همدلته څملم.

آيا تاسو دې ټولو ته کتلي دي؟ اې زما حيواناتو حتی تاسو هم بې رحمه شوي ياست؟ آيا تاسو مايل ياست زما ستر مصيبت ته د بشر پشان نظر واچوئ؟ ځکه بشر تر ټولو حيواناتو بې رحمه دی. تر دې دمه بشر تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو غوره نېکبختي په غمجنو صحنو، غوایه لوبو او صلیب کښلوکې موندلې ده. کله یې ځانته دوزخ نه وای جوړکړی همدا دوزخ به د بشر لپاره د ځمکې د مخ جنت ګرځېدلی وای.

کله چه سترکس فریادکوي کوچینی سړی په سرعت سره د هغه طرف ته ورځي او د حسرت له امله یې ژبه په خوله کې وهي. اما نوموړی خپل دې حرکت ته د ترحم نوم ورکوي. کوچینی سړی په ځانګړي ډول سره شاعر، ځومره په لېوالتیا دکلمو په وسیله ژوند متهموي! هغه ته غوږ کیږئ اما ځېر شئ تر څو پدې اتهام کې د نوموړي د لذت غږ واورئ! د ژوندون متهم کوونکو لپاره ژوند په یوه سترګه وهلو فائق کیږي. ژوندون په بې شرمۍ وايي: "ته له ما سره مینه لرې؟ لږ صبر وکړه! فعلا له تا سره د اوسېدو وخت نلرم."

انسانان د ځان په وړاندې تر ټولو بې رحمه حیوانات دي او ټولو هغو اتهاماتو او شکایتونو ته دقت وکړئ چه (ګناهنګاران)، (په دار ځړېدونکي) او (توبه کوونکي) کوي تر څو د شهوت غږ پکې واورئ! آیا زه پخپله غواړم چه پدې ډول د بشر متهم کوونکی واوسم؟ افسوس اې زما حیواناتو! تر دې دمه مې یواځې دا زده کړي چه د بشر تر ټولو بد څیزونه په هغه کې د ډېرو غوره څیزونو لپاره لازمي دي. اوکوم څه چه پکې تر ټولو بد دي د هغه بهترین قوت دی او له تیرې کلکولای یې د ډېرو غوره څیزونه لپاره خلق کړی دی. بشر باید غوره او شریر شي.
زه په صلیب نه یم کښل شوی تر څو پوه شم چه بشر شریر دی. اما داسې نعره مې کړې چه تر اوسه هېچا نده کړې: "افسوس، تر ټولو شریر اعمال یې ډېر جزوي او حقیر دي! افسوس تر ټولو غوره اعمال یې هم ډېر جزوي او ناڅیزه دي!"

څه چه زما غاړې ته راغلل او نیږدې وو خفه مې کړي، د بشر په وړاندې ستره کرکه وه. همدارنګه فالګیر چه ویل ټول څیزونه یو شی دي هېڅ ارزښت نه لري او پوهه د بشر د خفه کېدو او وېجاړېدو سبب کیږي هم وه. د اوږد ګهیځ انسانه ته چه ترې ستړی او بېزار یې هغه کوچینی سړی به بیا راشي. زما غمګینۍ پدې ډول اوږد اسوېلی وکړ او پښې یې ټولې کړې خو خوب پرې غلبه ونکړه.
زما په نظرکې ځمکه د قبر پشان ده اوکوم څه چه ژوندي دي دګرد وهلي غبار په بڼه لکه د پخواني مړي وراسته او خراب هډوکي داسې راته ښکاره شول. زما آه د انسانانو د هدیرو په سرکښېناست او د جګېدو جرأت یې نه درلود. زما آه او پوښتنې کولو د ځنګښو پشان غږ وکړ او شپه ورځ یې د دمې ایسارېدو احساس وکړی او شکایت یې پیل کړ:
"افسوس، بشر تر ابده بېرته راګرځي! حقیر اوکوچینی سړی تر ابده بیا بیا ګرځي!"
یو ځل مې په یوه پېښه کې ستر او پست خلک ټول لوڅ ولیدل او له حده زیات یو بل ته ورته راته ښکاره شول. تر اوسه ستر خلک هم د عادي انسانانو سره ورته دي. له ټولو ستر خلک تر اوسه ډېرکوچیني دي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا له بشر څخه زما دکرکې سبب شوي. حتی د ډېرو پستو انواعو تل راګرځېدنه له ټولو موجوداتو څخه زما دکرکې باعث شوه.

"افسوس، څومره کرکجنه ده!" زردشت داسې ووېل ، اسوېلی یې وکړ او لړزېدا څکه نوموړی د خپلې ناروغۍ په یادکې ولوېد او حیوانات یې خوښ نه وو چه نوموړی د خبرو په ادامې سره ورنځوي.
حیواناتو یې زردشت ته ځواب ورکړ: "اې مخ په روغېدو ناروغه لدې ډېرې خبرې مه کوه! په بدل کې یې هغه ځای ته لاړ شه چه نړۍ لکه د بڼ پشان ستا د ورتګ انتظارکوي! د سروګلونو، زنبورانو، رمو اوکوترو په طرف لاړ شه! په ځانګړي ډول په بېړه د غزل بوله مرغانو خوا ته لاړ شه کېدی شي نغمې ویل ترې زده کړې!" څکه د شفا شوي ناروغ لپاره سرود ویل ډېره ګټه لري. روغ سړی خبرې کولی شي اما کله چه سالم سړی د سندرو ویلو شوق پیدا کړي بې له هغو سندرو چه ناروغ ښه کوي نورې وایي.

زردشت یې حیواناتو ته وخندل او ووېل: "اې ټوکیانو او نغمه بولو چوپ شئ! هغه تسلا چه دې اوو ورځو کې مې ځانته برابره کړې وه ترې خبر یاست! دا تسلی چه باید بیا سندرې ووایم د ځان او خپل روغوالي لپاره مې برابره کړېده. آیا تاسو به فورا لدې څخه هم نغمه جوړه کړئ؟"

حیواناتو یې یو ځل بیا ووېل: "لدې زیاتې خبرې مه کوه! شفا موندونکیه لدې به غوره وي ځانته له سره بل نوی چنګک جوړ کړې! څکه اې زردشته! ستا د نوو نغمو لپاره نوو چنګکو ته اړتیا ده نغمې ووایه او په جوش راشه خپل روح ته د نوو سندرو په وسیله روغتیا ورکړه تر څو خپل هغه برخلیک وزغمې چه تر دې دمه د هیڅ انسان نه وو!
اې زردشته! څکه ستا حیوانات ښه پوهیږي، ته څه شی یې او څه باید شې! وګوره د همېشنۍ راګرځېدنې تعلیم ورکوونکی یې! اوس ستا برخلیک دا ډول دی. په اوس وخت کې چه ته لومړنی کس یې دا شریعت تدریسوې څنګه ممکنه ده چه دا ستر برخلیک د تر ټولو ستره ناروغي او خطر ونه اوسي؟
وګوره! مونږ پوهیږو چه ته څه تعلیم ورکوې؟ ته وایې: "ټول څیزونه تر ابده بېرته راګرځي او مونږ هم ورسره راځو. تر دې دمه بې انتها دلته وو او ټول څیزونه هم له مونږ سره وو."
ته تعلیم ورکوې چه یو د سترېدوکال شته او د ستروکلونو په منځ کې یوه هیولا ده. هغه باید لکه رېګین ساعت مکرر ډوب شي تر څو بیا بیا رېګونه له پورته ښکته توی شي او خالي شي.
پدې اساس دا کلونو په ټولو سترو اوکوچنیو څیزونه کې یو بل ته ورته دي. همغه شان لکه مونږ چه د لویې په هرکال کې په جزوي اوکلي ډول ځانته ورته یو. اې زردتشه! که چېرې اړینه وي ته مړ شې موږ پوهیږو چه ځانته به مړکړې اما حیوانات دې نه غواړي ته مړ شې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې صبور او بې لړزې کسه پداسې حال کې چه راحت او آرام نفس وکاږې او له زړه څخه د سنګين بار او عقده اخيستل کيږې وبه وايې: "همدا اوس زه مړکيږم، غايبيږم او لړې شېبې وروسته هېڅ کيږم، روح هم د جسدونو پشان فاني دی. اما د علت په ګنډه کې بيا تکراريږم او ما به بيا له سره پيدا کړئ. زه د همېشني راتګ له علتونو څخه يو يم.

زه دې لمر، دې ځمکې، دې عقاب او دې مار ته بېرته راځم. دې ته ورته يا غوره ژوندون ته نه راګرځم بلکه همدې ژوند ته چه په جزياتو اوکلياتوکې له فعلي ژوند سره هېڅ توپير نلري راګرځم تر څو يو ځل بيا همېشنۍ بېرته راګرځېدنه ټولو ته تدريس کړم. تر څو يو ځل بيا د سترې غرمې او بشر په هکله خبرې وکړم او يو ځل بيا (ستر سړی) انسانانو ته اعلام کړم.

ما مې خپلې خبرې کړېدي او د خپلو خبرو له امله کوچيني شوی يم. زما همېشنی برخليک داسې حکم کوي چه بايد د قاصد پشان پناه شم. اوس هغه ساعت رارسېدلی دی څوک چه نزول کوی بايد ځانته رحمت او برکت ورکړي. د زردشت نزول پدې ډول پای مومي او مني يې."

حيواناتو چه څنګه دا خبرې وکړې چوپتيا يې غوره کړه. منتظر وو چه زردشت به څه ووايي اما زردشت خبر نه وو چه دوی سکوت اختيارکړی دی او په پټو سترګو د هغه کس پشان بې حرکته پاتې وو چه ويده وي اما ويده نه وو ځکه له خپل روح سره يې بنډارکولو. مار او عقاب يې چه نوموړی داسې چوپ وليد نو دا چوپتيا يې غوره وګڼه او يواځې يې پرېښود.

ستره لېوالتيا:

اې روحه تا ته مې در زده کړي چه ووايې: "نن، يو ځل او مودې مخکې" دلته، هلته او هغې طرف کې خپلې سندرې ته وګډېږه. اې روحه! ما تا ته له ټولو تياروکنجونو څخه نجات درکړی دی او له ګرد، غبار، غنو، تيارو او رڼاوو څخه مې پاک کړی يې!

اې روحه! له تا څخه مې شرمېدوونکې، د خجلت وړ سپکې او بې ارزښته تقواګانې لېرې کړېدي او ته مې قانع کړی يې چه لوڅ لغړ د لمر سترګې په مقابل کې ودرېږې. د هغې توپان په وسيله چه عقل نوم لري ستا د مست سمندر په سطحه تللی يم او ټولې وريځې مې ترې ايسته کړيدي. حتی هغه روح چه ګناه نوم لري له منځه مې وړی دی.

اې روحه تا ته مې حق درکړی چه لکه توپان (نه) او لکه صاف روښانه آسمان (هو) ووايې! اوس ته له نوره آرام ولاړ يې او د پوچو خبرو پشان د توپان له منځه تېرېږې. اې روحه تا ته مې په نه پيدا شوو او پيدا شوو څيزنو بيا بيا آزادي درکړې او څوک شته چه ستا پشان د رارسېدونکو څيزونو په خوند پوه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې روحه تا ته مې ستره کرکه او مینه درزده کړیدي، هر څومره چه ډېره مینه ولرې هغومره ډېر د کرکې لاندې راځې.

زما روحه تا ته مې درزده کړي چه څرنګه نور قانع کړې او همدا اوس ته کولی شې ټول عناصر لکه لمر چه سمندر خپلو ارتفاعاتو ته کشوي داسې د ځان په طرف جذب کړې. اې روحه! له تا څخه مې هر ډول اطاعت کول، په ګونډو کېدل، تکریمول او تعظیمول ایسته کړیدي او تا ته مې د "احتیاج خم کوونکی او تقدیر" لقب درکړی دی.

روحه! تا ته مې نوي لقبونه او رنګارنګ نوې لوبې درکړېدي. تا ته مې د (تقدیر)، (د مدارونو مدار)، او (نیلګونې ګنبدې) لقبونه درکړیدي. اې روحه ستا د فرمان په روایت مې ټول عقل څښاک ته ورکړی دی. هو، د عقل ټول تازه او بې اندازې زاړه او قوي شرابونه مې ستا څښاک ته درکړیدي. زه هر لمر، هره شپه، هره چوپتیا او هره لېوالتیا ستا په مخ اچوم اوهغه وخت د سیل چه د انګور ونې پشان په نمو پیل وکړې.

اې روحه له حده زیات غني شوی یې او د هغه انګور تاک پشان ښکارې چه د رحمت او سعادت له امله یې لویې او ښکلې انګور دانې د چاودېدو په حال کې وي. په همدې رحمت او برکت کې انتظارکوې او له انتظاره د خجل یې.

هېڅ ځای داسې مینه ناک روح، د غېږ نیونې لپاره آماده او د ټولو څیزونو احاطه کوونکی روح نه پیدا کیږي! په کوم ځای کې راتلونکې او پخوا ستا په منځ کې یو بل ته نیږدې شي؟ اې روحه! ما تا ته هر څه درکړیدي او لاسونه مې تا ته د ورکړې له امله بېخي خالي شویدي! اوس ته له تشویش څخه ډک په ښځینه موسکا راته وایې: "په مونږ دوه نفرو کې کوم یو باید له بل څخه منته وکړي؟"

ایا ورکوونکی له اخیستونکي د دې لپاره منته ونکړي چه اخیستونکی دی؟ آیا ورکونه خپله یو احتیاج ندی؟ آیا اخیستنه ترحم ندی؟ اې روحه زه ستا د تشویش ډکې خندا په معنی پوهېږم، ستا بېحده زیاتوالي همدا اوس خپل لېوال لاسونه د بهر په طرف اوږده کړي دي. ستا کثرت د مستو سمندرونو په طرف نظر اچوي، پلټنه کوي او انتظار باسي. له حده زیاته میل د آسمان له څټه په خندانو سترګو ځلیږي.

اې روحه واقعا داسې څوک به وي چه ستا خندا ویني او ونه ژاړي؟ حتی پرښتې هم ستا د مهربانۍ څخه ډکې موسکا (چه نه ژاړې او نه چیغې کوې) له امله په ژړا کیږي. ستا پدې ټوله خندا روح د ژړا لېوال دی او لړزانده خوله د ډکې ژړا ته هیله منده ده.

ته خپل ځانته داسې وایې: "ایا هر ژړا د شکوې ډول ندی؟ او هر شکوه د اتهام ډول ندی؟" لدې امله اې روحه ته غوره ګڼې چه خندا وکړې تر څو ټول غمونه له ځانه بهرکړې او ټول غم چه دکثرت له امله د ځان کې لرې د اوښکو په ډول له ځانه ایسته کړې، خپله لېوالتیا انګور ټولوونکو او انګور ټولوونکي چاقو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښايي. اما اې روحه! که چېرې نه غواړې خپل ارغواني تشويش د اوښکې په بڼه بېرون وغورځوې حد اقل بايد سندرې ووايې.
وګوره زه خپله موسکا کوم او همدا موسکا تا ته وايي: "ته بايد په لوړ غږ نغمې ووايې تر څو ټول سمندرونه د لېوالتيا ته آرام شي، تر څو د آرامو او لېواله سمندرونو په مخ د معجزې په نوم زرين بادوانونه ونه ښورېږي. پداسې حال کې چه ټول نېک، بد، عجيب څيزونه، دکوچينيو او لويو حيواناتو ډېرئ او هغه څه چه د اعجاز ډوله تېزو پښو درلودونکي دي کولی شي دکورونو پر بې نفشو لارو منډې وکړي او په نيږدې چاپېرکې يې ښکته پورته شي. ځان (زرينې معجزې) نومي بادوان ته چه د ازادې ارادې دکښتۍ څښتن ده رسوي اما نومړی هغه انګور ټولوونکی دی چه الماسي انګور ټولوونکی چاقو ورته انتظارکوي.

اې روحه پوه شه! نومړی يعني هغه بې نومه کس چه نغمې ورته د لومړي ځل لپاره اسم پيدا کوي او ستا لوی ناجي دی. او واقعا همدا اوس ستا نفس له راتلونکو ترانو څخه معطر شويدی. همدا شېبه ته ځليږې او خوب وينې، همدا اوس ته د ټولو څاګانو له عماقو څخه په تسلې څښاک کوې او همدا وخت ستا تشويش راتلونکې سندرې په نېکبختۍ او خوښۍ کې آراموي.
اې روحه همدا شېبه ما ټول څيزونه حتی اخري دارايي هم تا ته درکړېده او لاسونه مې تا د د درکړې له امله بشپړ خالي شويدي! کله مې چه له تا تقاضا وکړه سندر ووايې دا مې اخري ډالۍ وه چه درته تقديم مې کړه. ما له تا وغوښتل چه سندر ووايې، ووايه! چه په موړ دواړو کې څوک بايد له بل څخه مننه وکړي؟ اما اې زما روحه غوره به وي چه ما ته سندر ووايې، نغمه ووايې او پرېږدې تر څو زه له تا څخه مننه وکړم!

دګډا دوهم غږ:

۱

اې ژونده اوس اوس مې ستا ستړګو ته په ځيرکتل، په ستړګوکې د چه لکه شپه داسې تياره وه زرينه ځلا مې وليده او زړه مې د خوشحالۍ له امله د حرکت څخه پاتې شو. ما زرينې کښتۍ وليدې چه لکه په شپه داسې تيارو اوبوکې رواني وې او دا کښتۍ په اوبوکې ښکته پورته تلې او بيا بيا ځلېدلې.
ستا نظر خندان، تېوس کوونکی، اوبه کېدونکی اوګډېدونکی دی. په عين وخت کې پداسې حال زما پښو ته نظرکوې چه دګډېدو سختې شيدا او ارمانجنې دي. اما تا بيا د ساز قاشوقې په خپلو ظريفو لاسونوکې په حرکت راوړې دي او همدا شېبه زما پښې چه دګډا لېونۍ دي په حرکت راغلې دي. د پښو تلې مې مخ پورته مايلې شوېدي او پنجو مې غوږ نيولی دی تر څو تا درک کړي ځکه د رقاص غوږونه د پښو په ګوتوکې قرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، مګر داسې نده؟ زه ستا په خوا وګرځېدم خو ته له ما وتښتېدې او د تېښتې لامبوزنې کڅوړې د لکه ژبې زما په طرف ټکان خوړ.

زه له تا او مارانو څخه د لېرې والوتم او ته پداسې حال کې چه سترګې د له ناهیلۍ ډکې وې زما طرف ته دې کتل. ستا د سترګو له کنجو څخه کتل ما ته کاږه مسیرونه را زده کوي او پدې کړو مسیرونوکې زما پښې فرېب زده کوي. تر څو پورې چه راته نیږدې یې درنه وېرېږم اما څنګه چه لېرې شې مینه درسره لرم.

ستا فرار ما جذبوي او په تا پسې کېدل مې منجمد او یخ کوي. زه رنځېږم اما څه رنځ دی چه د هیلو په کمال سره یې ستا په لاره کې تحمل نه کړم؟ اې کوډګره، فرېبګره، لټوونکیه او پیدا کوونکیه څوک دی چه له تا سره میرخمن ندی؟ اې معصوم او بې صبره ګناهنګاره چه د ماشوم پشان سترګې لرې! څوک له تا سره مینه نلري؟

اې بد تمرینه او بې شرمې نجلۍ ته اوس ما وژنې؟ اې فرارې، خوږې او حق ناپېژاندې ښځې همدا شېبه بیا چېرې رانه تښتې؟ زه تا پسې ګډېږم او تر ټولو ډېر جزوي حرکتونه د تقلیدوم. همدا اوس چېرې تللې یې؟
لاس دې که چېرې حتی یوه کوچینۍ ګوته هم وي ما ته یې راکړه!
دلته غارونه اوکوچیني ځنګلونه زښته ډېر دي. مونږ به څپله لاره ورکه کړو پاتې شه! ارامه اوسه! نه وینې کونګان او آسمان ښکالي څرنګه پر پرکوي؟ اې کونګ او آسمان ښکالیه! آیا ما ته فرېب نه راکوې؟ مونږ چېرته یو؟ تا دا زګېروي او عوعوکول له سپیانو زده کړیدي؟

ته خپل سپین غاښونه په جذبه راته راښایې او شریرې سترګې دې د پېچلو وزرونو له منځه راته راګورې! دا د ونو د کوندو او تیرو په مخ رقص دی، زه ښکاري یم آیا غواړې زما سپی یا هوسۍ واوسې؟ همدا اوس ته زما په څنګ کې یې! اې تېز شیطانه څومره په سرعت سره د ځان ما ته رارسولی دی! اوس جګ شه او لېرې لاړ شه! افسوس زه د الوتو په حال کې ولوېدم!
اخ اې لېونیه وګوره زه څرنګه لوېدلی یم او په زاریو ښښنه غواړم! کاشکې کولای مې شوای لدې څخه په غوره مطلوبه لارکې له تا سره لاړ شم! مثلا د مینې په لار د آرامو اوګلونو ډکو بوټو په منځ کې او یا د سمندرګي په څنډو، پداسې ځای کې چه طلایي ماهیان ګډېږي او لامبوکوي.
آیا همدا شېبه ستړی شوی یې؟ په هغه لېرې ځایونوکې مېږې او سور غروب راپیدا شوی آیا لذت نلري چه شپون شپېلۍ وهي او سړی په خوب لاړ شي؟

آیا ته دومره ستړی شوی یې؟ که چېرې د لاس لږ ټېټ ونیسې زه به د هغې ځای ته بوزم اوکه چېرې تږی وې د تندې رفع کولو لپاره به دې کوم څېز راوړم، منتها ستا خوله یې د پیدا کولو لپاره مایله نده.
لدې لعنتي مار څخه امان چه په تېزۍ کلچه وهي او افسو لدې زشت فرار څخه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا اوس چېرې تللی يې؟ تر اوسه مې په غومبورو سرې لکې او سوزنده تڼاکې چه لاس د جوړې کړېدي احساسوم. نور لدې څخه تنګ شوی يم چه ستا چوپان اوسم! اې ابليسه تر دې دمه مې په ځلونو تا ته نغمې ويلې دي اوس ته بايد ما ته وژاړې! زما د متروکې مقام ته کېدی شي وژاړې او يا کېدی شي وګڼېږې. آيا فکرکوې چه ما مې متروکه هېره کړېده؟ نه هېڅکله!

۲

هغه وخت چه ژوندانه پخپلو ظريفو غوږونو لاس اېښي وو ما ته يې داسې ځواب راکړ: "اې زردشته خپله متروکه په دومره ډاروونکي غږ مه راوله! ځکه ته خپله پوهېږې چه غالمغال فکر وژني او همدا اوس زه ډېر ظريف افکار پخپله خاطره کې لرم.
موږ دوه نفره داسې کسان يو چه هېڅکله بد او ښه نه کوو. يوازې موږ دوه کسان يو چه ښېرازه شنه او پاکه جزيره کې مو نېکي او بدي موندلې، نو پدې اساس بايد يو له بل سره واوسو. صحيح ده موږ له يو بل سره بشپړه مينه نلرو اما آيا اړينه ده څوک چه يو بل سره بشپړه مينه نلري بايد شخړه وکړي؟ ته پخپله پوهېږې چه زه له تا سره فوق العاده علاقه لرم او علت يې همدا دی چه ستا له عقل سره کينه کوم. لدې سپک مغزې ښځې او لدې عقله امان! که کومه ورځ د عقل تا ترک کړي هغه وخت به زما مينه هم په سرعت له تا څخه وخېژي."

دې وخت کې ژوندون خپل چاپېر ته دقيق وکتل او وروسته يې ورو ووېل: "اې زردشته ته زما په وړاندې بشپړ وفادار نه يې. په هغه اندازه چه وايې له ما سره مينه نلرې. زه پوهېږم چه څومره زر به ما پرېږدې.
يو زوړ، سنګين او غالمغالي ساعت دی چه غږ يې په شپه کې حتی ستا سومځې ته هم رسېږي. کله چه اورې هغه ساعت نيمه شپه اعلانوي ته بيا هم ورته ته د يوې او دوولسو بجو په منځ کې فکرکوې."

ما په سستۍ ځواب ورکړ: "هو، همداسې ده! اما ته همدارنګه پوهېږې چه..." او بيا مې يې د ورانې وېجاړې او احمقانه کڅوړې له منځه په غوږ کې ووېل.
او هغو ووېل: "اې زردشته ته په هغو څيزونو پوهېږې چه نور هېڅوک پرې نه پوهېږي."
موږ يو بل ته وکتل او د هغه شنه چمن په مخ مو وژړل چه يخې شپې په هغه کې ځان نغښتی وو. هغه وخت مې ناڅاپه ژوندون له ټول عقل او پوهې څخه ګران قېمتي او ارزښتناک شو.

زردشت داسې ووېل

۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو!

اې انسانه پاملرنه وکړه!

دوه!

چه ژوره نیمه شپه څه وايي!

درې!

"زه ویده یم! زه ویده یم!"

څلور!

زه له عمیق خوبه ویښ شوم!

پنځه!

نړۍ عمیقه ده

شپږ!

او له هغو هم عمیقه ده چه یوه ورځ مې يې فکرکاوه!

اووه!

غم يې هم عمیق دی

آته!

او خوښي يې له غمه عمیقه ده

نهه!

غم وايي: "لدې ځایه لاړ شه او نابود شه!"

لس!

اما خوښي ابدیت پلټي.

یوولس!

عمیق او بې پایه ابدیت

دوولس

اووه‌ګوتیې (یا د هو او آمین سندر):

واقعا که چېرې زه فالګیر وای، د غیب وینې له روحه ډک، هغه روح چه د دوه تپو په منځ کې د راتلونکي او پخواني سمندر په سر سنګین روان وي، هغه روح چه د مرطوبو او خفه‌کوونکو دښتو دوښمن وي او هغه چه بېزار او زړه تنګی دی، نه ژوندکولی او نه مړکېدلی شي. داسې روح چه حاضر دی ومني برق يې تیاره سینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا کړي او له هغه نجات موندونکي نور څخه ډک وي چه له (هو وایه) او (خندانه) برقونو څخه ډک وي.
(آفرین د هغه چا په حال چه دا رنګه ډک وي! او ریښتیا هغه کس چه غواړي بلآخره یوه ورځ راتلونکې روښانه کړي باید همداسې د توپاني وریځې پشان د ډېر وخت لپاره په غرونو سیوری وکړي.)
اخ! ما ولې ابدیت او د واده تر ټولو عالي ګوتمۍ یعني د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟
تر دې دمه داسې ښځه نده پیدا شوې چه خوښه مې شي او د اولاد څښتن ترې شم. مګر دا ښځه چه مینه ورسره لرم ، اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

اې ابدیته ځکه زه مینه درسره لرم

۲

که زما غوصې تر دې دمه هدیرې رالوځې کړې، آثار یې له منځه وړي او پخواني زاړه جدولونه یې ټوټې ټوټې کړي او تلو ته غورځولي وي، که استهزا مې تر اوسه ورستې او ځګ وهلې خبرې د باد په لاس ورکړې وي، که چېرې زه لکه جارو د صلیب په غبو نازل شوی او لکه غوصه ناک باد په زړو او نمناکو جسدونه لګېدلی وای، که چېرې زه د پخوانیو خدایانو په مزار ناست او جشن مې نیولی وای، که چېرې مې نړۍ رحمت کړې واي او د هغې په وسیله مې ټول آثار او د بدانو پخواني عمارات د علاقې وړ ګرځولي وای، (حتی د خدایانو په کلیساوو او هدیرو کله چه د آسمانو پاکه سترګه له وېجاړو سقفونو څخه داخل ته ځلیږي مینه ورسره لرم؛ ډېر مې خوښیږي چه لکه شنه واښه او سره شقایق دکلیساوو پر خرابوکښېنم.)
اخ، ما ولې له ابدیت او د واده له عالي ګوتیې د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟
تر اوسه مې داسې ښځه نده پیدا کړې چه خوښ شوی د وم اولاد ترې ولرم، ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم

۳

که چېرې یوه ورځ له خلاقه نفسونو یو نفس او آسماني نیاز چه حتی اتفاق هم د ستورو په رقص راولي په ما لګېدلی وای، که چېرې یوه ورځ د تندر خلاقه خندا په ټول درز او غرور سره پیوسته مطیعانه ترسره شوې وای خندل مې،که چېرې مې یوه ورځ له خدایانو سره د رباني مېز په مخ پداسې ډول فال اچولی چه ټوله ځمکه ولړزیږي، څیرې شي او د اور رودونه ترې حاري شي، (ځکه ځمکه د خدایانو د لوبو مېز دی چه د خدایان په نوو خلاقه کلمو او فال اچونې سره په لړزه پرې راځي.)
اخ، ما ولې له ابدیت او د واده له عالي ګوتیې د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر اوسه مې داسې ښځه نده پیدا کړې چه خوښ شوی د وم اولاد ترې ولرم، ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم

۴

که چېرې مې له هغو معطر اوکف وهلي جام څخه څښناک کړی وای چه ټولو څیزونه پکې مخلوط دي. که چېرې مې لاسونو تر ټولو لرې فاصلې نیږدې کولی، اور مې په روح او خوښي مې په رنځ او تر ټولو شریر مې تر ټولو مهربانه کې اچولی شوی.

که چېرې زه د نجاتي مالګې هغه دانه وای چه ټول څیزونه د دیګ په داخل کې مخلوطوي (ځکه داسې مالګه شته چه نېکې له بدۍ سره ګډوي، او حتی تر ټولو شریر او بد څیزونه، د جام د ډکولو او په ځګ راوړلو لپاره غوره دواه ده.)

اخ، ما ولې له ابدیت او د واده له عالي ګوتیې د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟

تر اوسه مې داسې ښځه نده پیدا کړې چه خوښ شوی د وم اولاد ترې ولرم، ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم

۵

که چېرې زه د سمندر او هر څه چه سمندر ته ورته دي لېوال وای، کله چه هغه غوصه کېدای او ما ته یې بې احترامې کولای نور به یې هم پر وړاندې لېوال کېدلای، که چېرې د پلټنې هغه میل په ما کې وای چه بادوانونه د نه کشف شوې ځمکې په لور کشوي. که چېرې مې میل د یو سمندر ګرځېدونکي د میل پشان وای، که چېرې مې خوښۍ یو ورځ لوړ فریادکولی چه: "ساحل محوه شوی دی!" اوس اخري قید او بند له ما لېرې شوی دی اوګرد چاپېره مې بې سرحده سمندر مستۍ کوي او لکه غر لوړېږي او په هغو لېرې ځایونو کې وخت او مکان ځلیږي، اې زما زړه جګ شه!

اخ، ما ولې له ابدیت او د واده له عالي ګوتیې د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟

تر اوسه مې داسې ښځه نده پیدا کړې چه خوښ شوی د وم اولاد ترې ولرم، ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

که چېرې مې زهد رقاص وای په خوشالۍ سره په دواړو پښو د طلا او زمردو هوا ته الوتلی شوای، کچېرې مې شرارت خندان شرارت وای د سروګلونو په باغچو او بوټوکې یې تل خوشالي او راحتي موندله، (ځکه ټولو شرارتونه په خنداکې مجتمع دي او پدې سربېره په سعادت او خوشالۍ‌کې یې ځان تطهیرکړی او ښنلی دی.)

اوکه چېرې دا الفبا زما وای، هغه څه چه سنګین وو سپک شوي به وای او د یو رقاص جسم به یې پیدا کړی وای. کوم څه چه روح لري لکه الوتونکی به شوي وای او واقعا دا زما الفبا دي.

اخ، ما ولې له ابدیت او د واده له عالي ګوتیې د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟تر اوسه مې داسې ښځه نده پیدا کړې چه خوښ شوی د وم اولاد ترې ولرم، ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم

۷

کچېرې مې په سر آرام آسمانونه جوړولی شوای او د وزرو په وسیله مې د آسمانونو په طرف الوتنه کولی شوی، که چېرې د لېرې نور په عمق کې ډوب تللی شوای اوکه چېرې دوربینه عقل له آزادۍ څخه سرچینه اخیستلی شوای. (دوربین عقل داسې وایي: "وګورئ ښکته پورته په کار ندي! اې نوراني موجوده ځانه بهر، څټ او اطراف ته وارکړه! سندر ووایه او نورې خبرې مه کوه!

آیا ټولې کلمې د درنو غوړونو والو ته ندي جوړې شوې؟ آیا ټولوکلمې نور ته دروغ نه وایي؟ ووایه او نورې خبرې مه کوه!")

اخ، ما ولې له ابدیت او د واده له عالي ګوتیې د همېشنۍ راګرځېدنې حلقه په لېوالتیا نه غوښته؟

تر اوسه مې داسې ښځه نده پیدا کړې چه خوښ شوی د وم اولاد ترې ولرم، ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم!

ځکه اې ابدیته زه له تا سره مینه لرم

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورمه برخه

د نړۍ په کومه برخه د رحم کوونکو له حماقتونو څخه ستر حماقتونه لیدل شویدي؟

اوکوم شي د رحم کوونکو له حماقته نړۍ ته ډېره ضرر رسولی دی؟

افسوس په هغو چه مین دي اما پخپل ترحم نشي مسلط کېدلی.

ابلیس یو ورځ راته داسې ووېل: "حتی خدای هم بې دوزخه ندی. د هغو دوزخ د بشر په وړاندې افراطي مینه ده."

او نوي مې اورېدلي چه ویل کېږي: "خدای د بشر په وړاندې د ترحم په پایله کې ژوند ته خدای پاماني ویلې ده."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاتو فدیه:

او یو ځل بیا عمرونه د زردشت په روح تېر شول مګر نوموړي پاملرنه نه ورته کوله اما وېښتان يې سپین شول. یوه ورځ د خپلې سومځې په مخ کې د چوپتیا په حال کې په تیږه ناست وو (همغه شان لکه انسان چه سمندرونو او لرې ځایونو ته په ځیرګوري) په ځیر يې کتل. حیوانات يې د نوموړي پر چاپېر په حرکت کې وو او بلآخره ودرېدل داسې يې ووېل:

"اې زردشته کېدی شي پخپلې نېکبختۍ پسې شې؟" او نوموړي ځواب ورکړ: "نېکبختي څه ارزښت لري؟ کلونه کیږي چه د نېکبختۍ له پلټنې مې لاس اخیستی دی زه د خپل کار لپاره هڅې کوم."

حیواناتو يې بیا ورته ووېل: "زردشته! ته د هغه کس پشان وایې چه له حده زیاته يې له نېکیو څخه ګټه ترلاسه کړې وي، آیا ته په یوه کوچیني سیندکې نه يې آرام شوی؟"

زردشت ځواب ورکړ: "اې ټوکمارانو څومره ښه، تاسو خپله تشبیه انتخاب کړېده! اما تاسو پوهیږئ چه زما نېکبختي او سعادت سنګینه ده د روانو ابو له څپو سره ورته والی نه لري. دا نېکبختي ما تر فشار لاندې راوړې او دې ته نده حاضره چه ما ترک کړي او له یوې عمیقې تلې سره بشپړ شباهت لري."

وروسته يې حیوانات یو ځل بیا متفکرانه ګرد چاپېر په حرکت راغلل په مخکې يې ودرېدل او ووېل: "اې زردشته پداسې حال کې چه وېښتان د سپین دي او ورځ په ورځ زېړ او پخیږې له همدې امله دي؟ عجیبه ده! ته پخپله تله کې ناست يې."

زردشت په خندا سره ووېل: "اې زما حیواناتو اوس تاسو څه وایاست؟ کله چه ما د عمیقې تلې په هکله خبرې وکړې ریښتیا مې کفر ویلی او ټول څیزونه چه پخو مېوو ته رسیدلي دي ما ته يې هم لاس راکړی دی. زما په رګونوکې داسې شات دي چه وینه مې غلیظه او روح مې آراموي."

حیواناتو يې ځواب ورکړ: "باید همداسې واوسي زردشته! اما آیا نن نه غواړې لدې لوړ غره هم لوړ لاړ شې؟ هوا صافه ده او نن کولی شو له نورو وختو نړۍ ښه ووینو."

زردشت ووېل: "هو زما حیواناتو تاسو ښه پندونه وایاست او زما د زړه په خوښه خبرې کوئ. همدا نن به زه لدې لوړ غره لوړ لاړ شم اما فکر مو وي د لاسونو په مخ مې باید ، سپین، زېړ او زرین شات باید ښه یخ وي! ځکه زه غواړم د غره په څوکوکې شات فدیه کړم."

اما څنګه چه زردشت د غره څوکې ته ورسېد حیواناتو ته يې هدایت ورکړ او منزل ته يې روان کړل. دې وخت کې يې ډېر یواځېتوب احساس کړ او د زړه له تلې يې وخندل اطراف ته يې وکتل او بیا يې داسې ووېل: "کله چه ما د شاتو له انفاق او فدیې څخه خبرې کولې لفظي مکاري مې استعمال کړه او واقعا دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرېبکاري ګټور لېونتوب وو. دلته د غره په څوکه د منزويانو د سومڅې له مخې او د منزويانو د حيواناتو په منځ کې له خبرو څخه آزادانه خبرې کولی شم."

ومې وېل فديه؟ اما په کوم جرأت زه خپل عمل ته د فديې او انفاق نوم ورکوم؟ کوم څه چه ما ته راکړل شوي هغه تلف کوم زه د سلو او زرو کارونوکاسب يم. کله مې چه د شاتو تقاضا وکړه، يوائې د داسې وسيلې په لټه کې وم چه خوږوالي او سرېښوالي ته يې حتي ترش خرسان او موذي غريب الوتونکي هم شونډې وځټي.

هو د ډېر غوره طعم په لټه کې وم تر څو د بهترينو ښکاريانو او ماهي نيونکيو په غبطه کې قرار ولرم ځکه، که څه هم نړۍ له تيارو او وحشيانو څخه ډک ځنګله ته ورته ده او د خوښۍ ښبونکي بڼ پشان د ټولو وحشي ښکاريانو لپاره ده. زما په نظر يو لوی او ژور سمندر ته ورته ده چه د ښکلو ماهيانو او خرچنګانو لرونکی اوحتی خدايان هم د ښکار په هوس راولي. نړۍ لدې خاطره د سترو اوکوچينيو عجايبو ډکه ده.

په ځانګړې ډول سره جهان او د خلکو سمندر له عجايبو ډک دي او په همدې سمندرکې زه همدا اوس د ماهي نيونې چنګک غورځم او وايم: "اې د خلکو تلې خلاصه اوسه ځلېدونکي کبان او خرچنګونه ما ته راوغورځوه!" زه ډېره غوره مرۍ لرم تر ټول عجيب بشري کب کېدی شي پرې ښکارکړم. خپله نېکبختي او سعادت خپل چاپېر، مشرق، باختر او جنوب ته اچوم. پرېږده چه ډېری بشري کبان زما د نېکبختۍ په چنګک ځړېدل او په هغې پسې تلل زده کړي. تر څو زما په غيبو او تېزو چنګکو پسې ناچاره شي او لوړو ارتفاع ګانو ته پسې راشي يعني تر ټولو د ښه نقش لرونکي د حيوانات په شريرو ښکاريانو پسې راشي! ځکه زه همداسې يم او له اوله هغه زده کوونکی او تعليم ورکوونکی يم چه ځانته مې رازده کړي هر څه چه يې هماغه اوسه! او دا هم بې دليله او بې ګټې نه وو.

لدې امله کېدی شي خلک اوس هم په ما پسې پورته راشي. ځکه زه اوس هم داسې نښانو ته منتظر يم چه په رارسېدو سره يې زما د نزول وخت معلومېږي او تر هغې وخته به زه د خلکو منځ ته نزول ونکړم.

په مسخرانه او عاجزانه حالت د همدې لوړو غرونو په سطحو انتظارکوم، نه بې صبره يم او نه صبور اما هغه چا ته ورته يم چه صبرکول يې اصولا هېرکړي وي تر څو نور ونه رنځېږي ځکه تقدير ما ته پشېړ وخت راکړی دی. آيا هغه زه هېرکړی يم ياکه اوس هم د لويې تيږې څټ ته ناست دی او منګس نيسي؟

واقعا زه له خپل ابدي تقدير څخه په بشپړ ډول سره منندوی يم ځکه زه يې نه يم تعقيب کړی او په بېړه کوي مې هم نه. بلکه برعکس ما ته د شوخۍ او شرارت لپاره کافي وخت راکوي لکه د نن پشان چه د لوړو غرونو په سطحوکې مې دکب نيونې لپاره ځای پيداکړی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آیا تر دې دمه کوم سړي د لوړو غرونو په سرکبان ښکارکړیدي؟ که څه هم ممکن کوم څه چه زه پدې لوړو برخوکې لټوم بې له لېونتوبه بل څه نه وي اما بیا هم دا د لېونتوب کار د غره په لمن کې له انتظارکولو او د غم له امله زېړ او ښېرازه کېدو څخه غوره دی. له شوره ډک مست او غوصه ناک توپان له غرنۍ سیمو مستریږي او لکه کم ظرفیته کس د درو په طرف فریادونه کوي چه "واورئ! کنه تاسو به د خدای په متروکه سزایي کړم."

داسې مه اندئ چه زه د دې ډول کسانو په وړاندې غوصه ناکه کینه په زړه کې لرم ځکه دوی ما خندوي او پدې ډول ما ته غوره خدمت کوي! دا ستاسو ژورې تلې چه نن باید شونډې په غبرېدا راولئ او یا یې هم تر ابده بندې وساتي باید ډېرې بې صبره واوسي. اما زه او تقدیر مې نن او هېڅکله خبرې نه کوو، مونږ د خبرو کولو لپاره بشپړ وخت په واک کې لرو ځکه بلآخره مو ورځ رارسېدونکې ده او هغه به هم تېره نشي. دا څشی دي چه کېدی شي راشي او تېر نشي؟ دا زر، یعني د لېرې بشر د حکمرانۍ لپاره د زردشت زرکلن پلان دی.

ما ته څه اهمیت لري چه دا لېرې وخت له مونږه څومره واټن لري؟ په هر صورت د هغه لېرېوالی خپله رارسېدنه نه بې اعتباره کوي او زه هم سخت ورته نا قراره یم. هو، زه د ابدي ځمکې اوکلکې تیږې په مخ چه د لوړ او سختو بدوي غرونو په سلسلو قرار لري چه توپاني بادونه د ابشارو په طرف پکې لګیږي او تپوس کوي: "چېرې؟ او له کوم ځایه ترکوم ځایه؟" محکم اوکلک درېږو.

اې زما روغ او روښان شرارته کېدای شي دلته وخاندې! د لوړو غرونو څخه د مسخره شانته او ځلېدونکې خندا زما لور ته راواچوه او پخپله ځلا سره د بشر تر ټولو غوره کب زما په دام کې راکړه! او هغه څه چه په سمندرونوکې زما دي یعني زما واقعي نفس په ټولو څیزونوکې زما لپاره ښکارکړي او زما په لور یې پورته راکش کړه. زه چه د ټولو بې رحمه ښکاریانو څخه ډېر بې رحمه یم د همدې لپاره دلته څو شېبې انتظارکوم. اې زما چګکه را بهر شه! اې زما د رحمت طعمې دلته داخل شه او پدې سمندرکې ښکته لاړ شه! اې زما د زړه شاتو تر ټولو خوږه نباتي شیره تقطیرکړه او زما چنګک د ټولو تورو غمونو په خېټه کې واچوه! اې زما سترګو وګورئ او څیر شئ! زما چاپېر سمندرونه څومره ډېر دي او د بشري طالع راتلونکې څومره معدوده ده! زما په سر سور رنګه ارامښت ته وګورئ څومره بې وربځې سکوت موجود دی."

د زارۍ غږ:

یوه ورځ وروسته زردشت بیا خپلې سومځې ته نیږدې په تیږه ناست وو. حیوانات یې بهرنۍ نړۍ ته تللي وو تر څو نوي خوراکونه او تازه شات له ځانه سره خپل منزل ته راوړي ځکه زردشت ټول مخکېني شات په بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروايی مصرف کړي وو. په ناسته کې يې د خپل سيوري پر مخ په ځمکه خط کشوولو او اندل يې (په رېښتيا د ځان او سيوري په اړه يې فکر نه وو) چه ناڅاپه وویرېدا او ځان يې څټ ته کش کړ ځکه په ځنګ کې يې بل سيوری وليد. له هغه ځايه جګ شو او هيښنده وچ کلک پاتې شو ځکه هغه فالګير چه زردشت يو ورځ له خپل دسترخوانه ورته خوراک او څښاک ورکړی وو؛ يعني هماغه د ستړيا او له نړۍ څخه د بېزارۍ تعليم يې چه ورکولو: "ټول څيزونه يو دي، هېڅ شی ارزښت نلري او نړۍ بې مفهومه ده او علم انسان خواشينی کوي." يې پخپله خوا کې ولاړ وليد.

اما پدې وخت کې د فالګير بڼې بدلون موندلی وو او زردشت چه څنګه ورته وکتل زړه يې بيا سره ولاړ او وډار شو ځکه قيافه يې د راتلونکو پېښو په وړاندوينه کې زښته ډېره وحشي وه. فالګيرکله چه پوه شو د زردشت په روح کې څه تېرېږي لاس يې د هغه چا پشان پخپله قيافه راکش کړ چه غواړي له خپل مخه چټلۍ پاکې کړي. زردشت هم داسې وکړل او دواړو د چوپتيا په حالت کې ځانونه راټول او تقويه کړل. داسې ښکارېده چه نور د يو بل پېژندلو ته حاضر دي او يو بل ته يې لاسونه ورکړل.

وروسته زردشته هغه ته وويل: "ښه راغلاست اې د ستړيا او بېزارۍ پيغمبره! بې دليله نه وو چه يو ځل زما مېلمه او د دسترخوان شريک شوی وې، نن هم د پخوا پشان وڅښه او وخوره او دا چه عمر خوړلی او نېکبخته کس په دسترخوان درسره شريک شوی وبښه!"

فالګير ځواب ورکړ: "يو عمر خوړلی او نېکبخته سړی د وويل؟" او سر يې وخوځاوه وروسته يې زياته کړه: "اې زردشته، هر څومره چه ممکنه وي پاتې شې يا وغواړې پاتې شې په زياتره وختونوکې د دې غره پر سره توقف د بې ځايه وو اما نور به ډېر وخت دوام ونکړې او کښتۍ به د په وچه کې پاتې نشي."

زردشت په خندا وپوښتل: "آيا زه به ځان په وچه کې پرېږدم؟"

فالګير ځواب ورکړ: "د ستر احتياج او غم څپې به په تدريج سره د دې تپې اطراف ته راشي او زر به تا هم له ځايه وکاږي له ځانه سره به د يوسي." هغه وخت زردشت متحير چوپ شو او فالګير زياته کړه:

"آيا څه نه اورې؟" بيا زردشت چوپ او غوږ پاتې شو هغه وخت کې يې ډېر جګ او اوږده فريادونه واورېدل چه له ژورو تلو څخه راجګېدل. دا چه هغه غږونه ډېر وحشي او بدغږه وو هېڅ عميقې تلې نه غوښتل په ځان کې يې وساتي. پدې دليل يو له بل سره منعکس او رد بدل کول.
بلآخره زردشت وويل: "اې د بدۍ او فساد پيغمبره دا د زاريو غږونه د هغه مرسته غوښتونکي کس دي چه په بشپړ ډول سره ممکنه ده له يو تور سمندره رابهر شي اما زما يې په بشري احتياجاتو څه کار؟ کېدی شي ته زما په اخري ګناه هغه ګناه چه زما لپاره ذخيره شوې پوه شې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

فالګير يې خپل لاسونه پورته جګ کړل او په لړزانده زړه يې ځواب ورکړ: "ترحم! اې زردشته! زه راغلی يم چه تا د خپلې اخرۍ ګناه په ارتکاب سره ګمراه کړم!" تر دې دمه د فالګير له خولې دا کلمې په بشپړ ډول نه وې بهر شوې چه بيا د زاريو غږ واورېدل شو او دا ځل له مخکې جګې، دردناکې وې چه فالګير چيغه وکړه: "زردشته! اورې؟ دا فرياد ستا لپاره دی او تا غواړي، راشه، راشه، راشه! مناسبه موقع رارسېدلې ده."

هغه وخت زردشت چوپ متحير او ناراحته پاتې شو او بلآخره د هغه کس په شان چه پخپل باطن مشکوک وي تپوس يې وکړ: "او څوک دي چه ما غواړي؟"
فالګير په کامل شور سره ځواب ورکړ: "ته پدې ښه سم پوهېږې، ولې ځان پټوې؟ عالي سړی تا غواړي."
زردشت په وحشت سره فرياد وکړ: "ستر سړی؟ هغه له ما څه غواړي؟ ستر سړی؟ هغه دلته څه غواړي؟" او ناڅاپه خولې شو. اما مخاطب د زردشت تپوسونو ته ځواب نه درلود نو هوش او غوږ يې د عمقونو په طرف متوجه کړ. کله چه ټول ځيزونه د څه وخت لپاره آرام پاتې شول نوموړي د زردشت په طرف نظر وکړ او ويې ليدل چه هغه ولاړ دی او لړزيږي.

فالګير په غمجن ډول سره ووېل: "اې زردشته! ته د هغه کس پشان ولاړ يې چه د خوشالۍ له امله يې سر په ګرځېدنه راغلی وي او بايد وګڼېږې هسې نه چه په ځمکه ولوېږې! حتی که چېرې ته زما په مخکې وګڼېږې او ټول متعدد قدمونه که ما ته راوښيې هېڅ قدم به دې په دې توانا نه وي چه ووايې: "وګورئ! دلته اخري نېکبخته سړی ګڼېږي."
بې ځايه او بې ګټې هغه کس دی چه پدې نېکبخته کس پسې ګرځي، دې ارتفاعاتو ته راځي ځکه هغه يواځې يو په بل کې داخل سومڅې چه د پټېدونکو پټ ځايونه دي کېدای شي ومومي اما د نېکبختۍ د طلا زېرمې، کانونه او خزانې به دلته پيدا نشي کړلی.
پدې ډول مدفونو او منزوي کسانوکې څرنګه نېکبختي پيدا کېدلی شي؟ آيا زه بايد اخري نېکبختي په خوښوونکو جزيرو او هېرو شوو سمندرونوکې وپلټم؟ اما ټول يو دي او هېڅ شی ارزښت نه لري او هر ډول پلټنه بې ګټې او عبث ده، نور خوښوونکې جزيرې شتون نلري."

فالګير پدې ډول اسوېلی وکړ اما د فالګير په اخري آه کې زردشت يو ځل بيا د هغه کس پشان چه له تياره عمقونو څخه يو دم نوراني محل ته داخل شوی وي وخوځېد او په مطمئن لوړ غږ سره يې داسې ووېل: "نه! نه! او بيا هم نه!" په بړيره يې دوه درې ځله لاس راتېرکړی او زياته يې کړه: "زه له تا ښه خبر يم. خوښوونکې جزيرې شتون لري. اې له اضطراب، بېزارۍ او غالمغال ډکه، ته پدې هکله هېڅ مجلس مه کوه! اې ګهيځنۍ باراني ورېځې له اورېدو لاس واخله! آيا فکرکوې زه ستا له غمه بشپړ نه يم لوند شوی او لکه موږک له اوبو نه يم کښل شوی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس ځان خوځوم او له تا فرارکوم تر څو وچ شم، ته باید پدې سره ما تعجب نکړې! آیا ستا په نظر زه بې ادبه راغلی یم؟ اما زما دربار همدلته دی. اما ستا د ستر سړي په اړه! ډېر ښه، زه به همدا شیبه په هغه طرف ځنګلونوکې چه غبر ترې راځي وپلټم. هسې نه چه کوم شریر حیوان پرې حمله وکړي او مرستې ته اړتیا ولري. هغه همدا دم زما د فرمان په ناحیه کې دی دلته نباید بده واقعه رامنځته شي! ریښتیا دلته به ډېر شریر حیوانات له ما سره وي."

د دې خبرو په ویلو سره زردشت وخوځېد او لارې ته یې ادامه ورکړه چه فالګیر ورته ووېل: "اې زردشته ته رذیل او ټیټ فطرته کس یې! زه ښه پوهېږم ته غواړې زما له شره ځان خلاص کړې. ځنګله ته تلل ځیرونکو او شریرو حیواناتو ته انتظار زما سره له بنداره غوره ګڼې. اما دا کار ستا وضعې ته څه ګټه لري؟ په شپه کې به بیا زه له تا سره وم. ستا په سومڅه کې به زه هم لکه سنګینه تیږه صبورکښېنم او ستا انتظار به وکړم."

پداسې حال کې چه زردشت لېرې کېدا فریاد وکړ: "همداسې به وي! اې ملګریه او مېلمه هر څه چه زما په سومڅه کې دي ستا هم دي. اما له وړیو ډکه خرسه که چېرې د زما په سومڅه کې شات وموندل ښه یې وڅټه او خپل روح خوړ کړه! ځکه کېدی شي د شپې مونږ دواړه یو له بل سره خوښ واوسو. خوښ او خوشحاله به وو، دا چه ورځ پای ته رسېدلې ده او ته به پخپله زما د سندرو له غبر سره لکه ګډېدونکی خرس رقص وکړې. آیا پدې خبر باور نلرې؟ ته خپل سر خوځوې؟ اې بوډا خرسه ډېر ښه، زه هم یو فالګیر او وړاند ویونکی یم!

له پاچاهانو سره مرکه:

۱

زردشته تر دې دمه د غرونو او ځنګلونو په منځ کې یو ساعت لار نه وه وهلې چه ناڅاپه له عجیبې ډلې سره مخ شو. په هماغه لارکې چه غوښتل یې نزول وکړي دوه پاچاهان په تاجونو او ارغواني کمربندونو سنبال راورسېدل. د پاچاهانو په مخ کې بار وړونکی خر وو.

زردشت چه په زړه کې تعجیب شوی وو ووېل: "دا پاچاهان زما په قلمروکې څه کوي" او وروسته یې په بېړه ځان د بوټو څټ ته پټ کړ. اما څنګه چه پاچاهان ورته نیږدې شول نوموړی داسې ورو خبرې وکړې لکه څوک چه له ځان سره غږېږي: "څومره عجیبه ده! څومره عجیبه ده! دا ډول کار څنګه ممکن دی؟ دوه پاچاهان او یواځې یو خر؟"
هغه وخت دواړه پاچاهان ودرېدل او ویې خندل او له کومه ځایه یې چه غږ اورېدلی وو وروسته هغې ځای ته ځیر شول او نظرونه یې سره رد او بدل کړل. دې وخت کې د ښي اړخ پاچاه ووېل: "واقعا د دې ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

امورو په هکله مونږ هم اندو اما هېڅ وخت يې په خوله نه راوړو."
اما دکينړ اړخ پاچا اوړو پورته واچوې او ووېل: "شايد د دې خبرو ويونکی کوم شپون يا منزوي کس وي چه له حده زيات يې د دې ونو او بوټو په منځ کې ژوندکړی، ځکه له خلکو سره عدم معاشرت د انسان ښه ادبونه کموي." بل په سخته غوصه سره ووېل:
"غوره اداب؟ مګر مونږ له څه تنبي يو؟ مګر مونږ خپله له غوره آدابو او غوره اجتماعاتو تېښته نده کړې؟ په رېښتيا زه د منزويانو او چوپانانو په منځ کې ژوند د اوباشانو، دروغجنو او هغه خلک چه ځان ټولنيزګڼي غوره بولم. که څه هم دا اوباشان ځانونه اشراف ګڼي اما په باطن کې ټو څيزونه دروغ او فاسد دي او په ځانګړي ډول سره وينه يې هم د ناروغيو او بېکاره طبيبانو په ولکه کې ده.
ننی سالم، خشن، فرېبکار او بردباره بزګر په ټولو خلکو غوره ګڼم او د نن ورځې تر ټول نجيب نژاد د همدوی دی. نن بزګران له ټولو خلکو څخه غوره دي او د همدوی نژاد بايد حکمران واوسي اما زه بايد له ځانه سره چل ونکړم ځکه د نن حکمراني د اوباش ده او اوباش چټلي ده. د اوباش په چټليوکې ټول څيزونه مخلوط دي. امين او ټوپی لرونکی کس، اغا، يهود او ټول حيوانات چه د نوح په کښتۍ کې ځای پر ځای شوي وو پدې چټلۍ کې شتون لري.
وايو غوره آداب! اما زمونږ په حضورکې ټول څيزونه دروغ او فاسد دي. اوس هېڅوک نه پوهېږي چه خلک څه ډول محترم وګڼو او مونږ له همدې امله فرارکړی او دلته مو پناه راوړې ده. ټول سپيان متملق او زشت دي چه د خرما پاڼو ته طلا اوبه ورکوي.

داکرکه چه حتی پاچاهان يې هم په تدريج بدل، بې بقا کړي. ځانونه يې د خپلو اجدادو په زاړه او مړاوي جلال کې سينګارکړي کوم چه د احمقو او مؤذي کسانو وړ دي اما دوی پکې خپلو قيافو ته بدلون ورکړی دی. همدا مې خفه کوي او څوک شته چه نن د قدرت د منبع د معاملې په فکرکې نه وي؟
مونږ لومړني نه يو مګر بايد پېژندونکي يې واوسو، لدې تظاهر او فرېبه بلآخره ستړي او ناروغ شوي يو. مونږ د بدماشانو او اوباشانو له ډلې راتښتي يو. له هغو ليکولانو مو تېښته کړې چه لکه منګس د غوښو په مخ ګرځي، لدې متعفنه دکانونو او بد بوی لرونکو ځان غوښتونکو مو فرارکړی دی، اوفف توبه له اوباشانو سره د ژوندونه! د اوباشانو او بدمعاشانو په منځ کې لومړی اوسېدل څه چټلي ده! څومره وحشت ډوله استفراق! د پاچاهانوګټه پدې دوره کې څه ده؟"

دکينړ اړخ پاچاه ووېل: "اې زما بېچاره وروره پر تا د پخوانۍ ناروغي رانازله شوېده او بدې ورځې لدې امله کوې اما پوهېږې چه زمونږ خبرو ته څوک غوږ نه نيسي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت فورا له خپل پټنځایه رابهر شو ځکه سترګې او غوږونه یې پدې خبرو بشپړ خلاص شوي وو. له همدې امله د پاچاهانو په خوا لاړ او داسې یې ووېل: "هغه کس چه ستاسو خبرې یې واورېدې او ستاسو مجلس یې په خوښۍ واورید، اې پاچاهانو! زردشت نومېږي. زه زردشت یم چه یو ځل مې ویلي: "پدې دوره کې د پاچاهانو ګټه څه ده؟" ما وبښئ دا چه اورېدلي مې دي تاسو هم یو بل ته وایاست "پدې دوره کې د پاچاهانو فایده څه ده؟" خوښ شوم. اما دا زما قلمرو او ملک دی، تاسو زما په قلمرکې څه لټوئ؟ کېدای شي تاسو هغه څه (ستر سړی) پیدا کړی وي چه زه یې لټوم؟"

پاچاهانو چه دا خبرې واورېدې سینې یې پخپلو لاسونو ووهلې او یو ځای یې ووېل: "افسوس راز مو برملا شوی دی! د دې خبرې په خنجر سره د زموږ د زړونو تر ټولو ډېلې تیارې وڅیرلې! تا زمونږ اړتیا کشف کړېده ځکه وګوره مونږ د ستر سړي د موندلو لپاره سفر ته اماده شوي یو.که څه هم مونږ خپله پاچاهان یو خو د داسې کس په لټه کې یو چه له مونږ څخه غوره وي. ځکه ستر او غوره سړی به د ځمکې دکرې تر ټولو د لوړې مرتبې څښتن وی.
د انسان په برخلیک کې لدې بده پېښه نشته چه د ځمکې په قدرتمندو کسانوکې تر ټولو مقدم کسان نه وي. پدې ډول حالت کې ټول څیزونه بدل، تقلبي، منحرف او ډاروونکي کیږي. اوکه چېرې د هغوی د بدبختۍ له امله آخري سړی له انسان ډېر حیوان ته ورته وي هغه وخت د اوباش ارزښت په تدریج سره زیاتېږي او بلآخره د اوباش تقوا وایي: "وګورئ، یواځې زه تقوا یم!"

زردشت ځواب ورکړ: "څه اورم؟ آیا د پاچاهانو په منځ کې هم عقل شتون لري؟ زه خوشحاله شوی یم او غواړم پدې هکله شعر ووایم حتی که نورو ته واقعي شعر ښکاره هم نشي. ځکه وختونه کیږي زه بې اعتنا یم. پدې اساس زه خپل شعر وایم:
(اما دلته داسې پېښه وشوه چه حتی خر هم د څه ویلو آرزو وکړه او په بشپړ وضاحت او بې له کوم شرارته یې ووېل :"هو" په پخوا وختوکې فکرکړم د نجات په لومړي کال وو چه لات مست وو خو شراب یې نه وو خوړلي داسې ووېل:
"اوس ټول څیزونه کاږه او منحرف شویدي، افسوس! او سل افسوسه! څه انحطاط! څه زوال! تر دې دمه جهان پدې ډول نه وو پست شوی! روم د یوې فاحشې مقام ته تنزیل کړی، د روم قیصر د سخوندر په بڼه شویدی او خپله خدای د یو یهودي په بڼه حضور موندلی دی!"

۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچاهان د زردشت پدې شعر سره خوښ شول او د ښي اړخ پاچاه ووېل: "اې زردشته! څومره ښه وشول چه مونږ د دیدن ته راغلو! ځکه دوښمنانو د انځور په خپلو هېنداره کې راته ښوودلی وو او له همدې امله تا زمونږ په نظرکې زشته، خندا لرونکې او مسخره ډوله لکه د ابلیس داسې قیافه درلوده او لدې خاطره درنه په وېره کې وو.
پدې ټولو سربېره تا په ځلونو پخپلو خبرو سره زمونږ په زړونو او غوږونوکې نفوذ وکړ او بلآخره مو له ځانه سره ووېل: "ته باید سوله د نوو جګړو د وسیلې په عنوان او لنډه سوله له اوږدې سولې غوره وګڼې!" غوږ یو، هېڅچا لکه د هغه پشان داسې جګړیزې خبرې په ژبه ندي راوړې: "نېک څه دي؟ نېک دا دي چه انسان باشهامته واوسي! یوه غوره جګړه هر سبب سپېڅلی کوي!"
اې زردشته پدې کلمو سره د زمونږ په رګوکې د اجدادو وینه په جوش راوستله او دا خبرې د پسرلي د نغمو په اندازه د شرابو د خمونو لپاره زړې وې!
په هغه وختوکې چه تورو لکه سره خط او خال لرونکي ماران یو بل خوړل زمونږ پلرونه په ژوند ښه پوهېدل. لمر سوله رنګ الوتې او نیمه ګرمه موندلې وه او اوږدې سولې هغوی شرمول. هو، زمونږ پلرونو چه کله د برق پشان تېزې تېرې تورې په وچو او بې وینې دېوالونو موندلې څومره ژور اسویلي یې کول. هغوی د تورې په اندازه د جګړې تږي وو. توره تل وینې غواړي او د وینې څښلو له میله ځلیږي."

کله چه پاچاهانو په لېوالتیا سره خبرې کولې او د پلرونو په خوښیو یې رڼا اچولو ناڅاپه زردشت په بشپړه لېوالتیا سره هغوی ریشخندکړل ځکه دا پاچاهان له ځېرې ډېر سوله لټوونکي، پخواني او ظریف ښکارېدل اما ځان یې وساته او ویې وېل: "نو پورته لاړ شئ! لاره له هغه طرف ده. د زردشته سومځ هلته قرار لري. او دا ورځ به اوږده شپه وي اما اوس ما وبښئ ځکه د زاریو فریاد ما په بیړې سره ځانته ورغواړي.
زما ویاړ دی چه پاچاهان زما په سومځ کې په میل سره انتظارکوي اما واقعا موږ باید اوږد انتظار وکړو! نېک څه اهمیت لري؟ چېرته انسان د دربار له داخله بېرون غوره انتظارکول زده کوي. د پاچاهانو له ټولو تقوا ګانو څخه یوائېنۍ تقوا چه باقي باتې شوې ایا نن یې نوم قدرت ته انتظارکول ندي؟

وینې زبېښونکی چینجی:

زردشت د خپل فکر په سمندرکې ډوب خپلې لارې ته ادامه ورکړه، د ځنګلونو او چټلو ډنډونو څخه ښکته لاړ. اما د هغو چا پشان چه سر یې د تفکر په جیب کې ټېټ کړی وي مخکې تلو ناڅاپه او بې خبره یې یو سړی تر پښو لاندې کړ. وګورئ څرنګه د درد فریاد جګ شو څوکنځاوې او پوچ ویل واورېدل شول. پداسې ډول چه زردشت بلآخره خپله لکڼه راپورته کړه او هغه څوک چه تر پښو لاندې یې کړی وو تر وهلو لاندې ونیو. اما زر تر زره خپل حالت ته راوګرځېد او ځان یې کنترول کړ په زړه کې یې خپل لېونتوب ته وخندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کس چه تر پښو لاندې شوی وو په غوصه ېېرته راجګ شوی وو او ناست وو ورته مخ يې کړ او ووېل:
"ما وبښه! ښښه غواړم او تمثيل مې واوره! هماغه شان چه د لېږې ځيزونو په اړه يو سرګردانه کس اندي او په ناپوهۍ سره په خالي لاره او لمرينه هوا کې ويده سپی تر پښو لاندې کوي او دواړه په شدت سره ډارېږي.
همدا د يو بل د وينې دوښمن يو له بل سره اخته کېږي همداسې مونږ هم يو له بل سره شخړه کوو.
پدې ټولو سربېره څومره به ښه وای که دې سړي او سپي د شخړې په ځای يو له بل سره مهرباني کړې وای!
ځکه دوی دواړه يواځې او بې کسه وو."

سړی چه غوصه يې تر اوسه نه وه آرامه شوې په قهر سره ووېل:
"ته چه هر څوک يې په تمثيل او پښو دواړو سره د زه لغط کړم. آيا شرم نه لرې چه له سپي سره مې مشابه کوې؟" او فورا راجګ شو لوڅ مټ يې له ډنډه رابهرکړ. ځکه هغه په ځمکه داسې پروت او ځان پټ کړی وو تا به وېل چه په ډنډکې وحشي ځيزونو ته په کمين کې وو!

زردشت په وحشت سره فرياد وکړ: "او ته دلته څه کوې؟" ځکه زردشت وليدل چه د لغط شوي سړي له مټه زياتې وينې جاري وې او ادامه يې ورکړه: "آيا په تا څه شويدي؟ اې بدخت سړيه آيا تا ته کوم شرير حيوان ضرر رسولی دی؟"

هغه سړی چه وينې يې روانې وخندل اما غوصه يې نه وه کمه شوې او ووېل: "په تا څه اړه لرې؟" پداسې حال کې چه غوښتل يې پخپله لار لاړ شي زياته يې کړه: "دلته زه پخپل ملک کې يم او د خپل نفس مالک.
هر څوک چه هر څه غواړي له ما د تپوس وکړي، پوښتنه د وکړي! اما زه بې تربيه او غرني کس ته په ندرت ځواب ورکوم."

زردشت هغه ټينګ ونيو او په ترحم يې ورته ووېل: "ته غلطي کوې ته پخپل کورکې نه بلکه زما په قلمروکې يې او دلته هيڅوک بايد له بلا اوکړواوونو ونه رنځيږي!
ته که هر څه غواړې هغه مې وبوله. زما په ماهيت کې به بدلون رانشي. زه ځانته زردشت وايم.
او اوس د زردشت د سومځي لار لدې طرفه پورته ځي، ډېره لرې هم نده آيا نه غواړې زما په منزل کې د خپل ټپ درملنه وکړي؟ اې بدبخت سړيه! پدې ژوندکې وضعه ستا له موخې سره نده برابره شوې. لومړۍ کوم حيوان چيچلی يې او وروسته کوم لغط کړی يې."
تر پښو لاندې شوي سړي چه د زردشت نوم واورېد په ماهيت کې يې بدلون راغی او فرياد يې وکړ: "ما ته څه پيښه شوې؟ بې له يو نفره چه زردشت نوم لري او بې له يو حيوانه چه له وينې څخه تغذيه کوي يعني زېږښونکي چينجي څخه بل چا ته اړتيا نه لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وينې زيښبونکي چينجي لپاره ما پدې ډنډکې دکب نيوونکي پشان پروت کړی وو او تر دې دمه مې دا غځېدلی لاس لس ځله چيچل شويدی. کله چه ستر زيښبونکی چينجی راورسېدل زه يې د وينې څښلو لپاره وچيچم او دا آخري زيښبونکی چينجی زردشته ته خپله وې.

څه نېکبختي او څه معجزه ده! په هغه ورځ د رحمتونه وي چه زه دې ډنډ ته راغلی يم! رحمت د پدې غوره او ژوندي وينې اخيستونکي نېش وي چه تر نن ورځې ژوندی دی! رحمت د دې لوی وجدان لورنکي وينې زيښبونکي چينجي يعني زردشت باندې وي!"

لغط شوي کس دا خبرې وکړې او زردشت لدې ظريفو او مؤدبو خبرو څخه خوشحال شو او د هغه لاس يې په لاس کې ونيو تپوس يې وکړ: "ته څوک يې؟ اوس بايد ما او تا ته ډېر څيزونه روښانه او واضح شي. اما همدا شيبه فکرکوم چه ورځ د رڼا او روښانتيا په طرف ځي."

هغه سړي ووېل: "زه هغه يم چه د خلکو په منځ کې په (معنوي وجدان) مشهور يم او د تعقل او فکر اړوند کارونوکې څوک په ندرت سره په جديت او شدت پيدا کيږي. البته، په استثنا د هغو چه ما علم ترې زده کړی يعني زردشت.

غوره ده چه انسان په څه ونه پوهيږي تر څو په ډېرو څيزونو نيم پوه شي! غوره به وي چه پخپلو عقايدو بې عقل او ابله واوسو تر څو د نورو په عقيدوکې يو پوه کس وګڼل شو. زه ژوره او ريښه يې کارونه کوم خو پدې شرط چه زما ځمکه کلکه او سخته وي، يو وجب يې هم ما ته بس ده او نور د لويې، کوچينوالي، نېکو او بدو پروا نلرم. زه د يو وجب ځمکې طالب يم چه وکولی شم پرې ودرېږم. د واقعي معنوي وجدان لپاره لويي اوکوچينيتوب معنی نه لري."

زردشت تپوس وکړ: "اې با وجدانه! هسې نه چه ته د چينجي پېژندنې متخصص وې او چنجيان تر سختې ځمکې لاندې تعقيب کړې؟"

لغط شوي سړي ووېل: "اې زردشته دا بحث ډېر پراخ دی. څرنګه زه دا ډول لوی بحث په غاړه اخيستلی او پکې متخصص کېدلی شم؟ هغه څه چه زه پکې تخصص لرم د وينې زيښبونکو چينجيو مغز دی او زما نړۍ پر همدې محدوده ده. واقعا همدا خپله يو دنيا ده. ما وبښه که چېرې دلته په غرور خبرې کوم ځکه پدې برخه کې حريف نه لرم او هېڅوک راسره برابر نشته. په همدې دليل مې ووېل: "زه پدې ځای کې کاملا راحت يم."

عمرونه کيږي پدې يو څيز يعني د چينجي د مغز په هکله مې مطالعه روانه کړېده. هسې نه دا د فرار حقيقت بيا هم له ما وتښتي! همدا زما واقعي قلمرو دی! د همدې لپاره مې نور هر شی پرېښي دي، له همدې امله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې نور ټولو څيزونو ته بې پروا کتلي دي او زما په علم کې جهل قرار نلري. زه له نيمه عالمه کسانو او هغه کسان چه زما په رشته کې نيمه عالم دی او هغه کسان چه پخپله رشته کې شکمن وي او مطمئن نه وي کرکه لرم!

چېرې چه زما روغ کارونه پای مومي زما ړوندوالی پيلېږي او زه غواړم چه ړوند پاتې شم. اما چېرې چه زه غواړم هڅه وکړم کوم شی درک کړم همدا رنګه سم يعني سخت، تېز، محدود او تغير نه منونکی پاتېږم.

اې زردشته! تا خپله يو ځل وېل: "فکر پخپله يو ډول ژوند دی چه د ژوند په داخل کې رسوخ کوي. لدې ځايه زه ستا شريعت ته جذب شوم او په ريښتيا پخپله وينه مې علم او پوهه زيات کړل! لکه څنګه چه ليدونکی شهادت ورکوي."

زردشت د هغه خبرې غوځې کړې ځکه له لوڅ مټه يې چه لسو وينې زبېښونکو چنجيانو چيچلی وو وينې روانې وې او وويل: "اې عجيب سړيه! څومره ډېر څيزونه مې همدا اوس لدې منظرې او تا څخه زده کړل! اما هر څه مې چه درک کړي دومره جرأت يې نه لرم چه ستا په محدودو غوږونوکې ووايم.!

ډېر ښه اوس مونږ يو له بله بېلېږو! اما زه غواړم تا بيا ووينم. زما د سومځې لار له هغه طرفه ده. ته به مې هلته مېلمه وې او غواړم هغه تاوان چه زردشت پخپلو لغطو ستا بدن ته اړول جبران کړم او بيا فکر وکړم اما د زاريو فرياد ما ځانته بولي او بايد له تا لېرې لاړ شم."

کوډګر

١

زردشت چه څنګه تيره لېرې وغورځوه له ځانه لړ ښکته يې يو سړی وليد چه د لېونيانو پشان يې پښې ښورولې او بشپړ په ځمکه لوېدلی وو. زردشت چيغه وکړه: "درغلم!" او هغه وخت يې له ځانه سره ووېل: "په تحقيق سره دا سړی بايد (ستر) سړی وي. او دا د زاريو فريادونه بايد له نوموړي څخه راغلي وي، بايد وګورم چه څه مرسته ورسره کولی شم." په منډه سره هغه ځای ته ورسېد چه سړي په ځمکه ځان اچولی وو. عمر خوړلی لړزاند سړی يې وليد چه سترګو يې سرګردان او ثابت نظر درلود. زردشت چه هر څومره هڅې وکړې هغه جګ کړي او په پښو يې ودروی اما ممکن نشو.

پدې ټولو سربېره دې بدخت سړي داسې حس کوله لکه هېڅوک يې چه په خوا کې نه وي او برعکس په مهربانۍ سره يې د هغوکس پشان چار چاپېرکتل چه نړۍ يې پرېښې او له ټولو هېر شوی وي. اما بلآخره پس له ډېرې لړزې، او سختو ټکانونو څخه يې پدې ډول په شکايت او زاريو پيل وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"څوک به اوس ما تودکړي او څوک راسره مينه لري؟
ما ته د تودوخې لاس راکړئ!
يواځې، يواځې ما ته او لړزان
د نيمه ژوندي پشان يم چه پښې يې ګرموي
ګرم زړونه لکه منقل چه په اور وي ما ته راکړئ!
افسوس د نامعلومو تبو له امله لړزيږم
او د ژمي له تېزو منجمدو غشو په وسيله رېږدم
او ستا په وسيلې اې فکره تعقيب شوی يم
اې وحشي، پټ او نا ويليه
اې په وريځوکې غيب ښکاري،
اې سترګې پداسې حال‌کې چه ستا په وسيله ځمکې ته راغلی يم په تيارو‌کې ما ته‌ګورې
دلته لوېدلی يم.
پداسې حال‌کې چه د ابدي شکنجو په ټولو ډولونو سره رنځول شوی يم ځان پېچم او عذاب وينم اې بې
رحمه ښکاريانو ستاسو په وسيله،
اې نامعلوم خدايه وهل شوی يم...

په شدت سره مې ووهه!
بيا بيا مې ووهه!
دا زړه څېرې او ټوټه ټوټه کړه
په پځو غشو سره له عذابه منظور څه دی؟
په ځير او خدايي شريرانه‌کتو بيا څه ته‌ګورې؟
ايا هېڅکله د بشر له رنځ او مصيبته نه ستړی کيږې؟
ته زما د وژلو قصد نه لرې،
يواځې غواړې ما عذاب او شکنجه‌کړې؟
ولې مې عذابوې
اې مجهول او شرير خدايه؟

هو! هو! هو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غله راته نیږدې کیږې؟
د شپې پدې ناوخته
څه غواړې؟ خبرې وکړه!
ته ما کوچینی کوې. ما تر فشار لاندې کوې
هو!
اوس ډېر نیږدې هم یې
لېرې شه! لېرې شه!
ته زما د ساه کښلو غږ اورې
ته زما زړه ته غوږ کیږې
اې کینه کښه!
په څه حسد کوې؟
لېرې شه! لېرې شه! دا زینه د څه لپاره ده؟
آیا غواړې زما د زړه په منځ او تر ټولو مخفي باطني افکارکې نفوذ وکړې؟
اې بې شرمه! اې غریبه! اې غله!
غواړې څه له ما غله کړې؟
څه غواړې واورې؟
زما له عذابولو غواړې څه لاسته راوړې؟
اې عذابوونکیه
اې میرغضبه خدایه
آیا غواړې لکه سپی په پښوکې د ولوېږم؟
ستا غوږه مالي وکړم او خوند ترې واخلم
او خپله لکۍ د مننې په عنوان وخوځوم؟

اې، کارونه بې ګټې دي! ټپي کولو ته ادامه ورکړه
اې تر ټولو بې رحمه! نه!
زه ستا سپی نه یم بلکه ښکار د یم
اې د واړه ښکاریانو بې رحمه!
زه د متکبر اسیر یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې په وربځ کې پټ قطاع الطریقه!
خو خبرې وکړه
اې چه ځان په تندرکې پټوې! اې مجهول او ناپېژانده! خبرې وکړه!
ته له ما څه غواړې چه دا ډول انتظار مې کوې؟
څنګه؟ فدیه غواړې؟
څومره فدیه غواړې؟
زما تکبر توصیه کوي چه زیاته وغواړه!
بل تکبر مې توصیه کوي چه بېړه وکړه او زر یې واخله!
هو! هو!
ته ما خپله غواړې؟ ما؟
هو! هو!
او ته احمق ما عذابوې
او تکبر مې د مرګ تر حده تر شکنجې لاندې نیسې؟
ما ته مینه راکړه، څوک شته چه اوس ما تود کړي؟
څوک شته چه همدا اوس له ما سره مینه ولري؟
ما ته ګرم لاس راکړه
ما د نړۍ تر ټولو ډېر یواځې کس ته
داسې ګرم زړه راکړه لکه منقل چه په بل اورکې وي
کوم یخ، اووه برابره یخ راکړه
چه رازده کړي څرنګه د دوښمنانو تږی واوسم
هو، حتی د دوښمنان هیله هم وکړم
ما ته د تر ټولو بې رحمه دوښمنان
یعني خپل ځان راکړه!

هغه لېرې شوی دی!
هغه تښتېدلی دی
اخري او یواځې زما بنداري
زما لوی دوښمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپېژاند او مجهول موجود
زما میرغضب خدای! تللی دی!

نه بیا راشه!
له ټولو شکنجو سره د بیا راشه!
اخ! د ټولو منزویانو او بې کسانو اخري کس په لور بیا راشه!
زما اوښکې لکه رودونه
ستا په لوري روانېږي!
او زما د زړه اخرۍ لمبه
ستا په طرف شغلې کوي!
اې زما ناپېژاند خدایه، اې زما درده
اې زما نهایي رحمته، بیا راشه!

۲

څنګه چه هغه شکایت کوونکی سړی دلته راورسېد زردشت نور طاقت ونشوای کړی خپله لرګینه لکڼه یې راواخیسته او هغه ګیلمن او ویرکوونکی سړی یې پرې وواهه او په غوصه ناکه خندا سره یې فریاد وکړ: "بس کړه! اې لوبغاړیه! اې په زړه سکې وهونکیه، او بې ځایه دروغ ویونکیه، زه تا ښه سم پېژنم. اې بدجنسه جادوګره زه به ستا پښې تودې کړم! څوک چه ستا پشان دروغ وایي زه پوهېږم څرنګه یې پښې سوځنده ګرمې کړم."

بوډا له ځایه جګ شو او ووېل: "اې زردشته، لاس ته د وګوره او ما مه وهه! تا په ریښتیا زه سم پېژندلی یم! او ته، ته اې پوه زردشته کلک یې، سخت حقانیت وایې او لکڼې په زور له ما څخه حقیقت بهرکوي."

زردشت چه ډېر غوصه وو او تندی یې تریو نیولی وو ځواب ورکړ: "اې بې ګټې لوبغاړیه، زما چاپلوسي مه کوه. ته دروغجن یې، څرنګه د ریښتیا ویلو په اړه جرأت کوې؟ اې د ټولو طاووسانو طاووسه، اې د ځانښودنې اقیانوسه، اې بدجنس جادوګره، زما د سترګو په مخکې د څه نمایش جوړ کړی وو او د ګیلې او زاریو پدې طریقې سره د غوښتل ما په چا متعقد کړې؟"

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا ووېل: "ما د يو فکري توبه کار رول لوبولو، ته وې چه خپله دې يو ځل دا لقب اختراکړ. ما د هغه شاعر اوکوډګر تقليدکولو چه بلآخره يې خپل عقل د ځان پر وړاندې راولاړوي او ماهيت ته يې بدلون ورکوي او بد علم او بد وجدان د يخنۍ له امله مري. اې زردشته! اوس اقرار وکړه ډېرکېږي چه ته زما په هنر او دروغو پوه يې! هغه وخت تا زما اړتيا منلې او باور پرې کړی وو چه سر مې د په دوه لاسوکې نيولی وو.

ما واورېدل چه په شکوه سره د وېل: "د هغوی دا بېچاره سړی ډېرکم خوښېدا! لدې بېچاره سړي سره يې ډېره کمه مينه درلوده! اما زما شرارت ستا په زړه کې تر دې مرحلې رسېدلی وو چه فرېب مې درکړی وو او خوشحال وې."

زردشت په تروه ټنډه ووېل: "شايد تا له ما څخه ډېرو هوښيارو ته فرېب ورکړی وي. زه د فرېب کوونکو مراقب نه يم. زه بايد بې احتياطه واوسم، دا هغه څه دي چه زما تقدير يې غواړي. اما ته! ته بايد فرېب ورکړې، او ما تر دې حده مې پېژندلی يې، ته بايد تل دوه، درې، څلور يا پنځه اړخه خبرې وکړې! حتی کوم په کوم څه د چه تر اوسه د ما ته اقرارکړی نه په کافي اندازه دروغ او نه هم په کافي اندازه رېښتيا دي.

اې د زړه د سکو جوړوونکيه، ته بې له دې رفتاره څرنګه بل کولی شې؟ ته حتی خپله ناروغي مخکې لدې چه د ډاکتر په مخکې لوڅ شې په رنګ، غوړو او ځلا پوښې!

په همدې ډول دکله چه زما په حضورکې ووېل: "زه يوائې فرض اداکوم، خپلو دروغ ته د ځلا ورکوله، ټول تقليد نه وو يو څه مقدار يې واقعي هم وو ځکه ته تر يو حده فکري توبه کار يې. ما ستا مفصل خلاص کړ ته د ټولو محسور شوی يې اما د ځان په وړاندې هېڅ ډول دروغ او فرېبکاري نشې کولی. ته د پخپل نظر کې نه يې محسور شوی.! تا نفرت د يوائېني حقيقت په بڼه له ځانه لېرې کړی دی او نور د هېڅ کومه کلمه حد اقل يوه ذره حقيقت هم نه لري اما په خوله کې د چه کوم حقيقت دی هغه کرکه ده چه په خوله کې چسپيږي."

بوډاکوډګر په متعرضانه ډول ووېل: "ته څوک يې چه جرأت کوې له ما (د دې زمانې تر ټولو ستر سړي) سره دا ډول خبرې کوې؟" له ستړګو شنې شغلې د زردشت په وړاندې تللې اما شېبه وروسته نوموړي بدلون وکړ او په غمګينۍ سره يې ووېل:

"اې زردشته! زه ستړی شوی يم او له خپلو هنرونوکرکه لرم. زه لوی نه يم او په ځان اړوندول هم بې ګټې دي اما ته ښه پوهيږې چه زه په لويۍ پسې وم. ما غوښتل ځان لوی شخص معرفي کړم او ډېر مې پدې قانع هم کړل اما دا مافوقه دروغ زما قدرت دی او ماکوچينی ټوټې ټوټې کوي.

اې زردشته ټول څيزونه دروغ دي اما دا چه کوچينی او ټوټې ټوټې کيږم رېښتيا دي!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت په غمجن حالت سره ووېل: "دا ستا د وياړ وړ دی؟" او هغه وخت چه د نوموړي له مخې تېرېدا ووېل: "دا ستا د وياړ ځای دی چه په عظمت او لويۍ پسې يې؟ اما همدا تاکوچنی او ټيټوي، ته لوی نه يې؟

اې بوډا او غمجن کوډګره کوم څه چه په تا کې دي له ټولو صحيح او غوره دي او هغه څه چه ستا په وړاندې زما د احترام سبب کيږي دا دي چه وواېي له ځانه بېزار شې او وواېې: "زه لوی نه يم."

پدې کار سره زه تا د فکري توبه کار په بڼه محترم ګڼم اوکه چېرې تا د سترګې وهلو په اندازه رېښتيا ويلې وي په همدې شېبه کې د ويلې دي.

وواېه چه پوه شم ته زما د ځنګلونو او ونو په منځ کې څه لټوې اوکله د چه زما په لار قرار درلود څه ازمايښت د غوښت چه پر ما تر سره کړې؟ او په کوم شي د غوښتل ما اغواکړې؟"

زردشت داسې ووېل او سترګې يې وځلېدې اما بوډا کوډګر تر يو وخته چوپ پاتې شو. وروسته يې ووېل: "آيا فکرکوې ته مې ازمويلی يې؟ نه داسې نده ما يواځې ته لټولې.

اې زردشته، زه هغه کس لټوم چه صحي، ساده، يو مخی او يوه معنی وي او هغه کس چه بشپړ سم دی او يوه کښتۍ عقل ولري او يو روحاني عالم او لوی سړي وي لټوم. آيا ته زردشت پوهيږې چه زه زردشت لټوم؟"

هغه وخت دواړه د يوې شېبې لپاره چوپ پاتې شول اما زردشت عميقا په ځان کې ډوب شو سترګې يې پټې کړې. وروسته يې خبرې پيل کړې او د کوډګر لاس يې په بشپړ ادب او متانت سره ونيو او ووېل: "ډېر ښه د زردشت د سومځې لار هغه ده. هلته ته نوموړی موندلی شې او هلته زما له حيواناتو سره يعني له عقاب او مار سره مشوره کولی شې. هغوی به د هغه چا په لټه کې درسره مرسته وکړي چه لټوې يې. زما سومځه لويه ده.

ما پخپله هم تر اوسه ستر سړی ندی ليدلی! د لوي سړي ليدو لپاره د دې دورې د خلکو سترګې په کافي اندازه ندي ظريفې شوې ځکه نړۍ تر اوس د اوباش قلمرو ده.

ډېرکسان مې ليدلي چه راجګ شوي او لستوڼې يې بډې وهلي دي او خلکو فريادکړی چه : "ستر سړي ته وګورئ!" اما د پښتوب د دې دمونه ګټه څه ده؟ بلآخره به يوه ورځ د هغو باد خارج شي.

په پايله کې به هغه څونګښه چه ځان يې ډډ کړی دی وچوي، هغه وخت يې باد خارجيږي زه غوره تفريح په چينجنو خېټو باندې ستنې وهل ګڼم. اې زامنو آيا اورئ؟

نن ورځ د اوباش ده، د هغوی په منځ کې څوک شته چه پوه شي لويي څه ده اوکوچنيتوب څشی دی؟

څوک شته چه د دوی په منځ کې په بشپړ موفقيت سره لويي وپلټي؟ يواځې يو بې عقل داکارکولی شي ځکه بې عقلان د ښو طالعو لرونکي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې عجيب بې عقله! ته ستر سړي لټوې؟ تا ته چا دا لټونه درزده کړېده؟ ايا نن د داسې کار وخت دی؟ اخ اې بد لټوونکيه ولې ما اغوا کوې؟"
زردشت داسې ووېل او قلبا يې تسلې ومونده او په خندا سره د خپل مقصد په لور روان شو.

بېکار:

زردشت تر دې دمه دکوډګر له شره نه وو خلاص شوی چه بل سړی يې وليد د جادې څنډې ته ناست دی. نوموړي لوړ قد، توره څېره، ډنګر مخ او آلوتی رنګ درلود. له همدې امله د زردشت دکرکې سبب شو او له ځانه سره يې ووېل: "افسوس! څوک چه دلته ناست دی ځان غوصه ناک ظاهروي او زما په نظر دکشيشانو له ډلې دی. دی زما په قلمرکې څه کوي او ولې تر اوسه له يوکوډګره نه وم خلاص شوی چه په لاره کې د بل لېوني په لاس کې ولوېدم. يو چلباز، داسې معجزه کوونکی چه د خدای تر لطف لاندې دی او د سپېڅلې نړۍ د يو انکارکوونکي په لاس کې ولوېدم؟ کاشکي شيطان نوموړی نيولی وای! اما افسوس چېرته چه شيطان بايد شتون ولري نشته! دا چاغ لعنتي او چلاق تل پس رسيږي."
زردشت پدې ډول پخپل زړه کې بې صبرانه کنځاوې وکړې او په ځړيدلي مخ يې فکر وکړ چه کولی شي د هغه تور سړي له مخې په ناپامۍ کې تېرېدلی شي کنه؟ اما وګورئ چه څه وضعيت منځته راځي، ځکه په همدې شېبه کې د هغه ناست سړي سترګې په زردشت ولګېدې او د ډېرې خوښۍ له امله په پښو ودرېد او د زردشت مخې ته راغی او ووېل:

"اې سرګردان سړيه، هر څوک چه يې کېدی شي له يو لټوونکي، يو عمر خوړلي سړي سره چه لاره يې ورکه کړې ممکنه مرسته وکړې، تر څو څوک ورته ضرر ونه رسوي! دا نړۍ زما په نظرکې ډېره عجيبه او لېرې ښکاري، پدې سربېره ما د ځيرونکو حيواناتو غږ اورېدلی او هغه څوک چه ممکن مرسته يې راسره کړې وای ژوندی ندی.
زه د آخري روحاني کس په لټه کې يم، زه د هغه منزوي او سپېڅلی کس په لټه کې يم چه په ځنګله کې په يواځې ځان ژوند تېروي او له هغه څيز څخه بې خبره دی چه ټوله په دنيا پرې پوهيږي."

زردشت تپوس وکړ: "ټوله نړۍ په څه پوهيږي؟" آيا پدې پوهيږي پخوانی خدای چه پخوا ټولو خلکو پرې اعتقاد درلود نور ژوندی ندی؟"

بوډا په غمجن ډول ووېل: "همدا دي او ما د دې خدای د ژوند تر آخرې شېبې پورې چوپړکړی دی. اما اوس بېکاره او بې څښتنه پاتې يم او په عين حال کې بې له خاطراتو مې نور حتی يو ساعت هم آزاد او خوښ نه يم. زه د دې لپاره د غره سر ته راغلی يم تر څو وکولی شم يو ځل بيا د رباني او مقدسو خاطراتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جشن په مفصل ډول هماغسې لکه څنګه چه د یو قدیمي پاپ او د کلیسا د پلار وړ وو جوړ کړم. نو پوه شه زه آخري پاپ یم! اما اوس حتی دا ډېر مقدس او روحاني ځنګلي سړی چه تل یې خپل خدای په سندرو او نغمو ستایلو مړ شویدی. خپله مې هغه د نوموړي په کورکې پیدا نکړ اما دوه لېوان مې ولیدل چه د مړینې له امله یې بانګونه وهل ځکه ټولو ژوو له نوموړي سره مینه درلوده؟ وروسته په بېړه له هغه ځایه لاړم او له ځانه سره مې وویل:
"آیا زه دې ځنګلونو او غرونو ته عبث راغلی یم؟ هغه وخت مې زړه هوډ وکړ چه بل کس ولټوم یعني په زردشت پسې لاړ شم کوم چه له ټولو هغه کسانو څخه مقدس دی او په خدای اعتقاد نلري."

بوډا سړي دا خبرې وکړې او په لېواله سترګو یې هغه کس ته کتل چه په مخ کې یې ولاړ وو. زردشت د عمر خوړلي پاپ لاس ټینګ کړ او د اوږد وخت لپاره یې په تحسین سره ورته کتل.
وروسته یې وویل: "اې محترم سړیه وګوره، دا لوړ لاس عجیب او ښکلی دی! دا د هغه چا لاس دی چه تل یې خلکو ته رحمت او ښښنه ورکړېده. اما اوس همدا لاس د هغه چا لاس محکم نیسي چه په لټه کې یې یعني زما زردشت لاس. دا زه یم! خدای ناپېژانده زردشت چه ورته وایي: "څوک له ما ډېر خدای نه منونکی شته تر څو له تعلیماتو یې خوښ شم؟"

زردشت داسې وویل او په نظر یې چه د بوډا پاپ په افکارکې یې نفوذ وکړ. بلآخره پاپ داسې وویل: "هغه کس چه تر ټولو ډېره مینه یې ورسره لرله او له ټولو ډېر یې مالک وو اوس یې له هر چا ډېر لاس ورکړی دی. وګوره! په مونږ دواړوکې آیا زه ډېر بې خدایه نه یم؟ اما څوک شته چه پدې حالت کې خوښي وکړي او دا کار یې خوښ شي؟"

زردشت وروسته له یو عمیق سکوته په متفکرانه ډول وویل: "آیا تا تر آخرۍ شېبې دې د هغه چوپړ وکړ؟ آیا پوهېږې هغه څرنګه مړ شو؟ آیا هغه څه چه خلک وایي حقیقت لري چه بلآخره ترحم هغه مړکړ؟ هغه چه بشر ولید څرنګه په صلیب ځوړند دی تحمل یې نشوای کړی، تر دې حده چه د بشر په وړاندې مینه ورته دوزخ ګرځېدلې وه او په پایله کې یې د مړینې سبب شوه؟"
اما عمر خوړلي پاپ ځواب ورنکړ په خجالت او غمګینۍ سره یې خپل تیاره مخ وګرځاوه.
زردشت پداسې حال کې چه د بوډا سترګو ته ځیر وو له اوږده تفکر وروسته یې وویل: "هغه پرېږده، پرېږده چه لاړ شي! همدارنګه هغه اوس له منځه تللی دی اوکه څه هم دا ستا د سرلوړۍ سبب کېږي چه په مړه پسې خبرې وکړې. لکه څنګه چه زه پوهېږم ته خپله هم پوهېږې چه نوموړی څه وو او لارې یې څومره عجیبې وې!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا پاپ چه یوه سترګه ړنده وه ووېل: "زمونږ تر منځ د وي، په خدای اړوند امورو کې به زه زردشته غوره یم او حق هم دا دی.
زما عشق د ډېرو کلونو لپاره د هغه چوپړکړی دی او ارادې مې یې په ټولو امورو کې پیروي کړېده. یو ښه بنده د خپل ارباب په ټولو څیزونو پوهیږي حتی په هغو څیزونو هم چه ارباب یې خپله ترې پټوي مګر له بنده مخفي ندي. هغه له اسرارو ډک خدای وو. په ریښتیا چه بې له نامشروع لارو د یو زوی څښتن نه شو. په نوموړي د اعتقاد په دروازه کې زنا قرار لري.
هغه کس چه نومړی د عشق د خدای په عنوان ستايي د عشق په اړه غوره نظر نشي درلودلی. آیا همدې خدای نه غوښتل چه قاضي هم واوسي؟ اما هغه کس چه مین دی عشق ته یې له مکافاتو او مجازاتو څخه په مافوق کې ځای ورکوي. په ځوانۍ کې دا ختیځوال خدای ډېر سخت او غچ اخیستونکی وو او د قاریانو د ښه راغلاست لپاره یې خپل مقر دوزخي کړ.
اما بلآخره ډېر نرم له رحم او مهربانۍ څخه ډک شو. پدې وخت کې له یو پلاره یوې انا ته ډېر ورته وو. د کوټې په کنج کې بخارۍ ته نیږدې مړاوی ناست وو اوکمزورې بېزاره پښې یې له ارادې سترې په بې حوصله مندۍ سره تر هغه وخته دې خوا او ها خوا کولې چه یوه ورځ د ترحم له امله مړ شو."

زردشت ووېل: "اې بوډا او عمر خوړلیه پاپه! آیا واقعا د دا پخپلو سترګو لیدلي؟ په همدې ډول مړ شوکه په بل ډول، ځکه کله چه خدایان مړه کیږي عموما په څو ډوله مري. اما په هر ډول که مړ شوی وي، پدې یا هغه ډول له منځه تللی دی. نوموړی زما د سترګو او غوږو لپاره بد وو اړینه نده چه په هکله یې کوم بد څه ووایم. زه له ټولو هغه څیزونو سره مینه لرم چه صافې کتنې او او ریښتیا خبرې لري. اما د پاخه عمرکشیشه ته خپله ښه پوهیږې آیا ستا د قبیلې او نژاده یعني دکشیشانو له قبیلې په هغه کې څه وو، پدې معنی چه نوموړی تل دوه مخی وو.
په دې سربېره د نوموړي روح مغشوش وو. پداسې حال کې چه د غوصې له امله یې نفس شمار ته لوېدا او مونږ ښه نه وو پرې پوه شوي راته غوصه کېدا! اما ولې یې سپېځلې او بې خنډونو خبرې نه کولې؟
اوکه چېرې غلطي زموږ د غوږونو وه ولې یې موږ ته داسې غوږونه نه راکول چه ښه پرې پوه شو؟ که چېرې ناپاکي زموږ په غوږوکې وه، چا دې ناپاکۍ ته زموږ په غوږوکې ځای ورکړی وو؟
د دې کلال ډېرکارونه ضایع شول ځکه چه پخپل فن کې استاد نه وو او پدې خاطر یې له خپلو لوښو او جوړو شوو څیزونو څخه دا پند واخیست چه ولې له ښو اوبو څخه بد رامنځته شویدي اما نوموړی د غوره سلیقي په وړاندې ګناکار شو. حتی په ترحم کې هم غوره سلیقه شته او دا سلیقه داسې امرکوي: "داسې خدای باید لېرې کړل شي. ښه به وي که اصولاً خدای نه وي، غوره به وي که انسان خپل تقدیر واوسي، بده

(c) ketabton.com: The Digital Library

به نه وي که انسان لېونی واوسي او ډېره به غوره وي چه انسان د ځان خدای واوسي او د دې ډول خدای پیروي وکړي."

عمر خوړلی پاپ چه ډېر غوړ وو ووېل: "دا څه اورم؟ اې زردشته ته دومره بې عقیدې یې! ډېر له هغې چه تصور یې کوې پرهېزګار او متقي هم یې! ستا په باطن کې خدای شته چه تا دې بې خدایۍ او خدای نه پېژندنې ته رابولي.
آیا زهد د ندی؟ چه نه غواړي نور په خدای متعقد واوسي؟ ستا له حده زیات صحیحتوب او رینښتیا به یوه ورځ تا ته له نېکۍ او بدۍ زیات هدایت ونکړي؟ عجیبه ده! ستا لپاره څه څیزونه ذخیره شویدي! ته سترګې، لاس او خوله لرې چه مخکې له وخته د ښنلو او رحمت کولو لپاره خلق شویدي ځکه انسان یواځې په لاسونو خلک نه ښني.
که څه هم ته ځان تر ټولو ستر خدای نه منونکی ګڼې اما زه ستا په حضور کې یو ډول داسې پټ عطر او شات وینم چه د ښنلو او رحمت کولو څخه زېږېدلي دي. دا حال مې په عین وخت کې هم غمګین او هم خوشحالوي.
اې زردشته، اجازه راکړه چه یواځې یوه شپه د مېلمه شم! اوس په ټوله نړۍ کې داسې ځای نشته چه ستا له منزله یې غوره وګڼم."

زردشت ووېل: "ډېر ښه که داسې وي" ډېر حیران شو او بیا یې ووېل: "زما د منزل لار له هغه اړخه ده او هلته د زردشت سومڅ ځای لري."
اې جلیل القدر او محترم انسانه ډېر مې خوښېږي چه تا هلته هدایت کړم ځکه زاهدان مې خوښېږي اما همدا شېبه د زاریو غږ ما په سرعت سره له تا اخلي. زما په قلمرو کې به چا ته ضرر ونه رسېږي او زما سومڅ ښه پناه ځای دی. په بشپړه مینه سره زه هر ماتم لیدونکی بیا په ځمکه کې محکموم او پښې یې قوي کوم.
اما څوک شته چه ستا له اوږو څخه د غم بار واخلي؟ د دې ډول کار لپاره زه کمزوی یم. رینښتیا د ډېرو وختونو لپاره باید انتظار وکړو تر څو ستا خدای بیا څوک له خوبه راویښ کړي.
ځکه دا بوډا خدای نور ژوندی ندی. هغه واقعا مړ شویدی."

تر ټولو پست سړی:

یو ځل بیا د زردشت پښې په ځنګلونو او تپو وګرځېدې او سترګو یې لټونې وکړې اما په هېڅ ځای کې یې هغه کس پیدا نکړ چه د سختې اړتیا له امله یې رنځېدا او زګېروي یې کول. په ټوله لاره له زړه خوښ او ممنون وو، وېل یې: "څومره ښه څیزونه د بد پیل په جبران سره نن ما ته رسېدلي دي! څه عجیب ویاندان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې وموندل! د دوی خبرې به د یو وخت لپاره لکه غنم ښې وژویم. زما غاښونه به هغوی واړه او اوړه کړي تر څو دوی هم لکه زمری زما روح ته داخل شي."

اما څنګه چه بیا جاده په لوی کمر سره پېچلې شوه منظرې فورا بدلون وکړی او زردشت د مړینې قلمرو ته داخل شو. دلته بې وښو، بې ونو، بې د مرغانو له غږونو څخه تورې او سرې تپې وې. ځکه دا هغه دره وه چه ټولو ژوو حتی ښکاري حیواناتو هم ترې لرېوالی اختیارولو. یوائې یو شین رنګه چاغ او بد مار چه بوډا کېدا او د مرګ وخت یې رارسېدلی وو دلته یې ځان راکشکولو. له همدې امله شپونکو او د رمو لرونکو دې درې ته د (مار مړینه) لقب ورکړی وو.

اما زردشت ناڅاپه د خاطرو په تیاروکې ډوب شو ځکه داسې فکر یې کولو چه پخوا په همدې دره کې تېر شوی وو. په پایله کې د عظیم فکر سنګینۍ نوموړی ناراحته کړ او په تدریج سره یې په لار تګ ورو شو او بلآخره بې حرکته شو. کله یې چه ناڅاپه سترګې خلاصې کړې د جادې په څنډه یې ناست داسې موجود ولید چه په ندرت سره انسان ته ورته وو. زردشت فورا لدې امله ډېر خجالت شو چه پداسې موجود یې سترګې لوېدلې دي. پداسې حال کې چه سپین وېښتان یې هم له شرمه سره شوي وو خپل نظر یې راټول کړ او پښه یې جګه کړه چه لدې چټل ځایه لېرې شي اما پدې وخت کې له مړې دښتې غږ پورته شو.

هلته له ځمکې شړ، شړ او شړک شړک غږ همداسې لکه په شپه کې چه اوبه په لوله کې بندې وي غږ راپورته شو او بلآخره په انساني غږ تبدیل شو او بشرې خبرې شوې چه وېل یې:
"زردشته! زردشته! زما معما حل کړه! خبرې وکړه! خبرې وکړه! له شاهد څخه د غچ اخیستل څه منظور؟ زه تا څټ ته کشوم دلته یخ صاف دی! په تېښته او مراقبت کې اوسه هسې نه چه تکبر د خپلې پښې ماتې کړي!
اې مغرور زردشته، ته ځانته پوه وایې! نو بیا دا معما حل کړه! اې د پېچلو او سختو معماوو حلوونکیه دا معما ولوله، هغه معما چه زه یم ولوله! که چېرې کولی شې ووایې زه څوک یم خبرې وکړه؟"

زردشت چه دا خبرې واورېدې فکر یې وکړ په روح یې څه شویدي؟ ترحم پرې غالب شو او فورا لکه د بلوطو ونه چه زیات وخت یې د ونې وهونکي اره زغملې وي ناڅاپه په غیر مترقبه سنګینۍ سره په ځمکه ولوېږي او د لرګي وهونکي د وحشت سبب شي، په ځمکه ولوېد اما په سرعت سره راجګ شو او مخ یې زېړ شو. او په سخت غږ سره یې ووېل: "زه تا ښه پېژنم. ته د خدای قاتل یې! پرېږده چه لاړ شم! اې تر ټولو خلکو پسته هغه کس چه ته یې ولیدې تحمل د نشوای کړی او له همدې شاهده د غچ واخیست!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت داسې ووېل او غوښتل يې خپلې لارې ته ادامه ورکړي اما هغه د وصف ناوړه موجود يې د چپنې ځنډه کلکه ونيوه او د خبرو پيدا کولو هڅې يې وکړې. بلآخره يې ووېل: "پاتې شه!"

"پاتې شه او له ما مه لېرې کېږه! ما فکرکړی، هغه بېزاري چه ستا د غورځېدو سبب شوې څه ده؟ اې زردشته بې حده درود د وي په تا چه بيا راجګ شوې! زه ښه پوهېږم تا فکرکړی، د هغه قاتل وضعه به څرنګه وي چه خدای يې وژلی دی. پاتې شه! زما په خوا کې کښېنه! دا کار به بې ګټې نه وي.

کچېرې زه تا ته پناه درنه وړم چا ته رجوع وکړم؟ پاتې شه، کښېنه! اما ما ته مه ګوره او پدې ډول زما پستي مفتخره کړه!

هغوی ما تعقيبوي او اوس ته زما آخري پناه ځای يې. اما د هغوی تعقيب په دوښمنۍ يا د ساتونکو په وسيله ندی ځکه زه پدې ډول شکنجې او عذاب خنداکوم او ريشخندوم يې. همدارنګه د دې ډول تعقيب له امله آزاد، مغرور او سر لوړی کېږم او دا کار مې خوشحالوي.

آيا تر دې دمه ټول موفقيتونه د هغوکسانو په نصيب ندي شوي چه سخت تعقيب شويدي؟ او هغه کس چه ښه آزارول کوي د نورو د تعقيب په اثر پيروي کول هم سم نه زده کوي؟ اما د هغوی له ترحمه! هو د هغوی له ترحمه زه تښتېدلی يم.

اې زردشته، زما حفاظت وکړه! اې ته زما آخري پناه يې، اې زما دکشف رازه، ته پوهېدلی يې چه د خدای د قاتل وضع څرنګه ده! اما اې بې صبره که چېرې غواړې لاړ شې په هغه لار مه ځه چه زه پرې راغلی يم! ځکه چټله او بده لار ده.

د ډېر وخت لپاره مې بدې خبرې کړې او اوس مې چه تا ته نصيحت وکړ آيا زما په وړاندې بدل شوی يې؟ اما پوه شه! زه تر ټولوکسان پست يم او همدارنګه هغه زه يم چه له ټولو سنګينې پښې لرم. هر چېرې چه تللی يم لاره يې خرابه شوېده. زه ټولې لارې د ورانۍ او مړينې خوا ته بيايم.

همدا چه ومې ليدې زما په خوا کې په سکوت سره تېر شې او همدا چه ومې ليدې له خجالته سور شوې پوه شوم چه زردشت يې. که چېرې بل څوک وای صدقه يا ترحم يې په خبرو اوکتلو سره ما ته را اچولو او زه دومره هم ګدا نه يم چه دا ډول صدقو ته اړتيا ولرم او تا همداسې فکرکړی دی.

زه په بشپړ ډول سره دې شان صدقو ته اړتيا نه لرم، هو، زه په غير قابل د توصيف کې په وېرولو او هيبتناک کولوکې ډېر غني يم! اې زردشته وشرمېږه زه د مفتخرکړم!

په ډېر زحمت سره د رحيموکسانو له فشاره تښتېدلی يم تر څو داسې کس چه تعليم ورکوي: "ترحم د زحمت سبب کيږي" يعنی اې زردشته تا پيدا کړم.

که دا ترحم د خدای له طرفه وي اوکه د بشر، د شرم په وړاندې جرم اوګناه دی او د مرسته کولو په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عدم تمایل ممکن له هغې تقوا ډېر شریف وي چه له سهولت سره مرسته کوي. ټول پست خلک نن ورځ ترحم ته تقوا وايي او لوی مصیبت، بدبختۍ، فاحشې ماتې او پستۍ ته په هېڅ ټول احترام قائل ندي.
زه لکه د رمې سپی چه د مېږو په رمه پسې له ځته لېرې طرفونو ته ګورې همداسې دې اشخاصو ته له لېرې ګورم. دوی د هغو پستو خلکو ډله دي چه رام شوې او نېک نیت لري. د هغه کب خوړونکې مرغه پشان چه سره يې ځېټ ته نیولی اوکم عمقه خبرو ته نظرکوي. زه هم د دې کوچینیو، ایرې رنګه څپو، ارادو او ارواحو ته نظرکوم.

دا پست خلک د ډېر وخت لپاره د حق قضات وو او په همدې ډول د قدرت قضاوت هم پاتې شویدي او اوس داسې تعلیم ورکوي: "یواځې هغه څیز غوره دی چه پست خلک يې غوره ګڼي او خوښوي يې!"
او نن ورځ هغه څه ته حقیقت وايې چه د اوباشانو د واعظ په وسیله راپورته شوي وي. هغه عجیب روحاني چه پست خلک يې حامیان دي د ځان په اړه داسې وايي: "زه حقیقت یم" تعلیم د ورکړل شي.
دې جسورکس عمرونه پست خلک په ځان راټول کړي او نوموړی تعلیم ورکوي "زه حقیقت یم" په لويه سهوه مرتکب شویدی. آیا تر دې مؤدبانه ځواب دا ډول خشن او جسوروکسانو ته ورکړل شویدی؟ اما اې زردشته، ته د هغوی له څنګه بې اعتنا تېر شوې او وېل دې: "نه! نه! او بیا هم نه!"
تا خلک له هغه لېرې کړل، ته لومړنی کس وې چه له ترحمه د پرهېز تعلیم د ورکړ، اما ټولو ته د ونه وېل یواځې ځان او د ځان پشان نور د له ترحمه لېرې کېدا ته راوبلل.
ته د سترو رنځېدونکو له شرمه شرمېدلی يې او په ریښتیا ته وایې "له ترحمه ضخیمه وریځ راجګېږې، اې خلکو ترې لېرې اوسئ!" او دا رنګ تعلیم ورکوې: "ټول خلق کوونکې سخت دي، ټولو ستر عشقونه پخپل ترحم برلاسي دي." اې زردشته، ته زما په نظر ډېر پوه يې!

اما غوره به وي که ځان هم له خپل ترحمه لېرې وساتې! ځکه ډېر رنځېدونکي، شکمن، په لار پلې شوي دي او تا ته راځي.
زه حتی تا ته له ما لرېوالی غوره ګڼم. تا زما تر ټولو غوره او بده معما یا هغه څه چه زه یم و اندله. زه پوهېږم کومه بېزاري ده چه ته يې غورځولی يې.
اما خدای بې له مړینې بله چاره نه درلوده. هغه ټولو ځایونوپه ته لیدونکې سترګه کتل، هغه د بشر عمقونه، تلې او ټول خفیه شرم او بدۍ يې لیدل او له ترحمه او شرمه بې خبره وو. هغه زما په ډېرو بدو ځنډوکې وګرځېد، دې کنجکاو، فضول او رحیم بې له مړینې بله چاره نه درلوده.
هغه تل زه لیدلم او پدې ډول لیدونکي شاهد سره بله چاره نه وه یا به مې غچ اخیست او یا به مې اصولا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند پرېښود! هغه خدای چه ټول څيزونه حتی بشر يې ليدا بې له مړينې يې بله چاره نه درلوده. بشر نشوای زغملی چه دا ډول ژوندی شاهد ووينې."

تر ټولو پست سړي داسې ووېل زردشت راجګ شو او د تلو لپار يې ځان تيارکړ ځکه کولمې يې يخې شوې وې او ووېل: "اې غير قابل توصيف انسانه، ته ما له هغې لارې لېرې کوې چه په مخکې يې لرم. د شکرانې په بدل کې زه خپله لار تا ته توصيه کوم. وګوره، هلته د زردشت سومځه ده.
زما سومځ لويه او عميقه ده او ډېرکنجونه لري. هلته تر ټولو مخفي کسان ځانته خفي ځاينه موندلی شي او په څنګ کې يې سلګونه سوري د حيواناتو، خزندو، مرغانو او ښکاري لپاره شتون لري.
اې له خپلې اجتماع ترټل شويه ځان د شړلی دی ځکه نه غواړې له خلکو او ترحم سره يې واوسې. جګ شه همغه کار چه زه کوم ته يې هم وکړه! او پدې ډول به له ما زده کړې "يواځې هغه کس چه کارکوي زدکړه کوي."
او له هر څه مخکې زما له حيواناتو سره خبرې وکړه! د دوی تر ټولو مغرو او عاقل حيوانات زما او ستا لپاره غوره مشاورين کېدلی شي.

زردشت داسې ووېل مخکې ورو او متفکرانه په خپله لار روان شو ځکه له ځانه يې ډېر سوالونه کول او د هيڅ يوه ځواب يې په اسانۍ نشوای موندلی او په باطن کې يې داسې اندل: "واقعا بشر څومره فقير دی! څومره بد او څومره له پټ شرمه ډک دی!"
وايي بشر له خپل ځان سره مينه لري، اخ! دا ځان پرستي بايد څومره لويه وي! او په څومره کرکه بايد وجنګيږي!
حتی دا سړی پدې ټولو سربېره چه څومره له ځانه کرکه لري له ځان سره مينه هم لري. نوموړي په عين حال کې د ځان لوی عاشق او دوښمن دی. ما تر اوسه داسې کس ندی ليدلی چه له نوموړي زياته له ځان کرکه ولري او دا د نوموړي د مرتبې لوړوالی دی. افسوس! آيا هغه عالي سړی چه د زاريو غږ مې يې واورېد نشته؟ زه د سترو متنفرينو سره مينه لرم اما بشر داسې شی دی چه بايد لوړتيا ومومي."

دواطلب ګدا:

زردشت چه څنګه تر ټولو پست سړی پرېښود بشپړ يخ وو او د يواځېتوب احساس يې کولو ځکه ډېر غريب، ساړه او يواځې فکرونه يې کول، پداسې ډول چه حتی غړي او ټپونه يې هم په لړزه راغلي وو. په همدې وضعه له تيږو په ډک رود کې ښکته پورته کېدا چه ځوانه بې صبره وياله هم د حادثې په لټونه کې بې صبره ويده وه. ناڅاپه تود او خوښ شو له ځانه يې تپوس وکړ: "څه پېښه شوېده؟" کوم ګرم او ژوندی شی ما ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

روح راکوي او تازه کوي مې، دا څيز بايد ما ته نيږدې وي. همدا شپه زما يواځېتوب کم شويدی؛ زما ملګري او ورونه پټ زما په اطراف کې الوت کوي او د هغوی ګرم نفس زما روح لمس کوي."

خپل اطراف ته يې وکتل تر څو خپل تسلي موندونکي ومومي اما تعجب يې وکړ ځکه يو شمېر غواوې يې په غونډۍ ولاړې وليدې او د دوی بوی او نيږدېوالی وو چه د نوموړي د زړه دګرمۍ باعث شوي وو. اما داسې يې وانګيرله چه دې غواوو د چا خبرو ته غوږ نيولی ځکه د زردشت نيږدې کېدو ته يې پاملرنه ونکړه.
زردشت چه دوی ته ډېر نيږدې شو په واضح ډول يې انساني غږ واورېد چه غواوو ته يې خبرې کولې او ويې ليدل چه ټولو غواوو خپل سرونه د وياند په اړخ ګرځولي دي.
زردشت بېړه وکړه او چوپړ يې ها خوا کړل ځکه وېرېدا هسې نه چه پدې منځ کې چا ضرر ليدلی وي او د غواوو ترحم يې درملنه ونشي کړی. اما نوموړی غلط وو ځکه ويې ليدل چه هلته يو سړی د ځمکې په مخ ناست دی او داسې ظاهرېدا چه غواوې يې قانع کړې تر څو له نوموړي ډار ونلري. هو دا سوله لټوونکی او واعظ کس د غره په سر وو او له سترګو يې مهرباني اورېدله. زردشت په حيرانۍ سره ترې تپوس وکړ: "ته دلته د څه په لټه کې يې؟"

سړي ځواب ورکړ: "پوښتنه کوې زه په څه پسې يم؟ په هغه څه پسې ګرځم چه ته ورپسې ګرځې اې د سولې مزاحمه! يعني پر ځمکه کې په نېکبختۍ پسې. له همدې امله هڅه کوم لدې شيدو ورکوونکو غواوو څخه مرسته واخلم اوکوم څه ترې زده کړم. ځکه مې د سهار نيم وخت له دوی سره په خبرو تېرکړی دی او دوی ما ته د ځواب راکولو په حالت کې وې تا ولې ناراحته کړې؟
که چېرې مونږ بدلون ونکړو او دغواوو په بڼه نشو د آسمانونو نړۍ ته به داخل نشو! ځکه موږ بايد له دوی يو څيز زده کړو او هغه هم په تکرار ژوول دي. په ريښتيا که چېرې بشر ټول جهان تر لاسه کړی وای او يواځې دا يو څيز يعني په تکرار ژوول يې نه زده کولی څه ګټه يې لرله؟ پدې صورت کې نوموړي ځان د خپل شر له غمه، هو له همدې لوی غمه چه نن تنفر ورته وايي نشو خلاصولی. څوک شته چه زړه، خوله او سترګې يې له کرکې ډک نه وي؟ ستا زړه، خوله او سترګې هم له کرکې ډک دي اما دا غواې وګوره!"

د غره سر واعظ داسې ووېل او بيا يې خپل نظر زردشت ته وکړ ځکه تر هغه وخته نوموړي په افراطي عشق سره غواوو ته کتل. ناڅاپه يې ماهيت بدلون وکړ او له ډاره يې نعره وکړه: "زه چه ورسره خبرې کوم دا کس څوک دی؟" او له ځايه جګ شو ادامه يې ورکړه:
"دا بې کرکې سړی دی، دا خپله زردشت دی، يعني د لويې کرکې فاتح دی. دا خپله د زردشت خوله، سترګې او زړه دي، پداسې حال کې چه دا خبرې يې کولې د زردشت لاسونه يې په اوښکو له ډکو سترګو ښکل کړل او پدې وخت کې يې حال د هغه کس په شان وو چه ناڅاپې ډالۍ او خزانې له آسمانه پرې رانازل شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي.
غواګانو دا ټوله وضعه وکتله او حيرانې وې.

زردشت ووېل: "اې ګران او عجيب سړيه خبرې مه کوه!" په دې وخت کې يې خپله مهرباني او نرمي مهاروله، ووېل: "اما لومړی له خپل ځانه خبرې وکړه! آيا ته هغه کس نه يې چه ګدايي د پخپل زړه د ځان کسب ګرځولې او په يو ځل د ټول ستر ثروت له ځانه لېرې غورځولی دی؟
آيا ته هغه کس نه يې چه له بډايانو شرمنده شوی يې او تر ټولو فقيروکسانو ته راتښتېدلی يې؟ تر څو له خپل زيات نعمت او زړه څخه کېدای شي څه ورکړې؟ اما هغوی ته ونه منلې؟"

داوطلب ګدا ووېل: "پوهېږم اطلاع لرې چه هغوی زه قبول نکړم او له همدې امله زه د حيواناتو او دې غواګانو طرف ته راغلی يم."

پداسې حال کې چه د هغه خبرې يې غوځولې زردشت ووېل: "هلته د زده کړل چه ښه کول له ښو اخيستلو څومره سخت دي او همدار نګه زده دکړل چه ښه کول په حقيقت کې د مهربانۍ تر ټولو غوره، زيرک او ماهرانه هنردی!"

دواطلب ګدا ووېل: "په ځانګړي ډول پدې دوره کې هر څيز چه پست وو سر لوړي شوي او لاسرسی ورته ډېر سخت او پخپله خاصه طريقه شوی يعنی د اوباش په طريق متکبر شوی دی.
ځکه ته واقعا پوهېږې چه د اوباشانو بد، ستر، تدريجي او طولاني انقلاب رارسېدلی دی. همدا اوس نيکۍ او جزوي ښښنې اوباشان غوصه کوي. پرېږده هغه بډايان چه ثروت يې له اندازې ډېر دی دځان مواظب واوسي!
هر څوک چه لکه دګړي داسې خېټه او بې اندازې تنګه غاړه لري څاڅکی څاکی محتويات دې بهرون کړي. نن يې غاړه آزادانه ماتوي.
حرص، حسرت، تريخ حسادت، غوصه ناک غچ او د اوباش تکبر دا ټول زما سترګو ته راغلي دي، نور ننې فقيران نيکبخته ندي اما د آسمانونو نړۍ همدا اوس له غواګانو سره تعلق لري."
پداسې حال کې چه غواګانو په بشپړه آشنايۍ سره سوله لټوونکی سړی بوی کولو زردشت څټ ته کتل او غوښتل يې هغه وازمويي نو ځکه يې له نوموړي وپوښتل: "او ولې د آسمانونو نړۍ په اغنياوو پورې تعلق نلري؟"

هغه سړي ځواب ورکړ: "ولې غواړې ما وازمويې؟ ته خپله د دې سوال په ځواب ښه پوهېږې. اې زردشته زه څه شي د فقر په لوري راکش کړم؟ آيا لدې بډايه خلکو څخه کرکې، يعني همدا جنايتکاره بډايانو چه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړو سترګو او شهواني افکارو خپلې ګټې په هره ممکنه وسیله لاسته راوړي؟ لدې اوباشانو چه د تعفن بوی یې آسمان ته رسیږي او لدې زرینې او احترام وړ ډلې چه پلرونه یې جیب وهونکي، مړي خوړونکي وو او ښځې یې شهوت پرسته، هیڅ یوې یې له فاحشو سره فاصله نه درلوده، ندي؟"
اما په سر کې اوباش او په پای کې اوباش دي! نن د فقیر او غني تر منځ توپیر څه دی؟ زه نن د دوی په منځ کې اختلاف نه وینم. له همدې امله زه لدوی لیرې او لیرې وتښتېدم چه دې غواګانو ته راورسېدم."

سولې لټوونکي سړي داسې وویل له خپلو خبرو یې چیغې کړې او په خولو لوند شو. یو ځل بیا حیران شو اما زردشت تل نوموړي ته کتل او ترخو خبرو ته یې غوږ وو د هغه په مخ یې خندل او آرام آرام یې سر خوځولو بلآخره یې وویل:
"اې د غره سر واعظه! کله چه ته دا ډول خبرې کوې په ځان ظلم کوې ځکه ستا خوله او سترګې د دې ډول ترخو خبرو لپاره ندي جوړې شوي. حتی فکر نه کوم معده د هم د دې تریخوالي زغم درلودونکې وي. ستا د معدې په نظرکې دا ټوله غوصه، کینه او قهرجنې خبرې ضرر رسوونکې او مکروه دي. ستا معده ملایم او نرم څیزونه غواړي ته قصاب نه یې.
برعکس ته زما په نظرګیاه خوړونکی ښکارې. کېدای شي ته غنم اوړه کړې اما په حقیقت کې ته له جسماني لذتونو سره مخالف یې او شات د خوښیږي."

داوطلب ګدا پداسې حال کې چه زړه یې خوشحاله وو وویل: "تا څومره ښه زما په باطن فکرکړی دی! زما شات خوښیږي او غنم اوړه کوم ځکه هغه څه غواړم چه مزه یې خوږه وي او نفس پاک کړي. همدارنګه د هغه څیز غوښتونکی یم چه وخت ونیسي یوه ورځ یا یوه میاشت کار د ټنبلانو او استراحت کوونکو لپاره ایجادکړي! په ریښتیا دا غوایان پدې کارکې له ټولو غوره دي. دوی په تکرار ژوول او لمر ته اوږدېدل اختراع کړي دي. پدې سربیره له هر ډول درانه فکره چه زړه ناراحته کوي لرېوالی یې اختیارکړیدی."

زردشت وویل: "ځه! ته باید زما ژوي ووینې، باید زما له مار او زما له عقاب سره ملاقات وکړې ځکه د هغوی پشان نن ورځ په ځمکه کې نه پیدا کیږي.
وګوره زما د سومځې لار له هغه طرفه ده. نن شپه زما مېلمه شه او څو چه زه درځم تر هغه وخته زما له حیواناتو سره د ژوو د نېکبختۍ په هکله خبرې وکړه. ځکه همدا شېبه د زاریو فریاد ما د ځان په طرف غواړي. ته زما په کورکې تازه شات، د زرین کندو شات چه لکه یخ داسې ساړه دي پیداکولی شې، له هغو وخوره!
اما اې سرګردان سړیه او زماګرانه همدا اوس خپل غوایان پرېږده! که څه هم ترک کول یې ستا لپاره سخت دي ځکه دوی ستاګران دوستان او ښوونکي وو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوطلب ګدا ووېل:
"د دوی په منځ کې یواځې له یو غوایي سره ډېره مینه لرم او اې زردشته هغه هم ته یې چه ښه یې او حتې له یو غوایي غوره یې!"
زردشت په شیطانت سره فریاد وکړ: "لېرې شه! زر په لار شه، اې چاپلوسه! ولې مې پدې ستاینو او د غوړه مالۍ په شاتو سره خرابوې؟"
او بیا یې فریاد وکړ: "له ما لېرې شه، لاړ شه! او پدې وخت کې یې لکڼه د مهربان ګدا په طرف هدفي ونیوه او نوموړي هم په سرعت سره د ده له مخې فرار وکړ."

سیوری:

داوطلب ګدا تر دې دمه دومره نه وو لېرې شوی او زردشت یې خپل یواځېتوب نه وو موندلی چه له شا یې غږ واورېد، وېل یې: "ودرېږه! زردشته صبر وکړه! صبر وکړه! دا زه یم ستا سیوری! اما زردشت ونه درېد ځکه ناڅاپه پخپلو غرونوکې د دې غالمغال له امله غوصه شو او له ځانه سره یې ووېل: "نو زما د انزوا کنج چېرې تللی دی؟"
واقعا دا نور زما له زغمه زیات دي. دا غرونه له خلکو ډک شویدي. زما قلمرو نور پدې نړۍ کې بهرنی وجود نلري. زه نوو غرونو ته اړتیا لرم.
زما سیوری ما غاري، سیوري ته څه اهمیت لري؟ پرېږده چه ومې ځاري! زه له هغې تښتم." زردشت له ځانه سره دا ووېل و وتښتېد. اما هغه کس چه نوموړی یې ځارلا ورپسې وو پداسې ډول لکه درې نفره چه یو بل پسې منډې وهي. ځکه داوطلب ګدا په مخکې وو وروسته زردشت او دریم سیوری وو چه ورپسې وو. پدې ډول یې ډېره لار نه وه طی کړې چه ناڅاپه زردشت خپل لېونتوب ته متوجه شو او زر یې ټوله غوصه اوکرکه له ځانه ایسته کړه او ووېل: "آیا څرنګه! مونږ سپېڅلو او عمر خوړلو منزویانو ته تل عجیب څېزونه ندي پېښ شوي؟
واقعا زما حماقت په غرونوکې زیات شوی دی! همدا شېبه شپږ احمقې پښې په شور سره په ځان پسې روانې اورم. اما آیا ممکنه ده چه زردشت له خپل سیوري ووېرېږي؟ پدې سربېره فکرکوم چه سیوری مې له ما اوږدې پښې لري."
زردشت داسې ووېل په سترګو او زړه دواړو یې وخندل بیا ودرېد او په سرعت سره یې پخپلو پښو وڅرخېد سیوری او تعقیبوونکی یې چه ډېر ضعیف وو په ځمکه ووهل ځکه زردشت په دقت ورته کتل او ناڅاپه یې داسې فکر وکړ لکه پېری یې چه لیدلی وي. تعقیب کوونکی یې فوق العاده نری، تور، تش او ستړی ښکارېدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت په تغیر سره ترې تپوس وکړ: "ته څشی یې؟ او دلته څه کوې؟ او ولې ځانته سیوری وایې؟ زما نه خوښیږې!"
سیوري ځواب ورکړ: "لدې چه دا زه یم ومې ښه! اوکه چېرې د زه نه خوښیږم تا او سلیقه د دعوت کوم چه عقیده مو تغیرکړئ! زه هغه سرګرداني یم چه تل په لاره وم او ستا په پښو پسې مې بې لدې چه کوم مقصد او منزل ولرم اوږده لاره طی کړېده. ډېره کمه پاتې چه د یهودي پشان ستړی شم او سرګردان شم اما توپیر مو فعلا په منځ کې دا دی چه زه نه تل پاتېدونکی یم او نه هم یهودي.
څرنګه؟ آیا زه باید تل په لار واوسم؟ آیا زه تل باید د هر باد په وسیله وشړل شم او همېشه فراري او ناقراره واوسم؟ دا ځمکه له حده زیاته را ته ګردجنه شوېده."
زه په هره سطحه لکه ګرد او غبار ستړې ناسته یم او د هېندارو او ښیښه یي قابونو په مخ ویده شوې یم. ټول ما ستایي او هېڅوک کوم شی نه راکوي. زه ورځ په ورځ ډنګرېږم او په تدریج سره په یو سیوري تبدیل شوی یم.
که څه هم له تا مې ځان پټ ساتلی خو اې زردشته ستا تر شا مې ډېرې اوږدې لارې طی کړېدي. لدې ټولو سره ستا تر ټولو غوره سیوری وم او هر ځای د چه ناسته کړې هلته کښېناستلې یم. له تا سره په ډېرو لېرې او یخو جهانونوکې لکه پیری پخپله غوښتنه په ژمنیو له واورو ډکو بامونوګرځېدلی یم.
له تا سره مې په ډېرو خوړو، حرامو او لېرې څیزونوکې نفوذکړی دی اوکه چېرې زه تقوا ولرم له هر ډول محرماتو خالي ده. کومو څیزونو ته مې چه زړه احترام درلود ستا له امله مې پرې پل کښښود او هر اثر او انځور مې چه د ځان لپاره ترسیم کړی وو له ځان لېرې کړی ده. تر ټولو خطرناکې غوښتنې مې څارلې دي، په ریښتیا زه له هر ډول جرم او جنایته تېر شوی یم.
ستا له امله مې په کلمو، ارزښتونو او لویو اسمونو اعتقاد هېرکړی دی. کله چه شیطان ځان پوست کولو آیا خپل نوم یې هم حذف کړ؟ مګر نوم بې له پوسته بل شی دی، چېرې حتی شیطان هم بې له پوسته بل شی ندی؟
او اما په باطن کې له ځانه سره ووېل: "هېڅ شی ریښتیا ندي، ټول څیزونه مجازي دي." ما څو څو ځله سر او زړه دواړه په ډېرو سړو اوبوکې اېښې او د همدې کار له امله لکه خرچنګ داسې سور او لوڅ شوی یم.
اخ! زما ټول ښه، زما شرم او په نېکو ټول اعتقاد څه شویدی؟
اخ، هغه عاجزانه معصومیت چه یو ځل مې درلود، هغه معصومیت چه په نېکانو او شریفو دروغو پورې اړوند وو چېرې تللی دی؟ غالبا، واقعا په پښو حقیقت ته نیږدې شوی یم او ډېر له نیږدې مې څارلی دی خو بیا حقیقت زما سر په سوټک وهلی دی. ځینې وختونه مې فکرکولو چه دروغ مې ویلي دي اما هماغه وختونه وو چه له حقیقت سره مخامخ شوی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ځيزونه ما ته ظاهر شول اما زه اوس هغو ته اهميت نه ورکوم. هغه ځيزونه چه زما خوښېږي هېڅ يو يې ندی پاتې شوی. اوس زه څرنګه کولی شم له ځانه سره مينه ونلرم؟ هغه څه چه زه يې غواړم دا دي: " هر ډول مې چه زړه غواړي ژوند وکړم يا که چېرې يې امکان نه وي اصولا به ژوند ونکړم؟" او تر ټولو سپېڅلي کسان هم د دې غوښتونکي دي اما افسوس! زه ولې تر دې دمه له ژوند سره مينه لرم؟

آيا کوم مقصد لرم؟ آيا کوم بندر شته چه ما هغې ته د رسېدو لپاره کښتۍ رواني کړېدي؟ مناسب باد؟ اما يواځې هغه کس پوهېږي چېرې روان دی چه پوه شي کوم باد مناسب دی اوکوم مفيد؟ زما لپاره څه پاتې؟ يواځې يو مړاوی او جسور زړه، يوه نامحکمه اراده، لړزانده وزرونه او مات ستون فقرات!

اې زردشته! آيا پوهېږې چې مقصود منزل ته د رسېدو پلټنې زه څومره ستړی او بېزاره کړی يم؟

"زما مقصود منزل چېرې دی؟!" دا هغه څه دي چه ما پوښتلي، لټولي او تر اوسه يې پلټم خوکوم څه مې ندي موندلي. اې ټول هميشني ځايه! اې هېڅ همېشني ځايه، اې همېشني بې ګټې او عبثه!"

سيوري پدې ډول خبرې وکړې او د زردشت مخ د دې خبرو له امله ځوړند شو او بلآخره يې په بشپړ غمجنتوب سره ووېل: "ريښتيا چه ته مې سيوری يې! تا ته متوجه خطرکوچينی او ناڅيزه ندی، اې سرګردان کسه او آزاده روحه! تا بده ورځ درلوده فکرکوه چه له ورځې بده شپه د په انتظارکې نه وي.

ستا پشان نامحکمه کسانو لپاره حتی زنداني کېدل هم نېکبختي ده. آيا تر دې دمه د ليدلي؟ انسان وژونکي په زندان کې څومره آرام پاتېږي؟ هغوی آرام ويده کېږي او له نوي امنيت او حفاظته خوند اخلي.

د ځان په فکرکې اوسه هسې نه چه کوم محدود مذهب د په دام کې واچوي او په سختو محدودو خوبونوکې د بندي کړي! ځکه هغه شی چه اوس محدود او شديد دي تا د ځان په طرف جذبوي."

تا خپل هدف له لاسه ورکړی دی. افسوس! د دې ورکې له امله ځانته څرنګه تسلې ورکولی شې؟ د هدف په ورک کولو سره د حتی خپله لار هم ورکه کړېده.

اې بېچاره سرګردانه، اې احساساتي، اې پاتې شويه الوتونکيه! آيا غواړې نن شپه يو آرام منزل ولرې؟ که چېرې غواړې زما سومځې ته لاړ شه! زما د سومځې لار له هغه طرفه ده. اوس زه بايد په بيړې سره له تا لېرې شم ځکه همدا اوس داسې ښکاري چه سيوری په ما لوېدلی دی.

زه به يواځې منډې کړم تر څو بيا زما چاپېر روښانه شي! دې مقصد ته رسېدو لپاره زه بايد اوس اوږده او خطرناکه لاره طی کړم. اما کېدی شي د شپې زما په منزل کې جشن وي.

د غرمې وخت:

زردشت منډې کړې، منډې کړې او هېڅوک يې پيدا نکړل. هر ځای يې چه کتل بې له ځانه يې څوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل او له همدې امله د خپل یواځېتوب څخه خوشحال شو؛ پداسې حال کې چه هره شېبه غوره افکار پرې را اوربېدېدل نو په خوند سره یې وڅښل.

د غرمې په وخت چه لمر بشپړ د زردشت په سر قرار درلود له زړې او ټیټې ونې چه د شدیدې مینې له امله یې ځان په محبت سره په غېږکې نیولی وو او له خپل نظره پټه شوې وه، تېر شو. لدې ونې څخه زیات زرین انګور راځړېدلي وو او په جذابه بڼه یې سرګردانه کس د ځان په طرف بللو.
هغه وخت زردشت غوښتل چه لږه تنده یې د انګور دانې په خلاصولو سره کمه کړي اما څنګه یې چه انګور دانې ته لاس کړ احساس یې بدلون وکړ یعني ویې غوښتل چه دا غرمه له همدې ونې لاندې وغځېږې او خوب وکړي.
زردشت همداسې وکړل او تر اوسه د ځمکې په مخ د آرامښت او ګلونو څخه ډکو شنوکې نه وو غځېدلی، چه خفیفه تنده یې هېره کړه او خوب یووړ. ځکه، لکه چه خپله یې وېل: "تل یو شیز له بل شیز مهم دی."
اما سترګې یې هماغه شان خلاصې پاتې شوې ځکه د ونې له لیدو، تحسینولو او پر هغه باندې له شدید عشقه نه ستړی کېدا. پداسې حال کې چه ویده کېدا له ځانه سره یې داسې وېل:
"عجیبه سوله او آرامښت! آیا نړۍ پدې شېبه کې دکمال حد ته نده رسېدلې؟ ما ته څه لاس راکړی؟"
هماغه شان چه نرم او نری باد د سمندر په منقوشه سطحه باندې بشپړ رقص کوي همدا شان خوب هم زما په مخ ګډېږي. اما سترګې مې یو له بل سره نه پیوسته کوي او روح مې ویښ ساتي. واقعا چه دا خوب سپک دی او وزر لري!
نه پوهېږم زه یې څرنګه محاصره کړی یم. دا خوب پر مطربه لاسونو زما په ضمیر مهرباني کوي. هو هغه ما په ځان پورې مقید او تړي، پداسې ډول چه روح مې خپل ځان پراخوي. زما روح څومره عجیب، ستړی او مات شوی دی! آیا د اونۍ د استراحت شپه غرمې ته رسېدلې ده؟
زما عجیب روح له حده زیات ځان اوږد او غځوي او آرام ویده کېږي! څومره ډېر ښه شیزونه یې همدا شېبه څکلي دي. دې طلایي غمګینۍ نوموړی تر فشار لاندې نیولی او خوله کړوي! همداسې لکه یوه کښتۍ چه د اوږدو سفرونو او مشکوکو سمندرونو څخه ستړې شوې یو آرام بندر ته ځان رسوي او د ځمکې طرف ته تلل غواړي ځکه هغه له سمندره باوفا ګڼي.
هماغه شان لکه چه همدا کښتۍ ځان ځمکې ته رسوي او ځان په هغې داسې چسپوي چه حتی د غڼې یو نازک تار د هغو او ځمکې تر منځ کافي دی او له هغې نازکې رشتې محکم طناب ته اړتیا نه لري.
همدا شان زه همدا اوس په ډېر آرام بندرکې یم او له ځمکې سره په ګاونډیتوب کې په داسې حال ژوندکوم چه په نازکو تارونو ورسره متصل شوی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې سعادته! اې نېکبختې! اې زما روحه کاشکي تا نغمې غږولی! ته په چمن کې ویده یې! اما دا شېبه هغه مخفي ساعت او سنګیني ده چه په هغې که حتی شپانه هم شپېلۍ نه غږوي. نو آرام اوسه! ګرمه غرمه په مزرعو ویده ده. سندرې مه وایه! آرام پاتې شه! نړۍ تکمیلېږي.
اې د چمن مرغه او اې زما روحه مه وایه! چوپ اوسه! بوډۍ غرمه ویده ده او شونډې یې خوځېږي. د هغې قیافه تغیرکوي. سعادت یې لکه خدای خندېږي. آرام اوسه!

یو ځل مې له ځانه سره داسې ووېل: "د سعادت لاسته راوړل څومره اسانه کار دی! "ځان مې ډېر پوه وګڼلو اما دا کفر وو او همدا اوس زه پدې پوه شوم. پوه احمقان لدې ښې خبرې کوي. نه! اما تر ټولو جزوي، ملایم، سپک شی، دکمزورې څرموښکۍ حرکت، یو نفس، یو نظر، یوه شېبه او یوکوچینی څیز ډېر غوره سعادت رامنځته کوي. آرام!
په ما څه شوي؟ عجیبه ده! آیا زمان لدې ځایه تښتېدلی دی؟ آیا زه په ابدي څاګانوکې ډوب شوی یم؟ په ما څه شوي؟ آرام! آیا زما زړه خنجر خوړلی؟ په زړه مې؟ اې زما زړه لدې ډول سعات او دې شان ټپ وروسته مات شه! مات شه!
څنګه؟ آیا نړۍ همدا اوس دکمال حد ته نده رسېدلې؟ او پخه شوې نده؟ دې ګردې او زرینې کرې چېرته الوتنه کړېده؟ پرېږده چه زه منډې ورپسې وکړم! آرام!"
دلته زردشت ځان وښوراوه او پوه شو چه ویده دی! او ځانته یې ووېل: "جګ شه! جګ شه! اې ویده سړیه! اې په غرمه کې ویده، جګ شه! جګ شئ! اې بوډا پښو!
د حرکت کولو وخت رارسېدلی او حتی لږ ناوخته شوی هم دی. تر اوسه اوږدې لارې په مخ کې باقي پاتې دي! بشپړ خوب د وکړ! ستا دې خوب څومر اوږدوالی وموند؟ د ابدیت نیمایي. جګ شه! جګ شه! اې بوډا زړه، لدې ډول خوب وروسته څومره نور وخت د ویښېدو لپاره غواړې؟"

په همدې حال کې خوب یو ځل بیا نوموړی یووړ او روح یې په مقابل کې مقاومت وکړ او له ځانه یې دفاع وکړه ویده شو. "اخ پرېږده چه آرام شم! چوپ اوسه! آیا نړۍ پدې شېبه کې نده تکمیل شوې؟ اوف لدې ګردې او زرینې کرې!"

او زردشت ځانته ووېل: "کوچینی غله جګ شه! اې د وخت غله ولې غواړې تل اسویلې او ژور آهونه وکړې او په عمیقو څاګانوکې ښکته لاړ شې؟ ته څوک یې اې زما روحه؟"

دلته نوموړی وډار شو ځکه د لمر شعاع د ده په مخ ولوید. زردشت پداسې حال کې چه اوسویلې کول کښېناست او ووېل: "اې زما په سر آسمانه ته ما ګورې؟ ته زما عجیب مخ ته غوږ نیسې؟ څه وخت به ته دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبنمي ځاځکی وځښېږ چه د ټولو ځیزونو په مخ لوېدلی دی؟ زما دا عجیب روح به څه وخت وځښېږ؟ اې د ابدیت کارېزه او اې وحشتناکو تَلو او خندانه غرمې څه وخت به ته زما روح وځښېږ او خپل ځانته به یې راوګرځوې؟"

زردشت داسې ووېل او د ونې له څنګه د هغه چا پشان راجګ شو چه مست وي او عجیبه وه تر اوسه لمر د آسمان په منځ کې د نومووړي په سر قرار درلود. پدې اساس فکرکولای شو چه زردشت د ډېر وخت لپاره ندی ویده شوی.

ښه راغلاست:

له غرمې دومره وخت نه وو تېر شوی چه زردشت له ډېرې بې ګټې سرګردانۍ او پلټنې وروسته بلآخره بېرته خپلې سومځې ته ستون شو. اما له خپلې سومځې شل قدمه لېرې وو بیا یې هغه غږ واورېد چه تر ټولوکم یې زردشت په انتظارکې وو. یعني بیا یې د لویو زاریو غږ واورېد اما عجیبه دا وه چه دا ځل فریاد د سومځې له داخله راغی.

اما دا فریاد د عجیبو اوږدو او رنګارنګ زاریو فریاد وو. زردشت په اسانۍ سره پوه شو چه دا غږ له مختلفو غږونو څخه تشکیل شوی دی. که څه هم کله چه چا له لېرې دا غږ اورېدو ګمان یې کولو چه د واحد فریاد غږ دی.

زردشت په بیړې سره خپلې سومځې ته داخل شو او عجیبه نمایشي صحنه یې په انتظارکې وه! د سومځې په داخل کې ټول هغه کسان وو چه نوموړي په لاره کې لیدلی وو او یو له بل سره ناست وو. مثلا د ښي اړخ پاچا، دکین اړخ پاچا، بوډاکوډګر، پاپ، داوطلب ګدا، سیوری، د معنوي وجدان سړی، فالګیر او خر ټول سره راټول شوي وو. تر ټولو پست سړي په سر تاج اېښی وو او ملا یې په ارغواني کمربند تړلې وه ځکه د ټولو پستو خلکو پشان نوموړي هم غوښتل چه ځان زینت او سینګارکړي. پدې غمجنه اجتماع کې د زردشت عقاب ځان ټول کړی وو او ناراحته ولاړ وو ځکه پر له پسې سوالونه ترې کېدل چه د تکبر له امله یې دوی ته حاضر ځواب نه درلود. پداسې حال کې چه مار یې په غاړه کې ځوړند وو.

زردشت دوی ټولو ته په حیرانۍ وکتل او هر یوه مېلمه ته یې په کنجکاوۍ او احترام سره کتل او د دوی ضمیر یې ولوست او بیا متعجب شو. پدې وخت کې ټول له ځایونو جګ شول او په احترام سره په پښو ودرېدل. پدې انتظارکې وو چه زردشت به خبرې وکړي او نوموړي داسې ووېل:

"اې عجیبو او مأیوسه خلکو! داسې ښکاري چه ستاسو د زاریو غږ مې اورېدلو؟

پدې سربېره اوس پوهېږم هغه څه چه په ټوله ورځ کې یې بې ګټې په لټه کې وم یعني عالي سړی چېرې پیدا کولی شم. داسې ښکاري چه عالي سړی زما په سومځ کې ناست دی! اما زه ولې متعجب شوی یم؟ آیا ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هغه د شاتو او د سعادت په زيرکو جذبو سره د ځان په طرف ندی راکش کړی؟
اما پدې ټولو سره داسې ښکاري چه تاسې يو له بل سره جوړ نه ياست او تاسو چه د زاريو غبږ مې جګ کړی پدې ناست حالت کې هم يو بل ازاروئ او د يو بل د غوصې کولو سبب کيږئ.
لومړی بايدکوم خندان ملقد يا يو رقاص يا يو لېونی ډوله سړی او يوه له شوره او غالمغاله ډکه نجلی يا يو احمق او چټل بوډا راظاهر شي تر څو تاسو بيا په خنداکړي. ستاسو عقيده څه ده؟
اې مأيوسانو! ما وبښئ که چېرې د داسې جزوي موضوعاتو په هکله خبرې کوم چه واقعا ستاسو مېلمنو وړ ندي. اما تاسو نه پوهيږئ څه شی زما د زړه د غيرت او شجاعت سبب شويدي.
ما وبښئ! اما خپله تاسو او ستاسو حالت دی چه ما ته غيرت راولي ځکه د هر چا سترګې چه په ناهيلۍ لګيږي غيرتي کيږي. د يو ناهيلي سړي د هڅوني لپاره هر څوک ځان په بشپړ ډول قوي فرض کوي.
اې ګرانو او عزتمندو مېلمنو، دا قوت تاسو ما ته راکړی او غوره ډالۍ مو راکړې! واقعا دا د يو مېلمه سپېڅلې ډالۍ ده! اوس همداسې ده غوصه کيږئ مه که چېرې زه هم تاسو ته هغه څه تقديم کړم چه په ما پورې اړوند دي.
دا زما قلمرو او زما د حکمرانۍ محيط دی اما هر څه چه زما دي نن شپه به ستاسو هم وي. زما ژوي به ستاسو د چوپړ ملا وتړي او زما سومخ به ستاسو استراحتځای او امن ځای وي. زما په کورکې به هېڅوک خواشيني نشي، د سومخې په محفظوکې به هر څوک له وحشي حيواناتو وساتم او ستاسو با امن ساتنه تاسو ته زما لومړنۍ ډالۍ ده. اما تاسو ته مې دوهمه ډالۍ زما کوچينۍ ګوته ده او څنګه مو چه لاسته راوړه نو ټول لاس مې ونيسئ! هو، او زړه مې په ټولو سره تصرف کړئ! اې مېلمنو او دوستانو ښه راغلاست! دا مو خپل کور دی."

زردشت داسې ووېل د عشق او شرارت له امله يې وخندل. وروسته له ښه راغلاست ويلو يې مېلمنو بيا د زردشت په احترام سکوت او تعظيم وکړی او د ښي اړخ پاچا داسې ځواب ورکړ:
"اې زردشته! لدې طربقې چه لاس د موږ ته تقديم کړ او د ښه راغلاست ويلو له طريقې د موږ وپېژندې. تا زموږ په وړاندې ځان حقيرکړ او حتی زموږ احترام د له منځه يووړ. اما څوک شته چه وکولی شي پدې ټول غرور سره ځان حقيرکړي؟ دا هغه څه دي چه موږ سرلوړي کوي او همدا زموږ د زړونو او سترګو لپاره خوندر څښاک دی.
که چېرې د همدې د ديدن لپاره هم وي موږ حاضر يو چه لدې څخه لوړو غرونو ته صعود وکړو ځکه موږ کنجکاو سياحت کوونکي يو او تا ته راغلي يو او د هغو ليدو ته مشتاق يو چه دکم نوره سترګو د ځليدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبب کېږي. وګوره زموږ د زاريو فريادونه نور تېر او هېر شويدي. همدا اوس زموږ په روح او زړه کوډې شوې دي او غيرت مو د بې قيدکېدو لپاره کوم څه کم نلري.

اې زردشته! هر شی چه په ځمکه کې نموکوي د يو قوي او لوړې ارادې پشان انسان ته خوند نه ورکوي. دا ډول اراده د ښکلو نباتاتو يو ډول دی. يوه لويه منظره لدې ډول تازه او نوو ونو څخه جوړېږي. اې زردشته! زه هغه څوک د ناجو له ونې سره تشبيه کوم چه لکه ته لوړ، چوپ، کلک او منفرد لوېږي او لرګی يې له ټولو لرګيو نرم او غوره لرګی دی.
اما لدې ټولو مهمه دا چا دا ډول ونه خپله شنه او قوي ښاخونه د خپل قلمر اطراف ته غځوي او له باد، هوا او هر هغه شی چه له لوړو مکانونو سره اشنايي لري سخت او قوي سوالونه کوي. خپله دې پوښتنو ته قوي او فاتحانه ځوابونه ورکوي. څوک شته چه د دې ډول ونو د زيارت لپاره له غرونو لوړ لاړ نشي؟

اې زردشته! ستا ونه حتی غمجن او ماتو خوړلی کس هم خوشحالوي. يوه ستره لېوالتيا راجګېږي او ډېرو خلکو زده کړي چه پوښتنه وکړي زردشت څوک دی؟
د اعتکاف کوونکو او منزويانو يا هر چا په غوږونوکې چه تا د خپل آواز شات څڅولي وي يو يو او دوه دوه ټول ناڅاپه له ځانه سره وايي: "آيا زردشت تر اوسه ژوندی دی؟ نور ژوند د کولو وړ ندی. ټول څيزونه يو شان دي او ټول بې ګټې دي اما په هغه حالت کې چه موږ له زردشت سره ژوند وکړو."
ډېرئ خلک تپوس کوي: "ولې نوموړي خو ډېر وخت ځان پټ کړی، ظهور نه کوي؟ آيا هغه يواځېتوب تښتولی دی؟ آيا موږ بايد په هغه پسې لاړ شو؟ اوس داسې ده چه انزوا هم له حده زياته پخه شوېده او هغه قبر ته ورته شوې چه ويې پلټې دفينه ترې بهرکړې خو هغه هم پکې ګډه رابهرکېږي. په ټولو ځايونوکې انسان له هغوکسانو سره مخ کېږي چه صعود يې کړی دی."

اې زردشته! همد شېبه څپې راجګېږي او پورته ستا د غره په طرف راځي او هر څومره چه ستا ارتفاع لوړه وي ډېر خلک بايد ستا په طرف راشي. ستا کښتۍ به د ډېر وخت لپاره په سېلاب پاتې نشي! دا چه موږ مأيوسان ستا سومڅې ته راغلي يو نور ناهيلي او غمجن نه يو. داسې نښانې هم شته چه له موږ غوره په لار راروان دي او ستا په طرف راځي.
ټول هغه کسان چه ستره لېوالتيا، ستره کرکه او لويه زړه توري لري. ټول هغه چه نه غواړي ژوندي پاتې شي مګر بيا هم هيله مندي ورته پيدا شي. پدې معنی چه اې زردشته! تا هغوی ته ستره هيلمندي ورزده کړې! د دې ټولوکسانو لپاره يواځې ستا د لارې ور شته چه د اخري خدای بقاياوې پکې پيدا کولی شي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښې اړخ پاچا داسې ووېل د زردشت لاس يې ونيو تر څو ښکل يې کړي اما زردشت نوموړی داسې په بېړه ها خوا ټېله کړ لکه څوک چه غواړي لېرې هېوادونو ته وتښتي او ځان يې ځټ ته کړ. اما له څو شېبو وروسته بېرته د مېلمنو منځته راغی او په پوښتنيزو سترګو يې دوی ته په ځيرکتلو ووېل: "زما مېلمنو، اې عالي خلکو! زه به تاسو ته په ساده آلماني ژبه په صراحت سره خبرې وکړم. زه ستاسو لپاره پدې غرونوکې انتظار نه کوم."

زردشت ادامه ورکړه: "واقعا کېدای شي تاسې هم عالي خلک واوسئ اما زما لپاره يعني هغه د تيرې زړه چه همدا شېبه بې غبره زما په باطن کې دی اما تل چوپ ندی تاسو په بشپړه اندازه قوي او عالي نه ياست. حتی که چېرې تاسو په ما متعلق شئ زما د ښې لاس پشان به ما ته نه ياست ځکه هر څوک چه لکه تاسو په ناروغو اوکمزورو پښو په لاره ځي له هر څه زيات بايد خپله غوښتنه وپېژني يا هغه له ځانه پټه کړي او غواړي تر ترحم لاندې وساتل شي.

اما زه پخپلو متو او پښو رحم نه کوم او او جګړنو ته هم امن نه ورکوم نو بيا به تاسو څرنګه زما په جنګ کې د شرکت وړتيا ولرئ؟

ستاسو له لاسه به زه د بريا او فتحې ټول امکانات له لاسه ورکړم او ستاسو ډېرئ به خالي زما د ډهول په اورېدو سره له وېرې په ځمکه وغځيږئ. پدې سربېره زما په نظر تاسو په کافي اندازه ښکلي نه ياست او له غوره والدينو څخه نږۍ ته نه ياست راغلي. زه د خپلو لارو لپاره روښانه او صافو هېندارو ته اړتيا لرم. ستاسو په سطحو باندې به زما انځور حقيقي بڼه له لاسه ورکړي.

ستاسو په اوږو زيات بار او خاطرې اېښودل شوېدي او ډېر شرير فقيران ستاسو د روحونو په سوريو اوکنجونو کې په کمين کې دي. ستاسو په باطن او ضميرکې اوباشان پټ شويدي. که چېرې له غوره نژاد څخه هم ياست بيا مو هم په ضميرکې ډېرکاږه او بد څيزونه شته. د نړۍ زرګر به پدې نشي توانا چه تاسو پخپل څټک سره جوړ او ښکلي کړي.

تاسو يواځې پلونه ياست، کاشکې عالي خلک ستاسو په سر هغو اړخونو ته تګ کولی شوای! تاسو له زينو زيات نه ياست. له همدې امله که چېرې څوک په تاسو باندې لوړ ارتفاعاتو ته ختل مه غوصه کيږئ! کېدی شي يوه ورځ ستاسو له سپرمه يو واقعي زوی او بشپړ وارث ما ته راجګ شي اما د دې وخت لپار تر اوسه ډېر وخت پاتې دی. تاسو هغه کسان نه ياست چه زما اسم او ارثيه ورپورې تعلق لري.

ستاسو لپاره زه پدې غرونوکې انتظار نه کوم او ستاسو سره به د آخري ځل لپاره نزول ونکړم. تاسو لکه نښې او علامې زما په طرف راغلي ياست چه تر تاسو غوره خلک زما په طرف راتلونکي او په لار دي.

زه د هغو خلکو لپاره چه په ستره لېوالتيا، ستره کرکه او لوی زړه توري وي انتظار نه کوم کوم چه تاسو د خدای بقاياوې ورته ويلې دي. نه! نه! او بيا هم نه! ځکه زما انتظار د نوروکسانو لپاره دی او بې له هغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

به زه یو قدم هم د نزول به طرف وانخلم.
زه د داسې کسانو په انتظارکې یم چه له تاسو قوي، بریالي، خوشال او عالي وي او چهارشانه روح او بدن ولري. زه د خندانه زمریانو د راتلو په انتظارکې یم. اې دوستانو، مېلمنو او عجیبو خلکو! آیا تاسو زما د ماشومانو په هکله څه اورېدلي دي؟ او آیا خبر لرئ چه هغوی ما ته د راتلو په حالت کې په لار دي اوکنه؟
ما ته مې د بڼونو، لویو خوښو او تازه کوونکو جزیرو، د ښکلي او نوي نژاد په اړه خبرې وکړئ! ولې د هغو په هکله خبرې نه کوئ؟
د دې ډالۍ غوښتنه له تاسوکوم چه د خپلو ماشومانو له حاله مې خبرکړئ. د دې موخې لپاره غني یم او دې موخې ته د رسېدو لپاره مې ځان فقیرکړی دی او څه شی دي چه دې مقصد ته د رسېدو په لاره کې مې له لاسه نه وي ورکړي. څه شی دي چه د دې ماشومانو، دې ژوندیو نباتاتو او د ارادې د ونو او لوړ امېد لپاره یې له لاسه ورنکړم؟"
زردشت داسې وویل او بیا چوپ شو ځکه ناڅاپه یې لېوالتیا او هیلې پرې غالبې شوې او خوله او سترګې یې د زړه د لړزې په مقابل کې پټې کړې او ټول مېلمانه یې هم چوپ بې حرکته ودرېدل او حیران وو چه څه وکړي؟ یوائې فالګیر وو چه په لاسونو او څیره یې نښانې جوړولې.

ماښام:

پدې وخت کې فالګیر د زردشت ښه راغلاست مېلمنو ته غوږ کړ او ځان یې په بیړې سره لومړني قطار ته راورسولو. د زردشت لاس یې ونیو او په فریاد یې وکړ:
"اما اې زردشته تا خپله نه وېل: "تل یو څیز له بل څیزه مهم او اړین دی." او هغه هم په موقع ستا یوکلام دی، آیا موږ د خپل ماښامي ته نه یو دعوت کړي؟ دلته ډېرکسان دي چه له لېرې لارو څخه رارسېدلي دي او آیا ته قصد نه لرې چه موږ پخپلو خبرو ماړه کړې؟
پدې ټولو سربېره زما په فکر تاسو هم له هر څه زیات د یخنۍ، ډوبېدو، غرقېدو او نورو جسمي خطراتو په اړه فکرکړی دی اما هېڅا هغه خطر ته پاملرنه نده کړې یعني د لوږې له امله د مړینې په اړه مو خبرې ندي کړې." فالګیر داسې وویل.

د زردشت ژوو چه څنګه دا خبر واورېده له هغې ځایه وتښتېدل ځکه هغوی لیدل کوم څه چه دوی پدې ورځ په سومڅه کې برابرکړي وو یوائې د فالګیر خېټه یې نشوای ډکولی. فالګیر خپلو خبرو ته ادامه ورکړه: "البته پدې کې له تندې مړینه هم شامله ده. که څه هم زه د ډېرو دایمي اوبو غږ اورم چه لکه عقل زمزمې کوي اما کوم څیز چه زه غواړم شراب دي. ټول خو د زردشت پشان یوائې اوبه خوړونکي ندي زیږېدلي. پدې سربېره اوبه د مړاوو او سترو خلکو لپاره ښې ندي زموږ لپاره شراب اړین دي. شراب په سرعت سره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او روغتيا راکوي."
فالګير چه پدې وخت کې شراب وغوښتل دکينې اړخ پاچا چه تر دې دمه چوپ وو د خبرو مهلت پيدا کړ او وويل: "شراب مونږ برابرکړي دي له مونږه مې مطلب زه او ورور مې د ښي اړخ پاچا دی. مونږ په پوره اندازه شراب له ځانه سره راوړي دي. په حقيقت کې يو بسته پيک شراب لرو او بې له ډوډۍ نور هيڅ کم نلرو."

زردشت وويل: "ډوډۍ!" وروسته يې وخندل او زياته يې کړه: "واقعا يوائې منزويان او اعتکاف کوونکي کمه ډوډۍ لري. اما واقعي سړی يوائې له ډوډۍ سره ژوند نکوي بلکه د پسه له خوړو غوښو هم تغذيه کوي. زه هم همدا اوس دوه حاضر پسونه لرم هغوی فورا وژنم اوکباب ترې جوړوو ځکه زما دکباب طعم ډېر خوښيږي. پدې سربېره د عالي ونو ريښې او مېوې چه د ښېته پرستانو او اپيکور د لارويانو لپاره غوره او وړ دي کمې ندي. همدارنګه په کافي اندازه منګپلي او نورې معماوې هم د ماتولو لپاره شته دي.
پدې ډول سره به مونږ په لږ وخت کې رنګين ښکلی ماښامی تيارکړو اما هر څوک چه غواړي له موږ سره ډوډۍ وخوري بايد په برابرولوکې يې هم برخمن شي. پاچاهان هم په همدې ترتيب ځکه د زردشت په کور کې آشپزي کول د پاچا لپاره شرم ندی."

د داوطلب ګدا په استثنا چه د شرابو، کبابونو او ادويه جاتو مخالف وو لدې پيشنهاد سره هم ټولو موافقه وکړه. داوطلب ګدا په ريشخندۍ سره وويل:
"اوس خېټې پرست زردشت ته غوږ شئ، آيا څوک غارونو او لوړو غرونو ته د غذا خوړلو په منظور ځي؟
اوس واقعا د هغه څه په معني چه خپله يې يو وخت ويلي وو: "زما پر فقر د درود وي!" پوهيږم او درک کوم ځکه نوموړي غوښتل چه فقر له نړۍ ورک کړي."

زردشت ځواب ورکړ: "اې عالي مقام سړيه، ته هم زما پشان خوشحال او د خپل عادت پر وړاندې بې شکه اوسه! که چېرې داکار تا خوښوي چه غنم اوړه کړې او اوبه وڅښې او خپل پخلي وستايې، همدا وکړه!
زه يوائې د هغوکسانو لپاره قانون يم چه زما دي د ټولو لپاره قانون نه يم. اما هر څوک چه په ما اړوند دی بايد قوي هډوکي او چابکې پښې ولرې. د جشن نيولو او جګړې دواړو حالاتوکې بايد تېز چالاک واوسي او ستړي او خيال پلو وهونکی ونه اوسي. همدارنګه د سختوکارونو لپاره هم لکه د جشن جوړولو لپاره جوړ تيار او حاضر وي.
د ټولو ځيزونو غوره او د ټولوکسانو ښه به په ما پورې تعلق ولري. که چېرې دا موږ ته رانکړل شي په زور به يې واخلو. تر ټولو غوره ډوډۍ، صاف آسمانونه، قوي افکار او ښکلې ښځې به زموږ وي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت داسې ووېل اما د ښي اړخ پاچا ځواب ورکړ:
"عجيبه ده! آيا تر دې دمه دکوم پوه له خولې داسې الفاظ بهر شويدي؟ واقعا له يو عالمه دا ډول خبرې اورېدل عجيبې ښکاري، په ځانګړي ډول سره که چېرې نوموړی په هوش وي خر او سست هوشه نه وي."
د ښي اړخ پاچا داسې ووېل او حيران پاتې شو اما خره په شريرانه عر عر سره دې خبرو ته ځواب ورکړ او پدې ډول سره هغه تاريخي ماښام چه د (فصح) په نوم ثبت دی پيل شو.
په ضمن کې پدې ماښام بې له عالي (ستر) سړي د بل څيز خبره رانغله.

د عالي سړي په هکله:

۱

کله چه زه د لومړي ځل لپاره د خلکو په طرف لاړم په لويه غلطي مرتکب شوم، پدې معنی چه په بازار او عامه لارکې ودرېدم او خبرې مې د ټولو لپاره وې نو ځکه هېڅوک هم ونه رسېدې. اما په شپه له رسۍ لوبوونکو او جسدونو سره ملګری وم او زه خپله هم له جسده زيات نه وم.
اما په سبا کېدو سره نوی حقيقت راته وځلېد او زده مې کړل چه ووايم: "زه د دې بازاري خلکو، اوباشانو، جنجالونو، غالمغال او شورماشور لپاره په کوم ارزښت قائل يم؟
اې عالي خلکو دا له ما زده کړئ: "په ښارکې هېڅوک په عالي سړي اعتقاد نلري اوکه چېرې تاسو هلته خبرې کوئ هېڅ مانع شتون نلري اما اوباش به سترګک ووهي اوکېدی شي ووايي: "مونږ ټول يو بل سره برابر يو!" کېدای شي اوباش سترګک ووهي او ووايي: "تاسو ځانته عالي سړی واياست؟ اما عالي سړی وجود نلري.
مونږ ټول يو بل سره برابر يو؛ سړی سړی دی او د خدای د پاچاهۍ په مقابل کې موږ ټول يو شان يو! د خدای په مقابل کې! اما اوس دا خدای مړ شويدی او مونږ به د اوباشانو په مقابل کې يو شان نه وو. اې عالي خلکو بازار پرېږدئ!"

۲

د خدای په وړاندې اما اوس دا خدای مړ شويدی، اې عالي خلکو دا خدای تر ټولو لوی خطر وو چه تاسو ته متوجه وو. هغه اوس په خوب کې ويده شوی او تاسو په پښو جګ شوي ياست. يواځې اوس لويه غرمه رارسېدونکې ده او يواځې اوس عالي سړی د ځمکې ارباب کېدلی شي.
اې ورونو! آيا دا کلام درک کولی شئ؟ تاسو وېرېږئ؟ آيا ستاسو زړونه ګېچ شويدي؟ آيا دلته ستاسو د اخيستنې لپاره نوی دوزخي تازي غپېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

راپورته شئ او مخکې لاړ شئ! اې عالي خلکو! يواځې اوس راتلونکی بشري غر د زايمان درد زغمي. خدای مړ دی، اوس موږ غواړو چه (ستر سړی) ژوندی واوسي.

۳

بېقرارکسان تپوس کوي: "بشر بايد څه ډول حفظ شي؟" اما زردشت لومړنی او يواځينی کس دی چه پوښتي: "بشر بايد څرنګه لوړتيا ومومي؟"
زما پاملرنه (ستر يا عالي سړي) ته ده. هغه زما د پاملرنې لومړنی او يواځېنی کس دی نه بشر! زما ګاونډيان تر ټولو فقير، رنځېدلي او غوره حاضرکسان دي خو زما د پاملرنې وړ ندي.
اې ورونړو! هغه څيز چه زه په بشرکې خوښوم د هغه طلوع او لوېدل دي او په تاسوکې هم ډېر څيزونه شته چه ما د خوښولو او هيله مندکولو لپاره هڅوي.
اې عالي خلکو زما د امېدوارۍ سبب ياست ځکه تاسو د کرکې احساس کوئ او تر ټولو لوی کرکه کوونکي له ټولو لوي پيروي کوونکو څخه هم دي. دا چه تاسو ناهيلي شوي ياست لوی وياړ پکې شتون لري ځکه تاسو تسليم شوي ياست او بې ارزښته فرېب ورکونې مو ندي زده کړې.
ځکه نن بې مقداره خلک د ځمکې څښتن او اربابان شويدي او هغوی تسليم، حقارت، فرېب او نورو ورته کوششونو او ناڅيزه ارزښتونو تعليم ورکوي. هر څه چه ښځينه، هر څه چه بندګانه دي او په ځانګړي ډول سره په څو رګه اوباش پورې اړوند دي اوس د بشري اربابانو په وسيله تقدير شويدي. اخ دا کار څومره د کرکې اوکراهت وړ دی!
دوی پوښتنې کوي او له تپوسونو څخه نه ستړي کيږي چه : "په څه ډول بشر غوره، تر ډېر وخته او خوښ خوشاله ځان ژوندی حفظ کولی شي؟" او په همدې دليل دوی نني اربابان دي.

اې ورونړو! ما ته پدې پستو او ناڅيزه خلکو لوړتيا راکړئ دوی د (ستر سړي) په مخکې تر ټولو لوی خطر دي! له ناڅيزه او بې مقداره سياستونو او جزوي ميړيانه تجمعاتو، حقيرې راحتۍ، نېکبختۍ او خوشحالۍ څخه لېرې لاړ شئ او لوړتيا پرې ومومئ!
پدې کارکې ناهيلي له تسليمېدو غوره ده او په ريښتيا عالي خلکو! زه تاسو پدې کارکې خوښوم چه نه پوهيږئ نن ورځ څرنګه ژوند وکړئ!
ځکه پدې ډول به تاسو ډېر غوره ژوند وکړئ!

۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې ورونو تاسو شهامت لرئ؟ آیا ستاسو زړونه قوي دي؟ زه د شاهدیو په مقابل کې خبرې نه کوم بلکه د عقابانو او منزویانو له شهامته خبرې کوم چه حتی خدای هم ورته نظر نه کوي او شاهد یې ندی.
د سړو ارواحو خاوندانو، کچرو او ړندو ته زه د قوي زړه خاوندان نه وایم. غیرتي هغه چا ته ویل کیږي چه وېره وپېژني اما له ځانه یې مغلوبه کړي. باشهامته هغه چا ته ویل کیږي چه لوی خطر ووینې ترې ونه ډار شي او په غرور او سرلوړۍ ورته وګوري. هغه کس چه جنجال او خطر ته د عقاب په سترګو وګوري او هغه په خپلو منګلوکې د عقاب پشان ونیسي شجاع دی.

۵

ټولو پوهانو زما د تسلې کولو لپاره ویلي دي: "بشر یوه فتنه ده." کاشکې دا خبر نن ریښتیا شوې وای! ځکه فتنه او شر د بشر تر ټولو غوره قدرتونه دي.
زما تعلیم دا دی چه بشر باید شریر او غوره شي! تر ټولو ستر شریرکس د (ستر سړي) لپاره له هر چا ډېر اړین دی. کېدای شي د هغه واعظ، د پستو خلکو ناصح، رنځېدونکو او هغوی چه بشري ګناه په غاړه وړي غوره وي اما زه د یو ستر شرارت څخه د لویې تسلې پشان خوند اخلم.
البته دا خبرې د اوږدو غوږونو لپاره نشم کولی. هره خبره په هره خوله پورې تعلق نه لري. دا څیزونه ظریف او له لاسونو لېرې دي. مه پرېږدئ چه د مېږو لاسونه ورته ورسیږي!

۶

اې عالي خلکو آیا فکرکوئ زه د دې لپاره ژوندی پاتې یم تر څو هغه څیزونه ودان کړم چه تاسو وران کړیدي؟
یا فکرکوئ چه تاسو رنځېدونکي به له مخکې روغ او راحت کړم؟ یا تصورکوئ چه تاسو سرګردانه، دوه زړو اوګمراه غره ګرځندویانو ته به نوې او آسانه لار پیدا کړم؟
نه! نه! او درې ځله نه! تل به ستاسو د نژاد غوره اوګڼ شمېر خلک تلف شي، ځکه تاسو تل په مخکې سخت له کړاوونو ډک او بد ژوند په مخکې لرئ. یوائې پدې ډول سره بشر هغې ارتفاع ته رسیږي او هلته تندر پرې رالویږي او قتلیږي؛ هو، پدې ډول بشر بشپړې ارتفاع ته د تندر د لمس کولو لپاره رسیږي.
زما فکر او هیلې د لېرې څیزونو په طرف نموکوي. لدې امله به ستاسو ډول ډول ناڅیزه بدبختیو ته کوم اهمیت ورنکړم.
زه وایم تاسو تر اوسه په کافي اندازه نه رنځیږئ، ځکه تر اوسه مو د خپل ځان په هکله رنځیږئ او تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دمه مو د بشر لپار رنځ ندی کښلی. که چېرې تاسو بل څه وایاست دروغ دي. ستاسو څخه هېڅوک زما رنځ نه وکاږئ.

۷

زما لپاره کافي نده چه تندر نور تاوان ونه رسوي. زه به یې له ځانه ونه شړم. هغه به زده کړي چه څرنګه زما په ګټه او زما لپاره کار وکړي.زما عقل ډېر وخت کیږي چه لکه وربځ راغونډ شوی او اوس آرام او تور شوی دی. دا ډول عقلونه یوه ورځ بلآخره له ځانه تندرونه تولیدوي.
د دې دورې خلکو لپاره به زه تندر ونه اوسم او تندر به هم ونه ګڼل شم. هغوی به ما ړوندکړي. اې زما د پوهې تندره، د هغوی سترګې ړندې کړه.

۸

هېڅکله مو له خپلې قوته د زیات څه اراده مه کوئ. هغه کسان چه له خپله قوت څخه زیاته اراده کوي شرارتي دروغ پکې نغښتي دي. په ځانګړي ډول سره کله چه د لویو څیزونو اراده کوي ځکه دا متقلبین او لوبغاړي د خلکو بې اعتمادي د خپل ځان په وړاندې را ولاړوي تر څو هغوی هم بلآخره د ځان په وړاندې دروغجن شي او سترګې یې ککړیږي او په یو سپین چټل چنجي بدلیږي. ځانونه د لویو خبرو، غالمغالي تقوا ګانو، ځلانده او دروغجنوکارونو لاندې پټوي.
اې عالي خلکو! د دې خلکو څخه تېښته وکړئ! ځکه نن ورځ زه هېڅ شی له ریښتیني توب او صحیح توب څخه کم او قېمتي نه وینم.
آیا دا دوره په اوباشانو پورې تعلق لري؟ اما اوباش څه پوهیږي چه لوی څه شی دي اوکوچینی کوم دی؟ ریښتیا څه دي او صحیح کوم دی؟ هغوی معصومانه مکار دي او تل دروغ وایي.

۹

اې عالي خلکو، اې غیرتیانو او روښان زړو، پدې دوره بې اعتماده واوسئ او خپل دلایل پټ وساتئ! ځکه دا دوره د اوباش ده.
اما څوک شته چه په منطق سره د اوباش هغه پخوانۍ عقیده مردوده کړي کوم چه نوموړی پخوا بې منطقه پرې متعقد شوی وو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بازارکې خلک د فریضې په اداکولو قانع کوي اما ډلییز منطق بې اعتماده کوي. که چېرې مو ولیدل هلته حقیقت بریالی کېدی شي له ځانه په بشپړه بې اعتمادۍ پوښتنې وکړئ:

"دروغ څومره قوي دي چه دفاع یې ترې کړې او د هغې لپاره جنګېدلي دي."

همدارنګه له پوهانو هم تېښته وکړه! هغوی له تاسوکرکه لري ځکه دوی عقیم دي. د دوی سترګې سړې او کاسې وچې دي او په کتو سره یې ټول مرغان الوتي دي.

دا ټول ویاړي چه هېڅ وخت دروغ نه وایي اما ډېر توپیر شته د حقیقت سره په مینه درلودلو او دروغ ویلو په توانایي نه لرلوکې. په تېښته کې اوسئ!

زیات فرق لري د تبې له امله د ازادۍ سرابونه او د واقعي علم سرابونه، زه منجمدو عقلونو ته ارزښت نه ورکوم. هغه کس چه دروغ نشي ویلی نه پوهیږي چه حقیقت څه شی دی.

۱۰

که چېرې غواړئ ارتفاعاتو ته ورسیږئ خپلې پښې په کار واچوئ! دا مه زغمئ چه نور به مو پورته جګ کړي. ارتفاعاتو ته د رسېدو لپاره د نورو په شا مه سپریږئ!

اما آیا تر اوسه ته په آس سپور شوی یې؟ آیا ته د اوس مقصد ته په سرعت روان یې؟ اې دوسته ډېر ښه! یاد لره ستا چالاقه پښې له تا سره د آس په شا سپرې شوېدي. اې عالي سړیه! کله چه خپل مقصد ته ورسیږي او له آسه ښکته شې په ارتفاعاتوکې به ته هم ګوډ ګوډ شې.

۱۱

اې خلق کوونکو او اې عالي خلکو! هر څوک چه د خپل ماشوم حامل یاست پوه شئ، فریب مه خورئ او قانع شئ! نو ستاسوګاونډی څوک دی؟ حتی که تاسو د همسایه لپاره کار وکړئ د هغو لپاره خلق نشئ کولای. له تاسو غوښتنه کوم چه دا د (لپاره) کلمه هېره کړئ! تقوا به مو پوه کړي چه د لپاره او لپاره کلمه په یاد مه لرئ. تاسو به خپل غوږونه د دې ډول کوچینیو او دروغجنو خبرو په وړاندې بندکړئ.

"دګاونډي لپاره مې" دکوچینیو او حقیروکسانو تقوا ده. د دوی لپاره دا د هغوی په مقابل او مثل تلافي د هر عمل بنسټ دی. هغوی نه ستاسو د نفس پلټلو حق لري او نه هم د قوت.

اې خلق کوونکو! ستاسو په ځان غوښتنه کې د حاملې ښځې احتیاط او وړاندوینه نغښتې ده. ستاسو ثمره یعني هغه څه چه تر دې دمه چا ندي لیدلي د بشپړ عشق له خوا حمایت، ساتل او تغذیه کیږي.

چېرته چه ستاسو بشپړ عشق شته یعني د اولادونو په وړاندې مینه هلته مو بشپړه تقوا هم شتون لري. خپل ګاونډی مو هم کار او هم اراده ده. هوښیار اوسئ د دروغجنو تقوا ګانو فرېب مه خورئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

اې خلق‌کوونکو او اې عالي خلکو! هغه چه زېږوي ناروغ دی او هغه چه زيږېږي ناپاک دي.
له ښځو تپوس وکړئ! هېڅوک د لذت او خوښۍ لپاره زېږد نه کوي، درد او رنځ دی چه مرغان او شاعران د چغېدو لپاره اړکوي.
اې خلق‌کوونکو په تاسوکې ډېر ناپاک څيزونه شتون لري او هغه دا دي چه تاسو مور نشئ کېدلای. عجيبه ده! له يو نوي زيږېدلي ماشوم سره څومره کثافت نړۍ ته راځي او هغه‌کس چه ماشوم يې زيږولی بايد خپل روح پاک کړي.

۱۳

د خپل قوت د مېزان له حده زيات متقي او پرهېزګار مه اوسئ او له ځانه د غير ممکنه څيزونه غوښتنه هم مه کوئ! آيا غواړئ د خپلو پلرونو د تقواګانو په پلونو پل کيږدئ؟ پدې صورت‌کې موکه چېرې د پلرونو اراده راجګه نشي څرنګه ارتفاعاتو ته ځانونه رسوئ؟
هغه‌کس چه غواړي لومړی شي بايد هڅه وکړي چه اخري نشي! د پلرونو په‌ګناهونو او عيبونوکې بايد تاسو هڅه ونکړئ چه سپېڅلي او معصوم پاتې شئ!
هغه‌کسان چه پلرونه يې په ښځو، قوي مشروباتو او وحشي ښکار پسې تلل څرنګه ځان لدې اعمالو ساتلی او معصوم‌ګڼلی شي؟ دا ډول‌کار به حماقت وي. واقعا داسې ښکاري چه ورته مشکل به وي د دوه يا دريو ښځو مېړه شي.
که چېرې آتشکدې تاسيس‌کړي او پرې وليکي: "د تقدس لار" بيا به هم زه ووايم: "لدې‌کاره منظور څه دی؟ دا هم د لېونتوب يو نوی ډول دی!" نوموړي د ځان لپاره د توبې او پناه ځای جوړکړی دی. کېدای شي دا‌کار ډېر غوره اوګټور واقع شي! اما زه پدې باور نه‌کوم.
په انزواکې هغه څوک له ځانه سره راوړی دی او همدارنګه ضمير يې هم مړاوی شويدی. لدې امله بايد ډېر خلک له انزوا څخه تېښته وکړي. آيا تر دې دمه په پدې نړۍ‌کې د صحرايي مقدسانو په اندازه ناپاکۍ او چټلي شتون درلود؟ په هغوی باندې نه يوازې شيطان مسلط شوی بلکه خوګ يې هم په باطن‌کې مسکن انتخاب‌کړی دی.

۱۴

اې عالي خلکو ډېر مې ليدلي ياست چه خجول شرمنده او همداسې لکه پلنګ چه خپل هدف ته نه وي رسېدلی ځان مو څنډې ته‌کړی دی. تاسو يو ځل په قمارکې ماتې خوړلې ده. اما اې شطرنج لوبوونکو تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه اهمیت لري؟ تاسو تر دې دمه لوبه کول او خندل لکه څنګه چه اړین دي ندي زده کړي!
آیا موږ تل د یو ستر میز په سر په خندا او قمار نه یو ناست؟ او آیا که چېرې مو په لویو څېزونوکې ماتې خوړلې وي باید ووایو چه تاسو خپله هم بې فایدې او بې ګټې یاست؟ اوکه چېرې تاسو بې فایدې، بې ګټې یاست باید ووایو چه ټول بشر بې ګټې دی؟ اما که بشر بې ګټې او بې فایدې وي ډېر ښه! پدې صورت کې حد اقل باشهامته واوسئ!

۱۵

هر څومره چه کوم شی په خپل ډول کې غوره وي موفق او نادر دی؛ اې عالي خلکو آیا دلته تاسو ماتې نده خوړلې؟ چالاک اوسئ! څه اهمیت لري! تر اوسه ډېر څېزونه ممکن دي. هغه ډول خندل زده کړئ څرنګه چه اړین دي!
څومره عجیبه ده که چېرې تاسو ماته خوړلې او یا مو نیمه بریا تر لاسه کړې وي! اې نیمه ماتو! آیا د بشر راتلونکې په تاسوکې هڅې اوکوشش نه کوي؟ آیا د بشر تر ټولو لېرې، عمیق، پراخ بشري جوهر او لویه قوه ټول ستاسو د جسدونو په لوښوکو غلیان نه کوي؟
که چېرې ډېرئ دا جسدونه او لوښي مات شي عجیبه نده! څرنګه چه اړینه ده هغه شان خندا زده کړئ! اې سترو خلکو تر دې دمه ډېر څېزونه ممکن دي. په ریښتیا تر اوسه څومره بریا تر لاسه شوې! ځمکه څومره په کوچینیو څېزونوکې غوره، بشپړه او په تر سره شووکارونوکې غني شوېده.
اې عالي خلکو په خپل چاپېرچل کې کوچیني غوره او بشپړ څېزونه وکرئ! د هغه زرین پوخوالی زړه ته روغتیا وروبښئ. بشپړ اوکامل شی انسان ته هیله مندي ورزده کوي.

۱۶

تر اوسه کوم شی د ځمکې په مخ تر ټولو لویه ګناه شمېرل شوي؟ آیا د هغه کس خبر نه وه چه ویلي یې دي: "افسوس د هغه چا په حال چه د ځمکې په مخ وخاندي!"
آیا واقعا هغه د ځمکې په مخ د خندا لپاره کوم دلیل ندی موندلی؟ که چېرې داسې وي نوموړي بې له ناروغۍ بل څه ندي لټولي، حتی یو ماشوم هم د خندا لپاره وسیله پیدا کولی شي.
اما دې ګناهنګارکس له کوم شي سره په بشپړه اندازه مینه نه درلوده کنه له موږ خنداکوونکو سره یې هم مینه کولی شوای. اما موږ یې دوښمن ګڼلو او مسخره کولو یې او موږ ته یې ژړا وعده راکوله.
آیا انسان چه له چا سره مینه نلري باید لعنت یې کړي؟ زما په نظر دا ښه سلیقه نده اما دې سړي کاملا همداسې وکړل. هېڅ شک نشته نوموړی د اوباشانو له منځه راجګ شوی وو. نوموړي واقعا له کوم شي سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کافي اندازه مينه نه کوله کنه دا چې د علاقې وړ ندی ګرځېدلی دومره نه غوصه کېدا. ستر عشق مينه نه غواړي بلکه ډېر غواړي.
د دې ډول کسانو له لارې مطلقا ايسته شئ! دوی له هغه فقير او بېمار نژاد څخه دي چه د خطراتو له ډنډه راځي. په کينې سره دې نړۍ ته ګوري او د دې نړۍ د ليدو سترګې نه لري. د دې ډول کسانو له لارې په بشپړ ډول لېرې شئ! هغوی درنې پښې او غمجن زړونه لري. هغوی رقص نشي کول. څه ډول امکان لري چه ځمکه د دا ډول کسانو ته سپکه وي؟

۱۷

ټول څيزونه په منحني اوکاږه ډول خپل مقصد ته رسېږي. لکه پيشوګانې، دوی خپل څټ کږوي او په باطن کې خپل سعادت ته نيږدې کيږي او خرخرکوي. ټول څيزونه ښه خاندي. د يو سړي قدمونه لدې امله نوموړی ټيټوي چه آيا په خپله لار قدم اخلي کنه؟ وګورئ زه څرنګه په لار ځم؟ اما هغه کس چه خپلې موخې ته نيږدې کيږي رقص کوي.
واقعا زه يوه مجسمه نه شوم؛ زه تر اوسه بې حسه، دروند، مستقيم او لکه ستون نشم درېدلی. زما تېزې منډې خوښيږي. که څه هم ځمکه د مصيبتونو له ډنډونو ختو ډکه ده، هغه کس چه چالاکه پښې لري حتی په ختو کې هم منډې وهي. همداسې لکه د صاف يخ په مخ ګډا.
اې ورونو خپل زړونه لوړ او جګ وساتئ! او خپلې پښې هم مه هېروئ! اې غوره رقص کوونکو خپلې پښې لوړې وساتئ او حتی که کولای شئ پخپلو سرونو ودرېږئ غوره به وي.

۱۸

اې د خندانه خلکو تاجه، دا د سره ګل تاج ما خپله په سر ايښې او دا زه يم چه خپلې خندا ته مې تقدس ورکړی ځکه د دې کار لپاره مې نن هېڅوک په کافي قوت سره پيدا نکړ.
رقاص زردشت، چابک زردشت، هماغه کس چه خپلو وزرونو ټپوي الوتو ته حاضر دی او مرغانو ته اشاره کوي، تل حاضر دی او بې مثله چالاق دی. فالګير زردشت، واقعي خندان زردشت، هماغه کس چه بې صبره او بې حوصلې ندی اما خوښيږي يې چه هڅه وکړي او والوزي. هو، زه چه زردشت يم خپله مې دا تاج په سر ايښی دی.

۱۹

خپل زړونه مو لوړ او جګ وساتئ! پښې مو هم مه هېروئ! خپلې پښې هم لوړې وساتئ! اې غوره رقاصانو، که چېرې په سرونو درېدلی شئ غوره به وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتی د سعادت په عرصه کې هم سنګین ژوي او هغه کسان چه له ابتدا یې لرګینې پښې درلودې پیدا کیږي.
هغوی عجیبه هڅه کوي همداسې لکه فیل چه کوشش کوي پخپل سر ودریږي. اما غوره به وي چه انسان د بدبختۍ له لارې څخه د سعادت په لاره کې حماقت او خوښي وکړي. غوره به وي چه انسان له ګوډ تګه په ګډا لاړ شي. هیله مند یم دا زدکړه له ما وکړئ: "حتي تر ټولو بد څیزونه ښه اړخ لري، حتی تر ټولو بد شیان د رقص کولو لپاره پښې لري."
اې عالي خلکو دا له ما زده کړئ: "ځانونو ته په پښو قرار ورکړئ او په ذات متکي اوسئ! ټول اضطراب، بې ځایه تشویشونه، اوباشان او ټول سوځوونکي اهونه هېرکړئ!" اخ، په نني عصرکې د اجتماع زړونه څومره غمجن دي! خو دا عصر په اوباشانو اړوند دی.

۲۰

تاسو هم هغه کار وکړئ چه باد یې د غرنیو غارونو په مخکې کوي! باد ښکلې سندرې ته ګډیږي او سمندرونه د پښو لاندې لړزوي.
په هغو بې بندوباره روح د رحمت وي چه حتی خرو ته هم وزر ورکوي، زمرۍ لوشي او د بربوکیو پشان په ټولو اوباشانو او نن ورځو لګیږي! هغه ټولو په تېغونو مزین لویانو، ګېج شوو او مړاوو پاڼو ته عذاب ورکوي! په هغه وحشي توپاني آزاد روح د رحمت وي چه د چټلو ډنډونو او غمونو په مخ همداسې لګیږي لکه په چمنونو چه رقصیږي او لدې څو رګه پناه منونکې ډلې چه د غم سبب کیږي کرکه لري! د دې ټولو ارواحو په آزاد روح او دې توپاني خنداني روح د رحمت وي چه د ټولو بدبینانو په سترګوکې خاورې اچوي کوم چه د مړینې په لټه کې دي!
اې عالي خلکو ستاسو تر ټولو بد عیب دا دی چه تر اوس مو د یو واقعي سړي رقص ندی زده کړی اما که چېرې بریالي نه شئ څه اهمیت لري؟ تر اوس د زښته ډېرو څیزونو د پېښېدو امکان شته. له ځانه ډېره خندا زده کړئ! اې رقص کوونکو خپل زړونه ښه جګ کړئ تر څو چه کولای شئ هغوی پورته کش کړئ! او هېڅ کله د زړه له تلې خندا مه هېروئ!
اې ورونو دا د خندان سړي او سره ګل تاج زه تاسو ته ډالۍ کوم. ما خندا مقدسه کړېده. اې عالي خلکو خندل زده کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تشویش غبړ:

۱

زردشت د خپلې سومڅې په مخکې ولاړ وو او خبرې یې کولې. اما وروسته له اخري خبرو یې مېلمانه د لنډ وخت لپاره پرېښودل او آزادې هوا ته لاړ داسې فریاد یې وکړ: "اې زما چاپېر پاکو بویونو، اې زما چاپېر مبارکې چوپتیا! زما حیوانات چېرې دي؟ اې زما عقاب او ماره ما ته نیږدې راشئ او راته ووایاست دا ټول عالي خلک ښه بوی نه ورکوي؟ اې زما چاپېر سپېڅلو او پاکو بویونو! اې زما حیواناتو یواځې اوس نه پوهېږم چه زه څرنګه احساس کوم او له تاسو سره څرنګه مینه لرم!"

او زردشت بیا ووېل: "اې زما حیواناتو تاسو سره مینه لرم!" اما مار او عقاب یې ورته نیږدې شول پداسې حال کې چه نوموړي خبرې کولې دوی یې مخ ته کتل او په همدې ډول یې بیا مشترکه نوې سوله ومونده او غوره هوا یې پخپلوکې سره تنفس کړه ځکه د عالي خلکو یعني سومڅې له منځ څخه بهر ښکلې هوا وه.

۲

تر اوسه زردشت پښه له سومڅې نه وه بېرون کړې چه بوډا کوډګر راجګ شو او په مکارانه ډول یې اطراف او خپل اړخونه بررسي کړل او ووېل: "هغه بهر شوی دی!"

اې عالي خلکو! دا لقب ځکه تاسو ته درکوم تر څو وکولای شم تاسو هم د دې لقب په وسیله په متملقانه ډول وتخنوم. راځئ زما له شریر او فاسد روح، لدې پرېشان ابلیس سره تاسو آشنا کړم چه کاملا د زردشت دوښمن دی او هیله لرم تاسو هم هغه وبښئ! همدا شبه نوموړی غواړي ستاسو په حضورکې کوډې وکړي. دا ساعت د هغه د غوره والي ساعت دی او زما مجادله لدې خپل چټل روح سره بې ګټې ده.

تاسو ټول که هر ډول لقب د ځانونو د وياړ لپار ټاکئ غوره یې کړئ؛ یعني ځانونو ته (روښانفکره) یا (ریښتیا ویوونکي) یا (پوه توبه کوونکي) یا (لوی لېوال) او یا (بې قیده) ووایاست. ستاسو ټولو لپاره چه زما پشان له لويې کرکې رنځیږئ، ستاسو ټولو لپاره چه پخوانی خدای مو مړ شوی اوکوچینی خدای مو تر اوسه په زانګوکې ویده دی، ستاسو ټولو لپاره به زما شریر او ابلیس کوډګر روح مناسب وي.

اې عالي خلکو! زه تاسو پېژنم، هغه هم پېژنم او همدارنګه دا دوښمن چه بې له خپل مَیلهَ مینه ورسره لرم؛ یعني دا زردشت هم پېژنم کوم چه زما په نظرکې بې مثله نقاب لرونکی او روحاني ښکلی کس ښکاره شوی دی، زما شریر روح او ابلیس تشویش تر خوند اخلي. ډېر وخت داسې فکرکوم چه له زردشت سره د خپل چټل روح له امله مینه لرم.

اما زه اوس زه د تشویش روح او د شپې شیطان تسخیرکړی یم، مجبوروي مې او اې عالي سترو پوهېږئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوموړي څه هوس کړی دی؟

خپلې سترګې خلاصې کړئ! هغه هوس کړی چه ځان لوڅ لېږ تاسو ته دروښايي. که څه هم زه تر دې دمه نه پوهیږم چه د ښځې په بڼه که د نر په بڼه تاسو ته ظاهرېږي اما هغه راځي او تحريکوي مو. اخ! خپل حواس مو راټول کړئ!

ورځ په زوال کې ده او شپه حتي په ټولو غوره څيزونو تياره کېږي. اې عالي خلکو اوس غوږ شئ او وګورئ چه دا زما د شپني روح تشويش څرنګه شيطاني ده، ښځه دی که سړی؟"

بوډا کوډګر داسې ووېل او په مکارانه ډول يې خپل چاپېر وکتل او هغه وخت يې منګولې په لاس کې ونيوې او داسې سرود يې وکړ:

۳

په صافه او رڼه هوا کې
په هغه وخت کې چه تسلې ببښونکی شبنم
په ځمکه تقطيرکېدا
او بې غږه نالیدلی
تر ټولو مهربانه تسلې ورکوونکو پشان
په نرمو او بې غږه بوټونو يې حرکت کولو
اې زما ګرم زړه، په ياد راوړه! په ياد راوړه!
چه څرنګه يو ځل په چاودو او زخمي شونډو
د اوښکو څاڅکو او آسماني شبنم څاڅکو
پيدا کولو لپاره تږی وې!
پداسې حال کې چه د زېړو شوو وښو په سر
بې رحمه لمرينه شعاع
د تياره ونو له څنګه
په شرراتي، ګرمه او ړندوونکوکتو په تا پسې ګرځېده.

او په مسخرو سره يې تا ته وېل: "آيا ته د حقيقت عاشق يې؟
نه، ته يواځې يو شاعر يې
او يو حريص مزدور او چاپلوس
چه د ډوډۍ د لاسته راوړو د هوس له امله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروغو او دروغ ویلوته ناچاره یې
او زیرکانه هیله مند شوی یې!
پداسې حال کې چه په چالاقۍ د حتی د خپل ځان فرېب کولو لپاره نقاب په مخ وهلی دی او حتی د ځان لپاره د دام اېښی دی.
.
ته او له حقیقت سره عشق؟
نه! ته یواځې یو احمق! یو شاعر
او یو څو خطه ویاند یې
چه د بې عقلانو په نقاب کې ډول ډول خبرې کوې
او د دروغجنو خبرو په صحنه
او په دروغجنو بوډۍ ټالونو
او د دروغجنو آسمانونو په منځ کې
او دورغجنه ځمکه کې تل
د بدمعاشانو او ولګردانو په بڼه په بې اعتمادۍ سره ګرځې
او بې له یو بې عقل او شاعره نور څه نه یې
ته او له حقیقت سره عشق؟
ته بې حرکته، محکم او سوړ
همداسې یې لکه یوه کاري بتکده
او نه د بتکدې په مدخل کې
په محافظت او ساتندویه دنده بوخت یې
نه! ته لدې سختو ټولو حقایقو بېزار شوی یې
او په دښته کې د بتکدو له داخله راحت یې
او د رنګه پیشو پشان یې
چه له هرې پنجرې ټوپونه وهې
او په هره پېښه کې ځان داخلوې
او نه لاس خوړونکي او تازه ځنګلونه
د لوږې په حرص بویوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ځوکېدای شي پدې ځنګلونوکې وکولی شې
د ژوو په منځ یا خالي لارو
په تندرستۍ، ګنهاکارۍ او خپله دروغجنه ښکلا
او شهواني زامو
په شرارت او تمسخر او وینو ښنوکې وګرځې
چور وکړې او د غلو پشان په لار لاړ شې دروغ ووایې!

یا لکه عقاب د اورد وخت لپار
لجنه زارو ته په ځیر ځیرګورې
لجنه زارونه او تلې ګورې
اوګډېرې تاوېږې
او تل ښکته راځي
او ښکته عمق ته د تلو طرف ته ځي
او ناڅاپه یو غشی مستقیم
په حریصانه وزرو سره
په سر میږې ته راټیټیږي
په زور زیاتي او بې رحمۍ سره
له وړیو ډکې میږې
او د میږو په بې آزاره میږ حمله کوي
د یو شاعر هیلې او شهوات هم
لکه د عقاب یا پلنګ هیلې دي
اې لېونیه! اې شاعره!
هو ستا هیلې په زرګونو نقابونوکې همداسې دي

ستا خوښي او خوند
ته یې چه بشر د هم د خدای په بڼه او هم د میږې په بڼه لیدلی، دا هماغه دي چه خدای دی
اوکوم څه چه په بشرکې میږه دي ویې څیرې او ټوټه ټوټه یې کړې او د څیرلو په حال کې وخاندې
هو، ستا خوند او خوښي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو عقاب او پلنګ د خوښي او خوند پشان دی
یا یو بې عقل یا یو شاعر دی!

په صافه او رڼه هوا کې
کله چه زما نوی لور
شین رنګ او د غروب د سرو په منځ کې
په حسرت اوکرکجن حال کې له ورځې ځي
او په غلګن ډول قدم په قدم
د سره ګلاب ګل تاجونه
ربېي او یو له بله یې تیتوي
تر څو هغه ټول سره محوه شي او شپه راښکته شي
پدې ډول ما هم یو ځل
د خپل حقیقت له سرابونو
او نوراني او روښانه هیلو
د ستړیا په حال کې له ورځې او ناروغۍ له نوره وتښتېدم
هو پداسې حال کې چه ما د یو حقیقت په وسیله
خپلې شونډ سېځلې او ځیرلې وې
د شپې او تیارې په طرف ښکته لاړم
او اوس د حقیقت له چاپېریاله بشپړ
تبعید شوی یم
او بې له یو بې عقله
او یو شاعره نور څه نه یم!

د پوهې په هکله:

کوډګر داسې سندر ووېله او ټول حاضرکسان بې خبره لکه مکار په دام پرېوتي مرغان په شهوتي تشویش کې ډوب شول.

یواځې د معنوي وجدان سړی په دام کې نه وو لوېدلی. نوموړي زر له کوډګره ساز واخیست او داسې فریاد یې وکړ: "مونږ ته صافه هوا راورسوئ! آزادې هوا ته د سومځې داخلېدو اجازه ورکړئ! زردشت سومځې ته راوغواړئ! اې بوډا او شریرکوډګره ته دا سومځ مسمومه او چټلوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې دروغجنه او له اسرارو ډک انسانه، ته مونږ د ناپېژانده او عجيبو غوښتنو په لور اغوا کوې او شړې.
افسوس په هغوکوم چه ستا پشان د حقيقت په هکله خبرې کوي! افسوس پر هغو آزاد اندو چه د دا ډول کوډګرو په وړاندې د ځان مراقبت نه کوي! د دوی آزادي له منځه تللې ده. ته دوی ته تعليم ورکوې او په زندان کې د مسحور کړيدي.
اې د هڅونې او اضطراب شيطانه ستا په ژړا کې کوډې نغښتې دي. ته هغوکسانو ته ورته يې چه په بشپړ قوت سره سپېڅلتيا او پاک لمني ستايي اما په پټه بيا خلک شهوت ته رابولي."
وجداني سړي داسې ووېل، اما بوډا کوډګر پداسې حال کې چه له خپلې بريا خوشحاله شوی وو خپل چاپېر ته وکتل او د وجداني سړي خبرې يې هضم کړې. په ډېر متواضع غږ سره يې ووېل: "آرام! چوپ شه! د خوښۍ غږونه بايد د بيا راتګ فرصت پيدا کړي. د خوشحالۍ له غږونو وروسته بايد د يو وخت لپاره چوپتيا اختيار شي. دا ټول عالي خلک همداسې کوي اما کېدای شي تا زما غږ په بشپړ ډول سره نه وي درک کړی؟ په تا کې د لذت او جذبې روح ډېرکم دی."

وجداني سړي ووېل: "دا چه ته ځان له ما ببلوې او ستاينه مې کوې څه ورک شه! اما نورو، تاسو! دا زه څه شی وينم؟ تاسو ټول دلته په شهوتي سترګو بار ناست ياست. اې آزاد روحه ستا آزادي چېرته تللې ده؟ زما په نظر تاسو تقريبا هغوکسان ته ورته ښکارئ چه سترګې يې لېرو او بدکاره رقاصو نجونو ته نيولې وي. حتی ارواګانې موګڼېږي.
اې عالي خلکو! هغه څه چه کوډګر يې خپل سحر، فرېب او بدګڼي بايد له ما زيات وي او واقعا مونږ بايد يو له بل سره ډېر توپير ولرو. هو ريښتيا مونږ مخکې د زردشت سومځې ته له راتلو څخه دومره يو له بل سره مجلس او فکرکړی چه زه پوهېږم يو له بل سره ډېر اختلاف لرو.
زه او تاسو حتی دلته هم د مختلفو څيزونو په لټه کې يو، ځکه زه د ډېر امن په لټه کې يم او له همدې امله زردشت ته راغلی يم. ځکه پدې ورځ کې ټول څيزونه لړزېږي او ځمکې ټکان خوړلی نوموړی تر ټولو قوي اراده او لوړه څوکه ده. اما ستاسو په سترګوکې چه زه کوم څه وينم فکرکوم تاسو په حقيقت سره د نا امنۍ په لټه کې ياست. تاسو لدې ډېر خطر، وېره او د ځمکې لړزه غواړئ. حتی زه ادعا کولی شم او اې عالي خلکو تاسوکېدای شي زما ادعا ومنئ.
ستاسو هوس د ژوند لپاره تر ټولو بد او خطرناک دی چه ما په وېره کې اچوي او د ځنګلونو وحشي حيوانات، مغارې او ډنډونه مو يو په بل کې خطرناک او هولناک کړي دي. هغه څوک چه تاسو له خطره لېرې کړي نه يې خوښوئ بلکه هغه څوک غواړئ چه دکورنو له لارو مو اور ته يوسي او په بشپړ ډول مو ګمراه کړي اما که چېرې تاسو دا ډول غوښتنه لرئ زما په نظر غير ممکنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه ډار د بشر يو ارثي او اصلي حس دی. په وېرې سره هر شی توجيه کولی شو، هم اوليه ګناه او هم اوليه او اصلي تقوا. زما ټولې تقواګانې چه علم نوم لري له ډاره سرچينه اخلي.
ځکه له حيواناتو څخه وېره له ابتدا د بشر په باطن کې خلق شوې او وده يې کړېده. دا حيواني وېره چه انسان په خپل ځان کې ځای ورکړی او له هغې وېرېږي زردشت ورته باطني حيوان وايي او وجود هم لري. دا ډول ډار چه بلآخره د ظريف روح او علم په بڼه راغلی نن د علم په نوم يادېږي."

وجداني سړي داسې ووېل. زردشت چه تازه سومځې ته داخل شوی وو د نوموړي آخري خبرې يې واورېدې او تفسير يې کړې. يوه‌ګېډۍ سره ګلان يې د وجداني سړي په سر وپاشل او د هغه حقايقو ته يې په خندا سره ووېل:
"څرنګه؟ دا څه دي چه اورم يې؟ واقعا يا ته لېونی يې يا زه اما هغه څه چه ته يې حقيقت ګڼې زه يې فورا ورک کوم او له منځه يې وړم. ځکه وېره زمونږه استثنايي قسمت دی. اما زما په نظر له بشري تاريخه مخکې ټول داستان شجاعت او په نامعلوموکارونوکې خوشحالي خطرناکه او بلآخره بيا هم شجاعت دی.
بشر د وحشي او شجاع حيواناتو د تقوا غبطه خوړلې او تقوا او شجاعت يې له هغوی اخيستی او يوائې په دې ډول سره سړی شو.
دا شجاعت بلآخره ظريف، روحاني او علمي شو. دا بشري شجاعت چه د عقاب وزرونه او مار عقل يې ورڅخه د يو وخت لپاره اخيستی زما په نظر نن..."

ټول هغه کسان چه هلته وو ناڅاپه يې په يو غږ فرياد وکړ: "زردشت نومېږي!" او ټولو يو دم بې اختياره وخندل اما داسې وه لکه له دوی چه سنګينه وريځ پورته کېږي. کوډګر هم وخندل او ډېر په متانت سره يې ووېل "عجيبه ده! زما چټل روح زه پراېښی يم! او آيا کله مې چه تاسو ته ووېل زما روح فرېب ورکوونکی، دروغجن او چلباز دی ټول مې له خپل روحه په فرارکې نکړئ؟ په ځانګړي ډول سره هغه چه ځان يې لوڅ لېږ تاسو ته درښکاره کړ اما زه يې لدې فرېب او چلونو سره څه کولی شم؟ آيا زه د هغه او نړۍ خالق يم؟ نو ډېر ښه بيا به خوښ او خوشحاله واوسو! که څه هم زردشت ټنډه تريوه کړې، وګورئ چه څرنګه راته غوصه دی!
د لمر له غروب مخکې به بيا زما سره مينه لرل او زما تعريف کول زده کړئ. اما لدې ډول حماقتونو څخه د ډېر وخت لپاره سترګې نشئ پټولی. زردشت له خپلو دوښمنانو سره مينه لري او تر اوسه مې چه کوم کسان پېژندلي له هغوی ټولو ډېر نوموړی پدې کې استاد دی. اما نوموړی په همدې ډول سره له خپلو دوستانو هم غچ اخلي."
بوډا کوډګر داسې ووېل او ټولو عالي خلکو لاسونه ورته وپړکول. زردشت د هغوی چاپېر وګرځېد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیطانت، مهربانۍ او هیله مندۍ یې ټولو دوستانو ته پداسې ډول لاس ورکړل لکه ښښه چه غواړي او تېر جبران کړي اما کله چې بیا سومڅې ته ورسېد د آزادې هوای او حیواناتو لېواله شو او غوښتل یې بیا په غله له خپل غاره بهر شي.

د صحرا د لوښو په منځ کې:

هغه سرګردانه سړی چه ځان یې د زردشت سیوری معرفي کولو دې وخت کې ووېل:

"لدې ځایه مه لېرې کېږه! له موږ سره پاتې شه! هسې نه چه پخوانۍ بدبختۍ او بېزاري د بیا پر موږ راشي! دې بوډا ساحر تر اوسه د خپل یأس آیاتونه پر موږ چوف کړي او ګورئ پاک سپېڅلی او نېک پاپ څرنګه له اوښکو ډکې سترګې همدا اوس د تشویش او اضطراب په سمندر کې لوېدلی دی.

واقعا کېدای شي دا پاچاهان له موږ سره په مصاحبت کې چالاقه قیافې وساتي ځکه دوی له ټولو ډېر پوهېږي چه څرنګه د نورو په حضور کې خپل باطن پټ وساتي. اما که چېرې څوک د دوی د کتو شاهد نه وای مطمئن وم چه زموږ په حال اخته کېدل او موحشه لوبه یې له سره نوې پیلوله.

اې زردشته له موږ سره پاتې شه! دلته ډېره بېچاره د مناسب فرصت په لټه کې ده تر څو وجود یې اظهار کړي. شپه، ورېځ او مړه خفه هوا دلته پیدا کېږي. تا موږ د قوي غذا او قدرت ښوونکي وینا لپاره ډوډۍ ته دعوت کړي یو. مه پرېږده چه له ډوډۍ وروسته د خوږې مېوې په ځای بیا زوږ او ښځینه روح په موږ کې نفوذ وکړي.

ته یواځېنی کس یې چه د خپل چاپېر هوا پاکه او سپېڅلې کوې. ما د ځمکې په هېڅ ځای کې داسې لطیفه هوا نده لیدلې لکه ستا په سومڅ کې چه ستا په شتون کې وي. ما ډېر اقلیمونه لیدلي او د پوزو سوریو مې د ډول ډول هوا پرتله کول او سنجول زده کړي دي اما دلته تا ته نیږدې تر ټولو لوی خوندونه مې د پوزو سوري څکي.

بغیر له پخوانۍ خاطرې ما وبښئ! ما وبښئ که چېرې هغه پخوانۍ سندر ووایم چه مخکې مې یو ځل د صحرا د لوښو په منځ کې ویلې ده! ځکه د هغوی په منځ کې هم دا ډول لطیفه او سپېڅلې شرقي هوا تنفس کېدله. هلته زه له لرغونې او باراني ورېځې ډکې اروپا څخه ډېر ټنبل وم! هغه وخت شرقي پېغلو او آبي آسمانونو چه په ورېځ یا افکارو یې ځانونه نیولي وو مینه مې ورسره درلوده.

تاسو نه پوهېږئ کله چه هغوی نه رقصېدلې څومره ټنبلې عمیقې اما بې فکره لکه کوچیني اسرار او صحرایي منګېلې کښېناستلې. هغوی ځلانده عجیبې اما بې ورېځې هغو معماوو ته ورته وې چه لوستل او حل کول یې ممکن نه وي. کېدلی شي د دې پېغلو د محفوظولو لپاره ما وروسته له ماښامي سندره جوړه کړې وي."

سرګردانه سړي چه ځان یې د زردشت سیوری معرفي کولو کله یې چه دا خبرې وکړې مخکې لدې چه بل چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د ځواب فرصت ورکړي د بوډا کوډګر لاس يې ونيو او ډېر آرام او عالمانه يې وکتل. د استفهام او تأخير په علامې سره يې هوا د هغه کس پشان تنفس کوله لکه چه د بېګانه ځمکو څخه راغلی وي او وروسته يې پدې سندر ويلو پيل وکړ:

٢

صحرا پراختيا مومي، افسوس د هغه چا په حال چه په باطن کې صحرا لري!
په بشپړ وقار او عظمت سره
او په دېر مناسب ډول
په افريقايي متانت او وقار
چه وړ يې يو زمری
يا شادي ده چه اخلاق په نعرې سره تدريسوي
اما ستاسو لپاره
اې ګرانو پېغلو په پښوکې مو
چه زه لومړنی اروپايی يم

د خرما لاندې مې د ناستې اجازه موندلې
دا ځومره اهميت لري! سلام!

واقعا عجيبه ده!
اوس دلته زه صحرا ته نيږدې
پدې تړولو سربېره له دوی لېرې کښېنم.
پداسې حال کې چه له هېڅه مې صدمه نده ليدلې
ځکه زه د دې کوچينيو ابادیو په وسيله خوړل شوی يم.
همدا شيبه هغې ښکلې خوله
کوچينۍ او معطره خوله خلاصه کړې
او زه پکې داخل شوی يم او د هغې له منځه
ښکته تللی يم او ستاسو منځ ته
اې ګرانو پېغلو راغلی يم، سلام!

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه نهنګ د ډېر درود او ثنا وي
چه دومره په ښه ډول د خپل مېلمه چوپړ کوي!
آیا تاسو زما کنایې ته متوجه کېږئ؟
د هغه په خېټه دې درود او ثنا وي
اوکه چېرې هغه هم
پدې ډول یوه خوندوره آبادي وي
که څه هم زه پدې اړه شکمن یم
ځکه له اروپا راغلی یم ـ او له همدې امله تل
د یوې بوډۍ ښځې څخه ډېر
شک او تردید ته حاضر یم
خدای د دا کار اصلاح کړي، آمین!

نو زه پدې ځای کې
پدې کوچینۍ آبادۍ کې
لکه قهوه یي خرما، خوږه او زرینه
غوښنو او پېغلو شونډو ته
د باکره غاښونو پشان د چک لګولو په هیله
لکه سوړ یخ او سپینه واوره تېز ور ته کښېنم
هو، د همدې څېزونو لپاره د ټولوګرمو خرماوو روح الوت کوي. سلام!

زه هم د دې جنوبي مېوو پشان
(بشپړ هغوی ته ورته)
دلته اوږد غځېدلی یم، پداسې حال کې چه چاپېر مې
کوچینیو وزر لرونکې ګونګټې یو له بل سره
لوبې کوي او په غوښتنو
اوکوچینیو هیلو سره په بې عقلۍ اوګناه سره ځانته خوشحاله دي.
او ستاسو په وسیله اې پېغلو چه لکه د پیشوګانو پشان ځلانده، نازي، چوپې او احساساتي یاست، ستاسو په واسطه،
اې زلیخا او اې دو دو احاطه شوی یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زه ناست یم او تر ټولو غوره هوا تنفس کوم
واقعا سپکه او روښانه هوا
داسې هوا چه له هغې غوره هېڅکله
له آسمانه نده راغلې تنفس کوم
کېدای شي دا اتفاقي وي
یا دګستاخۍ له امله لکه څنګه چه زمونږ پخوانیو شعراوو ویلي دي؟
اما زه مشکوک پدې هم شکمن یم
ځکه له اروپا راغلی یم.
او له همدې امله تل له بوډا ښځو څخه ډېر
شک کولو ته حاضر یم
خدای د دا کار اصلاح کړي! آمین

پداسې حال کې چه زه دا هواوې تنفس کوم
زما د پوزو سوري د چلبازانو د پیالو پشان لویږي
او بې د راتلونکې او پخوا په اړه د فکره
دلته اې ګرانو پېغلوکښېنم
او دې خرما ونو ته ګورم
چه د رقاصې پشان ټیټیږي
او ښکته پورته کیږي او ملا ګډوي
تر څو چه انسان پس له وخته ورته وګوري
او خپله هم له دوی تقلید وکړي
دا خرما ونه زما په نظر لکه رقاصه داسې ده
چه د اوږد او خطرناک وخت لپاره
تل په یوه پښه دربېدلې ده
پداسې ډول چه بله پښه یې په بشپړ ډول هېره کړې وي
په هر صورت ما بې ځایه هڅه وکړه
دا جواهر ډوله ورکه شوې پښه
په سپېڅلې محوطه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ښکلي او مینه ناک
کالي چه د لاندې لړزېږي او باد يې وهي پيدا کړم
هو، اې زما ښکلو دوستانو
باور وکړئ چه هغې
دا بله پښه په بشپړ ډول له لاسه ورکړې وه
هغه بله پښه يې
د ابد لپاره له لاسه تللې وه
ورکه شوې وه.
حيف! هغه بله پښه نوره له منځه تللې وه.
اوس به هغه بله يواځې او منفرده پښه
په غمګين او هېر شوي حال کې چېرې وي؟
شايد د زمري له ډاره
په فرارکې وي؟ يا کېداى شي
همدا اوس په وحشيانه ډول سره خوړل شوې وي! سلام.

اخ، ژاړئ مه!
هو لطيفو او نازکو زړونو
ژړا مه کوئ!
او خوږ زړونو او له زمري ډکو سينو
او اې د زړونو دعاوو
له خوږو ډکو
ژړا مه کوئ
او رنګ الوتيه دوده
نر اوسه اې زليخا! شجاع اوسه! شجاع!
يا کېداى شي ته يو شربت
د زړه قوي کېدو لپاره؟
يو مقدسه ايه؟
يا يو مناسب تشويق وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو!
پورته راشه!
اې سنګینۍ او متانته
او متقي وقاره! اې اروپايي وقاره!
ولګېږه او بيا ولګېږه
او د تقوا دمونو
بيا چوفېږئ
او خپلې اخلاقي نعرې
لکه د يو زمري اخلاق
د صحرا د لوڼو په مقابل کې بهرکړئ
ځکه د تقوا نعره
اې د صحرا لوڼو
له هر شي زياته
اروپايي شهوت او طمع ده.
او دلته د يو اروپايي په بڼه
درېدلی يم
او بل کار نشم کولی. له همدې امله د خدای راسره مرسته وکړي!
آمین!
دښته پراختيا مومي، افسوس د هغه چا په حال چه پخپل باطن کې صحراوې لري.

ويښتوب:

وروسته د سرګردان سړي له خبرو چه ځانته يې سيوری وېل سومڅ د مېلمنو له خبرو او خنداګانو ډکه شوه حتی خر هم تشويق شو او چوپتيا يې ماته کړه. زردشت ناڅاپه پخپل باطن کې په مېلمنو باندې تمسخر وکړ او پرې ويې خندل اما دا چه هغوی ټول خوښ وو نوموړي فکر وکړ چه د شفا او ښه توب نښې يې رارسېدونکې دي. له همدې امله له سومڅې په غله بهر شو آزادې هوا ته لاړ او خپلو حيواناتو ته يې داسې ووېل:
"د دوی غم او خفګان چېرته تللي دي؟" او وروسته لدې خفيف تنفر څخه يې اسوېلی وکړ او ووېل: "داسې ښکاري چه دوی زما په کور کې د زاريوکول هېرکړي دي! که څه هم له بده مرغه تر اوسه يې په بشپړ ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریادکول ندي هېرکړي!" زردشت غوږ شو ځکه په همدې وخت کې د خره عر عر په ډېر عجیب ډول سره د عالي خلکو په خوشحالۍ او خندا کې ګډ اوربدل کېدا.

او نوموړي یو ځل بیا ځانته ووېل: "هغوی خوشحال دي او څوک څه پوهېږي؟ کېدی شي خوښي یې د کوربه په خرڅ وي؟ اوکه چېرې یې له ما څخه د خندا ډول زده کړی وي باید ووایم چه تر دې دمه یې زما پشان خندل ندي زده کړي.

اما څه اهمیت لري! هغوی پخواني خلک دي پخپل ډول به روغ شي او پخپله طریقه به وخاندي. زما غوږونو پخوا لدې څخه بد رنځونه زغملي او هېڅکله ندي ستړي شوي. نن د بوډاتوب ورځ ده. د روح ثقل زما اصلي دوښمن د ښخېدو په حال کې دی او همدا شېبه یې پښې فرار ته تیارې کړېدي. دا ورځ چه دومره بده پیل شوې وه څومره به ښه پای ته ورسیږي!

په ریښتیا ورځ پایته رسیږي او همدا شپه دا غوره سپور د سمندر په سطحه ځي او مخکې راځي! وګورئ هغه څنګه په توان سره ځي، ځي او په ارغواني رنګه زین سره دکور په طرف راتلونکی دی! آسمان صاف دی او نړۍ عمیقه؛ اې عجیبو خلکو چه زما په طرف راځئ! له ما سره د اوسیدو څخه به اوس انعام تر لاسه کړئ."

زردشت داسې ووېل او بیا د عالي خلکو خندا او فریادونه د نوموړي غوږ ته راورسېدل او داسې یې ووېل: "هغوی زما د ډوډۍ په تمه ولاړ دي زما خوراک خپل کار په غوره توګه اجرا کړی دی او لدوی څخه هم د دوی دوښمن یعني د روح ثقل فرارکوي. اوس دوی له خپل ځانه سره خندل زده کړیدي، آیا سم اورم؟

زما نارینه غذا او قوي له مغزو ډکوکلمو خپل کار په ښه توګه تر سره کړی دی او ریښتیا کومه ډوډۍ مې چه دوی ته ورکړه بد خو نده سبزي نه وه. ما د جګړنو او فاتحانو په غذا سره په دوی کې نوې هیلې او غوښتنې ویښې کړېدي.

همدا شېبه د دوی په غړو او اندامونوکې هیله پو شوې او زړونه یې روښانه شویدي. هغوی نوې کلمې پیدا کوي او روحونه به یې ډېر زر بې خیالي استشناق کړي.

باید ووایم دا غذا د هغو ماشومانو او ښځو لپاره نده چه ژړاوې او زارۍ کوي، که بوډا وي که ځوان خو د دوی لپاره نده تیاره شوې. د دوی کولمې باید په بل ډول تحریک او راضي کړل شي او زه د دوی طبیب او ښوونکی نه یم.

دا ستر خلک خپله کرکه له لاسه ورکوي او همدا زما بریا ده چه ډېره په ځای او موقع ده. دوی د خپل زړه عقدې خالي کوي او د خوښۍ ساعتونه بیا ورته راځي خوشحالیانې کوي. خپل وانښه ژوېي او منندوی کیږي.

د دوی منندوی توب زه ډېرې غوره علامې ګڼم او ډېر وخت به تېر نشي چه دوی جشنونه ونیسي او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو خوښیو لپاره د یادونې بنسټونه جوړ کړي.
همدا اوس دوی د غوره توب په لوري دي."
زردشت په فوق العاده باطني خوشحالۍ سره دا کلمې ووېل او لرې فضاګانو ته یې کتل حیوانات یې ورته نیږدې شول او د نوموړي خوښې او چوپتیا یې محترمه وګڼله.

۲

اما ناڅاپه د زردشت غوږ وډار شو ځکه په سومڅ کې چه تر دې شېبو شور او غالمغال وو یو دم سخت چوپتیا خپره شوه او د کاج مېوې سوځېدو پشان معطر بوی ترې رابهر شو.
زردشت له ځانه وپوښتل: "دا څه شی دي؟ هغوی څه کوي؟" او دې وخت کې یې ځان په غله د سومڅې وره ته ورساوه تر څو وکولی شي پټ مېلمنو ته وګوري چه څه کوي. اما عجیبه وه! د نوموړي سترګو ډېر عجیب څیزونه ولیدل او ځانته یې ووېل:
"دوی بیا ټول سپېڅلي شویدي او لمونځ کوي لېونیان شویدي." او فوق العاده حیران او تعجب شوی وو. په ریښتیا ټولو عالي خلکو: دوه پاچاهانو، بیکاره پاپ، شریرکوډګر، دواطلبه ګدا، سرګردانه سړی، سیوری، بوډا فالګیر، معنوي وجدان، او تر ټولو پست سړی لکه د ماشومانو او بوډا ښځو پشان متعقد په ګونډو شوي وو او د خره ستاینه یې کوله! په همدې شېبه کې تر ټولو پست سړي په لړزې پیل وکړه چه کوم نا ویلي څه به زر ووایي اما بلآخره په خبرو راغی. عجیبه ده ټولې خبرې، مدحه، عجیبه او مقدسه ثنا یې د معطر خره د ستاینې په هکله وه او ستاینه یې دا ده:
آمین! خوښي، ویاړ، پوهه او احترام د تل او تر ابده زموږ په خدای وي!
او خره ځواب ورکړ: "هو! (عر عر یې کړل)"
هغه مار په اوږو ړدي او زموږ د چوپړ په بڼه راغلی دی. تل یې غم او غوصه تحمل کړې ده او هېڅکله (نه) نه وایي. او هر څوک چه له خپل خدای سره مینه لري هغه آزاروي.
او خره ځواب ورکړ: "هو! (عر عر یې کړل)"
هغه خبرې نه کوي اما تل هغې نړۍ ته هو وایي چه خپله یې خلق کېده او پدې ډول هغه جهان ستایي چه خپله یې پیدا کړی دی. نوموړی د خپلې هوښیارۍ له امله خبرې نه کوي او له همدې امله ډېره کمه اشتباه کوي.
خره ځواب ورکړ: "هو! (عر عر یې وکړل)"
هغه په مبدل لباس سره په نړۍ کې ګرځي او جامې یې ایرې رنګه دي. پدې ډول سره خپله تقوا سینګاروي اوکه چېرې پوهه لري هغه هم پټوي اما ټول یې په اوږدو غوږونو متعقد دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خره خواب ورکړ: "هو! (عر عر یې کړل)"
کوم غیبي عقل دی چه نوموړی هڅوي تر څو اوږده غوږونه ولري او تل هو ووایي هېڅکله نه په ژبه رانه وړي؟ آیا نوموړي جهان پخپله بڼه یعني تر ټوله احمقانه ممکنه وجهه ندی پیدا کړی؟
او خره ځواب ورکړ: "هو! (عر عر یې وکړل)"
ته په سمه لار بې تفاوته کوږ ځې او هغه څه چه مونږ ته کاږه او سم ښکاري درته بې تفاوته دي. ستا ملکوت د ښو او بدو له عرصې زښته ډېر دي. ستا معصومیت پدې کې دی چه نه پوهېږې معصومیت او بې ګناه توب څه شی دي؟
او خره ځواب ورکړ: "هو! (عر عر یې کړه)"
وګورئ! ته هېڅوک له ځانه نه شړې که هغه پاچا وي که ګده. هغه ماشومان چه ستا لور ته راځي زغمې یې اوکله د چه ځوانان په سیخ وهي یواځې هو وایې!
خره ځواب ورکړ: "هو! (عر عر یې کړل)"
ستا خرې او تازه انځیرونه خوښېږي او له خوندورو څیزونو څخه د بد نه راځي او یو بوټی اغزي د هم د لوږې په وخت کې زړه تسخیروي. او پدې کارکې د ملکوتي عقل نغښتی دی.
او خره ځواب ورکړ: "هو! عر عر یې کړل"

د خره جشن:

۱

پدې وخت کې د زردشت صبر د ستاینو په مقابل کې ختم شو او نوموړي هم د خر په شان عر عر پیل کړل او ځان یې د مېلمنو په منځ کې په لېونتوب واچاوه. پداسې حال کې چه لمونځ کوونکي یې له ځمکې جګول فریاد یې وکړ:
"تاسو د انسان زامن دلته څه کوئ؟ افسوس که بې له زردشته تاسو نور چا دلته لیدلي وای!
ځکه هغوکسانو به فورا فکرکړی وای چه ستاسو نوی مذهب د هماغو بدو کفارو مذهب او یا د احمقو بوډا ښځو مذهب دی!
او ته، اې بوډا پاپه! تا څرنګه ځان راضي کړ چه د خره پیروي د خدای په بڼه وکړې؟"
پاپ ځواب ورکړ: "اې زردشته! ما وبښه اما د خدای په هکله امورو کې زه له تا ډېر ښه یم او حق همدا دی چه داسې واوسي.
د خدای پیروي که دا ډول وهم وي په نه ستایلو ترجیح لري. اې زما ګرانه دوسته دې خبرې ته غوږ شه! ته به ډېر زر وګورې چه پدې خبره کې ډېر منطق پټ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کس چه ووېل: "خدای روح دی"، د بې اعتقادۍ په عرصه کې یې تر ټولو لوی ګام واخیست او د هغه خبره به په ځمکه کې ډېره په سختۍ هېره شي. زما بوډا زړه الوت کوي او په خوښۍ هڅې کوي ځکه فکر کوم چه تر اوسه په ځمکه کې د عبادت کولو څیز شته. اې زردشته! دا د یو پاپ بوډا او سپېڅلي زړه ته وروبښه!"

زردشت سرګردانه سړي او سیوري ته ووېل: "او ته یې چه ځانته روشن فکره وایې؟ او پدې سربېره د دې ټولوکشیش لوبو او بت پرستیو ته اداه ورکړې، په تا څه شویدي؟
اې متدین شریره! په ریښتیا دا له هغه څه چه تا له قهوه یي رنګه پېغلو سره کړي په مراتبو بد دي."
سرګردانه سړي او سیوري ووېل: "دا چه ته وایې دا کار ډېر بد دی. اما څه کولی شو؟ اې زردشته ته که هر څه وایې ووایه اما پخوانی خدای ژوندی شویدی. تقصیر د زشت سړي دی. نوموړی هغه څوک دی چه قدیمي خدای یې بیا راجګ کړ اوکه چېرې نوموړی ووایي چه خدای یې وژلی دی مرګ تل د خدایانو په نفع دی."

زردشت ووېل: "او ته اې بوډا او شریرکوډګره! تا څه کړي؟ کله چه ته پدې ډول احمقانه خدای متعقدکېږې پدې آزاد عصرکې به څوک په تا ایمان راوړي. داکار ستا پشان یوکس ته حماقت دی. ته چه یو زیرک کس یې څرنګه د دا ډول حماقت قبول کړ؟"
زیرک کوډګر ځواب ورکړ: "اې زردشته! ته سم وایې؛ زما داکار حماقت دی. پدې سربېره ما هغه دنده ستونزمنه وموندله."

زردشت معنوي وجدان ته ووېل: "او حتی ته! صحیح فکر وکړه! آیا پدې اطاعت او عبادت کې هېڅ شی ستا د وجدان سره مخالفت نه لري؟ آیا ستا شعور لدې څخه سپېڅلی ندی چه د دې ډول څیز بندګي او عبادت کوې؟"
معنوي وجدان ځواب ورکړ: "پدې منظره کې داسې څه شته چه حتی زما وجدان هم راضي کوي.
کېدی شي زه په خدای باور ونلرم خوکوم څیز چه محقق دي دا دي چه زه خدای پدې ډول سره له بل هر انځور غوره مومم. خدای د ډېرو سپېڅلو افرادو د شهادت له امله همېشنی دی. هغه کس چه ډېر وخت په اختیارکې لري ببېړه هم نلري. پدې اساس تر هر ځایه چه ممکن دی بې عقل او چټل به مخکې لاړ شي او پدې همدې ډول سره به مخکې هم لاړ شي. هغه کس چه د بلا هوش درلودونکی دی کېدی شي د حماقت او بې عقلۍ مسحور شي. اې زردشته خپل ځان په نظرکې راوړه! واقعا ته هم کېدی شي د ډېر عقل له امله خر شې! آیا یو عاقل سړی نه خوښوي چه له کږو او غیر مستقیمو لارو څخه ځان مقصد ته ورسوي؟
مشهودات مونږ ته دا ډول تعلیم راکوي، اې زردشته حتی ته هم د دې ادعا لیدونکی یې!."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت په داسې حال کې چه تر ټولو زشت سړی تر اوسه په ځمکه پروت وو او لاسونه يې خره ته اوږده کړي وو (ځکه خره ورته د څښلو شراب ورکول) ورته متوجه شو او ووېل:

"او بلآخره اې د بيان نه وړ انسانه، ته ووايه پدې ځای کې پدې حال څه کوې؟ ګورم چه بڼې د تغير موندلی، سترګې د ځلېږي او د روحانيت زشته چپن دې پوښي. تا څه کړي دي؟ آيا هغه څه چه دوی وايي حقيقت لري چه راجګ کړی؟ او ولې؟ آيا هغه يې نه وو وژلی او په دليل سره يې له منځه نه وو وړی؟ داسې ښکاري چه آخرت د موندلی او ويښ شوی يې! ولې بدل شوې؟ ولې د مسلک ته تغير ورکړ؟ اې د وصف نه وړ انسان خبرې وکړه!"

تر ټولو پست سړي ځواب ورکړ: "اې زردشته ته يو رذيل او بې ګټې انسان يې! زه دا له تا پوښتم چه آيا هغه ژوندی ووکه بيا ژوندی شوی او يا بشپړ مړ دی؟ له مونږ دواړو څوک ښه پوهيږي؟ اما اې زردشته زه په يو څه پوهيږم او هغه مې له تا زده کړي دي: "هغه کس چه غواړي په بشپړ ډول سره وژل وکړي خاندي." تا يو ځل ووېل چه په خندا وژل کړي نه په غوصه!

اې زردشته، اې له رازونو ډک انسانه، اې بې غوصې خرابوونکيه! او سپېڅلی خطرناک انسانه ته رذيل او مکارکس يې!"

٢

پدې وخت کې داسې پېښه وشوه چه زردشت د نامربوطو ځوابونو څه برخه نه وه اورېدلې يو ځل بيا متحير د سومڅې وره ته لاړ او پداسې حال کې چه مخ يې ټولو مېلمنو ته کړ فرياد يې وکړ:

"اې د مجتمع ټوکمارانو اې مسخره کوونکو ولې پدې ځای کې له يو بله بېلېږئ او ځانونه له ما پټوئ؟ ولې د هر يوه زړه د خوشحالۍ او شرارت له امله په هيجان راغلي او نوي د مقدسو ماشومانو پشان سپېڅلي شوي ياست؟

بلآخره مو د ماشومانو د رفتار ډول موندلی دی يعني لمونځ کوئ او لاسونه يو له بل سره متصل کوئ او واياست: "اې ګرانه خدايه!"

اما اوس دا د شيدو خوړو ځای چه نن مو هر ډول ماشومانه د عمل آزادۍ پکې لرلې ما ته پرېږدئ! له سومڅې بهر خپله ګرمه او خوشبينه ماشومانه غوغا او د زړه آرام سوړ کړئ!

واقعا تر څو چه تاسو د کوچنيو ماشومانو په بڼه نشئ د آسمانونو جهان ته به داخل نه شئ." او زردشت پورته ځای په لاس سره نښه کړ. اما مونږ نه غواړو د آسمان ملکوت ته داخل شو. مونږ مړه شوي يو او پدې اساس غواړو د ځمکې جهان ته داخل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

مجددا زردشت په خبرو پیل وکړ او ووېل: "اې دوستانو زه نوی یم، اې عجیب او عالي خلکو! دا چه تاسو اوس یو ځل بیا خوښ او خوشحاله شوي یاست ځومره مو زه خوښ کړی یم! په ریښتیا ټول د غوټیو پشان خلاص شوي یاست. داسې ښکاري چه ستاسو پشان ګلونو ته نوي جشنونه لازم دي.
تاسو بې ځایه چټیاتو، یوه الوهي لمانځه، د یو خره جشن، یوه بوډا او خوښ د زردشت پشان سړي او یو خدایي سړي ته چه ستاسو روحونه خوښ او خوشحال کړي اړتیا لرئ.
اې سترو خلکو، هېڅکله دا شپه او د خره جشن مه هېروئ! تاسو هغه زما په کور کې برابر کړی دی او زه یې په نېک فال نیسم. ځکه دا ډول جشنونه یواځې د شفا موندونکي په وسیله اختراع کیږي! اوکه چیرې تاسو بیا دا د خره جشن جوړ کړئ د ځان لپاره د عشق په خاطر او خاص زما د عشق په خاطر په یاد لرئ!"

مستانه سندر:

پدې وخت کې ټول مېلمانه یو پر بل پسې له سومځې بهر په ازاده هوا او یخه شپه کې په فکر کې ډوب شول او خپله زردشت هم د پست سړي لاس ونیو او هغه ته یې له سومځې بهر لارښوونې کولې تر څو نوموړي ته په شپه کې لویه ګرده سپوږمۍ او نقره یي رنګه ابشارونه وښایي. بلآخره دواړه د یو وخت لپاره چوپ ودرېدل، ټول زاړه وو مګر د ټولو زړونه لدې امله تسکین، متحیر او متعجب وو چه د ځمکې اوضاع یې په غوره توګه درک کولی شوای. اما د شپې اسرار په تدریج سره د دوی زړونو ته نیږدې او یو ناڅاپه زردشت له ځانه سره ووېل: "اه دې عالي خلکو زه څومره محفوظ کړی یم!" اما دا یې په لوړ غږ ونه وېل ځکه د دوی سعادت او چوپتیا یې غوره ګڼله. پدې وخت کې د هغې ورځې عجیب او نه بشپړېدونکې پېښه رامنځته شوه. تر ټولو پست سړي نوې او دا ځل د اخري ځل لپاره په زمزمه او غر غرکولو پیل وکړ. کله یې چه بلآخره کاملې سپېڅلې کلمې وموندې له خولې یې بهر کړې، یو غوره، عمیق او روښانه سوال چه د ټولو اورېدونکو غوږونه یې ولړزول مطرح یې کړ.

تر ټولو پست سړي وپوښتل: "اې زما دوستانو تاسو څه فکرکوئ؟ زه خو د لومړي ځل لپاره خاص پدې ورځ له ژونده راضي یم. کېدای شي پدې ټولو پېښو سره ما ته یواځې پاتې کېدل مناسب نه وي. په ځمکه ژوند کول ارزښت لري، له زردشت سره مې چه یو جشن او یوه ورځ تېره کړه ما ته یې له ځمکې سره مینه رازده کړه. زه به مرګ ته ووایم: "آیا د ژوند معنی دا وه؟ که چېرې داسې وي بیا یې غوښتونکی یم."
ملګرو! تاسو څه فکرکوئ؟ آیا تاسو به هم زما پشان مرینې ته ونه وایاست: آیا د ژوند مفهوم همدا دی؟ که چېرې داسې وي د زردشت پخاطر یې بیا غوښتونکي یو؟"
پست سړي داسې ووېل اما تقریب نیم ساعت نیمې شپې ته نیږدې وو څه فکرکوئ پدې وخت کې څه پېښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوه؟ عالي خلکو تر دې دمه دا سوال نه وو اورېدلی چه یو دم یې د ماهیت په تغیرووللو سره د هغه کس په طرف منډه کړه چه دوی ته یې شفا او دا ډالۍ عطا کړې وه، د زردشت په طرف یې منډې کړې او له نوموړي څخه یې مننه وکړه، تکریم یې کړ او احترامانه یې لاسونه پرې ښکل کړل. ځینو ژړل او ځینو خندل او هر یوه پخپل ډول له نوموړي مننه وکړه.

اما بوډا فالګیر د خوښۍ له امله رقص کولو او حتی ځینې راویانو فکرکړی چه نوموړي زیات شراب څښلي او مست وو، باید ووایو چه نوموړی حقیقتا په ژوند مست وو او ټولې ستړیاوې او ملامتۍ یې له ځانه لېرې کړې وې. ځینې روایت کوي چه خر هم ګډا کوله ځکه پست سړي (لکه څنګه چه ویل کیږي) بې ځایه هغه ته شراب ورکړي وو. کېدای شي د هغې شپې اوضاع داسې وې اوکه چېرې په ریښتیا خر په هغه شپه ګډا نه وي کړې لدې لوېې او عجیبې معجزې هم پېښې شوېدي. په خلاصه ډول د زردشت په خبره: "څه توپیر کوي؟"

۲

اما کله چه پست سړي داسې رفتار وکړ زردشت د هغه کس په شان ولاړ پاتې شو چه د بادې له امله مست شوی وي او پداسې حال کې چه سترګې یې وچې، ژبه یې درېدلې او پښې یې لړزېدلې. او څوک شته چه پدې حال کې د هغه افکارو په اړه فکر وکړي چه په فکرکې یې وې. اما داسې ښکارېده چه د نوموړي روح په شاتګ کړی و او لېرې سیمو ته تښتېدلی وو. د نوموړي روح د درنې ورېځې پشان شوی وو چه په غونډیو تکیه کوي او د دوه سیندونو یعني پخوا او راتلونکې په منځ کې حرکت کوي.
اما لږ وروسته په داسې حال کې چه عالي خلکو زردشت په خپلو لاسونوکې واخیست نوموړی تر یو حده په هوش راغی او په لاسونو سره یې دا مؤدب او مضطرف جمیعت له ځانه لېرې کړ. اما تر دې دمه یې خبرې نه کولې او ناڅاپه یې په تېزۍ سره سر راوګرځاوه ځکه داسې ښکارېده چه کوم څه اوري: هغه وخت یې ګوته په شونډو کېښوده او ووېل: "راشه!"

فورا وېروونکې چوپتیا محیط په سر واخیست اما د هغې ځای له عمقه ناڅاپه زنګې غبر تر غوږ شو. زردشت همدې غبر ته غوږ شو او عالي خلکو هم داسې وکړل. هغه وخت نوموړي بیا ګوته په شونډو کېښوده او ووېلک "راشه! راشه! تقریبا نیمه شپه ده!" او غبر یې تغیر وکړ اما اوس هم نه خوځېدا او د محیط سکوت نور هم سنګین او له اسراره ډک شو. ټولو حتی خره او د زردشت د احترام وړ حیوانات یعني مار او عقاب هم غوږ وو اما زردشت د دریم ځل لپاره ګوته په شونډو ونیوه او ووېل: "راشه! راشه! راشئ چه لاړ شو! وختي دی راځئ چه د شپې داخل ته لاړ شو!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

اې عالي خلکو نيمه شپه رانيږدې ده! اوس زه ستاسو په غوږونوکې هماغه شان خبرې کوم کوم چه زنګ يې زما په غوږکې په اسرار، موحش او صميمي ډول سره وايي او دا د نيمې شپې زنګ تقريبا د نړۍ هر فرد ليدلی دی او وختونه کيږي چه ستاسو د پلرونو د زړه ضربانونه يې شمېرلي دي. داسې وايم: "اخ! اخ! وګوریٔ! همدا اوس په سړه هوا پداسې حال کې چه ستاسو د زړونو شور او غوغا بشپړ آرام شويدي هغه مجلس کوي. اوس هغه اورېدلی شئ، اوس هغه په غله د ژوندۍ شپې روحونو ته داخليږي.

اخ! وګوریٔ نيمه شپه څرنګه اسويلي کاږي او څرنګه د خوب په نړۍ کې خاندي! نه اورې دا نيمه شپه څومره په اسرار، موحش، صميمانه او عميق ډول سره تا ته وايي: "اې سړيه! د ځان مراقب اوسه!"

۴

افسوس! وخت چېرې تښتېدلی دی؟ آيا زه په عميقو ځاګانوکې نه يم لوېدلی؟ نړۍ ويده شوېده. اخ! اخ! سپی زګېروی کوي او سپوږمی ځليږي. غوره ګڼم مړ شم هو مړ شم او تاسو ته ونه وايم چه زما د نيمې شپې زړه څه اندي!

همدا شېبه زه مړ يم. ټول څيزونه پای ته رسېدلي دي. اې غنې ولې زما په مخ تار اچوې؟

آيا ته وينه ورکوې؟ اه! آه! شبنم راتوييږي، وخت رارسېدلی دی. هغه ساعت چه زه پکې لړزيږم او منجمد کيږم، هغه ساعت چه تپوس کوي او پوښتي: "څوک شته چه په بشپړه اندازه بې پروا وي؟ څوک غواړي د جهان څښتن شي؟ څوک شته چه ووايي: "پدې ډول بايد اې کوچينيو او لويو ويالو بايد تاسو جاري شئ!" هماغه پخوانی وخت رانيږدې کيږي اې عالي سړيه ته د ځان مواظب او هوښيار اوسه! دا خبر ستا له غوږو څخه د تيزو او دقيقو غوږونو لپاره ده. واقعا عميقه نيمه شپه څه وايي؟

۵

زه له ځانه بې خوده شوی يم او روح مې رقص کوي. دا زما ورځنی کار دی. څوک بايد د ځمکې دکرې څښتن شي؟ مياشت سړه ده او باد نه لګيږي. اخ! اخ! آيا تاسو په کافي اندازه پورته الوتي ياست؟ تاسو ګډېدلي ياست اما تر اوسه پښې لرۍ نه وزرا!

اې عالي رقاصانو! همدا شېبه ټولې خوښۍ ستاسو په لاس کې دي. شرابونه له درده ډک، جامونه مات شوي او هديرې ژاړي. تاسې په کافي اندازه روح ندی اخيستی. اوس هديرې ژاړي، مړي راژوندي کړئ! دا شپه ولې دومره لوړه ده؟ آيا سپوږمۍ مونږ ټول نه مست کوي؟

اې عالي خلکو تاسو هديرې رالوڅې کړې او جسدونه راوکاږئ! ولې چنجيان تر اوسه ژوول کوي؟ ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وخت له مخکې ډېر رانیږدې کېږي.
زنګ په غبږ راغلی، زړه لړزېږي او د زړه چنجیان تر دې دمه په ژوولو بوخت دي. اخ! نړۍ څومره عمیقه ده!

۶

اې زړه وړونکیه ربابه! اې زړه وړونکیه ربابه! ستا دا سندر چه لکه څرموښکۍ مسته ده ډېره مې خوښېږي.
له څومره کلونو او څه اوږدو فاصلو څخه ستا دا سندر ما ته رارسېږي؟ آیا له لېرې سیمو او د عشق له سیندونو ستا دا سندر راجګیږي؟
اې قدیمي زنګه! اې زړه وړونکیه ربابه! ستا د پلرونو، د هغوی د پلرونو او نیکونو غم ستا زړه زخم کړی دی او ستا خبرې لکه زرین خزان، او ماسپښین داسې د منزویانو د زړونو پشان پاخه توب ته رسېدلې او ته وایې:
"نړۍ خپل ځانته رسېږي او انګور رنګ تویوي! جهان غواړي د خوښۍ او نېکبختۍ له امله مړ او نابود شي.
اې سترو خلکو آیا تاسو دا استشمام کولی شئ؟ له هغې څخه د اسراره ډک بوی جګیږي.
یو بوی او همېشني عطر، د سرو شرابو بوی او زرینې پخوانۍ نېکبختۍ بوی تر پوزوکېږي. د نیمې شپې او مرګ له امله مست سعات داسې زمزمې کوي: "جهان له هغې ډېر عمیق دی چه فکر یې کولی شوا!"

۷

لېرې شه! ایسته شه! زه ستا لپاره ډېر پاک یم! ما مه لمس کوه! آیا زما جهان همدا اوس ندی بشپړ شوی؟
زما د بدن پوست ستا د لاسونو لپاره ډېر پاک دی. اې سنګینې او احمقې ورځې ما پرېږده! آیا نیمه شپه له تا څخه روښانه نده؟
تر ټولو پاک او سپېڅلي خلک به د جهان څښتن شي. د نیمې شپې ناپېژانده او قوي ارواګانې چه له هرې مخکینۍ ورځې روښانه دي د ځمکې دکرې څښتنې به شي.
اې ځمکه ته ما په احتیاط احتیاط سره لټوې؟ ته زما په سعادت پسې په احتیاط احتیاط راځې؟ ستا لپار زه لکه یوه غني منزوي او له زرو څخه ډکه خزانه یم؟ اې نړۍ! ته ما غواړې؟ آیا ته ما ته د دې جهان تصور کوې؟ آیا ته ما ته د روحاني فکرکوې؟ آیا ته ما رباني ګڼې؟ اما اې ورځې او نړۍ تاسو ډېر ناځیزه او نا ازمویلي یاست! لدې غوره ازمویل شوي لاسونه ولرئ او په عمیقه نېکبختۍ او بدبختۍ پسې وګرځئ. د هر خدای په لور چه ځئ اما زما به لور مه راځئ!
اې عجیبې ورځې! زما بدبختي او سعادت عمیق دي اما پدې ټولو سره زه خدای نه یم او دوزخ زما خدای هم ندی. څومره عمیق دی د هغه غم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

اې عجيب جهانه! د خدای غم ډېر عميق دی. د خدای په غم پسې لاړ شه نه په ما پسې! زه څه يم؟ يو مست او زړه وړونکی رباب؛ يو د نيمې شپې رباب او زنګ غږ لرونکې ځرموښکۍ چه هېڅوک نه پرې پوهيږي اما څوک بايد له کڼو يعني اې عالي خلکو تاسو سره خبرې وکړي؟ ځکه تاسو زما په خبرو نه پوهيږئ.

اې ځوانۍ، اې غرمې، اې ماسپښينه، ټول تللي ياست! واړه تللي ياست! او همدا اوس ماښام، شپه او نيمه شپه رارسېدلې ده، سپی زګېري کوي او باد...

آيا باد خپله يو ډول سپی ندی؟ باد هم زګېروي کوي او عو عوکوي غپيږي. اخ دا نيمه شپه اسوېلي کوي او نفس کاږي! او دا مسته شاعره اوس څومره هوښيارانه خبرې کوي! کېدی شي له حده زياته يې خپله مستي څښلې وي! آيا هغه له حده د زيات مراقبت څخه ستړې شوېده؟ آيا هغه ګياه خوړونکې ده؟

دا عميقه او بوډا نيمه شپه د خپل خوب په نړۍ کې له هر څه زيات خپله خوښي خوري. ځکه که څه هم غم ممکن دی عميق وي اما خوښحالي له غمه عميقه ده.

۹

اې تاکه! ولې زما ستاينه کوې؟ آيا ته مې نه يې قطع کړی؟ زه بې رحمه او تېږ زړی يم او همدا اوس له تا څخه وينې رواني دي، له مستانه بې رحمۍ څخه ستا مفهوم او تعريف څه دی؟

ته وايې: "هر څه کمال موندلی او هغه چه رسېدلی مرګ غواړي او د تاک ابښودونکي په چاقو رحمت وايي اما هغه څه چه نارسه دي ژوند غواړي. افسوس!"

غم وايي: "لدې ځايه لېرې شه. اې غمه!" اما هغه کسان چه رنځيږي غواړي ژوند وکړي تر څو وکولی شي له ځانه لېرې، لوړو او روښانه ځايونو ته ورسيږي.

ټول هغه چه رنځيږي وايي: "مونږ د ځان لپاره ځايناستي غواړو، مونږ زامن غواړو، مونږ ځانونه نه غواړو. اما خوښي ځايناستی او زوی نه غواړي. خوښي ځان او ابديت او بېرته راتلنه غواړي او تل په هغه بڼه ارزوکوي په کومه چه ده.

غم وايي: "مات شه او وينه تويې کړه اې زړه! اې پښې په لار لاړه شه او اې وزره الوت وکړه! په مخ او جګ لاړ شه اې درده!" هغه وخت غم وايي: "اې زما بوډا زړه لدې ځايه لاړ شه!"

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

اې عالي خلکو تاسو څه فکرکوئ؟ آیا زه پیغمبر یم؟ یا یو خیال وهونکی سړی یا یو مست یا یو د خوب تعبیرونکی یا یو د نیمې شپې زنګ یم؟ یا د یو شبنم څاڅکی یا یو نفس او د ابدیت عطر یم؟ آیا تاسو هغه نشئ استشمام کولی؟ آیا تاسو یې نه اورئ؟ همدا شېبه زما جهان بشپړ شویدی، نیمه شپه همداسې ده لکه غرمه.

درد هم خوښي ده، لعنت هم سعادت، شپه هم نور دی، لدې ځایه لېرې شئ! هسې نه پدې ټکي هم پوه شئ چه پوه سړی هم احمق دی! آیا تاسوکله هم خوښۍ ته هو ویلي دي؟ که چېرې داسې وي اې دوستانو تاسو ټولو غمونو ته هو ویلي دي ځکه ټول څیزونه په یو بل پورې مربوط دي، په یو بل متصل او یوه غېږه کې دي.

که چېرې تاسو یو ځل دوه ځله وغوښتل اوکه چېرې تاسو یو ځل ووېل چه: "اې سعادته، اې شېبې، اې زه له تا خوند اخلم." هغه وخت تاسو ټول هغه څیزونه غوښتي چه وروسته راتلونکي دي.

ټول څیزونو تجدیدېږي او همېشني دي. ټول څیزونه په یو بل مربوط، متصل او یوه غېږه کې دي. پدې صورت کې تاسو له جهان سره مینه درلودې ده. پدې صورت کې مو اې جاوېدانو خلکو له نړۍ سره مینه کړېده او حتی کېدای شي تاسو هم وواياست: "لدې ځایه لېرې شه! اما بیا راوګرځه ځکه خوښي د ابدیت غوښتونکې ده."

۱۱

ښادي تل د ټولو څیزونو د ابدیت غوښتونکې ده، د شاتو غوښتونکې، د شرابو د درد، د نیمې مستانه شپې، هدیرو، او همدارنګه د هدیرو په څنګ کې د اوښکو او ماښامنۍ طلا غوښتونکې ده.

څه شته چه خوښي ونه غواړي؟ هغه له هر غمه ډېره تږې، ګرمه، وږې، موحشه او له اسراره ډکه ده. هغه خپل ځان غواړي او له ځانه تغذیه کوي او حلقوي غوښتنې یې په باطن کې په هڅه کې دي. هغه مینه غواړي او د کرکې طلب کوي، هغه ډکه ده وېشل کوي او لېرې یې اچوي او التماس کوي چه ترې واخیستل شي او څوک چه کوم څه ترې واخلي مننه ترې کوي. دا چه دکرکې اوکینې وړ ګرځېدلی خوشحاله دی.

خوښي دومره غني ده چه د غم، جهنم، کینې، مغلوبانو، او دې نړۍ تږې ده. آیا تاسو پدې پوهېږئ؟

اې عالي خلکو ستاسو نامحدوده هیله منده خوښي او غم ماتې خوړونکي دي ځکه ابدي ښادي تل د ماتو آرزومنده ده او له همدې اساس تل غم لټوي. اې ښادۍ، اې رنځه، اې زړه، مات شه! اې عالي خلکو پدې پوه شئ چه ښادي د ابدیت غوښتونکې ده.

خوښي د ټولو څیزونو د ابدیت غوښتونکې ده هغه هم د ډېر ژور او عمیق ابدیت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

آیا تر اوسه مو زما سندر زده کړېده؟ آیا په مطلب مو یې فکرکړی دی؟ نو اې عالي خلکو جګ شئ د زردشت سرود زمزمه کړئ!

دا سرود چه نوم یې (بیا هم) او معني یې (د تل او ابد لپاره ده) ووایاست! اې عالي خلکو د زردشت سندر زمزمه کړئ!

اې بشره! ځان ساتهٔ

چه نیمه شپه واقعا څه وایي؟

"زه ویده وم. ویده وم

او ناڅاپه له عمیق خوبه ویښ شوم

نړۍ عمیقه ده

او له هغې ډېره عمیقه چه تصور یې کولای شئ!

غم یې عمیق دی.

او خوښي یې له غمه ډېره عمیقه ده"

غم وایي: "لدې ځایه لاړ شه!"

اما خوښي ابدیت غواړي

هغه هم ژور او ډېر عمیق ابدیت.

نښانه:

د بلې ورځې په سبا زردشت له خپله کټه جګ شو، لنګ یې وتړلو او له خپلې سومڅې څخه لکه سهارنی لمر چه ګهیځ ځلانده د غرونو له سرونو رابهرکیږي بېرون شو. تقریبا لکه څنګه یې چه پخوا ویلي وو ووېل:

"اې لویه ستوریه، اې د سعادت عمیقې چینې، هغوی چه همدا اوس نور ورقربانوې، که نه پرې ځلېدلی نېکبختي به د چېرته وه؟ اوکله چه ته ویښېدې او راتللې هغو ته د نور ور عطا کولی اما دوی پخپلو حجرو کې پاتېدلی پدې وخت کې به ستا مغرور شرم څومره غوصه کېدلا؟

دا عالي خلک تر اوسه ویده دي پداسې حال کې چه زه ویښ یم. دوی زما حقیقي ملګري ندي. د دوی لپاره زه په غرونوکې انتظار نه کوم. زه د خپل کار او خپلې ورځې لپاره انتظارکوم اما دوی زما دګهیځ نښانې نه درک کوي، زما قدمونه دوی له خوبه نه ویښوي. دوی تر اوسه زما په سومڅ کې ویده دي. خوب یې تر دې دمه زما له مستانه سرودونو څخه څښل کوي. داسې غوږ چه ما ته غوږ شي یعني مطیع او فرمانبردار غوږ د دوی په منځ کې نه پیدا کیږي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

زردشت په زړه کې داسې ووېل چه لمر راجګ شو. پدې وخت کې نومړی آسمانونو ته ځیر شو او په څه پسې یې کتل ځکه په سر یې د مرغه او عقاب غږ واورېد او فریاد یې وکړ: "ښه! دا مې خوښ شو او د همدې انتظار مې کولو ځکه زه ویښ یم او حیوانات مې هم ویښ دي.
زما عقاب ویښ دی او زما پشان د لمر احترام کوي. زما عقاب په منګلو سره تازه نور اخلي، تاسو زما واقعي ژوي یاست او زه درسره مینه لرم. اما تر دې دمه مې واقعي خلک ندي موندلي."
زردشت داسې ووېل.
پدې وخت کې یوه داسې پېښه وشوه لکه چه بې شمېره مرغانو یې چاپېر احاطه کړی وي او پخپلو وزرونو سره شور او فریادکوي اما د مرغانو د وزرونو وهلو غږ دومره د نوموړي په چاپېر زیات شو چه خپلې سترګې یې پټې کړې او رېښتیا دا مرغان د ورېځې په بڼه وو، د هغې ورېځې پشان چه د دوښمن غشو ویشتلو له امله جوړه شوې وي. اما وګورئ دا د مینې ورېځ وه چه د یو نوي ملګري په سر یې سیوری اچولو!

زردشت له ځانه سره ووېل: "په ما څه شویدي؟" او ځانته یې اجازه ورکړه چه په لویه تیږه خپلې سومځې ته نیږدې کښېني. پداسې حال کې چه تر اوسه یې لاسونه خپل چاپېر ښکته پورته کول او مهربانه مرغانو ته یې کتل عجیبه پېښه پرې وشوه. ځکه لاس یې په ډېلو، ګرمو او خشنو وېښتانو ولګېد او په همدې وخت کې د زمري نرم د غرا غږ جګ شو.
او زردشت له ځانه سره ووېل: "دا زما نښه ده! او زړه یې مضطرب شو. او په رېښتیا څنګه یې چه سترګې خلاصې کړې په مخ کې یې لوی زېړ حیوان پداسې حال کې ولید چه د زیات محبت له امله په ګونډه وو او د سختې علاقې له امله د ده له څنګه نه لیرې کېدا. د هغه سپي پشان کړنې یې کولې چه له مودو وروسته یې خپل پخوانی ارباب بیا پیدا کړی وي. کوترې هم د نوموړي پر وړاندې په محبت ځړګندولوکې له زمري کمې نه وې او هر ځل چه کوترې زمری د تېرېدو په حال کې لمس کولو زمري سر خوځولو او تعجب کېدلا خندل یې.

د دې صحنې له کتلو وروسته زردشت یواځې یوه جمله ووېله: "زما زامن ما ته نیږدې دي، ماشومان مې په څنګ کې دي." پدې وخت کې یې بیا چوپتیا غوره کړه او زړه یې اوبه شوی وو له سترګو یې اوښکې په لاسونو څڅېدلې او نور یې څه نه لیدل بې حرکته ناست وو او موجودات یې له ځانه نه شړل.
وروسته کوترې دې او هغه طرف ته والوتې او د نوموي په اوږو یې ځای ونیو او سپین وېښتان یې په شفقت سره لمس کړل او د مینې، خوښۍ له امله یې د ستړیا احساس نه کولو. اما قوي زمري پدې ټول جریان کې هغه اوښکې چه د زردشت په لاسونو څڅېدلې ختې او خجولانه غورېدا یې کوله. د حیواناتوکړنې داسې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ټول وخت ډېر زيات يا کم وخت ونيو ځکه که حقيقت يې وغواړئ د دې ډول کارونو لپاره هېڅ وخت په ځمکه کې شتون نلري. اما په همدې وخت کې عالي خلک د زردشت په سومڅ کې له خوبه ويښ شول او پلان يې جوړ کړ؛ ډله يې جوړه کړه چه په تشريفاتو سره د زردشت ملاقات ته لاړ شي او درود پرې ووايي. هغوی پخپله ويښېدا سره پوه شول چه زردشت په سومڅ کې نشته اما څنګه چه د سومڅې وره ته ورسېدل د پښو غږ يې له ځانونو ډېر لاړ او زمری سخت غوصه ناک له زردشت مخ واړاوه او ناڅاپه په وحشيانه غورېدا سره د سومڅې په طرف لاړ. عالي خلکو چه څنګه د غورېدا غږ واورېد د يو سړي پشان ټولو يو ځای فرياد وکړ او فورا غار ته وګرځېدل او ورک شول.

اما خپله زردشت هم متحير او تعجب شوی وو او له ځای يې جګ شو يو طرف او بل طرف ته يې وکتل او حيران پاتې شو له خپل زړه يې پوښتنې وکړې د څه وخت لپاره په فکرکې ډوب لاړ او ځان يې يواځې وموند بلآخره يې په آرامښت سره ځانته ووېل: "دا څه وو چه ما واورېدل؟" او همدا اوس زما له سره څه تېر شول؟"
ډېر زر يې خاطرو نومونړي ته راوګرځېدې او په يوه شيبه کې په هغو ټولو پوه شو چه د پرون او نن په منځ کې تېر شوي وو. پداسې حال کې چه خپله بږيرې يې لمس کوله ووېل: "واقعا دلته هماغه تيره ده چه پرون زه پرې ناست وم. په همدې ځای کې فالګير ما ته راغی او په همدې ځای کې مې د لومړي ځل لپاره همدا فرياد وارېد، يعني د لويې زارۍ غږ مې غوږ ته ورسېد. اې عالي خلکو ستاسو اړتيا وه چه بوډا فالګير پرون ورځ ما ته وړاندوينې کولې. هغه ما ته وېل: "اې زردشته! زه د دې لپاره راغلی يم چه تا د خپلې اخرۍ ګناه په لور اغوا کړم. "او زردشت فرياد وکړ: "د اخرۍ ګناه په لور!" او په غوصې سره يې پخپله خبرو وخندل او ووېل: "هغه څه وو چه د اخرۍ ګناه په عنوان له ما سره ذخيره شوي وو؟"
يو ځل بيا زردشت په خپل ځان کې ډوب شو او بيا د تيرې په مخ کښېناست او په فکرکې ډوب شو. ناڅاپه له ځايه جګ شو او فرياد يې وکړ: "ترحم! د عالي خلکو په وړاندې ترحم زما اخري ګناه ده." او مخ يې لکه وريژې زېړ شو ووېل: "ځه! د هغې دوره هم تېره شوه."
زما رنځ او همدردي څه اهميت لري؟ مګر زه په سعادت پسې يم؟ نه! زه يواځې د خپل کار په فکرکې يم. جګ شه! زمری راغلی دی. زما ماشومان نيږدې شويدي. زردشت پوخ شوی دی. ټاکل شوی وخت رارسېدلی دی. دا زما ګهيځ دی! زما ورځ د طلوع په حال کې ده! په خوشحالۍ راشه اې لويې غرمې!"
زردشت داسې ووېل او لکه سهارنی قوي ځلانده لمر چه ګهيځ د غرونو له تياره څټه راشي د خپلې سومڅې څخه روان شو.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library